

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΜΥΡΙΑΜ ΜΠΡΟΥ

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Η Λύντια φίλησε για τελευταία φορά το κοιμισμένο άγαρμό της. Ήταν 2 χρόνια μόναξά της. Τζώρτζης της. Κι' όμως θα τον άφαινε, θα φεύγε για πάντα, γιατί η ζωή της με το Ντανιέλ είχε γίνει πραγματική κόλαση.

Μπορείς να φύγεις δραπετεύσεις! της φώναζε. Εύτυχώς, δε σε παντρεύτηκε.

Όποτε και θα την παντρευόταν ποτέ... Μα δεν έφταιγε εκείνος. Μετά το τρυφερό ρομάντο τους, η Λύντια είχε φανερώσει τον πραγματικό χαρακτήρα της: ήταν ματαιόδοξη, φιλάρεσκη και άσταθη. Δε υπολόγιζε ν' αντίσταθε στις φωτιές που άναβε η δυσμορία της. Είχε διάφορες περιπέτειες, όπου ο Ντανιέλ κατάλαβε πια πως δε μπορούσε να την παντρευτεί.

Φεύγα καλύτερα μόνη σου, πριν σε δώσω εγώ! της φώναζε.

Το παιδί τους θα το κρατούσε εκείνος. Γιατί εύρισκε πως η διαγωγή της υπέφερε δεν παρείχε καμιά έγυψη για το μέλλον του.

Η Λύντια δέχτηκε — όχι τόσο για το καλό του Τζώρτζη όσο για το δικό της. Πως θα μπορούσε να ξανσαφίση τη ζωή της, μ' ένα παιδί δυο χρόνων;

Έτσι χωρίσανε. Ο Ντανιέλ έμεινε στην επαρχιακή πόλη, όπου βρισκόταν το γυμνάσιό του, κι' εκείνη έφυγε στο Παρίσι, κοντά σε δυο γέροντες συγγενείς της. Νόμιζε τόσο πως θα μπορούσε να ζήσει ήσυχαστα κι' ανεξάρτητα. Γρήγορα όμως κατάλαβε πως δε θα μπορούσε ποτέ να ξεχάσει το

Ντανιέλ και το παιδί της. Αυτή η νοσταλγία — που δεν την είχε υπολογίσει — τη βασάνισε συνεχώς.

Τα χρόνια πέρασαν, χωρίς ν' αποφασίσει να παντρευτεί μ' όλο που δεν της λείψανε οι ευκαιρίες. Κόντευε πια τα 40, όταν παρουσιάστηκε στη ζωή της ο Στέφανος. Ήταν 10 χρόνια μεγαλύτερός της, αλλά πολύ συμπαθητικός και μ' εξαιρετική κοινωνική θέση.

Τού είχε πη πως ήταν χήρα — και πραγματικά, είχε ζήσει σε χήρα, ολ' αυτά τα χρόνια. Σκεπτόταν όμως πως θα πρέπει να του εξομολογήσει κάποτε την αλήθεια, μια κι' είχε πάρει την απόφαση να την παντρευτεί.

Μιά μέρα, της πρότεινε να φάνε μαζί το βράδυ και να πάνε στο θέατρο.

— Υστερα έχω να σου πω κάτι, πρόσθεσε.

Επιτέλους! Έφτασε η μεγάλη στιγμή. Θα της μιλούσε για τον έρωτά του κι' για το γάμο τους. Κι' αυτή θα του έκανε λόγο για το Ντανιέλ και το Τζώρτζη. Της το επέβαλλε η συνειδήσις της.

Έβαλε στην τσάντα της μια παλιά φωτογραφία του γιου της, για να του τη δείξει.

Τώρα ο Τζώρτζης ήταν 20 χρόνων και πίστευε πως η υπέροχη του είχε πεθάνει. Έκείνο το βράδυ, ο Στέφανος ήταν περιποιητικώτερος από κάθε άλλη φορά.

Μετά το φηγητό, πήγαν στο θέατρο. Είχαν ένα θεωρείο της πρώτης σειράς.

Στο διάλειμμα, γιορτάσαν πολλοί το κεφάλι τους για να θυμίσουν τη Λύντια. Ήταν η ωραιότερη γυναίκα!

Δυο κύριοι που κάθονταν στην πλατεία την κύτταζαν με παράξενη έπιμονη. Ο ένας ήταν ηλικιωμένος κι' ο άλλος πολύ νέος.

Με την πρώτη ματιά που τους έριξε, η Λύντια γνώρισε τον ένα: Ο Ντανιέλ! Κι' ο άλλος θα ήταν άσφαλως ο Τζώρτζης! Χλώμιασε απ' τη συγκίνησή της.

— Τι έχεις; τη ρώτησε ο Στέφανος, σαστισμένος. Μήπως είσαι αδιάθετη;

— Όχι, δεν έχω τίποτα, ψιθύρισε εκείνη.

Κι' εξακολούθησε να κυττάζει επίμονα το Τζώρτζη. Ο Στέφανος το πρόσφερε και της είπε, λίγο ειρωνικά:

— Θα τον τραβάνεις το νεαρό! Μην είσαι τόσο σκληρή!

Τα λόγια του την πληγώσανε κι' αποφάσισε να του φανερώσει την αλήθεια.

— Ξέρεις ποιος είν' αυτός ο νέος; ψιθύρισε με πονεμένη φωνή. Ο γιος μου!

Ο Στέφανος γούλωσε τα μάτια του, κατάπληκτος.

— Μα τότε, ο κύριος που είναι μαζί του, θάναι ο άντρας σου! είπε.

— Ναί... θα σου εξηγήσω... Ας φύγουμε από δω... Δε με ξέρει ο γιος μου. Πιστεύει πως έχω πεθάνει.

Ήταν 2 χρόνων, όταν τον άφησε.

Ο Στέφανος τη βοήθησε να φορέσει το μαντώ της, βγήκαν απ' το θέατρο κι' ανέβηκαν στ' αυτοκίνητο, αμίλητοι. Ή ίδια σιωπή τους χώριζε και σ' όλο το δρόμο. Μόνο όταν βρέθηκαν μπροστά στο σπίτι της Λύντιας, ο Στέφανος της είπε:

— Έδώ και λίγη ώρα, ήθελα να σου ζητήσω να γίνεις γυναίκα μου...

— Όχι τώρα, Στέφανε, τον δέχομαι. Θέλω πρώτα να σου εξηγήσω...

— Θέλεις να γίνεις γυναίκα μου; επέμεινε εκείνος.

Μα η φωνή του είχε μιά πικρή απογοήτευση, που την κατάλαβε άμέσως η Λύντια. Ήξερε πως ο Στέφανος θα κρατούσε το λόγο του. Μα τώρα πια, παρ' όλη τις εξηγήσεις της, θα υπήρχε πάντα άδυσχεα τους για σκιά: ο Ντανιέλ!

— Είσαι πολύ καλός, Στέφανε, σ' ευχαριστώ, μα δε μπορώ να γίνω γυναίκα σου, του είπε μ' ένα λυγυδί.

Τουσίφησε ύστερα το χέρι και υπήλκε γρήγορα στο στήσι.

Τώρα υπορούσε να κλάψει ελεύθερα, τώρα που η ζωή της είχε ανεβάσει σε μιά κορυφή, για να σκάσει ύστερα το εδωφόρο κάτω απ' τα πόδια της και να τη γκρεμίσουν στην άβυσσο!

Θα υπορούσε να χέσει μιά καλή σούζα και να υπέροσσει. Αλλά δε το θέλησε. Προτίμησε να προδώσει το Ντανιέλ και να εγκαταλείψει το γιο της.

Τώρα είχε φτάσει η στιγμή να πληρώσει το χρέος της... Και το πλήρωσε με τη θυσία της ευτυχίας της. Ο Στέφανος θα δέχονταν να την παντρευτεί, να φανή συνεπής στο λόγο του. Μα βάδισε πάντα σ' αυτήν μιά γυναίκα που είχε εγκαταλείψει τον άντρα της και το παιδί της. Μιά τέτοια ζωή όμως ήταν ανυπόφορη για τη Λύντια.

M. NTE MA'I.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρascήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Συγκινητικό ήταν ο έορτασμός της 150ης παραστάσεως του έργου «Νυφικό κρεβάτι» στο «Κεντρικόν», που δόθηκε παρουσία των ήθοποιων των άλλων αθηναϊκών θεάτρων.

Στο διάλειμμα της πρώτης πράξεως, οι δυο δημοφιλείς θιασάρχες, η Λαμπέτη και ο Χόρν, που είναι και οι μόνοι που παίζουν, ως γνωστόν το έργο αυτό, βγήκαν στο προσκήνιο, για να ευχαριστήσουν τους συναδέλφους τους.

Μόλις όμως επιχείρησαν να πουν μερικά λόγια, άρχισαν να κλαίνε σαν μικρά παιδιά από τη συγκίνησή τους.

Και σε μιά στιγμή που συνήλθαν, ακούστηκαν να λένουν:

— Το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να υποκλιθούμε μπροστά σας.

Η αίσθησις ασθένειας του «Ιταλού τενόρου Ζερμυόου», που θα έπαιζε το Δον Ζοζέ στην «Κάρμεν» και η αντικατάστασι του από τον «Αντώνη Δελεντά», έγινε αφορμή να επιστρατευθούν επειγνόντως, τα συνεργεία βεστιαρίου της Λυρικής Σκηνής, αφού δεν υπήρχε περιθώριο παρά μόνο μιάς μέρας για να κατασκευαστεί επείγοντως νέο κοστούμι. Ίσπανού αξιωματικού, αφού ο Δελεντάς, παρ' ότι αδυνατίσει τελευταία 10 κιλά, είναι ακόμη αρκετά παχύς.

«Το μυστικό της κατηγορουμένης» είναι ο τίτλος της νέας ταινίας της Νόσας-Φίλμς, παρμένης από το μυθιστόρημα της κ. Ι. Α. Αναγνώστου Μπουκουβάλα «Μία γυναίκα σκότωσε».

Μετά τις επιτυχίες των δυο ταινιών, που είναι επίσης παρμένες από μυθιστορήματα της κ. Αναγνώστου («Κατέστρεψε μια νύχτα τη ζωή μου» και «Ωρκήστρα έκδικη»), ο κ. Μ. Νόσας σκηνοθέτησε και έγραψε το σενάριο της νέας αυτής ταινίας, που παίζεται ήδη στο «Γίλιου» της Θεσσαλονίκης, και θα παιχθή σύντομα και στην «Αθήνα».

Πρωταγωνιστούν η κ. Χατζηαργυρή, ο κ. Δ. Μυράτ, ο κ. Ν. Τζόνιας, η δ. Α. Φόνσου και άλλοι.

Η «Ελληνίδα μεσόφωνος Λίτσα Λιάση, που μετεκλήθη απ' την Γερμανία για να παίξει την «Κάρμεν», πριν 11 χρόνια άνηκε στην χορωδία της «Λυρικής Σκηνής».

Αρχισαν, κάπως πρόωρα, οι ζυμώσεις για την καλοκαιρινή θεατρική σεζόν. Έτσι στα γνωστά ήδη θερινά θέατρα, θα προστεθεί ο έφετος και το «Ριάλτο», ο γνωστός κινηματογράφος της Κυψέλης, όπου θα συνεχίσουν με νέα εξάρματα η Ντιντάντα και ο Χατζηχρήστος, αφού όπως είναι γνωστόν, το «Περσικό» όπου έπαιζαν επί τρία χρόνια συνεχώς, εξασφάλισε, έφετος, η Καλή Καλό.

Επίσης, στα θέατρα πρόκειται να προστεθεί και ένα ακόμη, κατά πάσαν πιθανότητα ο κινηματογράφος «Νίνος» της λεωφόρου Αλεξάνδρας, όπου πρόκειται να εμφανιστεί ο νέος θιασός Ντίνου Ηλιοπούλου.

Αδελφ. υποψήφια πρωταγωνίστρια του οποίου φέρεται η Τζένη Καρέζη.

Μια από τις πιο αντιπροσωπευτικές ερμηνείες του σύγχρονου γαλλικού τραγουδιού η Ρος Αβρίλ, πρόκειται να κάνει μια μόνο έκτακτη εμφάνιση στην «Αθήνα», επί ευκαιρία του μεγάλου χορού του «Παναθηναϊκού Αθλητικού Ομίλου», που θα δοθεί στο «Κίγγυ Τζώρτζη».

Το ίδιο βράδυ, επίσης, ο μαέστρος και συνθέτης Τάκης Μωράκης, που θα διευθύνει μεγάλη ορχήστρα από 15 όργανα, θα λανσάρι για πρώτη φορά, το νέο τραγούδι του: «Η «Αθήνα κι' εσύ».

Η Μεξικάνη τραγουδίστρια «Ελσα Κανόνα», είναι ταυτοχρόνως και φανατική... αρχαιολόγος!

Ετσι ζητάει την ευκαιρία, πριν φύγει από την Ελλάδα, να πάει με συμβόλαιο στην Κρήτη, για να μπορέσει να επισκεφθή τις εκεί αρχαιότητες.

Ο παλαιάρχης κομικός Παρσάκεας Οικονόμου, που γύρισε προπολεμικά αρκετές ταινίες του βωδου κινηματογράφου στην Αίγυπτο, πρόκειται τώρα να πρωταγωνιστήσει σε μία ταινία έγχρωμη ανιμασκέι, που θα γυριστή στα «Ελληνικά νησιά, από Ιταλούς παραγωγούς.

Ο «Χόρτος των Ηθσσιών», που θα δοθεί για πρώτη φορά έφετος μετά τον πόλεμο στο ξενοδοχείο «Ακρόπολ Πάλλας» την τελευταία Παρασκευή της «Αποκριάς», θα αποτελέσει καλλιτεχνικό γεγονός.

Μια από τις πολλές εκπλήξεις του χορού αυτού θα είναι το «Θεατρικό γαϊτανάκι», που θα εκτελέσουν οι γνωστότεροι πρωταγωνιστές της πρόζας και του μουσικού θεάτρου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ.

ΑΝΕΜΟΙ ΚΑΙ ΒΡΟΧΕΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

120 ημέρες το χρόνο φυσούν βοριάδες

Α συνεχίζουμε και σήμερα τα μετεωρολογικά της «Αθήνας». Και ο λόγος περί... ανέμων και υδάτων. Αρχίζουμε από τους ανέμους που ταραχούν από όλες τις μεριές το «Ισοπέδες άστου» χειμώνα και καλοκαίρι. Οι αρχαιοί ώνόμαζαν τους τέσσερις κύριους ανέμους, από τη διεύθυνση που είχαν. Βορέα, Εύρο (ανατολικό), Νότο και Ζέφυρο (δυτικό άνεμο). Είχαν κάνει ακόμα και άλλες υποδιαιρέσεις, που μπορεί να τις διαβάσει κανείς και σήμερα στο μνημείο του Αιόλου (οτούς «Αέρηδες»), όπου εικονίζονται σε μαρμάρινα άναγλυφα οι διάφοροι άνεμοι.

Οι επικρατέστεροι άνεμοι στην «Αθήνα» είναι οι βοριάδες. «Επιπείτα έρχονται οι νοτιάδες και κατόπιν ακολουθούν οι άλλοι. Από παρατηρήσεις της μετεωρολογικής υπηρεσίας, επί ένα πενήντα αιώνα, προκύπτει ότι στην «Αθήνα» 120 ημέρες το χρόνο φυσούν βοριάδες, 87 ημέρες νοτιάδες, 60 ημέρες έχει νηνεμία και τον υπόλοιπο καιρό οι άλλοι άνεμοι από τους οποίους σπανιότεροι είναι οι νοτιοανατολικοί και βορειοανατολικοί.

Οι αριθμοί που αναφέραμε είναι ο μέσος όρος από μακροχρόνιες παρατηρήσεις. Συμβαίνει όμως πολλές φορές να επικρατήσουν νοτιάδες ή βοριάδες, όποτε οι αριθμοί αυτοί ανατρέπονται. Αναφέραμε για παράδειγμα ότι το 1881 είχαν 137 ημέρες με βορρηνούς ανέμους, ενώ το 1901 μόνο 46 ημέρες.

Από τις παρατηρήσεις προκύπτει, επίσης ότι οι βοριάδες επικρατούν τους χειμωνιάτικους μήνες (από το Νοέμβριο ως το Φεβρουάριο), καθώς και τους καλοκαιρινούς. Τον «Απρίλιο, το Μάιο και τον Ιούνιο επικρατέστεροι είναι οι νοτιάδες, ενώ τον «Οκτώβριο και τον Μάρτιο ενυαλλάζονται διάφοροι άνεμοι.

Η «Αθήνα» αν και η θερμοκρασία δεν είναι πολύ πεσμένη — με το περισσότερο έκλεινο «Ζερό» — Γι' αυτό πολλές φορές, ξένοι που έρχονται στην ελληνική πρωτεύουσα, και από υπερβόρεια ακόμη κλίματα, μιλούν για το αθηναϊκό κρύο σαν κάτι το εξαιρετικό.

Εύλογια Θεού είναι, όμως, οι βοριάδες το καλοκαίρι για την πυρπολούμενη από τη ζέση «Αθήνα». Και μας επισκέπτονται τακτικά τα μετέτεια — αι' επταίσι των αρχαίων — από το τέλος Μαΐου ως τον «Οκτώβριο.

Πολλοί αρχαίοι έχουν ασχοληθεί με τα μετέτεια και τα περιγράψουν λεπτομερώς. Πρώτος τα μνημονεύει ο «Ησίοδος».

Τα αθηναϊκά μετέτεια, που είναι άσθενεστερα από αυτά που επικρατούν στο Αιγαίο πέλαγος, είναι βορείοι και βορειοανατολικοί άνεμοι που πνέουν κατά κανόνα την ημέρα. Αρχίζουν από τις πρώτες ώρες, κάποτε και μετά τα μεσάνυχτα, έχουν τη μεγαλύτερη έντασι το μεσημέρι και πέφτουν το βράδυ. Σπανιότατα κρατούν και τη νύχτα, ιδίως τα πρώτα μετέτεια του Ιουνίου, που είναι και τα ασθενέστερα. Γιατί υπάρχει και δεύτερη σειρά μετετειαών — τα ισχυρότερα — που αρχίζει τα μέσα Ιουλίου και τελειώνει τον «Οκτώβριο. Οι αρχαίοι ξεχώριζαν τα δυο τμήματα των μετετειαών και το πρώτο το έλεγαν «προδόμους» και το δεύτερο «επτοίσις».

Η ταχύτης των μετετειαών είναι συνήθως 5-12 μέτρα το δευτερόλεπτο. Κάποτε όμως το μετέτεια περνά τα όρια αυτά και μεταβάλλεται σε σφοδρό άνεμο και σπανιότερα, μετά τα 20 μ. το δευτερόλεπτο γίνεται θύελλα. Η έντασι όμως των ανέμων εξαρτάται από τοπικές συνθήκες και τη διαμόρφωση του εδάφους. Γι' αυτό όχι μόνο τα μετέτεια αλλά και οι άλλοι άνεμοι δεν έχουν την ίδια έντασι σε όλη την περιοχή της πρωτεύουσας. Από παρατηρήσεις που έκανε το «Αστεροσκοπείο διεπιστώσε πως η ταχύτης των ανέμων στην πόλη είναι η μισή περίπου, απ' ό,τι είναι στην υπαίθρο της «Αττικής». Σε μερικά όμως μέρη σκηματίζονται ρεύματα που ενισχύουν την έντασι του μετετειαίου ή του άλλου ευεργετικού ανέμου της «Αθήνας» του μπάτ. Ο «Εμβάτης» είναι η θαλασσιά αύρα του Σαρωνικού, που μας δροσίζει τις πιο θερμές ώρες του καλοκαιριού.

Σφοδρότεροι σε έντασι από τους βοριάδες, οι νοτιάδες που συχνά μεταβάλλονται σε θύελλες, που ξεριζώνουν δέντρα και δημιουργούν και άλλες καταστροφές. Οι μετεωρολογικές παρατηρήσεις διεπιστώσαν ότι σε κάθε χρόνο αντιμετωπίζονται 10-11 θύελλες στην «Αθήνα». Η ταχύτης του ανέμου της θύελλας είναι 20-30 μέτρα. Όταν όμως η ταχύτης περάσει τα 30 μέτρα μεταβάλλεται σε «λαίλαπα».

Οι λαίλαπες, συνήθως, συνοδεύονται με ραγδαϊστέτη βροχή, με χαλάσι και κεραυνούς. Και είναι τόσο η έντασι του ανέμου, ώστε τα φύλλα ψηλών δέντρων ακουμπάνε στη γη, ενώ τα μικρότερα δέντρα ξεριζώνονται. Συμβαίνει ακόμα οι λαίλαπες ν' αρπάξουν στέγες και να ρίξουν παληόσιπτα. Εύτυχως που στην «Αθήνα» σπανίζουν. Σε κάθε 5 χρόνια παρουσιάζεται μια, σύμφωνα με τις μετεωρολογικές παρατηρήσεις. Σε μία τέτοια λαίλαπα, που έγινε στις 26 «Οκτωβρίου» του 1852, έπεσε η μία από τις τρεις κολώνες του «Όλυμπτου Διός». Η πεσμένη φαίνεται και σήμερα δίπλα στις δυο άλλες που ξέφυγαν από τη θεομηνία.

Αν οι άνεμοι τυλιγούν την «Αθήνα» απ' όλες τις μεριές, χειμώνα και καλοκαίρι, δε συμβαίνει το ίδιο και με τη βροχή. Είναι σπανιότερη στις επισκέψεις της και μας έρχεται μόνο μερικάς ημέρες το χρόνο και κατά πρότιμη από το χειμώνα. Αυτό οφείλεται στη διαμόρφωση του εδάφους της «Αττικής» και στα βουνά που τριγυρίζουν την «Αθήνα» και δημιουργούν κάποιο φράγμα κατά της βροχής ένα τεράστιο «άλεξιβρόχιον».

Από τις μετεωρολογικές παρατηρήσεις προκύπτει ότι ο κανονικός αριθμός βροχερών ημερών στην «Αθήνα» είναι μόνο 97,

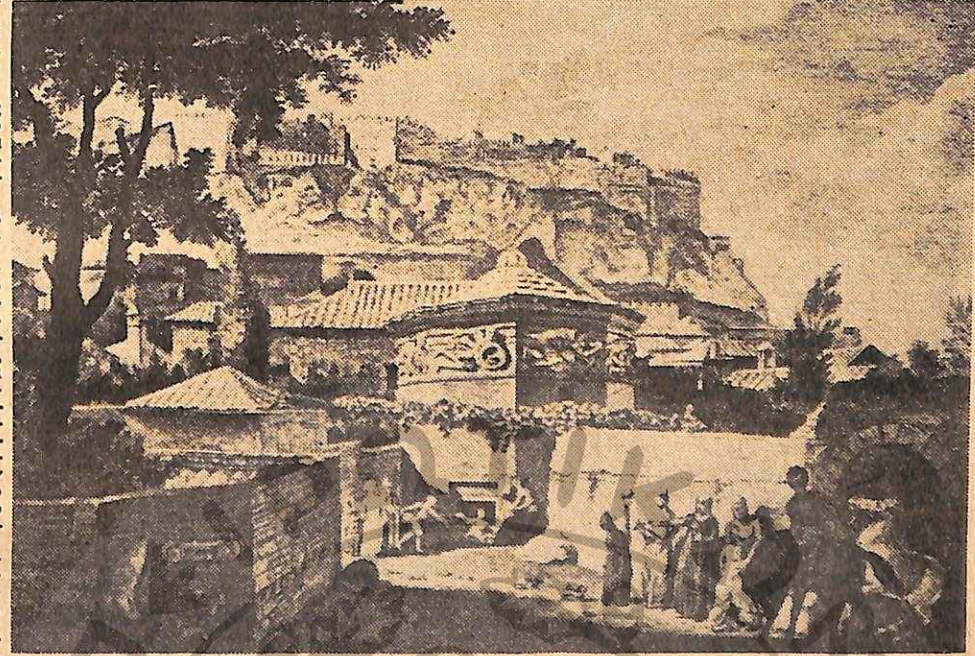
το χρόνο. Οι ημέρες αυτές κατανέμονται ως εξής κατά εποχές: Χειμώνας (Δεκέμβριος, Ιανουάριος, Φεβρουάριος) 36 ημέρες βροχερές.

Άνοιξη (Μάρτιος, Απρίλιος, Μάιος) 26 ημέρες βροχερές. Οθινόπωρο (Σεπτέμβριος, Οκτώβριος, Νοέμβριος) 25 ημέρες βροχερές.

Στις βροχερές αυτές ημέρες, που σημειώνουν οι επιστημονικές στατιστικές, δε βρέχει από το πρωί ως το βράδυ. Συμβαίνει πολλές φορές να βρέξει μόνο μία ή δύο ώρες κι' έπειτα να 'δου με καθαριότητα ο ουρανός και ο ήλιος να ρίξει τα χρυσάφια του. Αυτό ακριβώς είναι το μεγάλο προνόμιο της «Αθήνας», η ερησσία του κλίματός της, που δεν άφινει συνεχής και παρατεταμένη βροχή. Ο θαυμασμός αθηναϊκός καιρός σε όλες τις εποχές του έτους, ακόμα και το χειμώνα, που τον εξυμνούν αρχαίοι και νεώτεροι, και για τον όποιον γράφει ο Πλάτων πως είναι άδωρο και εύνοια της «Αθήνας» προς την πόλη της, ώστε με την «ευκρασίαν των ωρών» να δημιουργηθούν «φρονιμώτατοι άνδρες».

Οι βροχερότεροι μήνες στην «Αθήνα» είναι ο Νοέμβριος και Δεκέμβριος. Ακολουθούν ο Ιανουάριος και ο «Οκτώβριος, και έπονται οι άλλοι μήνες. Ο ξηρότερος μήνας είναι ο Ιούλιος. Κάποτε συμβαίνει βροχεροί μήνες να είναι και ο Μάιος και ο Ιούνιος. Και υπήρξαν χρονιές που έριξε περισσότερη βροχή το Μάιο και τον Ιούνιο από το Νοέμβριο και το Δεκέμβριο.

Οι βροχές στην «Αθήνα» είναι ακανόνιστες. Και μόνο σε μεγάλα διαστήματα, 20 και 30 χρόνια, παρατηρείται το ίδιο ύψος βροχής. Γι' αυτό κανένας υπολογισμός και καμμία πρόβλεψι δε μπορεί να γίνει για μικρότερα διαστήματα. Οι άνομβρίες, όπως

Το μνημείο του Αιόλου με τους ανέμους, όπως ήταν το 1758.

και οι πλημμύρες, είναι από τα συνηθισμένα φαινόμενα της «Αττικής».

Την ακαταστασία του αθηναϊκού καιρού την είχαν παρατηρήσει και οι αρχαίοι και γι' αυτό στον «Υμνιτό» και σε άλλα βουνά είχαν στήσει ανάμματα στον «Ομήριον Δία». Και ο Πανσυνάσις, στη περιγραφή που κάνει της «Ακροπόλεως», αναφέρει και το άγαλμα της Γης, που με τα χέρια ψηλά παρακαλούσε το Δία να βρέξει.

Σήμερα οι άνομβρίες περνούν μάλλον απαρατήρητες στην «Αθήνα» και μόνο κάποια συζητήσι γίνεται γύρω από τη λήψη του Μαραθώνος. Σε αρχαιότερα όμως χρόνια η άνομβρία έσημαινε σιτοδεία και μεγάλη καταστροφή.

Μεγάλες άνομβρίες με σφοδρές σιτοδείες και καταστροφές αναφέρονται στα 1690 και στα 1879. Αυτές είναι οι εξαιρετικές και καταστροφικές άνομβρίες. Συχνά όμως συμβαίνει στην «Αθήνα» να μη βρέξει για καιρό και ιδίως όλο το καλοκαίρι.

Στις μετεωρολογικές παρατηρήσεις, που έγιναν, διαπιστώθηκε ότι υπάρχουν περίοδοι άνομβρίας, που διαρκούν στην «Αθήνα» 4-5 χρόνια και επαναλαμβάνονται κανονικώς, όπως και περίοδοι πολυμβρίας κάθε 6 ή 8 χρόνια. Την παρατήρησι αυτή την είχε κάνει και ο Αριστοτέλης και άλλοι αρχαίοι και τη διατυπώνουν στα κείμενά τους.

Διαπιστώθηκε επίσης, πως στα νύμφα από την «Αθήνα» βουνά πέφτει πολύ περισσότερη βροχή παρά στο λεκανοπέδιο της «Αττικής». Το περισσότερο νερό της βροχής το έχει η Πάρνηξ. Είναι διπλάσιο περίπου από το ύψος της βροχής του «Υμνιτού», ο οποίος έχει 1½ φορά σαν την «Αθήνα».

Από τα αρχαία χρόνια χρησιμοποίησαν τον «Υμνιτό» για την πρόγνωση της βροχής. Απ' τα σύννεφα κουκουλώσαν τις κορυφές του, ακολουθεί ή μη βροχή. Το προγνώστικο αυτό εξηγείται επιστημονικώς. Το ύψος του «Υμνιτού» είναι 1027 μ. και συνεπώς τα σύννεφα που τον καλύπτουν άνηκουν στην κατηγορία των κατωτέρων νεφών (μελανιών, σωρεϊτών κλπ.) που φέρνουν τη βροχή.

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΘΑΝ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Άτυχία

Σαφώς προαισθανόμενος και μάλλον ένδομύχως ότι θα δράσει ερωτικός γοργώς και ολόφωτος εξήλθεν εις περιπάτον ελπιζών επιμόνως να επιτύχων θήραμα μδεκάστας ή τρυγόνος. Τούτέστιν έχων συνασώς βασίμους προαισθήσεις ότι παρήλθον διά παντός του έρωτος αι κρίσεις ήσυχων μετά ζέσεως και προφανούς αιτίας, αλλά ή τύχη έβησεν εκ πολυκατοικίας.

Ηγουν ενώ έβδίδον μ' έμβριθεαν πολλήν άφ' ύψηλού μοι έρριψον, ώ Ζεϋ, έπιστολήν άφ' ης ζωνόδοχο έξοχος του έκτου παντρώματος, μ' έκάλεε διά έναρξιν μεγίστου ξεφαντώματος, ή προσβέπων έρωτας πυριφλεγείς εγκύρως αούτκα έποκούμενος επί ανελευστέρας ήρξαν την ανάβασιν ταχέως κι' εύχερως έβδύσαν την δράσεως μετά ζωνόδοχός, έβδύσαν την δράσεως μετά ζωνόδοχός, έβδύσαν την δράσεως μετά ζωνόδοχός.

Κι' ενώ ανέβαινον γοργώς με τον ά- (ναβέστηρα) ά συμφορά των συμφορών! Ο, κακο- (βαίμων μοίρα!

Εξαίφνης έσταμάτησεν εκ γάρ έλατ- (τωμάτων) κι' απέμεινον μετέωρος εν μέσω πα- (τωμάτων).

Δώδεκα ώρας έγκλειστος παρέμεινον (έκεισε κι' άκούσατε το δράμα μου ζωνόδοχ- (ραι καί μίσοι!

Αντι να γίνω έραστής ως ήλιος (έγκάρως ά άτυχία γέγονα σαλάμι του...άερος!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

γλωττή σιωπηλή κατηγορία...

Μπόρεσε να συνέλθω; Ο Στέφανος από τη γλυκεία του αποκαύνωσι και να σπρώξει μακριά του τον ακατανίκητο γυναικείο πειρασμό! Ύστερα, γύρισε, άνοιξε την πόρτα, βγήκε στο σκοτεινό δρόμο κι άρχισε να τρέχει σαν τρελλός! Να τρέχει χωρίς να κυττάει πίσω του... Και μόνο όταν έφτασε στο σπίτι του και κλείδωσε την πόρτα του, άναψε κάπως απολυτρωμένος. Νόμισε ότι είχε βάλει ανάμεσα σ' αυτόν και στη γοητεία του την κλειδωμένη πόρτα...

Τί ανόητη ελπίδα! 'Η δμορφη κοπέλλα, ό απαγορευμένος έρωτικός πειρασμός, βρισκότανε πάντα κοντά του!... Τά χείλια της φλογίζαν επίμονα τά χείλια του. Τό άωωμα της κρουστής κοριτσιίστικης σάρκα τους μεθούσε πάντα τίς αίσθήσεις του ήδονικά, και τόν άγκάλιαζε σφιχτά γιά νά του θολώση τή λογική!...

Έχωσε βαθεία τά νύχια του στή χούφτα του! 'Ηθελε νά πονέση, κι' από τόν πόνο νά συνέλθω!... Καύτα δάκρυα σύλακωναν τά μάγουλά του... Ένοιάζε ότι οι τύψεις είχανε γαντζώσει μέ τά γαμψά νύχια τους τήν καρδιά του, χωρίς όμως νά κατευνάσουνε και τού ξεφρενιασμένου πάθους του τήν επανάστασι!... Καταλάβαινε ό Στέφανος ότι ή συναίσθησι της κακής του πράξεως δεν είχε καταφέρει νά υποτάξει τό αίσθημα αυτό, τό απαγορευμένο, τό άμαρτωλό, τό έγκληματικό, που τόσον καιρό τώρα γιγαντωνότανε ύπουλα κάτω από τό άπατηλό περικάλυμμα της φιλίας, γιά νά ξεπεταχί ξαφνικά άπόψε και νά τόν πνίξη μέ τίς οδυνηρές άπαιτήσεις του!...

Όλη νύχτα έμεινε άύπνιος, βασανισμένος από μιάν οδυνηρή γοητεία που, τού προκαλούσε έναν πόνο άνυπόφορο κι' άσύνκριτα ήδονικό! Τήν κοπέλλα αυτή, τήν αγαπημένη τού φίλου του, έπρεπε μέ κάθε τρόπο νά τήν άποφύγω! Καί, ναι! θά τήν άπόφευγε... Δέ θά τήν ξανάβλεπε... 'Η φιλία τους είχε τελειώσει άδοξα άπόψε... 'Από δω κι' έμπρός δεν άνοιγότανε μπροστά τους παρά ό έρως — και ή καταστροφή!

Κατά τά ήμερώματα, επί τέλους, μπόρεσε νά κοιμηθί λίγο, μ' έναν ύπνο βαρύ κι' εφιαλτικό...—σά λήθαργο!... Όνειρα φοβερά τόν κυνηγήσανε και πίσω από τίς άσφαλισμένες περιοχές τών κλεισμένων βλεφάρων, γιά νά τόν τσακίσουνε μέ μιάν άνεύρωτη, αγωνιώδη και βασανιστική πάλη τού τίμιου έαυτού του μέ τό ένοχο έρωτικό του ύποσυνείδητο!...

Όταν έγυπνε, βρήκε μπροστά του τό Γιώργο! Καθότανε στα πόδια τού κρεβατιού του και τόν κυττάζε μέ τά σοβαρά, λίγο λυπημένα του μάτια. 'Αμέσως ό Στέφανος ανάκαθισε στό κρεβάτι του:

— Γιώργο! ψιθύρισε μέ φρίκη. Νόμιζε ότι τό πρόσωπο αυτό είχε περισσήψει από τό όνειρά του, γιά νάρθη νά δηλητηριάσει και τήν πραγματικότητα μέ τύψεις...

— Ο Γιώργος τούπιασε τό χέρι: — Τόσην ώρα σε παρακολουθώ νά κοιμάσαι, τού είπε, και νόμισα ότι κάτι έχεις. Μήπως είσαι άρρωστος, Στέφανε;... — Ο άλλος είχε συνέλθει έντελώς, μπόρεσε νά επιβληθί στόν έαυτό του:

— Τί ώρα είναι; ρώτησε. — Πέντε και δέκα!

— 'Απόγεμα! — Ναι!... Βραδιάζει... Πώς κοιμήθηκες τόσο πολύ;... 'Ανυσήκη, και παρακάλεσα τό σπιτινοκοκυρά σου νά μ' άφισή νά σε ξυπνήσω...

— Έκανες καλά... Πεταχτηκε από τό κρεβάτι του ό Στέφανος, ντύθηκε, πλύθηκε, χτενίστηκε. Σέ λίγο ήταν έτοιμος μπροστά στό Γιώργο. Έβγαλε ένα τσιγάρο και τό άναψε μέ δάχτυλα που τρέμανε.

— Τί νέα, λοιπόν;... ρώτησε χωρίς νά κυττάει τό φίλο του.

— Τί νέα;... 'Ηθα νά σε πάρω γιά νά πάμε στή Λίνα...

Μέ ένα ρίγος δυνατό ό Στέφανος άποκρίθηκε:

— Α! "Οχι... Σήμερα δέ θάρω — δέ μπορώ νάρθω...

— Γιατί;

— Έχω κάποια δουλειά...

— Τί δουλειά;... Πώς δεν τήν ξέρω εγώ;...

— Ο Στέφανος χαμογέλασε στενοχωρημένος:

— Δεν τίς ξέρεις όλες τίς δουλειές μου, καλέ μου Γιώργο... τού άποκρίθηκε.

— Δεν τίς ξέρω;... άπόρησε ό άλλος λίγο δυσχερής. Τότε... φαίνεται ότι άρχισες νάχνε μυστικά από μένα!

— Ο τόνος τού Γιώργου είχε κάτι σά μουφή... Κατάλαβε ό Στέφανος ότι έπρεπε νά τού δώση μιά εξήγησι πιδ συγκεκριμένη, μιά δικαιολογία πιδ ίσχυρή:

— Άκου, Γιώργο... τού έμπιστεύθηκε μ' ένα ύποκριτικό πονηρό χαμόγελο. Έχω κι' εγώ τίς κοριτσιόσκειές μου... Πώς εσύ, δηλαδή, έχεις τήν άρραδωνιστική σου;

— Έχω κι' εγώ... τίς δικές μου άρραδωνιστικές!

Σάν ξαλαφρωμένος λιγάκι, ό Γιώργος χαμογέλασε:

— Α! "Ετσι;... έκανε. Βέβαια. άν είναι έτσι, έχεις δικιο!...

Κι' ύστερα από μιά μικρή σιωπή, συνέχισε:

— Κοίμα!

— Γιατί κρίμα;

— Γιατί, νά, δέ σου τό είπε και ή Λίνα; 'Αμα έρθης εσύ, τότε περνάμε καλά

διασκεδάζουμε, γελάμε... 'Εγώ μόνος μου... τήν κάνω νά πλήξη!

— Όχι, καθόλου! φώναξε νευριασμένος ό Στέφανος. Τί δηλαδή; 'Η Λίνα έχει άνάγκη άπόλυτη από γελωτοποιό;...

— Ο Γιώργος κοκκίνισε ως τ' αυτιά:

— Είναι ή δεύτερη φορά που ακούω αύτή τή λέξι, φώναζε. Και δεν τήν άνέχομαι...

— Ο Στέφανος συνφορτώθηκε:

— Γιατί; Τήν πρώτη από ποιόν τήν άκουσες;...

— Ο Γιώργος προσπάθησε νά τά μπαλώση:

— Δηλαδή... όχι γιά κακό...

— Γιά κακό, ή γιά καλό, ποιάς μέ είπε γελωτοποιό;... ρώτησε μέ έπιμονή τό φίλο του σκοτεινός ό Στέφανος, σφίγγοντας σπασμωδικά τίς γροθιές του.

— Ο Γιώργος είχε προχωρήσει! δεν ήτανε δυνατό πιά νά σταματήσει:

— Προχτές, στή συζήτησι που είχαμε μέ τή Λίνα, πέταξε μιά τέτοια άνοησι!...

— 'Η Λίνα μέ είπε γελωτοποιό; μουμούρισε ό Στέφανος. Τήν εύχαριστώ πολύ.

— Δεν τό είπα γιά κακό, τό καταλαβαίνεις... Βεβαίως μέ θερμό ό Γιώργος τό φίλο του. Γιατί, άν τόλεγε γιά κακό, δεν ήτανε δυνατό, βέβαια, νά τής τό επιτρέψω μέ κανέναν τρόπο!

— Ο Στέφανος σήκωσε τούς ώμους του:

— Καμιά βρισιά και καμιά προσβολή δέ λέγεται γιά καλό, φίλε μου... είπε. Κι' έτσι, βλέπεις πόσο καλά κάνω νά μ'ην έρθω μαζί σου άπόψε...

— Μά, σε βεβαιώνω, Στέφανε... Κάνεις άσκηνα νά δίνης σημασία σέ μιά παιδιάστικη κουβέντα που λέχτηκε άκριτα κι' επιπόλαια...

— 'Η Λίνα σ' αγαπάει — τό ξέρεις, δεν περιμένεις έμένα γιά νά στο βεβαιώσω...

— Τήν εύχαριστώ πολύ γιά τήν αγάπη της!... έκανε ό Στέφανος ψυχρά. Προτιμούσα όμως ή αγάπη της νά συνδυάζεται και μέ κάποια έκτίμησι...

— Μά σε έκτιμάει... Είναι ποτέ δυνατό νά συμβαίνει τό αντίθετο;...

Κατάλαβε ό Στέφανος ότι έπρεπε νά τραβήξω τό σκοινί, γιά νά δώση κάποια ισχυρή δικαιολογία στήν ψυχρότητά του μέ τή Λίνα που ήταν άπαραίτητο νά ακολουθήσει:

— Όχι... Όχι... 'Ασε, Γιώργο... είπα μέ λυπημένη σταθερότητα στό φίλο του. Δέ μέ πείθεις, δέ μου αλλάζεις τήν πεποίθησι... Και ή πεποίθησι μου δεν είναι καινούρια, ούτε περίμενα βέβαια, αυτό που άκουσα σήμερα γιά νά τή δημιουργήσω...

— Λυπάμαι πολύ... Σε βεβαιώνω, μέ τόν πιο κατηγορηματικό τρόπο ότι τήν άδικείς τή Λίνα...

— Μπορεί... 'Ας σταματήσουμε όμως τή συζήτησι αυτή, που, σε βεβαιώνω, μέ κουράζει...

— Καλά, Στέφανε... 'Όπως θές...

Γιά πρώτη φορά από τότε που γνωρίζονταν οι δυο φίλοι χωρίστηκαν μέ κάποια ψυχρότητα... Ο Στέφανος άφισε τό Γιώργο νά φύγ, κι' ένοιασε κάτι σαν άπολύτρωσι βλέποντας τήν πόρτα νά κλείνι πίσω από τό φίλο του... 'Η ψυχρότης είχε σκηνοθετηθί καλά. Καταλάβαινε ό Στέφανος — δεν ήτανε δύσκολο νά τό καταλάβω... — πώς είχε γίνει ή συζήτησι ανάμεσα στή Λίνα και στό Γιώργο: 'Εκείνος είχε ζηλέψει, κι' εκείνη είχε πετάξει τή λέξι «γελωτοποιός» γιά νά σκεπασί τά πραγματικά της αίσθήματα... Ναι, μά, αυτά τά πνιγούν μέ κάθε τρόπο!...

Και θά πνιγόντουσαν!

— Α... Αυτό τό «ά», ήτανε τόσο ένοχοποιητικό, που ό φτωχός έρωτευμένος χλώμισσε...

Δέ μπόρεσε νά κρατηθί και τής είπα μέ παρόλητο:

— Τόσο άπαραίτητος είναι, λοιπόν, άνάμεσά μας;...

— Τί θά πη άπαραίτητος;... έκανε ή

Λίνα νευριασμένη. Είπαμε, είναι ό άστειος τής συντροφιάς...

—... Ο γελωτοποιός! πρόσθεσε ό Γιώργος.

— 'Ας πούμε κι' έτσι...

— Ξέρεις, τίς όμολόγησε, είχα τήν άφέλεια νά τού τό πώ αυτό και θυμωσε πολύ!

Τώρα χλώμισσε ή Λίνα:

— Ότι τόν είπα γελωτοποιό;...

— Ο Γιώργος έννεψε «ναι» μέ τό κεφάλι, χωρίς νά τολμήσθ νά τήν κυττάξθ στα μάτια...

Τά μάτια της Λίνας πετάζανε θυμωμένες σπιθες:

— Και γιάτί τού τό είπες;... Σε τί σε έξυπνέρισε αυτό;...

— Νά μέ έξυπνέριση;... μουμούρισε ό φτωχός σά χαμένος. Μά... δεν είχα καμιά πρόθεσι νά έξυπνερτηθώ από αυτό που τού είπα!...

— Γιατί νά ρίξης μιά τέτοια σκιά άνάμεσά μας;... συνέχισε ή κοπέλλα μέ άσυγκράτητη αγανάκτησι. Τί κέρδιες;... Νά, τώρα, χάλασε ή φιλία μας!

— Ο Γιώργος τήν κυττάζε παραξενευμένος, φιλοπονος... Στό τέλος δεν κράτησε:

— Καί, γιά νά μ'ην χαλάση ή φιλία σου μέ τό Στέφανο, δέ διστάζεις νά δηλητηριάσης τή φιλία σου μαζί μου...

Τότε μόνο ή Λίνα κατάλαβε πόσο μακριά τόν είχε παρασύρει ό αίσθηματικό της αυθορητισμός...

Προσπάθησε νά γελάση:

— Έλα, τώρα, 'Οθέλλω... τού είπε μέ παιγνιδιάρικο ύφος. Αυτό μάς έλειπε νά δηλώσης τό Στέφανο!...

— Γιατί, δηλαδή;... Τί είναι ό Στέφανος; Νέος, όμορφος, γόνος...

Σοβαρεύτηκε ή Λίνα:

— Νέος, όμορφος και γόνος μπορεί νά είναι γιά όλες τίς άλλες, έκτός από τήν άρραδωνιστική του πιδ καλού φίλου του!

Φοβήθηκε ό Γιώργος πώς τήν είχε προσβάλει και προσπάθησε νά διορθώση αυτό που είχε πη:

— Καλά, μη θυμώνης... Τό είπα σ' άστεία...

— 'Η κοπέλλα τόν κυττάζε στα μάτια:

— Υπάρχουν όια, φίλε μου και στα άστεία... 'Όρια, που δεν πρέπει νά τά περνά κανείς, ποτέ...

— Ο Γιώργος τής έπιασε τά χέρια άναστατωμένος:

— Με συγχωρείς, Λίνα... τής είπα. Δεν ήθελα μέ κανένα τρόπο — πιστεύε με — νά σε πληγώσω.

— Κι' όμως, μέ πλήγωσες! τού πέταξε τραβώντας τά χέρια της.

— Δεν τόκανα επίτηδες... 'Η λατρεία μου σε σένα είναι κάτι που δέ μπορεί νά άμφισβητηθί... 'Η λατρεία μου κι' ό σεβασμός μου!...

— Λόγια, φίλε μου... 'Αν τά πραγματικά σου αίσθήματα ήταν αυτά που λές, δέ θά προσπαθούσες νά μέ διαβάσης στόν πιο καλό σου φίλο... Από κεί ξεκινάει τό κακό, κι' όλα τά άλλα ακολουθούν. Πέ μου σέ ρωτώ, πώς θά ξαναδώ τό Στέφανο και πώς θά μέ ξαναδίκι αυτός, ύστερα από αυτό που τού διαδίδασες σά γνώμη μου γιά κείνον;...

— Έλα τώρα... Μιά μικρή, διαβατική δυσάρεσκεια, που θά περάση... Στό ύπόσχομαι πώς θά περάση, και θά γίνουν όλα πάλι όπως πρώτα...

— 'Ας τό εύχθούμε... Γιατί, τό καταλαβαίνεις και μόνος σου, νοιζώ: 'Η γυναίκα που θά πάσης κι' ό πιο καλός σου φίλος δεν είναι σωστό νά χωρίζονται από έχθρότητα, γιάτί θά σε φέρουνε κι' έμένα σε δύσκολη θέση!...

— Όχι... Όχι... Δέ θά χωρίζεστε από έχθρότητα... Ποιάς τό είπε αυτό;... Θα σας τά φτιάξω... 'Εγώ που τά χάλασα, θά σας τά φτιάξω!...

— Ήτανε τόσο συγκινητικός στήν εύπιστία του ό Γιώργος, που ή Λίνα άσφυλίστηκε... Τού χαμογέλασε και τούδωσε τά χέρια της, που αυτός τής τάσφιξε θερμά μέσα στα δικά του, κι' ύστερα τά πλησίασε γεμάτος έρωτικό σεβασμό στα χείλια του...

— Σου ύπόσχομαι, τής είπα, ότι θά ξαναρθώ μέ τό Στέφανο...

... ..

Δεν ήρθε όμως. Πήγε χλωμός τήν άλλη

μέρα στήν αγαπημένη του, μέ τό κεφάλι του σκυφτό — σάν ένοχος!...

Αυτή δεν τού είπα τίποτα, δεν τόν ρώτησε. Μόνος του τής έξήγησε άμέσως μόλις μπήκε, άναστατωμένος, — χωρίς νά τολμά νά τήν κυττάξθ:

— Ο Στέφανος δεν ήτανε στο σπίτι του... Πήγα νά τόν πάρω και δεν τόν βρήκα...

— Καλά... Δεν πειράζει... τού άποκρίθηκε μ' ένα χλωμό χαμόγελο.

Πειράζε όμως! Τό καταλάβαινε ό φτωχός έρωτευμένος ότι άνάμεσα σ' αυτόν και στήν αγαπημένη του είχε πέσει μιά σκιά! Δεν είχε σημασία που αυτή δεν τού τόλεγε, δέ τό όμολογούσε. Τού κρατούσε ακόμα κακία, και θά τού κρατούσε όσο δεν έχοταν ό Στέφανος...

— Ο Στέφανος όμως δεν ήρθε, ούτε τήν άλλη μέρα, ούτε τήν παρόλη... Ύστερα από λίγες μέρες, ό Γιώργος άναγκάστηκε νά όμολογήσθ στήν αγαπημένη του:

— Είναι πεισματάρης! Σου κρατάει κακία!...

— 'Η Λίνα χαμογέλασε μελαγχολικά:

— Δεν πειράζει... 'Αστονε... Μην τόν πιέζης...

— Πώς μην τόν πιέζω;... φώναξε ό Γιώργος. Γίνεται νά εξακολουθήσει νά είσαστε έχθροι οι δυο σας, νά μένετε χωρισμένοι έσείς, που σας έχω τόσο σφιχτά ένωμένους μέσα στήν καρδιά μου;...

— Κι' όμως, νά που γίνεται, όπως βλέπεις! 'Ητανε βαρύ αυτό που τούπες σά γνώμη μου!... Δέ μπορεί νά τό ξεχάση, νά τό συγχωρήση... Καί, νά σου πώ, μέ τό δικιο του...

— Πείσμα όμως! φώναξε ό Γιώργος.

— Δεν είναι πείσμα! είναι αξιοπρέπεια. Μ' αυτό που τού είπες τόν προσβάλες! Και τόν προσβάλες πιδ πολύ γιάτί δεν τού τό είπες σά γνώμη σου, αλλά σά γνώμη δική μου...

— Έχεις δικιο! 'Εγώ φταίω, ό ανόητος, ό επιπόλαιος! 'Εγώ τά χάλασα όλα! 'Εγώ! Μόνο εγώ!...

— Ήτανε άσυγκράτητη ή άπελπισία του! 'Η Λίνα όμως δεν τόν λυπότανε... 'Η, πιδ καλά, δεν είχε περιθώριο γιά νά τόν λυπηθί...

— Όλη τής ή σκέψι ήτανε δοσμένη σ' αυτόν ποχέ βρή κι' έμφασι γιά νά ξεκόψη, νά χαθί από τή ζωή της — από άλλη λεγγυή στό φίλο του. Αυτό πούκανε ήτανε σωστό, ήταν επιβεβλημένο! 'Ετσι έπρεπε νά κάνω, σάν τίμιος φίλος, σάν ευθύς γαροχτήρας... Ναι, μά αυτή είχε γίνει έτσι άπέραντα δυστυχισμένη! 'Η άπουσία του από τή ζωή της είχε δημιουργήσει ένα δραματικό κενό, που δέ γέμιζε μέ τίποτα... μέ

τίποτα... Πώς νά τό γεμίση αυτό τό κενό ό φτωχός ό Γιώργος που πρόσβαλε μπροστά της ταπεινωμένους, έκμηδενισμένους, κουρελιασμένους από τή συγκρίσι;...

Τώρα όμως, άρχισε κι' ό Γιώργος νά σκέπτεται ότι ή κακία τού Στέφανου, τό πείσμα του, ήταν υπερβολικό... Και τού τό είπα ξεκάθαρα, άποκάλυπτα μιά μέρα:

— Τί νά σου πώ, τέτοια έπιμονή σου δεν τήν περίμενα!

— Σήκωσε ό Στέφανος τά μάτια του, φοροτωμένα μελαγχολία, και κύτταξε τό φίλο του:

— Γιατί τό λές αυτό, Γιώργο;... τόν έρώτησε.

— Γιατί είναι ή αλήθεια! τού πέταξε ό άλλος όρηπτικά. Τέτοιο πείσμα όμως!

— Δέ βαρύνεσαι!... Τώρα μέ ξεχάσατε και οι δυο σας. Δέ χρειάζομαι πιά...

— Ο Γιώργος κάρφωσε τό φίλο του μέ τά όνειροπλάκα του ματιά:

— Τό πιστεύεις αυτό, Στέφανε;... τόν έρώτησε λυπημένος.

— Γιατί νά μην τό πιστεύω; Μάτια που δέ βλέπουνται...

— Ο Γιώργος κούνησε μελαγχολικά τό κεφάλι του:

— 'Η συντροφιά μας πάγωσε χωρίς έσένα! τού είπα. Δέ, γελάμε πιά — σχεδόν ούτε μιλάμε! 'Αν ήξερες τί κακό μάς έκανες!

— Ένας κόμπος έκλεισε τό λαιμό τού Στέφανου... Πόσο θά ήθελε νά μιλήση ξεκάθαρα, άδίστακτα στόν αγαπημένο του φίλο! Νά τού άνοίξθ τήν καρδιά του και νά τόν άφισή νά δη μέσα...

— Όμως μπόρεσε και κρατήθηκε! Μιά τέτοια άποκάλυψη θάτανε καταστροφή! Θά επαναστατούσε όλος ό τίμιος χαρακτήρας τού Γιώργου, κι' ή καρδιά του, γεμάτη από τή λατρεμένη του, θά γινότανε κομμάτια!...

— Όχι, Γιώργο... 'Ασε... Καλύτερα έτσι... Πιστεύε με... Καλύτερα...

— Ο Γιώργος τόν άρπαξε από τό μπράσο και τόν έσφιξε δυνατά:

— Άκου, θάρης τώρα, μαζί μου!

— Μαζί σου;... Που μαζί σου;... μουμούρισε άναστατωμένος ό Στέφανος.

— Στής Λίνας... Μάς περιμένει...

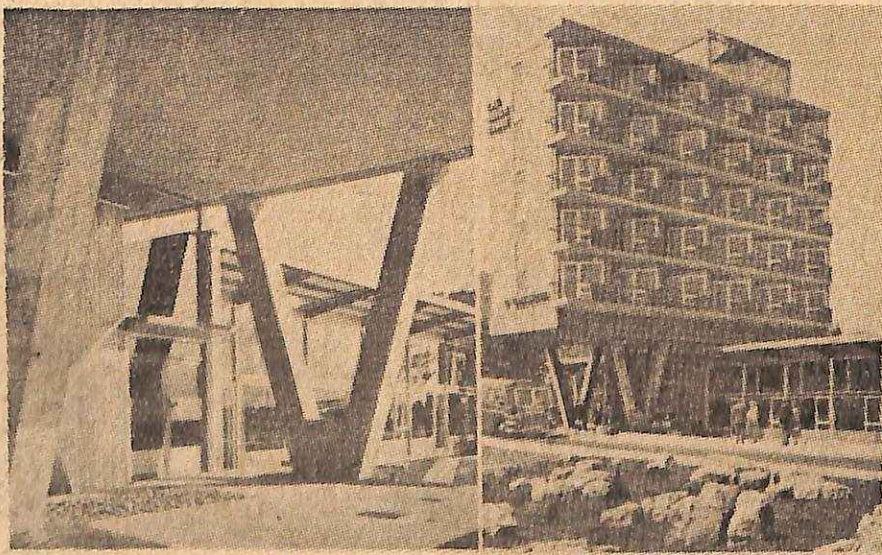
Καταλαβαίνοντας ότι δέ μπορούσε πιά νά ξεφύγ, ό Στέφανος προσπάθησε νά δαχυρώθι πίσω από ένα ψέμμα:

— Μά... κι' έμένα μέ περιμένουν!

— Όποιος και νά σε περιμένη δεν πειράζει!...

— Κι' άν είναι... όποιος!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΠΑΝΩ ΣΕ ΚΟΛΩΝΕΣ

Τό μεγάλο αυτό ξενοδοχείο, τού όποιου μόλις πρό ήμερών άποπερατώθηκε ή κατασκευή στο Ντόνερ της 'Αγγλίας, είναι μιά από τίς πιο αξιόλογες δημιουργίες της λυγρόνου αρχιτεκτονικής. Ολόκληρο τό οικοδόμημα στηρίζεται πάνω σε κολώνες από μπετόν σε σχήμα «V» έτσι ώστε νά μένη στό ισογείο ένας μεγάλος χώρος γιά τά στάθμευσι αυτοκινήτων — ταξί, που προορίζονται γιά τήν έξυπνέριση των πελατών, αλλά και γιά τό παρκάρισμα των αυτοκινήτων των πελατών που φτάνουν έκει μέ δικό τους τροχοφόρο.

ΝΟΥΣ ΥΓΙΗΣ ΣΕ ΣΩΜΑ ΥΓΙΕΣ

Τά πειράματα και οι μελέτες που έγιναν, γύρω από τήν άπόδοσι τών μαθητών και θαητηριών σε πολλά αμερικανικά σχολεία, απέδειξαν πώς τό ένα τέταρτο τών μαθητών και τό ένα τρίτο τών θαητηριών δεν ήταν άρκετά γεροί γιά νά εργαστούν πνευματικά και νά έπιδοθούν άποδοτικά σε διάφορα παιγνίδια. Οι 'Αμερικανοί όγμεινολόγοι έέγαλαν τό συμπέρασμα πως ύστερα από μιά συστηματική έκγύμνασι, τά αδύνατα παιδιά γίνονται πολύ πιο άποδοτικά, τόσο στόν πνευματικό όσο και στόν αθλητικό τομέα. Στή φωτογραφία μας είδικοι έπιστήμονες εξετάζουν τή δύναμι τών μυών μιάς θαητηρίας γιά νά δοϋν ποιοί έχουν ανάγκη από ιδιαίτερη έκγύμνασι.

Ο χαρτοπαίκτης που πούλησε τη Διώρυγα του Σουέζ

ΛΕΝΕ πως τα παιδιά που προέρχονται από έπιμείζια διαφόρων φυλών, κληρονομούν όχι τα προτερήματα, αλλά τα ελαττώματα και τα πάθη των φυλών αυτών. Δεν ξέρουμε αν αληθεύει αυτή η θεωρία. Πάντως όμως, η ιστορία αναφέρει, την περίπτωση ενός ανθρώπου που, χωρίς στην ανατροφή του, απέκτησε τα ελαττώματα δυο διαφόρων κόσμων.

Εννοούμε το «Χεδίδη» Ισμαήλ της Αιγύπτου. Είχε γεννηθεί μέσα στις παραδόσεις του ανατολικού δεσποτισμού κι' είχε συνηθίσει να θεωρή τον εαυτό του ανώτερο απ' τους κοινούς θνητούς και να πραγματοποιεί πάντα τις παραμικρότερες επιθυμίες του.

Όταν όμως ο θεός του Σάιντ Μωχαμέτ, ο τότε «βαλής» της Αιγύπτου, τον έστειλε στο Παρίσι για να σπουδάσει την τέχνη του συγχρόνου πολέμου σε μια γαλλική στρατιωτική σχολή, δεν περιορίστηκε μονάχα σ' αυτές τις σπουδές του. Ήταν νέος, διέθετε άφθονα λεφτά. Ήταν φυσικό λοιπόν να παρασυρθεί στον ήλιγο των τρελλών γλεντιών, της χαρτοπαίξεας και της διαθοράς που χαρακτηρίζει το Παρίσι του Ναπολέοντος Γ'. Αλλά και να βοηθούσαν σ' αυτό διάφοροι υποποί επιχειρηματίες, με την υπερεδουλία να τον έχουν αργότερα δικό της, όταν θα παίρνε την εξουσία στην Αίγυπτο, και να εκμεταλλευτούν τότε τη γνώριμά τους...

Έτσι, ο νεαρός Ισμαήλ απέκτησε διάφορα πάθη του δυτικού κόσμου, και μεταξύ των άλλων έγινε μανιώδης χαρτοπαίκτης.

Έγανε τεράστια ποσά στο πράσινο τραπέζι. Κι' όμως το πάθος του αυτό μεγαλώνε όλοένα, γινόταν ο αποκλειστικός σκοπός της ζωής του...

Ο «Χεδίδη» της Αιγύπτου Ισμαήλ. Κάτω: Μια άποψη της διώρυγας του Σουέζ.

Ο μεγαλύτερος αδελφός του είχε πεθάνει στο μεταξύ. Ύστερα λοιπόν απ' το θάνατο του θείου του — που δεν είχε παιδιά — κληρονόμησε αυτός τον τίτλο και την εξουσία του.

Η Αίγυπτος ήταν τότε ακόμα υποτέλης στην Τουρκία, την κυβερνούσε δε έξ' ονόματος του Σουλτάνου ένας «βαλής», που άνωμασθηκε αργότερα «Χεδίδη». Ο Ισμαήλ ήταν 33 χρόνων, όταν πήρε αυτό το ανώτατο αξίωμα. Οι φροντίδες όμως της εξουσίας έκαναν να ξεχάσει καθόλου τη χαρτοπαίξια και τη σπατάλη. Έτσι, μέσα σε λίγους καιρούς ανέβασε το δημόσιο χρέος της Αιγύπτου από 3.000.000 σε 100.000.000 αγγλικές λίρες!

Τέσσερα χρόνια πριν ο Ισμαήλ διαδεχτή το θείο του Σάιντ Μωχαμέτ, ο περίσημος Γάλλος μηχανικός Φερδινάνδος Λεσάζ είχε άρχει το τεράστιο έργο της Διώρυγας του Σουέζ. Το πρώτο που έκανε λοιπόν ο Ισμαήλ όταν πήρε την εξουσία, ήταν να εκδώσει την Εταιρεία της Διώρυγας να του πληρώσει πολύ πε-

ρισσότερα χρήματα απ' όσα είχε συμφωνήσει με το θείο του. Έτσι, μπορούσε να διαθέτει πιά πολλά για το χαρέμι του και για το αγίαρειο πάθος του, τη χαρτοπαίξια.

Ύστερα, με την κήρυξη του αμερικανικού Έμφυλου Πολέμου, η Εύρωπη στερόθηκε το αμερικανικό Βουμάκι κι' αυξήθηκε συνεπώς η ζήτηση του αιγυπτιακού. Όπως ήταν φυσικό, η τιμή του πενταπλασιάστηκε κι' απέδωσε ένα έσοδο 25.000.000 λιρών το χρόνο στην Αίγυπτο. Απ' τα λεπτά αυτά, ο Ισμαήλ διέθεσε ένα 10% μόνο για τη χώρα του και έδωσε τα υπόλοιπα για τις άτομικές του ανάγκες!

Δεν του φάνανε όμως ούτε κι' αυτά, για να ικανοποιήσει το πάθος της χαρτοπαίξεας. Πούλούσε λοιπόν σε ξένους εκχωρήσεις και προνόμια, κι' ύστερα τα ανακαλούσε και τα πουλούσε σε άλλους ακριβώτερα!

Διάφορα διεθνή δικαστήρια είχαν εκδώσει αποφάσεις εναντίον του. Μάλιστα η Γερμανία κι' η Αυστρία είχαν αρχίσει πολεμικές προετοιμασίες, για να επιβάλουν με τη δύναμη των όπλων την εκτέλεση αυτών των δικαστικών αποφάσεων που άφαιραν υπηκόους των.

Στο μεταξύ, η αυτοκράτειρα της Γαλλίας Εύγενία είχε εγκαίνιασει επίσημα τη Διώρυγα του Σουέζ, με τη θαλαμηγό της «Αέτος». Έξη χρόνια αργότερα, το 1875, η Αίγυπτος είχε πιά χρεωκοπήσει. Δε μπορούσε να βοηθούνα το παραμικρό δάνειο.

Η μόνη περιουσία που είχε απομείνει στον Ισμαήλ, ήταν 177.000 μετοχές της Εταιρείας της Διώρυγας του Σουέζ. Το σύνολο των μετοχών της Διώρυγας ήταν 400.000 αντιπροσώπευαν δε ένα εταιρικό κεφάλαιο 200.000.000 φράγκων.

Στα έξη χρόνια που είχαν μεσολαβήσει, η κίνηση της Διώρυγας έδειχνε καθαρά πως οι 177.000 εκείνες μετοχές θ' αποτελούσαν μια πλουσιωτάτη πηγή εθνικού πλούτου για την πάμπωχη Αίγυπτο. Κι' όμως ο Χεδίδη, αφού είχε χάσει στα χα-

τσια όλα τα λεφτά της χώρας του κι' είχε εκμυδενίσει τη διεθνή πίστι της, αποφάσισε στο τέλος να πουλήσει ή να ένεχυρώσει τις μετοχές της Διώρυγας που του ανήκαν!

Έτσι, μία μέρα, ο τότε πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας Ντισράελι έλαβε ένα υπερεπείγον κρυπτογραφικό τηλεγράφημα, που τον ειδοποιούσε γι' αυτή την απόφαση του Ισμαήλ.

Οι Άγγλοι είχαν ειρωνευτή στην άοχη το σχέδιο της Διώρυγας, επειδή είχε καταρτισθεί και εφαρμοσθεί από Γάλλους. Τα έξη χρόνια όμως της χρησιμοποίησής της τους έπεισαν ότι, αν τυχόν η Διώρυγα περιοριζόταν στη δικαιοδοσία κάποιων όχι φιλικών δυνάμεων, μπορούσε να κινδυνεύουν σοβαρά οι βρετανικές αποικίες στην Ασία και στην Αυστραλία.

Το τηλεγράφημα εκείνο έφτασε ένα Σάββατοβράδυ, όταν δε λειτουργούσαν οι δυο Βουλές των Λόρδων και των Κοινοτήτων. Καθώριζε ώστόσο ότι ο Χεδίδης έννοούσε να πουλήσει τις μετοχές του για 4.000.000 λίρες και να πάρει άμέσως τα λεφτά ύστερα από λίγες ώρες.

Ήταν τελείως αδύνατο λοιπόν να ζητήσει ο Ντισράελι απ' τη Βουλή την έγκριση του απαιτούμενου ποσού για την αγορά των μετοχών.

Στην κρίσιμη αυτή στιγμή έδειξε την αξία του ως πολιτικού. Κάλεσε άμέσως ένα μέλος της οικογενείας των Ρότσιλντ και του ζήτησε να δανείσει στο Δημόσιο αυτά τα 4 εκατομμύρια λίρες.

Όταν ο τραπεζίτης έμαθε το λόγο, έδωσε αδιάτακτα τα λεφτά.

Άμέσως έφυγε ένα τηλεγράφημα για το Κάιρο, κι' οι 177.000 μετοχές της Διώρυγας του Σουέζ πέρασαν στην ιδιοκτησία της Βρετανικής Κυβερνήσεως.

Όταν ο Ντισράελι ανακοίνωσε αργότερα στη Βουλή των Κοινοτήτων αυτή την ενέργειά του, δέχθηκε θερμά συγχαρητήρια. Χάρις στην εξυπνάδα του και την ποσοδουσία του, η Αγγλία είχε αποκτήσει τη μισή περίπου ιδιοκτησία της Διώρυγας.

Μέσα σ' ένα χρόνο μονάχα, οι 177.000 μετοχές, ονομαστικής αξίας 500 φράγκων η καθεμία, δώσανε καθαρά κέρδη 1.500.000 λιρών, δηλαδή ένα μέρισμα 37,5%! Και το ποσόν αυτό εξακολούθησε να μεγαλώνει σταθερά, στα επόμενα χρόνια, όσο αυξανόταν η κίνηση της Διώρυγας... όσπου ήρθε ο Νασέρ να βάλει τέλος σ' αυτό τον πακτωλό και να πάρη πίσω απ' την Αγγλία τα δικαιώματα που της είχε πουλήσει αυθαίρετα ο χαρτοπαίκτης Ισμαήλ!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τα «υποθηκευμένα» νησιά.

ΠΟΛΛΟΙ άνθρωποι φορούν στο πρόσωπό τους μια μάσκα, που κρύβει τον πραγματικό χαρακτήρα τους, τις διαθέσεις τους, τις επιδιώξεις τους κτλ. Αυτή τη μάσκα κάθε άνθρωπος μπορεί να την φτιάξει.

Αλλά δε μπορεί να κρύψει με κανένα τρόπο τις κινήσεις των χεριών του, τουλάχιστον σε ώρισμένες κρίσιμες στιγμές. Κι' αυτές οι κινήσεις τον προδίδουν, γιατί μας επιτρέπουν να τον ιδούμε με το πραγματικό του πρόσωπο κι' όχι με το φτιαγμένο, το

τομαζέει τίποτα και είσαστε έτοιμη ν' αντιμετωπίσετε κάθε δυσκολία.

9) Τα χέρια προς τα εμπρός, με τις παλάμες αναποδογυρισμένες και τα δάκτυλα άθονα (εικ. 9) είναι σημείο υποκρισίας. Προσπαθείτε να κάμει εκείνους που σας ακούνε να πιστέψουν την ανύπαρκτη ειλικρίνειά σας.

10) Τα χέρια στο στήθος και το κεφάλι γυρισμένο λοξά (εικ. 10) δείχνουν μια ένστικτώδη προσπάθεια αυτοαμύνης. Θέλετε να

κάμει τους άλλους να πιστέψουν ότι δεν είσατε εκείνο που φαντάζεσθε ότι νομίζουν για σας. Κατά βάθος, δεν έχετε καμμία εμπιστοσύνη στον εαυτό σας. Πάσχετε πιθανόν από ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας, που σας κάνει να νομίζετε ότι οι άλλοι φαντάζονται πράγματα μειωτικά για σας. Και γι' αυτό νομίζετε πως πρέπει ν' αμυνθήτε προκαταβολικά.

11) Έχετε τη συνήθεια να τιάνετε ανάμεσα στον αντίχειρα και το δείκτη την άκρη της μύ-

της σας (εικ. 11): Αυτό σημαίνει πως σας άρεσει να ψιλοκοσκινίζετε όλα τα πράγματα. Κάθε πρόβλημα που θα σας παρουσιαστή, το εξετάζετε από όλες τις πλευρές του. Και πολλές φορές οι μικρές λεπτομέρειες σας απασχολούν περισσότερο από το βασικό πρόβλημα.

12) Ο δείκτης του χεριού κάτω από το σαγόνι (εικ. 12) δείχνει μια προσπάθεια που καταβάλλετε για να συμβιβάζετε τα αισθήματα με τη λογική ή, για να είσατε ακριβέστεροι, μία προσπάθεια να υποτάξετε τα αισθήματά σας στη λογική. Η κίνη-

Η σημασία που έχουν οι κινήσεις τους

Ψεύτικο.

Οι κινήσεις των χεριών έχουν ιδιαίτερη σημασία στις γυναίκες. Νά, λοιπόν, με ποιά τρόπο θα τις ερμηνεύσετε:

1) Οι γυναίκες που λυγίζουν ένα-ένα τα δάκτυλά τους, κάνουν-τάς να να τρίζουν, κατέχονται από άγνωση. Τις απασχολεί κάποιο πρόβλημα, που δε μπορούν να βρουν τη λύση του (εικ. 1).

2) Οι γροθιές κάτω από το σαγόνι και το άσχημο βλέμμα δείχνουν ότι αντίδρατε στις εξωτερικές εντυπώσεις, καταφεύγοντας σ' ένα δικό σας κόσμο, όπου η πραγματικότητα σμίγει με το όνειρο. Το βασικό στοιχείο σε σας είναι η φαντασία. Αποφεύγετε από έσωτερική αντίδραση τις έπαφες με την πραγματικότητα (εικ. 2).

3) Ο δείκτης του δεξιού χεριού στη μύτη δείχνει μια προσπάθεια αυτοσυγκεντρώσεως (εικ. 3), που μπορεί να είναι είτε προσωρινή, είτε ν' αποτελή μόνιμο στοιχείο του χαρακτήρα σας.

4) Ο αντίχειρ στο στόμα (εικ. 4) δείχνει έλλειψη αυτοπεποίθησας. Αμφιταλαντεύεσθε ανάμεσα σε πολλές λύσεις, χωρίς να μπορείτε να πάρετε μια απόφαση.

5) Το ένα χέρι στο σαγόνι και το άλλο στα μαλλιά (εικ. 5) φανερώνουν μια έσωτερική ανάγκη για στοργή και άφορσωση, αλλά και ταυτόχρονα έγωκεντρική διάθεση. Ζητάτε τα πάντα από τους άλλους, γιατί νομίζετε πως αυτό είναι δικαίωμά σας.

6) Το λοξό βλέμμα και το γέρι στο σαγόνι (εικ. 6) δείχνουν περισκεψη. Δεν κάνετε τίποτα στην τύχη. Προτού αποφασίσετε, οτιδήποτε, ζυγίζετε με προσοχή τα υπέρ και τα κατά.

7) Το να τιάνετε το πρόσωπο με τα χέρια σας (εικ. 7) δείχνει πνευματική άνοια και ανικανότητα ν' αντιμετωπίσετε την πραγματικότητα όπως είναι. Οι ψυχολόγοι δίνουν σ' αυτή την κίνηση την ακόλουθη εξήγηση: Προσπαθείτε ν' απομονώσετε από τον έσωτερικό κόσμο, γιατί κάθε τι που προέρχεται απ' αυτόν (έντυπώσεις, αναμνήσεις κτλ.) σας στενοχωρεί και σας λυπεί.

8) Τα δυο χέρια σφιγμένα το ένα με το άλλο (εικ. 8) δείχνουν αυτοπεποίθηση και έσωτερική ισορροπία. Δε σά-

σι αυτή είναι συχνή στα πρόσωπα εκείνα που κατέχονται από αυθορμητισμό. Είναι σαν να ήθελαν να βαλουν γαλόνι στις προομήσεις τους.

13) Το να τιάνετε με το χέρι το σαγόνι σας, με τον τρόπο που δείχνει η εικόνα 13, σημαίνει ότι βασίζεσθε μπροστά σ' ένα δίλημμα που σας απασχολεί πολύ σοβαρά. Δεν κατορθώνετε να έκτιμήσετε με ακρίβεια πρόσωπα και πράγματα. Οι σκέψεις σας πάνω σ' αυτό το ζήτημα είναι υπεριοιμένες και προσπαθείτε να τις ξεκαθαρίσετε.

14) Οι δείκτες των χεριών στους κροτάφους (εικ. 14) δείχνουν υπερβολική ευαισθησία εκ μέρους σας.

Έκείνο που θέλετε είναι να υποβέβαιτε να υποτάξετε τη λογική στα αισθήματά σας. Η αινιγματική έκφραση που έχει η φυσιογνωμία σας όφειλεται ακριβώς σ' αυτή την προσπάθεια που καταβάλλετε.

Τα παιδιά και οι γάτοι

Στους «Τάιμς» του Λονδίνου δημοσιεύθηκε τελευταία η κατωτέρω άγγελία: «Κυρία της καλής κοινωνίας ζητάει παιδιά με καλή ανατροφή και ευπρεπώς ντυμένα για να δασκάζουν επί δυο ή τριών ώρες την ημέρα τον αρ-»

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. Νεαρός κομμουνιστής, άνεργος πετυχημένος της Έμπορικης Σχολής. Από καλή οικογένεια, ξεπεσμένη, κάνει κάπως κρυφά, λίγο τον πλάσι, λίγο το λογιστή σε υπακόλικά και κρεπωλεία και τα κουτσονάζει πέρα χωρίς ν' αποφεύγει τις περισσότερες φορές τη βδομάδα το μικρό πακέτο τσιγάρα. **ΝΤΙΝΟΣ ΔΕΛΗΔΡΑΜΑΣ.** Φίλος του, συμφοιτητής του, υπάλληλος με μικρό βαθμό στο υπουργείο Έμπορίου. **ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ ΜΠΑΓΚΑΡΑΣ.** Μεγαλοδουλομανής. **ΚΑΙΤΗ.** Κόρη του. Γοητευτική και πολύφερνος νύφη. **ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.** Βοηθήτρια.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα συνοικιακό ζαχαροπλαστείο).

ΚΑΙΤΗ (συνεχίζει κουβέντα): Τού τοφέρα απ' Έξω-άπ' Έξω. Ξέρεις λέω, μπαμπά, νομίζω πως ο Χρήστος μου κάνει κόρτε.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Έγινε θηρίο;

ΚΑΙΤΗ: "Οχι. Μ' απάντησε πολύ ψυχραιμα. «Α, νά τον απομακρύνω άμέσως, μου είπε. Μην του δώσης ελπίδες και βαυκαλίζεσαι το παιδί. Καλός νέος είναι, αλλά, όπως ξέρεις, όχι μόνον δεν έχει σταδιοδρομήσει αλλά δεν έχει καν άρχισει ένα επάγγελμα».

ΧΡΗΣΤΟΣ: "Έχεις την έντύπωση ότι θα είναι άνεργος;"

ΚΑΙΤΗ: "Εκατό τοίς εκατό. Γιατί τούρκικα έναν υπαινιγμό. "Γιατί δεν τον προσλαμβάνει εσύ;" τού είπα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Και τί σου είπε;

ΚΑΙΤΗ: "Ευχαριστώ" μου λέει. «Νά τον προσάβω. Αλλά όχι να του δώσω την κόρη μου. Δε μπορεί ο γαμπρός μου να είναι μικρός υπάλληλος του έργοστασίου μου. Πρέπει να έχει οντότητα δική του. Προσωπικότητα. Διαφορετικά... είναι σά να σε πάντρευα μ' ένα φουκαρά!»

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ευχαριστώ για το κουμπλιμέντο.

ΚΑΙΤΗ: Σου λέω τί είπα. Για να σε καταπονήσω.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σ' ένα μπαρ).

ΧΡΗΣΤΟΣ (συνεχίζει αφήγησι): ...και στο τέλος με απεκάλεσε και φουκαρά! **ΝΤΙΝΟΣ:** Αυτό δεν είναι προσβολή. Είναι... διαπίστωση.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μεγάλο ενδιαφέρον. Βλέπω, δείχνεις για μένα!

ΝΤΙΝΟΣ: Μά τι να σου κάνω, μωρέ Χρήστο. Σε συμπνώνω, συμπάσχω μαζί σου, αλλά δυστυχώς δε μπορώ να σου προσφέρω καμιά υπηρεσία. Δώσε μας δύο ούζα.

(Σ' αυτή).

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μπορείς. **ΝΤΙΝΟΣ:** Τι επιπλέον; **ΧΡΗΣΤΟΣ:** Νά, μου προσφέρει υπηρεσία. **ΝΤΙΝΟΣ:** Τίτιν τρόπο;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μπορείς να μου δανείσης πέντε χιλιάδες δολάρια;

ΝΤΙΝΟΣ: Πέντε δεν έχω. "Όλες μου οι οικονομίες είναι τρείς. Τις είχα για ν' αγοράσω παλτό και παπούτσια, αλλά να στις δώσω. Και να πάω και δάνειο από το "Υπουργείο άλλες δύο. "Έχω το δικαίωμα "Εκείνο που δε μπορώ να καταλάβω είναι τί θα τις κάνω; Με πέντε χιλιάδες δολάρια σήμερα δεν αγοράζει ούτε κανναβούρι για τις καρδερίνες.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Διάβασες τις αγγελίες; «Καταθέτετε τα λεπτά σας στις Τράπεζες. "Έστω και για το μικρότερο ποσόν θα σας εφοδιάσουν μ' ένα στέλεχος επιταγών».

ΝΤΙΝΟΣ: "Ε, λοιπόν; Θα βγάλης επιταγές χωρίς αντίκομμα; Απατεώνας θα γίνει;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τί σε νοιάζει. "Έχω το σχέδιό μου. Φέρε συ αύριο-μεθαύριο τις πέντε χιλιάδες και δυο-τρείς προσωπικούς σου φίλους.

ΝΤΙΝΟΣ: Νά τους κάνουμε τί;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τί σε νοιάζει. Μας χρειάζονται δέκα δεκαπέντε φίλοι.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο γραφείο του Μπαγκάρα).

ΧΡΗΣΤΟΣ (συνεχίζει κουβέντα): "Επειδή, λοιπόν, κύριε Μπαγκάρα, είσατε παλιός φίλος του πατέρα μου και ξέρω ότι με συμπάθετε και θέλετε να με βοηθήσετε, γι' αυτό τόλμησα να σας παρακαλέσω να με φιλοξενήσετε στο γραφείο σας μερικές ημέρες, ώσπου να ετοιμάσω το δικό μου. Κάνω έρετες μεγάλες δουλειές και δεν είναι αξιοπρεπές να δίνω ραντεβού στα καφενεία και στα ζαχαροπλαστεία.

ΜΠΑΓΚΑΡΑΣ: Πολύ σωστά. Και δεν έχω καμιά αντίρρηση. Νά εγκατασταθείς από αύριο. Κι' από σήμερα αν θέλεις.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Την επόμενη στο γραφείο του Μπαγκάρα).

ΧΡΗΣΤΟΣ: Θέλετε να καθίσω έξω με τη δακτυλό γραφή; **ΜΠΑΓΚΑΡΑΣ:** "Οχι, τί

λές παιδί μου; "Εδώ θα καθίσω. Βλέπεις αυτό το έργοστάσιο δεν έχει χώρο για γραφεία κι' η παρουσία ή δική μου είν' απαραίτητη εδώ κι' όχι στην Αθήνα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Γι' αυτό λέω. Νά μη σας ενόχλω.

ΜΠΑΓΚΑΡΑΣ: Μά δε μ' ενόχλεις. "Υπογράφες Βάζω.

Α' ΚΥΡΙΟΣ: Παρακαλώ, ο κ. Παπαδόπουλε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: "Ορίστε.

Α' ΚΥΡΙΟΣ: Από του κυρίου Μπουράκη. "Έχουμε ένα λογαριασμό σας πενήντα οκτώ χιλιάδες εξακόσιες.

ΧΡΗΣΤΟΣ: "Αμέσως, παιδί μου. (Βγάζει το καρόνέ, γράφει μια επιταγή και τού τη δίνει). "Ορίστε.

Α' ΚΥΡΙΟΣ: Ευχαριστώ, καλημέρα σας.

ΜΠΑΓΚΑΡΑΣ: Πάνε καλά οι δουλειές σου;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δόξα σοι ο Θεός. "Αναλόγως με την κρίση.

ΝΤΙΝΟΣ (υπαίνει σαν άγνωστος): "Ο κ. Παπαδόπουλε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: "Εγώ.

ΝΤΙΝΟΣ: Στείλαμε δύο το εμπόρευμα στην αποθήκη σας στον Πειραιά. "Ορίστε και το τιμολόγιο εξωφλημένο από τον κ. Χαρίδη.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Πόσα είναι;

ΝΤΙΝΟΣ: "Εννήντα έφτα πεντακόσιες. "Όπως είχατε συζητήσει προφορικά κ. Παπαδόπουλε.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μάλιστα. (Βγάζει το καρόνέ, γράφει μια επιταγή και τού τη δίνει). "Ορίστε.

ΝΤΙΝΟΣ: Ευχαριστώ. Χαίρετε. (Φεύγει).

ΜΠΑΓΚΑΡΑΣ: Θέλεις καφέ. Χρήστο;

ΧΡΗΣΤΟΣ: "Οχι, ευχαριστώ κ. Μπαγκάρα. (Κυττάζει απ' το παράθυρο και ψιθυρίζει από μέσα του). Τον ήλιθο το Ντίνο, σκίζει την επιταγή στο προαύλιο του έργοστασίου!

Γ' ΚΥΡΙΟΣ: "Ο κ. Παπαδόπουλε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: "Ο ίδιος... (Η σκηνή επαναλαμβάνεται οκτώ φορές).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο σπίτι του Μπαγκάρα).

ΜΠΑΓΚΑΡΑΣ (αλείφοντας τη φουρνιά του με βούτυρο): Δέ μου λές Καίτη... "Ο Χρήστος εξακολουθεί ακόμη να σου κάνει κόρτε;

ΚΑΙΤΗ: Ναι μπαμπά.

ΜΠΑΓΚΑΡΑΣ: Ξέρεις; Τώρα πιά δε θα είχα αντίρρηση. Θα τον βοηθήσω να κάνει κι' μ'α μεγάλη δουλειά. Φαίνεται ικανάτατος!

(ΑΥΛΑΙΑ)

ΕΠΙΛΟΓΗ

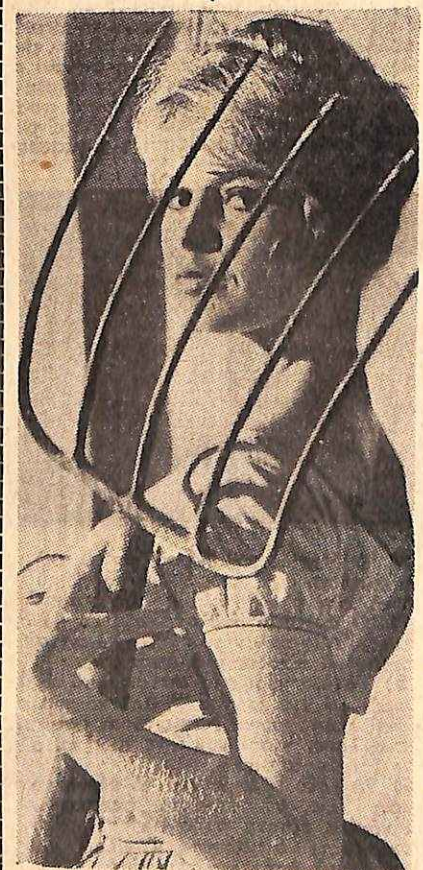
Τ' επιτύμβιον

"Ένας πολυπαθής σύζυγος, φυτεύει τη γυναίκα του που τού άφησε χρόνους, αφού τον είχε τσιτισίσει για καλά, όσο ζούσε. Και πρὸς... τιμήν της, ο χήρος καράσσει αυτό το επιτύμβιο στην πλάκη!

"Ένθαδε, κείται η σύζυγός μου... Θέσσερ πολίτη του κάτω κόσμου!"

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
Οι νέες που αγαπούν το ποδήλατο και τα άλλα σπορ, θα βρουν εξαιρετικά πρακτικό το νέο αυτό φόρεμα, που λανσάρει ένας οίκος μόδας της Βιέννης. Με δύο κορδάκια που φτάνουν ως τη μέση, η φούστα ανεδοκατεβαίνει ευχερέστερα και σχηματίζει μια κομψή "φουφούλα", η οποία επιτρέπει στη γυναίκα που τη φορεί ν' ανέβει άφοδα στο ποδήλατο ή στο σκούτερ.

ΤΟ ΝΕΟ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΜΠΑΡΝΤΟ
"Η Μπαρτίτ Μπαρντό είναι σήμερα το υπ' αριθ. 1 και το πιο εμπορικό ατέρνι του γαλλικού κινηματογράφου. "Η φωτογραφία της αυτή είναι παρμένη από το φιλμ «Κοσμηματοπώλη» του σελήνητορα, του οποίου μόλις τελείωσε το γύρισμα, στην Ισπανία, υπό τη διεύθυνση του πρώην συζύγου της Ροζέ Βαντίμ. "Η Μπαρτίτ γυρίζει τώρα ένα φιλμ στο Παρίσι, την ανόγει δίμως θα βρίσκεται και πάλι στην Ισπανία για να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Η γυναίκα και το νερόσπαστο», που θα γυριστή εξ ολοκλήρου στη χώρα του Φράνκο.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΗΜΙΟΙ

των μικρών παιδιών!

Μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις

Οι «δράκοι» δε βρίσκονται μόνο στα παραμύθια. Τους συναντάμε συχνά στη ζωή κι' η Κοινή Γνώμη συνταράζεται από τις έγκληματικές τους πράξεις. "Αλλωστε, κάθε έγκληματίας, που διέπραξε ένα «ιδιαιτέρως ειδεχθές» έγκλημα, αποκαλείται «δράκος». "Ωστόσο οι «δράκοι», οι πραγματικοί παίρνουν μόνο τα παιδιά και σ' αυτά στρέφονται τα φοβερά έγκλημά τους.

Κατά τα τελευταία χρόνια κι' η "Ελλάδα παρουσίασε τούς «δράκους» της. Είναι οι φοβεροί βασανιστές των μικρών παιδιών. Πρόκειται για ανθρωπομόρφους τέρατα, που οι περιπτώσεις τους απασχολούν την "Εταιρεία Προστασίας "Ανηλίκων, και το Κακοηγουδικείο. Είναι οι πασίγνωστοι μεγάλοι δήμειοι των μικρών παιδιών. Για ν' αντιληφθούμε πόσο τρομαχτικά είναι τα έγκλημά τους, θα σας αναφέρουμε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις, που μου αφηγήθηκαν η κ. Ευαγγελία Γκινουπούλου, ο εκλεκτός συνάδελφος κ. Τάκης Παπαγιαννόπουλος, η δικηγόρος κ. Μαρίνα Καζακούλου, και η δις Λαλώτη, που αποτελούν την ψυχή της "Εταιρείας Προστασίας "Ανηλίκων.

Μία μητέρα είχε παθολογική αγάπη στο παιδί της. "Όταν την έγκατέλειπε ο άντρας της για να ζήσει με μια άλλη, σ' αυτό έστρεψε όλη την αγάπη της. Δεν τ' άφηνε δε να κάνει ούτε ένα βήμα μοναχό του, γιατί φοβόταν μήπως της τ' πάρη ο άντρας της. Φοβόταν επίσης τούς κακούς ανθρώπους. Φοβόταν τέλος μήπως μπλέξει με κακούς φίλους. "Έτσι το έκλεισε μέσα στο σπίτι. Δεν τ' άφηνε να παίξει. Δεν τ' άφηνε να χαρή τον ήλιο. Δεν τ' άφηνε να πάη στο σχολείο. Τ' κρατούσε μέσα στο δωμάτιο. Κι' επειδή δούλευε κι' εκείνη όλη την ημέρα από το σπίτι, το κλειδώνει και το κρατούσε σε φυλακισμό.

Το παιδί σιγά-σιγά άργησε. Έγινε ένα μικρό θηρίκι. Το μυαλό του δούλευε αργά. "Ήταν ένα νωθρό και τραγικό πλάσμα. "Όλη η γειτονιά ήξερε αυτό το μαρτύριο που τραβούσε το παιδί, μα κανείς δεν τολμούσε να υποδείξει στη μητέρα του το φοβερό της σφάλμα. "Από λόγο σε λόγο, όμως, η υπόθεση αυτή έφτασε μέχρι την "Εταιρεία Προστασίας "Ανηλίκων. Μια επιμελήτρια έλαβε έντολη να εξακριβώσει τί συμβαίνει. Διαπιστώθηκε έτσι το μαρτύριο του τραγικού αυτού παιδιού. Κλήθηκε, λοιπόν, η μητέρα του στην "Εταιρεία. Κι' εκεί προσπάθησε να τους πείσει, ότι με τον τρόπο αυτό προφύλαγε από τούς κιν-

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 75) το νέο συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα του διασημού Αμερικανού συγγραφέως

ΕΝΤΥ ΜΠΕΝΣΟΝ

Ο ΦΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

"Ένας δολοφόνος παραμονεύει στο σκοτάδι. Οι σφαίρες του προορίζονται αποκλειστικά για τούς αστυνομικούς. Κι' όμως αυτοί είναι τα πιο επικινδύντα θύματα, γιατί τούς ενώνει μια αλληλεγγύη κι' η δολοφονία τους πληρώνεται πολύ ακριβά. Τι έχει λοιπόν μαζί τους ο μυστηριώδης φονιάς; Τους απράχνει το μίσος, η δίψα για εκδίκηση; "Οχι! Πίσω απ' όλα αυτά τα στυγερά έγκληματα κρύβεται μονάχα ένας ένοχος έρωτας. Αυτός απράχνει το δολοφόνο στο έγκλημα, αυτός θα τον οδηγούνη, ύστερ' από έθελαιτικές περιπέτειες και συγκλονιστικές τραγωδίες, στην ηλεκτρική καρέκλα...

Επίμαχοι δίχλοι

ΔΙΧΩΣ... ΜΑΣΚΑ!

Το Τριώδιον έμπηκε, την παρούσα εβδομάδα, μα δεν έχει ενδοφέρειν, ούτε καν και νοστιμάδα, γιατί μέρες, δυστυχώς διανύουμε αποφράδες και παντού και συνεχώς μας κυκλώνουν... μασκαράδες!

*

Οι "Απόκρνες μας ήρθαν οι τρελλές, με λόγους (άλλους), που ζητάνε κέφια, γλέντια, ξεφαντώματα και μπάλους,

αλλά φευ! κι' άνυπερθέτως, θάνα! απόκρνες έφετος! Γιατί δεν έχει δυνάμεις ο Ρωμύος για να χορέψη και αδύνατον τού είναι, τού καυμένου, ν' αποκρέψη, αφού έχει με το κρέας τις παρτίδες του ξεκούσει και τού τραγουδά μοναχά: «Σε γνωρίζω από την... (όψη)!

ΠΛΟΥΣΙΑ... ΜΠΕΡΚΕΤΙΑ

Την ψυχραιμία, κύριοι, φροντίστε να τηρήσετε, διότι διαγωνισμός, αιώως, προκηρύσσεται για να εκλεχθ' αρκετούς ανδρώπους καταλλήλους για φορατζήδες, έλεγκτάς και φοροπαλλήλους!

*

Κατόπιν τούτου, βέβαια κι' ως έννοείτε πάντες, θα πλημμυρίσουν σύντομα, οι δρόμοι μας με... τσάνες και μ' όλη την μιζέρια μας και την άδειακαρίαν θα έχη η ψωροκώστανα εφόρων... ευφορίαν!

Η ΜΟΝΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Μετά πολλών συσκέψεων κι' άπειρων παραστάσεων, δεόντως ερυθρίσθηκε το ζήτημα τών στάσεων κι' έπληραν τήν απόφαση οι κύριοι μεγάλοι να μας μετακινήσουν πέντ' εξη στάσεις πάλι!

*

"Έτσι σέ νέο μπερδεμα και σέ ταλαιπωρίες, οι στάσεις θα μας βάλουνε μα κι' οι άφετηρίες, διότι το Τριώδιον έμπηκε ώριμμένος και ο «χορός τών στάσεων» είν' επιδεδλημένος!

ΑΛΛΑΝΤΑ ΚΑΙ ΤΑΛΑΝΤΑ

Διεπιστώθη, φαίνεται απ' τούς σοφούς μας, ήδη, τ' αλλαντικά πως έγιναν... πολυτελείας είδη, έφ' ω κι' αναπροσαρμογές έπικείμεναι να γίνουν, κι' οι άλμυροι τούς οι δασμοί, έκ νέου, ν' ακριθύνουν!

*

"Απόρροια θα γίνουνε κι' αυτά, λοιπόν, μία μέρα κι' ως πάνε τα στομάχια μας να τρέφονται με... άερα κι' ως γίνουν οι φτωχοίροι πολίτες διατηρώς, στην κυριολεξία τους, σαλάμια τού... άερος!

«ΠΕΡΙ ΔΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ»

"Επίσημες έγιναν κι' αδρές ανακοινώσεις, έν σχέσει με τα γράμματα τα «φωτά» και τις γνώσεις

κι' έλέχθη ότι πρόκειται σέ μία όκταετία να είναι η παιδεία μας... αλγνώστη κι' αρτία!

*

Οι μαθηταί της σημερινής, λοιπόν, άς υπομείνουν ώσπου αυτά τα θάματα τα σχολικά να γίνουν κι' άς πούνε, τότε, όλοι τών με δικαίον απόλυτον: «Τώρα σ'α γράμματα μάθε, γέρο... γράμματα»!

ΠΝΕΥΜΑ ΘΕΩΜΩΡΟΝ

"Άπεγνωσμένα σήματα εκπέμπουν τα Λεωνία και πρόνοια γυρεύουνε ή έστω και συμπονια, διότι το κερατί τους κατανάσσει άφρονη κι' η άνεργία, μέλλεται, να φτάση στο άπροχώρητο.

"Ο πληθυσμός τους, δηλαδή, άγρίως δοκιμάζεται και συμπεριφέρει ο άνθρωπος ο λογικός και σύννομος, πως μοιωνότι η πόλι αυτή Λεωνία ονομάζεται, το μέλλον τών κατοίκων της... έγκυμονει κινδύνους!

ΕΥΤΥΧΕΣ!

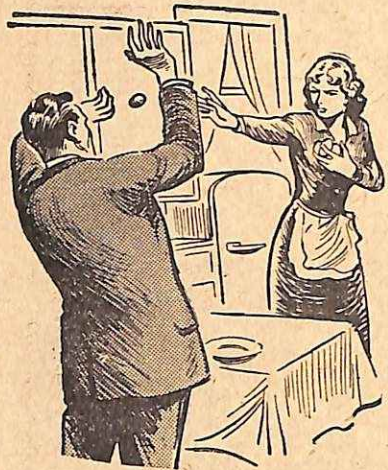
Φαρμάκι ποτιστήκαμε, ού μίν τε και χορή και νύχτες έπεράσαμε γεμάτες άγανία, γιατί μας πληροφόρησαν, πως η Μπελλίνα Λη ολίγου δειν να πηγαινε άπο... αυτοκτονία!

*

"Αλλ' εύτυχώς, δεν έπαθε η νόσος μας τίποτε κι' εξέλιπεν, τα θράματα που ή αντιμετωπίζαμε, γιατί θα ρυθίζωμαστε σ'ε πνεός οπωσδήποτε και σ'ίς μουντές κι' ολόμαυρες πλερέδες θα έπη- (ζαμε)!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Μία 'Αμερικανίδα είχε τη συνήθεια να πετάει ένα ή περισσότερα αυγά στο κεφάλι του συζύγου της...

ΑΜΕΡΙΚΗ, Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ!...

Μπορούν να δένουν τους άντρες τους και να τους σεβείρουν σαν.

Πουθενά άλλου ο σύζυγος δεν έχει τόσο λίγο όσο στην 'Αμερική. Και το 'λίγο' δε λέει τίποτα. Γιατί, στην πραγματικότητα, δεν αξίζει τίποτα.

'Αμφιβάλλετε γι' αυτό; Να μία απόδειξη, από τις αναρίθμητες που περιέχονται σ' ένα βιβλίο 'Αμερικανού δημοσιογράφου, σχετικά με τα διαζύγια και τη μεροληπτική στάση των δικαστών υπέρ του ωραίου φύλου, που κυκλοφόρησε τελευταία. Στο Τέννεσι, η Βαρβάρα Ρόξ έδιωξε με τις κλωθές τον άντρα της από το συζυγικό κρεβάτι, επειδή τα πόδια του ήταν κρύα. 'Ο σύζυγος κατέφυγε τότε στα δικαστήρια ζητώντας διαζύγιο. 'Αλλ' ο δικαστής απέρριψε την αίτησή του, με το ακόλουθο αίτιολογικό:

«'Ενας σύζυγος δεν έχει το δικαίωμα να πετάει από το συζυγικό κρεβάτι τη γυναίκα του, κι' αν ακόμη αυτή έχει κρύα πόδια. 'Η σύζυγος, αντίθετα, έχει αυτό το δικαίωμα και μπορεί να το εξασκήσει όποτε θέληση, χωρίς να είναι υποχρεωμένη να εξηγήσει ή να δικαιολογήσει τη στάση της. Κατά κανόνα—συνεχίζει αυτή η περίεργη απόφαση—στη γυναίκα και μόνον στη γυναίκα ανήκει το δικαίωμα να δεχτεί ή όχι στο κρεβάτι της τον άντρα της».

Να μία άλλη περίπτωση! Δοκίμασε το καταληκτικό:

'Ο Τζαίμς Βίγκας, κάτοικος της Νεβάδα, είχε πάει στην Τακόμα για δουλειές του. 'Η γυναίκα του Ντόλφες, όμως, άρχισε ν' ανησυχεί. Μήπως την πρόδιδε με κάποια άλλη; Για να το εξακριβώσει, τηλεφώνησε στην αστυνομία της Τακόμα ότι ο άντρας της είχε εγκαταλείψει τη συζυγική εστία, παίρνοντας μαζί του τα κοσμήματά της. «'Εχει κάποια φίληνάς στην πόλη σας, είπε στον αστυνομικό, Νομίζω ότι σ' αυτήν έδωσε τα κοσμήματά μου. Πρέπει να το εξακριβώσετε».

'Επιασαν άμεσα το δυστυχισμένο Βίγκας και τον υπέβαλαν σε εξαντλητική ανάκριση για να τους πει ώρα με την ώρα που είχε πάει και τι είχε κάνει. 'Αλλά δεν βρήκαν τίποτα το ύποπτο και τηλεφώνησαν στη γυναίκα του.

«'Η καταγγελία μου ήταν ψευτική, είπε η κυρία Βίγκας. 'Ηθελα να βεβαιωθώ ότι δε με προδίνει. Σας ευχαριστώ».

'Ο Βίγκας, γυρίζοντας στη Νεβάδα, υπέβαλε αίτηση διαζυγίου, κατηγορώντας τη γυναίκα του για ψυχική σκληρότητα.

'Αλλ' η απόφαση του δικαστού ήταν η ακόλουθη:

«'Η ζήλεια δεν αποτελεί ψυχική σκληρότητα. Μια γυναίκα μπορεί να χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα για να κατασιγήσει τις ανησυχίες της».

Το δικαστήριο της Τακόμα καταδίκασε ταυτόχρονα και την κυρία Βίγκας.

κας σε πρόστιμο 1000 δολларίων, γιατί είχε ανησυχήσει χωρίς λόγο την αστυνομία, και σε αποζημίωση του δημοσίου 650 δολларίων, για τις μετακινήσεις αστυνομικών, τις ασκοπές έρευνες κτλ.

'Ο Βίγκας διαμαρτυρήθηκε γι' αυτή την απόφαση. «'Η γυναίκα μου δεν έχει χρήματα, είπε. Πρέπει, λοιπόν, να πληρώσω εγώ. Δεν αρκεί το ότι ταλαιπωρήθηκα 36 ώρες στο κρατητήριο;»

'Αλλά δεν έδωσαν προσοχή στις διαμαρτυρίες του. 'Ο Βίγκας, από τ' άλλο μέρος, δεν πλήρωσε. Μερικές εβδομάδες αργότερα, ένας δημοσυνδικακός αστυνομικός τον έπιασε και τον πήγε στη φυλακή. Κι' εκεί έμαθε ότι τα χρέη της συζύγου βαρύνουν το σύζυγο.

'Ο Βίγκας στο τέλος, πλήρωσε και βγήκε. 'Αλλά δεν είχαν τελειώσει τα βάσανά του. 'Η γυναίκα του τον πήγε στα δικαστήρια, κατηγορώντας τον ότι, με την άρνησή του να πληρώσει, είχε εκθέσει την υπόληψή της και την είχε βυθίσει σε μεγάλη αγωνία... Για να μην τα πολυλογούμε, κατέφερε τελικά να γλυτώσει πληρώνοντας στη γυναίκα του μια αποζημίωση 800 δολларίων για ψυχική οδύνη.

Μία άλλη σύζυγος είχε τη συνήθεια, όταν θυμωσε, να πετάει ένα ή περισσότερα αυγά στο κεφάλι του συζύγου της και μερικές φορές ολόκληρη την μελέττα που τηγανίζει. 'Ο δυστυχισμένος κουράστηκε στο τέλος και κατέφυγε στα δικαστήρια ζητώντας διαζύγιο. 'Αλλ' ο δικαστής απέρριψε την αίτησή του.

«Μία σύζυγος, αποφάνθηκε, μπορεί να πετάει κάπου-κάπου ένα αυγό στο κεφάλι του συζύγου της. Το πράγμα αυτό θα ήταν επιλήψιμο, μόνο αν επρόκειτο για κλουβία αυγών».

Σ' όλα τα μέρη του κόσμου, οι άντρες, γυρίζοντας από τη δουλειά τους, περιμένουν από τη γυναίκα τους να τους σεβήσουν ένα καλό και ορεκτικό φαγητό. Κι' η γυναίκα είναι συνήθως περήφανη, όταν μπορεί να ευχαριστήσει τον άντρα της. Και στην 'Αμερική επίσης η γυναίκα είναι υποχρεωμένη να σεβήσουν ένα φαγητό στον άντρα της. 'Αλλά τι φαγητό! 'Ο δικαστής Ντέσορτ, του 'Ανωτάτου Δικαστηρίου του Σικάγου, εξέδωσε πριν από λίγο καιρό, εξ' αφορμής των παραπάνω ενός συζύγου, την ακόλουθη απόφαση: «'Η σύζυγος είναι υποχρεωμένη να δώσει φαγητό στον άντρα της. 'Αλλά μπορεί να το σεβήσουν άκυρα, σανό ή οποιαδήποτε άλλη φαντασματική αβλαβή ουσία. Εφ' όσον κρίνει αναγκαίο ή σκόπιμο να ενεργήσει έτσι».

Σε μία άλλη περίπτωση, μία σύζυγος έριξε Ντι-Ντι-Τι στη σούπα του συζύγου της, λέγοντας πως το έκαμε... γιατί είχε ψείρες. 'Ο δικαστής δεν την τιμώρησε. Με την απόφαση του έβαλε μόνο κάποιο περιορισμό στην αουδοσία των συζύγων.

«Κι' αν ακόμη ο άντρας έχει ψείρες, η σύζυγος δεν δικαιούται να του ρίξει Ντι-Ντι-Τι στη σούπα του» τόνισε. Τίποτ' άλλο!

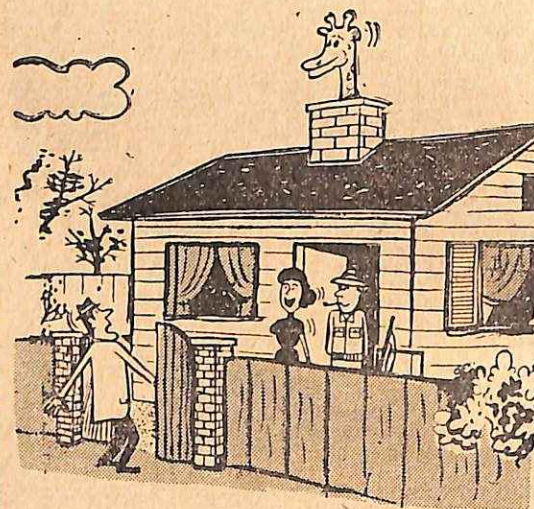
'Ενας παλιός νόμος στην 'Αλαμπάμα όριζε τα εξής: «'Ο σύζυγος μπορεί να δέρνει ήρεμα τη γυναίκα του, αρκεί το μπαστούνι που χρησιμοποιεί να μην έχει πάχος μεγαλύτερο από τον παράμεσο δακτύλο της». 'Αλλ' οι σημερινοί 'Αμερικανοί δικαστές έχουν διαφορετική γνώμη. «Τα χαστούκια μιας γυναίκας σ' έναν άντρα, καθώρισε τελευταία ένας απ' αυτούς, δεν αποτελούν πράξη, που απαιτεί αντίταξη ή άμυνα εκ μέρους του». Μ' απλούστερα λόγια, ένας άντρας πρέπει να κάθεται με σταυρωμένα τα χέρια, όταν τον δέρνει η γυναίκα του ή οποιαδήποτε άλλη γυναίκα.

'Ενας δικαστής του Μίσιγκαν αποφάνθηκε, εξ' άλλου, ότι οι γυναίκες μπορούν να κακολογούν τους συζύγους τους. «'Η κακολογία, τονίζει στην απόφασή του, δεν είναι πάντοτε αληθινή, αλλ' ούτε και αβάσιμη».

Μία άλλη απόφαση ενός δικαστού της Νέας 'Υόρκης όριζε ακόμη ότι οι γυναίκες που εργάζονται μπορούν να μη φορούν ούτε ένα δέντε για το σπίτι ή τις τουαλέτες τους κι' ότι, αντίθετα, έχουν το δικαίωμα να απαιτούν τα πάντα από τον άντρα τους.

Νυκτερινή επιστροφή.

— Μάντσε, Γιάννη, τι μας έφερε ο θεός από την 'Αφρική!...

— Οι αστυνομικοί θα τα χάσουν, με τ' αποτυπώματα, που θα βρουν στο πάτωμα. Θα νομίζουν, πως ο κλέφτης είχε δύο αριστερά πόδια!...

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ κι' η επίπλωσή της

Πώς θα πετύχετε τάξη, φως, καθαριότητα κι' άνεση στο διαμέρισμα του μπάνιου

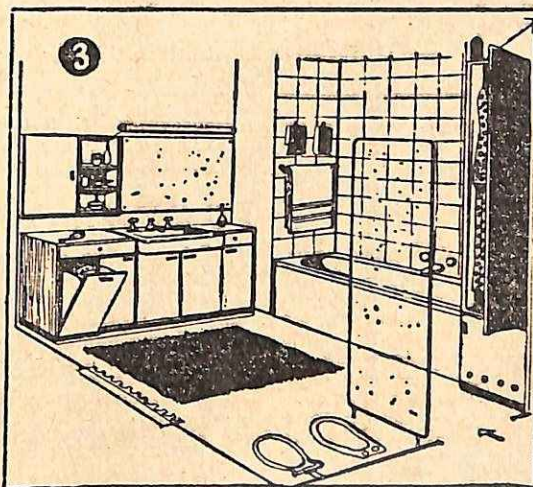
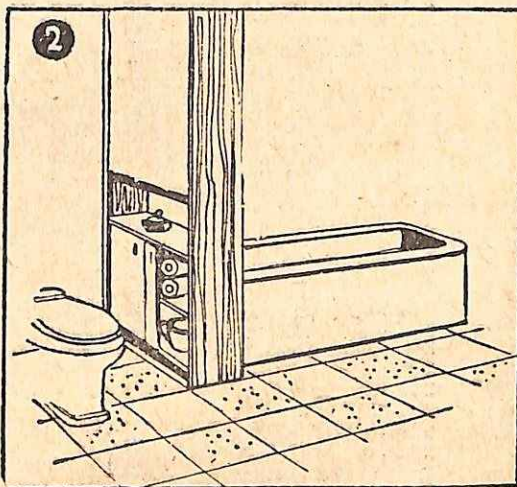
Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ και το λουτρό είναι ένας χώρος του σπιτιού, που οι περισσότερες νοικοκυρές υποτιμούν την αξία και τη σημασία του. Τοποθετώντας εκεί μέσα ένα καθρέφτη, ένα γυάλινο πλάνο ράφι και καμιά πρόχειρη κρεμαστρά, νομίζουν, ότι τα τακτοποιήσαν όλα. 'Αλλά έτσι δεν πετυχαίνουν τίποτ' άλλο, παρά να μεταβάλλουν την τουαλέτα και το μπάνιο σε τόπο της πιο μεγάλης ακαταστασίας. Μπαίνοντας κανείς εκεί μέσα, βλέπει μία πολύ δυσάρεστη άταξη. Παντού βρίσκονται, άλλα πεταμένα κι' άλλα κρεμασμένα, τα πιο διαφορετικά αντικείμενα: ρούπες, πουτάμες, παπούτσια, τα σύμμετρα της μουσάδας κι' ένα σωρό άλλα.

Γιατί αυτή η παράλογη άταξη; Γιατί να μη σκεφτούμε, ότι κι' ο χώρος αυτός του σπιτιού μπορεί να επιπλωθεί και να διαρρυθμιστεί έτσι, ώστε να υπάρχει κι' εδώ η καλαισθησία κι' η πρακτικότητα;

Το σπίτι δε χρειάζεται να είναι όμορφο κι' άνετο μονάχα σ' εκείνα τα τμήματά του, που φαίνονται και κάνουν εντύπωση, αλλά και στα υπόλοιπα.

«Αν ο χώρος της τουαλέτας είναι αρκετά μεγάλος, μη λυπηθείτε να τον στολίσετε με κάθε στοιχείο ανέσεως και πολιτισμού. Λόγου χάρι, μπορείτε να ενσωματώσετε το νιπτήρα σ' ένα μακρύ επίπλο, αποτελούμενο από διάφορα ράφια και συρτάρια.

Πάνω από το επίπλο αυτό θα εντοιχίσετε ένα ντουλαπάκι, που θ' αφοσιωθεί να «σώμα» με τον καθρέφτη. 'Αριστερά της πόρτας, βάλτε ένα άλλο ντουλαπάκι — καλύτερα χτιστό — για τα απορροφούν, τις πουτάμες και τις παντόφλες. 'Επίσης μπορείτε ν' απο-

μονώσετε το αποχωρητήριο από τον υπόλοιπο χώρο της τουαλέτας με θάμπα κρύσταλλα (Σχήμα 3).

«Ακόμα κι' αν ο χώρος της τουαλέτας είναι μακρύς και στενός, μπορείτε να τον κάνετε πιο άνετο και πιο ευπαρασέστο, πλουτίζοντάς τον με πρακτικά επίπλα, με τα οποία θα εκμεταλλευτείτε σε μέγιστο βαθμό κάθε μικρή

«'Η τουαλέτα και το μπάνιο, λοιπόν, είναι ανάγκη να επιπλωθούν και να διαρρυθμιστούν, ώστε να μας εξυπηρετούν κατά τον καλύτερο τρόπο και συγχρόνως να μας δημιουργούν ευχάριστη εντύπωση. Δε χρειάζονται, για να το πετύχουμε αυτό, παρά λίγη σκέψη κι' ελάχιστα έξοδα.

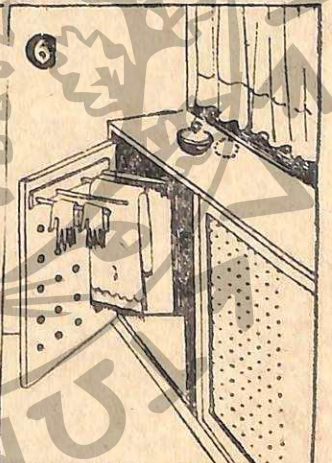
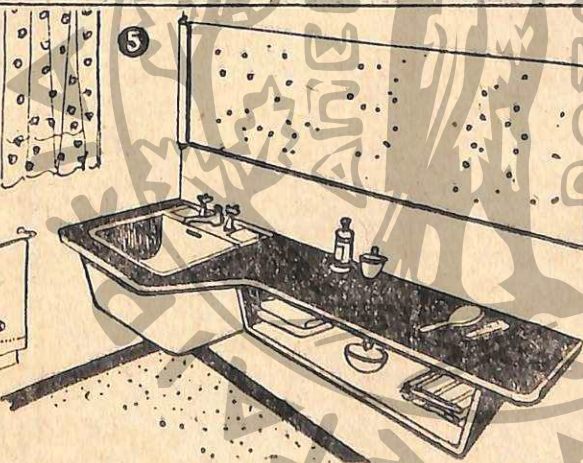
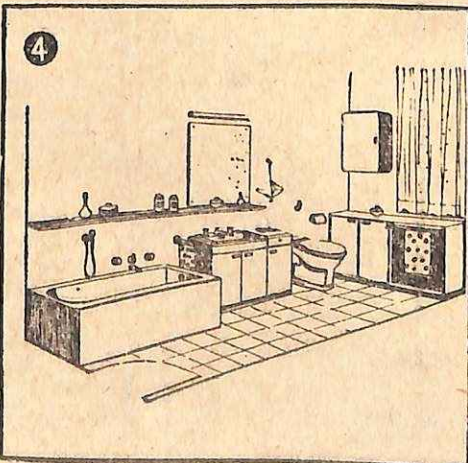
Παρακάτω σας δίνουμε μερικές χρήσιμες οδηγίες γι' αυτό. Τα ψηλά και μακρόστενα ντουλαπία είναι πολύ κατάλληλα για τις απέναντι από την πόρτα γωνίες του λουτρού. Μπορείτε να κρύβετε μέσα σ' αυτά ένα σωρό πράγματα με ιδεώδη τάξη. 'Αν τοποθετήσετε ένα τέτοιο ντουλαπίνι στην τουαλέτα, θα λύσετε έτσι αυτόματα πολλά προβλήματα, όπως το πού θα κρύβετε τα παπούτσια, που θα φυλάτε τις πετσέτες και τα σφουγγάρια, που θα αραδιάσετε τα διάφορα κουτιά και μπουκαλάκια, τα σαπούνια, κλπ. (Σχήμα 1).

Μπορείτε, εξ' άλλου, να απομονώσετε τη υπανιέρα της τουαλέτας από τα διάφορα σκεύη κι' αντικείμενα υγιεινής, μ' ένα πρόχειρο επίπλο, που θα είναι δυνατό ν' ανοίγει σε όλο το ύψος του, τόσο από το ένα, όσο κι' από το άλλο μέρος. Στο κάτω διαμέρισμα του θα τοποθετήτε τους ρολλούς του χαρτιού, το δοχείο του σαπουνιού κι' άλλα παρόμοια αντικείμενα. Στά ψηλότερα ράφια θα έχουν τη θέση τους τα πανικά για το μπάνιο, οι σπόγγοι και τα σαπούνια. (Σχ. 2).

Εκτασί, κάθε «νεκρή» γωνιά. Χωμάτα ανοιχτά κι' εύχρηστα, λογικά και σύμφωνα με τις σωστές αναλογίες τοποθετήσι των μικρών επίπλων κι' ένας καλός φωτισμός, θα μεταμορφώσουν σε μοντέρνο ακόμα και την πιο άχαρη και συγχρόνιστη τουαλέτα (Σχήμα 4).

Αν από έλλειψη χώρου δε μπορείτε να κλείσετε το νιπτήρα σ' ένα ενσωματωμένο επίπλο, που θα φανεί ως το δάπεδο, υπάρχει κι' άλλος τρόπος να οικονομήσετε τα πράγματα χωρίς να πέσετε έξω σε καλαισθησία. Δημιουργήστε γύρω από το νιπτήρα ένα «κρεμαστό» τραπέζι, με μεταλλικό σκελετό κι' επιφανείες από πλαστική ύλη, που θα σας είναι πολύ πρακτικό για την καθημερινή σας περιποίηση. Στο ράφι, που θα είναι κάτω από το καθιστό τραπέζι, θα τοποθετήτε τις πετσέτες και διάφορα άλλα σχετικά αντικείμενα (Σχήμα 5).

Αν στο μπάνιο υπάρχει καλοριφέρ, μπορείτε να κρεμάσετε μ' ένα ειδικό επίπλο, που θα είναι γνωρισμένο σε δύο μέρη. Το ένα πορτοφύλλο, που δε θ' ανοίγει, θα είναι από τρυπητή λαμαρίνα και θ' αφήνει να διαχέεται η θερμότης από το καλοριφέρ. Το άλλο μέρος θα το εκμεταλλευτείτε για στεγνώμα των μικρών πανκίων. Στην πόρτα του, επίσης μεταλλική και τρυπητή, θα έχετε στερεώσει μία κατάλληλη κρεμαστρά για τα πανικά, που θα θέλετε να στεγνώσει κάθε φορά. (Σχήμα 6).

ΤΟ ΓΕΛΙΟ μακραίνει τη ζωή

Το μπερδεμα

Μια πολύ ηλικιωμένη και αγράμματη γυναίκα πήγε στο δικηγόρο να του αναθέσει μια κληρονομική της υπόθεση. Φυσικά του εξήγησε την περίπτωση της ασυνάρτητα και υπερδαιμένα.

— Σε παρακαλώ, γιαγιά, τη διέκοψε ο δικηγόρος, να μου διηγηθείς την υπόθεσή σου απλά και καθαρά. Όσο για το... υπέρδωμά της το αναλαμβάνω εγώ άνογτέρα!...

★

— Αυτός ο ηλικιωμένος Δόν Ζουκ αν είναι ανυπόφορος. Διηγείται διαρκώς τις ερωτικές κατακτήσεις του!

— Μά, αγαπητέ μου, δεν ξέρεις πως οι συνταξιούχοι στατιστικοί έχουν τη μανία να εξιστορούν τα πολεμικά τους κατορθώματα;...

★

— Έκείνη: Σας είδα χτες το βράδυ στ' όνειρό μου. Ήσαστε μαζί στὸν Ἑθνικὸ Κήπο...

— Έκείνος (διαρκώς ἀφηρημένος): Μὲ συγχωρήτε, ἀνδρὲς, ἀνδρὲς, Δὲ σας είδα...

★

— Ο θιασάρχης: Γιατί ἔφυγε ἀπ' τὴ σκηνή;

— Ο τεχνότρος: Εἶμαι ἐξω φρενῶν μ' αὐτὰ τὰ κτήνη, τοὺς θεατὰς! Ἀκούς ἐκεῖ νὰ σφυρίζουν καὶ νὰ γιουχαρίζουν... τὸ Βέρντι!

★

— Ο ἔνας: Τίποτα δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο στὴ ζωὴ!

— Ο ἄλλος: Ἐτσι λὲς ἐσύ; Για δόκιμασε νὰ κλείσεις μιὰ περιστοφικὴ πόρτα.

★

— Ο καθηγητὴς τῆς χημείας: Θέλω ἕνα παράδειγμα ἐφαρμογῆς τῆς χημείας στὴν καθημερινὴ ζωὴ.

— Ἐνας μαθητὴς: Οἱ ξανθὲς γυναικες!...

★

— Μαρίας, νομίζω πὼς ἔσπασες κι' ἄλλο ποτήρι.

— Μάλιστα, κυρία. Εἶναι εὐτυχία ὅμως πὼς ἔγινε διὰ κοιμᾶτια...

— Εὐτυχία; Τί θές νὰ πῇ;

— Ἀ, κυρία, δὲν ξέρετε τί βόσανο εἶναι νὰ χιάσει κανεὶς τὰ γυαλιά, ὅταν γίνῃ μιὰς κοιμᾶτια τὸ ποτήρι!...

★

— Σὲ μιὰ συγκέντρωσι.

— Μιὰ κυρία: Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ πῶ ποτὲ ψέματα.

— Ἐνας κύριος: Θὰ σας βόθῃσιν λοιπὸν ἐγὼ, κυρία μου. Πόσων χρονῶν εἴσαστε;...

★

— Ο δάσκαλος: Τί ἦταν ὁ Λουδοβίκος 15ος;

— Ο μαθητὴς: Ἐπιπλοιοπός.

— Ο δάσκαλος: Τί ἔκανε, λέει;

— Ο μαθητὴς: Μάλιστα, κύριε. Αὐτὸς ἐφτίσε τὶς περιφνητικὲς κροβατοκάμαρες Λουδοβίκου 15ου!...

★

— Ὅστε, φίλε μου, ἔχεις διὰ παπαγάλου στὸ σπῆτι σου;

— Ναι, ἕνα δικό μου κι' ἕνα τῆς γυναικας μου.

— Καὶ μιλᾶνε κι' οἱ δύο;

— Μόνον ὁ ἕνας. Ὁ δικός μου δὲ λέει λέει!

★

— Σὲ μιὰ συντροφιά ὁ κύριος Παπαδόπουλος λέει τὶς συνηθισμένες του ἀνοησίες:

— Ἐγὼ τί νὰ σας πῶ: Κάθε πρῶτὸ πού ξυῖται αἰσθάνονται κατὰ εἰκοσι χρόνια νεότεροι.

— Καὶ ἡ συμβία του ἐπευθύνοντας:

— Γιατί, λοιπόν, δὲν ξυρίζεσαι καὶ τὸ βράδυ;

— Ὁ αυτοκράτωρ περνᾷ! Δὲν τὸν γαιοτᾷς;..

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟΚΡΗΑ

Ἀπόκρηα, καλὴ μου! Ἀς μποῦμε στὸ χορὸ ἀπὸψε κι' ὁ κατσούρης ἀκόμα, θὰ γελᾷ...

Τὸ γέλιο ἄς ἀντηχήσῃ τοῖς ἄλλοις καὶ ζωηρὸ

— Ἀπόκρηα, καλὴ μου, ἄς μποῦμε στὸ χορὸ —

κι' ὁ κόσμος ἄς γαλάσῃ...

Κανένας δὲν τὸ ξέρει, τί αὐτοὶ θὰ μᾶς βρῇ

κι' ἄς μὴν ἀκολοῦθοῦμε αὐτοὺς πού ἀνοηταίνουν

καὶ μένουν στὸ γλέντι, στουφνοὶ καὶ σοδαροὶ

— κανένας δὲν τὸ ξέρει τί αὐτοὶ θὰ μᾶς βρῇ

— κανένας δὲν τὸ ξέρει τί αὐτοὶ θὰ μᾶς βρῇ

καὶ ἂν δὲν εἶναι λίγες οἱ ὥρες πού μᾶς μένουν.

★

Ἀπόκρηα, καλὴ μου!... Ἀς μποῦμε στὸ χορὸ, ἀπὸψε μᾶς προσμένει θεοτρελλὸ τὸ κέφι,

ξέρετε, μᾶς καρτεροῦσε ἀπὸ πολλὴν καιρὸ.

— Ἀπόκρηα, καλὴ μου, ἄς μποῦμε στὸ χορὸ —

καὶ μὲ χαρὰ μᾶς γνέφει.

Ἀς διώξωμε γιὰ λίγο τὴν τῶση μας τὴν πληξί

σ' ἑνὸς χοροῦ, στ' ἀλήθεια, τὴν παιγνιδίσσα

— ἴσως μιὰ σεραπεντὶνα μαζί νὰ μᾶς τυλίξῃ

— ἄς διώξωμε γιὰ λίγο τὴν τῶση μας τὴν πληξί —

κι' ἄς νοιώσωμε καὶ νέφη σαμπάνιας στὸ κε-

φάλι.

★

Ἀπόκρηα, καλὴ μου!... Ἀς μποῦμε στὸ χορὸ καὶ τῆς ζωῆς τὸ κέφι, ἄς μὴν τ' ἀπαρηγοῦμε

κι' ἂν θέλωμε στὴ ζέστη καὶ κατὶ δροσερὸ

— Ἀπόκρηα, καλὴ μου, ἄς μποῦμε στὸ χορὸ —

κι' ἔλα νὰ φιληθοῦμε.

Εἶναι τοῖς ἄλλοις τὸ βράδυ καὶ ὅλα τὰ ἐπιτρέπει

ἀκόμα καὶ τὸ γάδι ἑνὸς γλυκοῦ φίλου,

ἔλα νὰ φιληθοῦμε, κανένας δὲ μᾶς βλέπει

— εἶναι τοῖς ἄλλοις τὸ βράδυ κι' ὅλα τὰ ἐπιτρέ-

— εἶναι τοῖς ἄλλοις τὸ βράδυ καὶ ὅλα τὰ ἐπιτρέ-

— εἶναι τοῖς ἄλλοις τὸ βράδυ καὶ ὅλα τὰ ἐπιτρέ-

Τὰ παρόξενα ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ

Ἐνα ἀξιοεχόμεστο καὶ μυστη- ριώδες ὑλικὸ

Ὅταν κοπῇ ἕνας μὲς τοῦ σώματός μας, τρέχει ἄθροον αἷμα, πού μπορεῖ ὁ μὲς νὰ τὸ σταματήσῃ ὁ γιατρός σχετικὰ εὐκόλως μ' ἕνα πιεστικὸ ἐπίθετο, ἕνα αἰμοστατικὸ φάρμακο, ἢ μιὰ ηλεκτροκαυτηρίασι.

Τὰ ὁστά «αἰμορραγοῦν» κι' αὐτὰ, ὅταν κοποῦν.

Βγάζουν δηλαδὴ συνεχῶς αἷμα σὲ μικρὴ ποσότητα, πού εἶναι διὰς δυσκολώ-
τατο νὰ τὸ σταματήσῃ ὁ γιατρός. (Γι' αὐτὸ εἶναι τόσο ἐπιμόνος κάποτε οἱ αἰμορραγίες — τοῦ φαντίου, πού μπορεῖ νὰ παρουσιαστοῦν μετὰ τὴν ἐξαγωγή ἑνὸς ὁστίου).

Πολλοὶ θεωροῦν τὰ ὁστά ὡς μιὰ ἀδρανῆ, σχεδὸν νεκρὴ ὕλη. Στὴν πραγματικότητά τους, καθένα τους ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀμέτρητα κύτταρα, πού σφύζουν ἀπὸ ζωὴ καὶ δημιουργικὴ δράσι. Ἡ δράσι αὐτὴ συνεχίζεται σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ, εἰς αἰῶνες ἰδιαίτερως ἐντονὴ κατὰ τὴν παιδική καὶ τὴν ἑφηβικὴ ἡλικία, γιὰ τὸτε τὰ ὁστά μεγαλώνουν καὶ ἀλλάζουν σχῆμα.

Σύμφωνα μ' ἕνα ἐπιτυχημένο ὄρισμό, «εἶναι ὥραια ἢ μηχανὴ ἐκείνη πού ἐκπληρώνει ἀκριβῶς τὸν προορισμὸ της, χωρὶς νάχη τίποτε τὸ περιττό».

Αὐτός, λοιπόν, ὁ ὀρισμὸς ταίριαζει ἀπολύτως στὰ ὁστά, πού ἀποτελοῦν τὸ σκελετὸ μας.

Καθένα τους εἶναι φτιαγμένο ἔτσι ὥστε νὰ λειτουργῇ στὴν ἐντέλεια. Συγχρόνως ὅμως ὅλες οἱ ἀνωμαλίες, οἱ γυῖδες, οἱ προεξοχές καὶ τὰ ἀλλὰ καὶ πού ὑπάρχουν στὴν ἐπιφάνεια τους, ἔχουν τὸ σκοπὸ τους: γιὰ νὰ περνᾶνε τὰ αἰμοφόρα ἀγγεῖα, γιὰ νὰ προσταθεῖν αἷμα σὲ τὰ ὁστά, γιὰ νὰ γλυστράνε πάνω οἱ τένοντες (ὅπως τὰ σκονιὰ γύρω ἀπὸ μιὰ τροχαλία), ἢ γιὰ νὰ προσαρμόζονται στερεὰ ὁ μὲς στὸ κόκκαλο.

Δὲν εἶναι ὅμως ἀξιοθαύμαστο μόνον τὸ σχῆμα τῶν ὁστίων, ἀλλὰ καὶ ἡ ὕστασις τους. Κανένα ἄλλο ὑλικὸ (μετὰ τὸν ἡ πλαστικὴ οὐσία) δὲ μπορεῖ νὰ παραλη-
θῇ μαζί τους, καὶ γι' αὐτὸ τίποτα δὲ μπορεῖ νὰ τ' ἀντικαταστήσῃ μὲ τὴν ἴδια ἐπιτυχία.

Ἄν κοίταμε ἕνα κόκκαλο, θὰ δοῦμε, ὅτι δὲν εἶναι μιὰ ὁμοιογενὴς μάζα, ἀλλὰ μιὰ ραβδὸς ἀπὸ μέταλλο ἢ ἀπὸ ὑπερ-
ἀλλ' ἕνα συμπλέγμα ἀπὸ λεπτὲς «λου-
ρίδες», ἀνακατεμένες καὶ μπλεγμένες. Τὴ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη, ἔτσι ὥστε ν' ἀποτελοῦν ἕνα σύνολο στερεὸ καὶ ἐλαφρὸ συγχρο-
νως.

Ὅταν ἕνα κόκκαλο πάθῃ μιὰ βλάβη, τὴ διορθώνει μόνον τοῦ, σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, καὶ μάλιστα ὅχι μὲ κοινὸ ἐπουλκτικὸ ἴσθ (τὸν ἰσθμὸ ἐκείνου ἴσθ πού ἐπουλκίζει καθε τραῦμα στὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος), ἀλλὰ μὲ τὸ ἴδιο ὑλικὸ τῶν ὁστίων.

Κάθε μικρὴ κουταλιά τοῦ αἵματός μας περιέχει 17 1/2 δισεκατομμύρια ἐρυθρὰ αἰμοσφαίρια. Αὐτὰ πεθαίνουν συνεχῶς κι' ἀντικαθίστανται μὲ καινούργια, πού δημιουργοῦνται μέσα στὰ ὁστά μας. Πρῶ-
ματι, χρησιμοποιώντας δεκάδες πρῶτες ὕλες — ἀπ' τὸ σίδηρο ὡς τὴν βιταμίνη Β 12 — ὁ μυελὸς τῶν ὁστίων, παράγει συνεχῶς νέα αἰμοσφαίρια, πού περνᾶνε στὸ αἷμα γιὰ ν' ἀντικαταστήσουν τὰ ἐκατομμύρια αἰμοσφαίριων πού πεθαίνουν καὶ διαλύονται μέσα στὸ αἷμα καθε λεπτοῦ τῆς ὥρας.

Παρ' ὅλη ὁμοιογένειά τὴν πολὺπλοκὴ σύστασί τους, τὰ ὁστά εἶναι ἀπὸ τοὺς λί-
γους ἰστούς πού μποροῦν νὰ μεταφτε-
θοῦν μ' ἐπιτυχία ἀπὸ ἕνα σὲ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, ἢ ἀκόμη κι' ἀπὸ ἕνα αἶμα σὲ ἄλλο.

Ἐχουν μάλιστα δημιουργηθῇ στὰ πε-
ρισσότερα ἔξω νοσοκομεῖα «εργαστῆ-
ριά», ὅπου διατηροῦνται διάφορα κόκ-
καλα προερχόμενα ἀπὸ ἀκρωτηριασμούς, κλπ. Αὐτὰ φυλάσσονται μέσα σὲ στε-
γανὰ κλειστὰ δοχεῖα καὶ σὲ ἰσχυρὴ ψύ-
ξι, γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὅταν ὑπάρῃ ἀνάγκη, π.χ. γιὰ τὸ διόρθωμα ἑνὸς σπα-
μένου ἢ ἐλαττωματικοῦ ὁστίου.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι τὰ κόκκαλα δὲ μπορεῖ ν' ἀντικατασταθοῦν μὲ κανένα ἄλλο ὑλικὸ.

Οἱ νεότερες ἀνακαλύψεις, ὅπως τὸ ἡ-
λεκτρονικὸ μικροσκόπιο καὶ τὰ ραδιενε-
ργα ἱστούκα, δὲν ἔχουν συντελέσει καθό-
λου στὴν κατανόησιν τῶν μυστηρίων πού παρουσιάζουν ἀκόμη τὰ ὁστά μας. Δὲ θὰ μάθουμε τί ἀκριβῶς εἶναι τὰ ὁστά, παρὰ μόνον ὅταν ἀνακαλύψωμε τὸ μυστι-
κὸ τῆς ζωῆς.

46 τομῆς τῆς ζωῆς

ΗΤΑΝΕ Πέμπτη βράδυ κι' ἐγὼ τὸ ραντεβού μου μὲ τὴ Νένα τὸ εἶχα Παρασκευὴ βράδυ. Ἀ, ἡ Νένα! Εἶ-
χα κάθε δικαίωμα νὰ εἶμαι υπερή-
φανος γιὰτὴ αὐτὴ ἡ κοπέλλα μ' ἀγαποῦσε καὶ μοῦ ἦταν ἀφοσιωμένη καὶ μούλεγε πολ-
λὲς φορές:

— Ἐγὼ, ἄμα θ' ἀγαπήσω ἕναν ἄνθρω-
πο, αὐτὸς εἶναι γιὰ μένα. Ἐγὼ, ἄμα ἀγα-
πῶ, ἀφοσιώνομαι!

Κι' ἐγὼ ἤμουν ἀφοσιωμένος στὴ Νένα, γιὰτὴ ἡ ἀφοσίωσις πάντα χρειάζεται μιὰ ἄλλη ἀφοσίωσι, γιὰ νὰ συμπληρωθεῖ. Οἱ ἀφοσιώσεις πάνε ἑαυταρωτές. Καὶ αἰεὶ τὸν κόπο ἡ Νένα. Νόστιμη, πεταχτούλα, ζωηρὴ, μελαχροινὴ, τύπος τσιγγάνας χω-
ρὴ γαρύφαλλο στ' αὐτὴ. Μάλιστα εἶχε κορ-
μάς καὶ διὰ χρυσοῦς μεγάλους χαλκά-
δες στ' αὐτὰ της, πού σὲ κάθε κόμπημα τοῦ κεφαλιού της — καὶ τὸ κούγαγε συχνά — πήγαιναν κι' ἐρχόντουσαν μ' ἕναν τρό-
πο πολὺ προκλητικὸ. Πήγαιναν πολὺ αὐτοὶ οἱ χαλκάδες στὸν τύπο της. Κι' ὅπως μού-
λεγε:

— Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πρωτοφόρεσα σκουλαρίκια ὅλο τέτοια προτιμῶ. Ἀ! Ἐ-
γὼ ἄμα συνηθίσω ἕνα πράγμα, δὲν τ' ἀλ-
λάω μὲ τίποτα!

Πόντος, πού ἔπαυσε ἀπὸ σπῆντα κι' ἐ-
μένα. (Μὲ συνήθισε καὶ δὲ μ' ἄλλαξε μὲ τίποτα). Πᾶς μᾶς ἀρέσει νὰ πιστεύουμε κατὶ τέτοια, ἀλήθεια. (Ὅπως καὶ στίς γυ-
ναῖκες ἀρέσει νὰ πιστεύουν κατὶ ἄλλα). Δὲν ἦταν πολλὸς καιρὸς πού εἶχε γίνῃ αὐ-
τὸ τὸ εἰδύλλιο, κάπου τρεῖς μῆνες, ἂν θυ-
μᾶμαι καλά. Ἀκριβὸς ὅσο διδάσκεια χρεώ-
ζεται γιὰ ν' ἀρχίσῃ κανεὶς νὰ συνηθίσῃ τὸ πρόσωπο πού ἀγαπᾷ.

Βλεπόμεστε δύο ἢ τρεῖς φορές τὴ βδο-
μάδα καὶ σὲ μέρη μᾶλλον ρομαντικὰ καὶ ἀπόκοσμα. Φυλαγόταν νὰ μὴ μᾶς δῇ κα-
νένας γνωστός. Καὶ θυμᾶμαι μὲ πόση ἀ-
γωνία καὶ λαχτάρια κάποιον δειλινὸ πού περπατοῦσαμε μαζί στὴν ὁδὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, ἔτρεξε νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ ἕνα χοντροὺλὸ δέντρο, μὲχρι νὰ περάσῃ, ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο, ἕνας τύπος πού ἔφερνε πρὸς τὴν κοσμοπολιτικὴ μαγγιὰ.

— Ἀχ, θεέ μου! εἶπε μόλις ἔξοψε ἀ-
πὸ τὸν κρυφάνα της. Αὐτὸς πού πέρασε ἦταν ἐξάδελφός μου!...

— Μὴ φοβάσαι καὶ δὲ μᾶς εἶδε, τὴν κα-
θούλασα ἐγὼ.

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο εἶχε συμβῇ τὴν τρί-
τῃ βδομάδᾳ τῆς γνωριμίας μας. Τώρα εἴ-
παμε, κλείναμε τοὺς τρεῖς μῆνες καὶ μπαί-
ναμε στὸν τέταρτο.

Συνήθως, βλεπόμεστε δύο ἢ τρεῖς φο-
ρές τὴ βδομάδα, πότε γιὰ ἀρκετὲς ὥρες, πότε γιὰ μιὰ ὥρα ὅλη, γιὰτὴ ἔπρεπε νὰ γυρίσῃ χωρὶς στὸ σπῆτι, ἢ ἔπρεπε νὰ πάῃ σὲ μιὰ θεὰ της. ἢ ἔπρεπε νὰ πάῃ κάποια ἐπίσκεψι.

... Καὶ ἦταν, λοιπόν, Πέμπτη βράδυ. Εἶχαμε συναντηθῇ τὴν Τρίτη καὶ τὸ ἑπόμε-
νον ραντεβού μας εἶχε ὀρίσθῃ γιὰ τὴν Πα-
ρασκευή, γιὰτὴ τὴν Πέμπτη ἡ Νένα θὰ πῆ-
γαινε σὲ μιὰ θεὰ της. Περνοῦσα ἐξω ἀπὸ ἕνα ἀπόμειρο ἑκατομμύριον ἀπὸ κείνα πού ἡ πελατεία τους εἶναι ἄνθρωποι πού ἐνδιαφέρονται περισσότερο νὰ μιλήσουν ἢ συ-
να καὶ τρυφερά καὶ λιγότερο νὰ φάνε ἕνα καλὸ γλυκό. Καὶ λέω, λοιπόν: «Δὲ μπαί-
νουν μέσα νὰ φάω μιὰ πάστα;» Καὶ μπαί-
νω. Καὶ βλέπω τὴ Νένα σ' ἕνα νεο-
νικὸ τραπέζι, τὴν ἄτῃ μὲ κάποιο νεο-
ρὸ ποδοσφαιρικὸν τύπου. Σαφινάστηκα. Τὴν κύτταξα μ' ἐκπληξί καὶ τὴν χαϊρέτησα μὲ τρόπο πού φανέρωνε θάρος μεταξὺ μας. Ἐκείνη φάνηκε λίγο στατισμένη καὶ μούκανε νόημα νὰ πλησιάσω.

— ὦ! Καλησπέρα κυρίε Λάμπη, μοῦ λέει μ' ἕνα ψευτοχαμόγελο. Πᾶς εἶσθε; Νὰ σας συστήσω τὸν ἐξάδελφόν μου!

Ἐκείνος δὲν εἶδε ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν γνωριμία μου, μὲ χαϊρέτησε μᾶλλον ψυ-
χρά, ἐπιφυλακτικὰ καὶ φιλοπομπά, ὅπως κι' ἐγὼ ἐκείνον. Οὔτε μοῦ εἶπαν νὰ καθί-
σω. Τοὺς ἀφῆσα, λοιπόν. Παραιτήθηκα κι' ἀπὸ τὴν πάστα. Ὅταν βῆκα, στάθηκα πίσω ἀπὸ μιὰ βιτρίνα, ἔτσι ὥστε νὰ βλέ-
πω χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν. Ἀπὸ κεί εἶδα τὸν ἐξάδελφόν μου νὰ χειρονομῇ μὲ ἀπότομες θυμωεῖς κινήσεις καὶ νὰ μιλά μὲ ἀγριε-
μένο ὄφρος. Κι' ἐκείνη κατὰ νὰ τοῦ ἐξήγη-
ται νευρικότῃ, ἐνῶ τὰ σκουλαρίκια πῆ-
γαιναν πέρα-δῶθε. Δὲν ἔμεινα παρὰ πέντε λεπτά σὲ κείνη τὴ θεὰ κι' ἔφυγα γιὰ λό-

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

γους ἀτομικῆς ἀξιοπρεπείας. Ἀλλὰ καὶ γεμάτος ἀνησυχίας. Ἐξάδελφός της, λέει! Μπορεῖ. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν ἦταν; Περιμένα τὸ ἄλλο βράδυ γιὰ νὰ ἴδῃ πού θὰ εἶχε ἡ ζυγαριὰ. Ἡ Νένα δὲ μούδωσε καιρὸ νὰ τὴ ρωτήσω.

— Ἀς τα καῖμενε Λάμπη, μοῦ εἶπε πρὶν ἀκόμα τῆς πᾶ καλησπέρα. Εἶδα κι' ἔπα-
θα χτες γιὰ νὰ σὲ δικαιολογήσω.

— Ἐμένα;

— Ναι. Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ Λάμπης, ἀ-
πὸ πού τὸν ξέρεις, πᾶς τὸν ξέρεις καὶ τὰ λοιπὰ. Εἶπα πᾶς εἶσαι ἐξάδελφος μιᾶς φί-
λης μου!

— Καλὰ καὶ, γιὰτὴ χειρονομῶσε τόσο ὦρα; Μὲ συγχωρεῖς, ἀλλὰ σὰς παρακο-
λοῦθησα γιὰ λίγο χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

— Γιατί; Μὰ δὲν καταλαβαίνεις γιὰτὴ; Ἀπλοῦστατα. Γιατί δὲ μὲ πῆτε. Ἀχ, δὲν ξέρεις τὴν ἀσχηρὰ ἐξάδελφόν μου!...

— Ἦναι αὐτὸ καὶ σὺ μίλησα στὸν πληθυντικόν;

— Μὰ καλὰ Νένα, ἐσύ μοῦ εἶχες πῇ ὅτι

ἐχτες θὰ πῆγαίνας νὰ ἴδῃς μιὰ θεὰ σου.

— Ἀκριβῶς. Γιὰτὴ τὴ θεὰ μου ἦταν.

— Καὶ πᾶς βρεθήκατε στὸ ἑκατομμύριον-
στοῖο;

— Ἦθελε νὰ μιλήσωμε γιὰ κατὶ οἰκο-
γενειακόν, πού δὲν ἔπρεπε νὰ τ' ἀκούσῃ ἡ θεὰ. Κατάλαβε τώρα, χρυσό μου; Μὰ τί σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα; Μήπως;... Ἐκεῖ γοῦ-
στο!... Χά, χά, χά, χά... Μὰ, χρυσέ μου, τόσο κουτὸς εἶσαι; Ἄν δὲν ἦταν ἐξάδελ-
φός μου, θὰ σὲ σύσταίνα:

— Μὲ συγχωρεῖς, Νένα. Αὐτὸ πού λὲς εἶναι σωστὸ.

Μὲ εἶχε ἀποστομώσει. Καὶ τακτοποιη-
θήκαμε κι' οἱ δύο.

★

Ἦταν δειλινὸ, μιὰ μέρα πού δὲν εἶχα-
με συναντηθῇ μὲ τὴ Νένα κι' ἐγὼ βρεθήκα-
 στὸ Φάληρο — εἶχα πάει νὰ ἐπισκεφθῶ μιὰ φιλικὴ μου οἰκογένεια. Βάδιζα στὸ πεζο-
δρόμιο πρὸς τὴν ἀκροθαλάσσιάν κι' ἔλεγα μέσα μου τί ὥραία πού θὰ ἦταν ἂν εἶχα κοντά μου τὴ Νένα καὶ κάναμε μαζί αὐτὸ τὸ ρομαντικὸ περιπάτο. Τί ἦταν νὰ τὸ πᾶ; Νὰ ἡ Νένα! Ὅχι μόνον της. Διπλά της ἕνας κύριος μέχρι το

ρακαλώ. Προσπάθησε να βρή άσρη από τη Φωφώ. Ποιά είναι αυτή η Φωφώ και από πού γνωρίζομαστε... Είναι πολύ περιέργη μερικά εξαδέλφια. Νομίζουν ότι έχουν το δικαίωμα να σου κάνουν έλεγχο. Μία καλημέρα να πής σε άνθρωπο, σε παρεξηγούν.

— Καλά, Νένα, και πώς βρεθήκατε στο Φάληρο;
— Μά σου είπα. Πήγαμε έπίσκεψη σε μία συγγενή μας. Έσύ πώς πήγες;
— Κι' έπειτα βγήκατε περίπατο στην ακροθαλασσιά;
— Ναί, εγώ του το πρότεινα. Έσύ, δηλαδή, δεν έκανες το ίδιο;
— Ναί, βέβαια. Την πίστρεψα κατά 90%. Κι' αν δεν την πίστευα, τί είχα να κερδίσω;

— Ήτανε ώρα 8, στην είσοδο κάποιου κινηματογράφου. Έγώ έμπαινα, εκείνη έβγαине. Παρέα μ' έναν ψηλό, ξανθοπό, με λίγο άπεριποίητο μoustακάκι. Δεν τον είδα έγκαιρώς για να ρυθμίσα τυπική στάση και την έβιασα από το χέρι. Τράβηξε το δικό της άπτόμα και τότε μου τόν σύστησε:

— Ο κύριος Πέτρος Γλυκοευνίδης, εξαδέλφος μου.
Για μένα δεν είπε τίποτ' άλλο, παρά μόνο τ' όνομά μου. Και μου μίλησε στον πληθυντικό. Συμφορώθηκα κι' εγώ στην ψυχρότητα του πληθυντικού.

— Πώς μόνος; ρώτησε. 'Η Μιμικά;

— Δε μπόρεσε νάρθη, άπάντησα, μπαίνοντας στο νόημα. Και πάω μόνος μου.

— 'Α! Πολύ ωραίο έργο. Πρέπει να το ίδιτε. Και να στείτε και τη Μιμικά να το δει. Χαίρετε!...
— Όστε κι' αυτός εξαδέλφος της; Γιατί όχι;

— Μά πόσους εξαδέλφους έχεις, Νένα;

— Άρκετους. Είμαστε, βλέπεις, μεγάλη οικογένεια.

— Πάντως είναι πολύ περιποιητικά τα εξαδέλφια σου.

— 'Α, ναί. Άλλως τε υπάρχει λόγος. Ο οικογενειακός μας κλάδος βγάζει μόνο άρσενικά. Είμαι ή μόνη θηλυκή εξαίρεσι και μ' αγαπούν πολύ.

— Να τους άκούσης να μιλάνε για μένα, νομίζεις ότι θα τασκαθούν. Συναγωνίζονται ποιος να με βγάλει έξω, ποιος να με πάρει σπίτι, ποιος να με συνοδεύει.

— Τάλεγε με τόση φυσικότητα, ώστε την πίστεψα και πάλι, κατά 80%.

— Καί ήτανε βραδάκι και περπατούσαμε μαζί με τη Νένα, άγκαλιέ, στο γύρο της 'Ακροπόλεως. Ξαφνικά ή Νένα άποσύρι το μπράτσο της. Σε μικρή άπόσταση στέκεται ένας νεαρός, συμπαθητικός, με γυαλιά και άπορημένο ύφος. 'Η Νένα πλησιάζει—κι' εγώ μαζί—με θάρρος και άφέλεια. Καί...
— Νά σου σύστησα από δω τον εξαδέλφό μου.

— Αυτή τη φορά, όμως, δεν είναι εκείνος ο εξαδέλφος. Είμαι εγώ! Έμένα παρουσιάζει για τέτοιον και ό νέος, με κάποια συστολή και τράκ, μου δίνει το χέρι του.

— Χαίρω πολύ!

— Εκείνος είναι ό κύριος Βασιλάκης 'Αρτεμισιάδης. 'Η Νένα του λέει δη την αλήθεια:—Πηγαίνουμε με τον εξαδέλφό μου—έμένα—σε μία βεја μας, που κάβεται στο Θησείο.

Έσύ πώς από δω, Βασιλάκη; Υποπτα πράγματα! Νά ξερις πώς θάχης σκηνές από το κορίτσι σου. Όα της τω πώ!... Γειά σου, γιατί είμαστε βιαστικοί. Και να πής της Καίτης ότι αύριο όπως είπαμε...

— Άφήνουμε το Βασιλάκη σύξυλο και προχωρούμε. 'Α! 'Ολα κι' άλλα. Το εξαδέλφιλκή πήγαине πολύ.

— Για στάσου, Νένα. Δε μου ξεχνείς γιατί με παρουσίασες για εξαδέλφό σου;

— Μά δεν κατάλαβες, καυμένη; Για να μη βάλει υποψίες και με κουτσουμπολέψει.

— Και ποιος είν' αυτός;

— 'Α! Ένας πρώην γείτονας. Μά τί σου πέρασε ή ιδέα;... Έχει γούστο να...

— Όχι, γούστο είχε το άλλο. Ότι δυό μέρες άργότερα ήρθε και με βρήκε εκείνος ό συμπαθητικός νεαρός, με τα γυαλιά και το κάπως χαζό ύφος.

— Με συγχωρήτε, μου λέει, αλλά έρχομαι για ένα σοβαρό ζήτημα. Μόλις σας σύστησε σε μένα ή Νένα, μου έμπνεύσατε έμπιστοσύνη. Ξέρετε, εγώ αγαπώ τη Νένα και μ' αγαπάει κι' αυτή...

— Δαγκώθηκα, αλλά κράτησα ψυχραιμία.

— Από πότε; τόν ρωτώ.

— Είναι τώρα δυόμισι μήνες. Κύριε Λάμπη, εγώ θέλω να παντρευτώ τη Νένα. Έπειδή είμαι λίγο δειλός, δε βοήκα το θάρρος να πάω στους γονείς της να τη ζητήσω. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να μεσολαθήσετε σεις. 'Ός συγγενής, θα είσασκουσθήτε. Είσαθε γιους της άδελφής της μαμάς της Νένας όπως μου είπε. Δεν είν' έτσι;

— Έτσι είναι, συμφώνησα. Άλλά, ξέρετε, εγώ δεν τάχω τώρα και τόσο καλά με τους δικούς της, εξ αίτίας ένα κληρονομικό ζήτημα. Φοβάμαι ότι θα σας χαλάσω τη δουλειά. Νά βρείτε έναν άλλο εξαδέλφο της Νένας.

— Μά δεν ξέρω κανέναν!

— Μην ανησυχήτε. Κάποιον θα σας συστήσι! Έχει πολλά εξαδέλφια ή Νένα. Άλλά, πρίν τ' άποφασίσετε, άφήτε να περάσει λίγος καιρός, να το σκεφθήτε καλύτερα...

— Τάχω σκεφτή, κύριε Λάμπη. Κοπέλλα σαν τη Νένα, δε θα βρώ άλλη!

— Γι' αυτό είμαι σίγουρος! Έφυγε καταστενοχωρημένος.

— Χά, χά, χά! Ξέσπασε ή Νένα, όταν της τάψαλα από την καλή, την άλλη μέρα. Έπιασε το κόλπο.

— Ποιό κόλπο;

— Φόρσα ήτανε. Έγώ τόν έστειλα, για να σου ανάψω τη ζήλεια!

— Την πίστεψα κατά 5%. Άλλά έπειδή το 95% είναι ισχυρότερο, έβαλα τελεία και παύλα σε κείνο το αίσθημα. Δεν είχα καμιά άρεσι να γνωρίσω κομμιά θσαντανταριά 'εξαδέλφους' της Νένας.

— Πέρασαν κάπου δυό χρόνια από τότε. Κι' ένα βράδυ, συναντώ τη Νένα μ' έναν κοντοπάχουλο ήλικιωμένο κύριο, που έλαμπε από ευδαιμονία. Χαίρετθήκαμε, εκείνη έκανε στάσι.

— 'Α! Λάμπη, τι χαρά που σε βλέπω έπειτα από τόσον καιρό. Άλήθεια, να σας συστήσω. Από δω ό θεός μου!...

— 'Η Νένα είχε προχωρήσει σε άνώτερες συγγενείες.

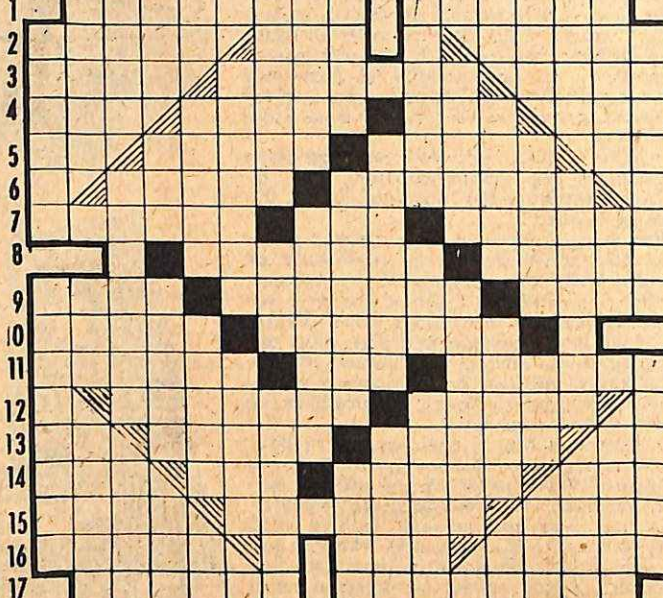
— ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 679

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Δεν παρουσιάζουν άνομοιομορφίες. — Πολύτιμος λίθος.
- 2 Είναι ό στόχος πολλών κυνηγών. — Τίτλος ευγενείας.
- 3 Σύγχρονος Ρώσος πολιτικός. — Διπλαιοάξιόμενο δηλώνει βιασύνη. — Άποτελούν ωραίο μεζέ. — Αφιέρωμα.
- 4 Νησί των Κυκλάδων. — Κυρτό τουρκικό σπαθί (γεν.).

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1 Όχυρωμένη πόλις της Β.Α. Γαλλίας. — Βορράς (γαλ.).

5 Δυό συνεχόμενα σύμφωνα του αλφαβήτου. — Ζωοτροφή.

6 Μάρκα αυτοκινήτων. — Κτητική αντανωμία.

6 'Αεροπορική βάσι της 'Ελλάδος. — Περίοδος της Ιστορίας, που έπονομάζεται και 'σκοτεινοί χρόνοι'.

7 Στρίβει τα τζάμια στα παράθυρα. — Νότα. — Θεραπεύονται.

8 Άρχε σε σκοτεινό βασίλειο. — Υπερβολικά τολμηρό.

9 Μακράν (άρχ.). — Θούρος.

10 Διαταράσσουν την ησυχία. — Ικανός στρατιώτης.

11 Δε θυμώνουν εύκολα. — Πράγμα (λατινικά). — Στενά συνδεμένα με τη ζωή μας.

12 Καταστρέφει τα έπιπλα. — Έλλην τραγουδιστής (επών.).

13 Νότα. — Πολυμαθής. — Νησάκι, στο όποιο παραθερίζουν πολλοί 'Αθηναίοι. — Δηλώνει διαταγμό.

14 Όργανα αίσθήσεως. — 'Υποδιαίρει το νομίσματος 'εγίεν'. — Χρησιμοποιείται για τη μεταφορά νερού. — Θεός των αρχαίων.

15 Γάλλος επαναστάτης. — Άνεπιθύμητος αλλά και αναπόφευκτος. — Έκει έκανε ό Χριστός ένα από τα θαυμάτά του.

16 Έγκυαταλέπω. — Γυιός του Νάε. — Έλαχίστη ποσότης υγρού.

17 Το πρώτο χωμάτισμα μιας έπιφανείας. — Παλαιά χώρα της Β.Α. Ισπανίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Μέρος του σώματός μας. — Χειμωνιάτικο κλινοςκέπασμα (καθαρ.).

2 Λέβη. — Γαλλίδα χορεύτρια και στάθ. — Ανακάλυψε ένα μικρόβιο, στο όποιο έδωσε το όνομά του. — Δε μπήκαν στην τελευταία τους κατοικία.

3 Άνοσιούργημα. — Θεωρός άνεμος, που πνέει από την 'Αφρική προς τα Α. παράλια της 'Ισπανίας. — Πιστεύεται πως κατοικείται.

4 Ξενική άρνησι. — Άρχικά που έξυπηρετούν τις συγκοινωνίες μας. — Ουράνιο φαινόμενο των τρικλών περιοχών. — Πρόθεσι μπροστά σε φω- νήεν.

5 Άναφορική αντανωμία. — Ποταμός της 'Ιταλίας. — Νεκρό σώμα ανθρώπου. — Είναι θρηπτικά.

6 'Ινδικός θεός, γυιός του Σί- βα και της Παρβάτι. — Γυιός του Νάε.

7 Γραμμή των πλοίων. — Διπλαιοάξιόμενο θυμίζει ζούγκλα. — Διοικητήριο για τους Τούρκους. Βασιλικό ανάκτορο για τους Βέρβους.

8 Πνευστό μουσικό όργανο. — Έλλην μουσικοσυνθέτης (ε- πών.).

9 Έργαλείο των ευλουργών. λέ- γεται και ματικαπί. — Ζούν σε μοναστήρι. — Χρηματοκι- βώτιο.

10 Εύπρόσδεκτη σε όποιοδήποτε κατάστημα. — Άπαραίτητος σε μία οικογένεια.

11 Μάς δίνει γάλα. — Μπαρ- μπας από την 'Αμερική. — Βιολική πόλις όργων.

12 Άσθνεία των ίππων. — Δε σπώνει άσπεία.

13 Έναντιωματικός σύνδεσμος, που συνοδεύεται συνήθως από τὰ δε. — Νύμφη των πηγών. — Νησί του Αίγαίου. — Σύμ- φωνο.

14 Όρος στο σκάκι. — Κάτοι- κος ευρωπαϊκού κράτους. — Καταστρέφει τα ρούχα μας. — Διπλαιοάξιόμενο γίνεται γαλλικός χορός.

15 Το μικρό όνομα άστέρος, που γυρίσε ένα φίλμ στην 'Ελλά- δα. — Έορτάζει στις 6 Δε- κεμβρίου. — Ήταν άλλοτε άπαραίτητο σ' ένα πλοίο.

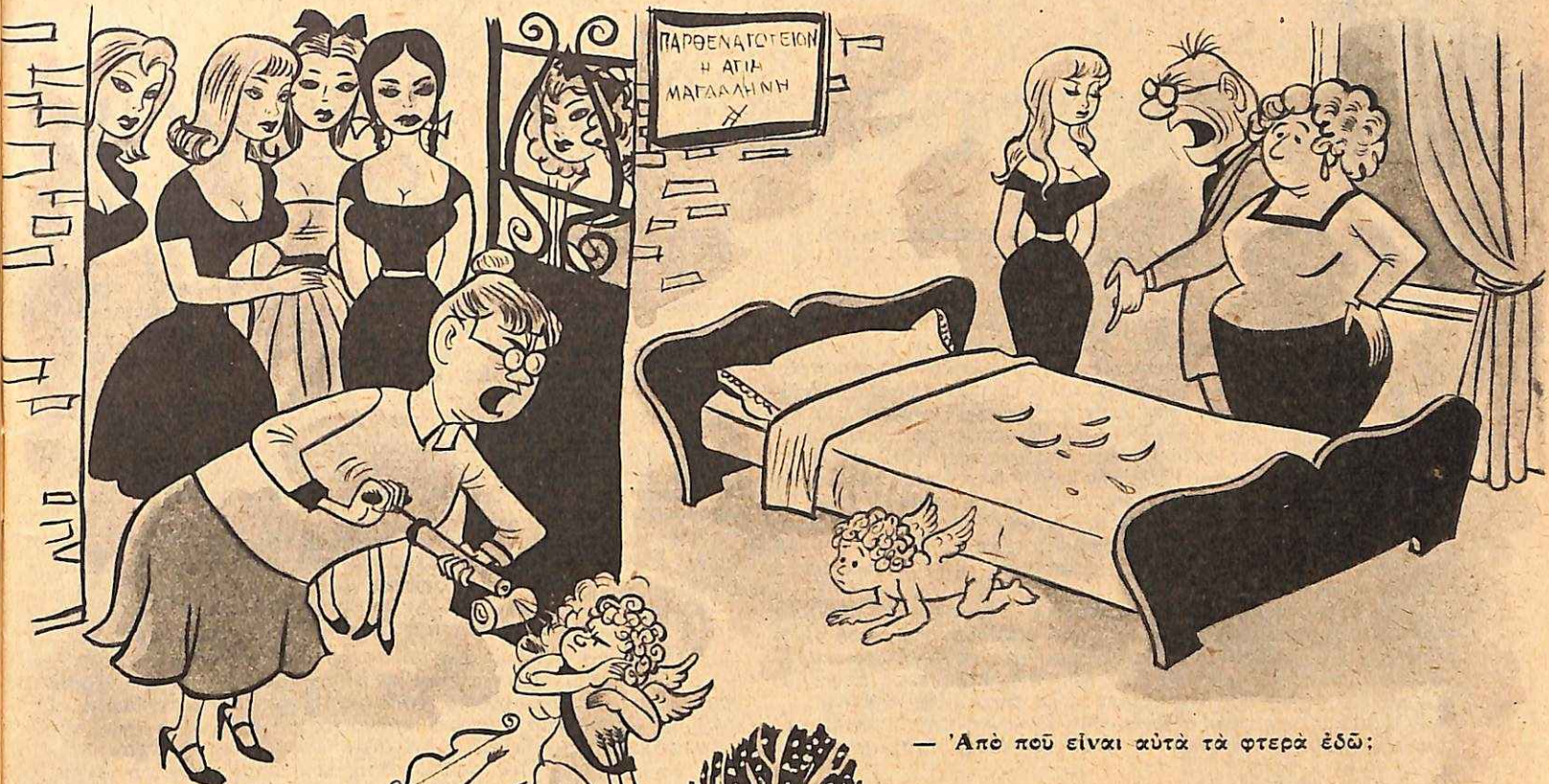
16 Πλαστομήτης. — Σεσίλ ντέ... : περίφημος σκηνοθέ- τής. — Υπερβολική άγάπη για κάτι.

17 Ένας στρατιώτης τη χρησι- μοποιεί καθημερινώς. — Έ- ζωτικό φρούτο.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Μακρής)

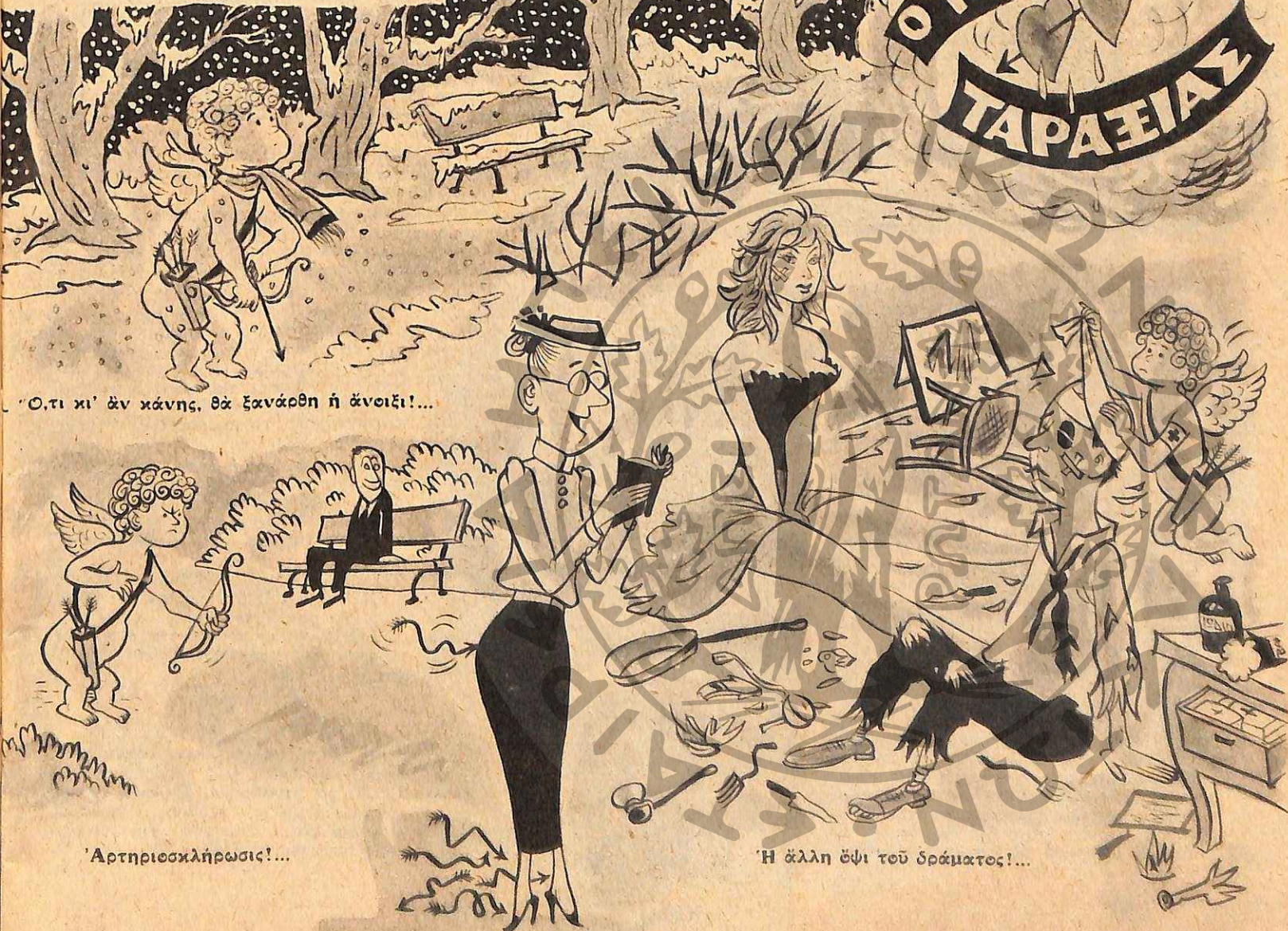
Ή λύσις του 678

στη σελ. 90

— 'Από πού είναι αυτά τα φτερά εδώ;

— Έξω από δω, παλιόπαιδο!...

— Ό,τι κι' αν κάνης, θα ξανάρθη ή άνοιξι!...

Άρτηριοσκληρώσις!...

Ή άλλη όψι του δράματος!...

4 ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

για τα μαλλιά σας

Πώς πρέπει να γίνεται η καθημερινή περιποίησή τους

ΤΑ μαλλιά αποτελούν ένα από τα πιο ευαίσθητα και λεπτά στοιχεία της γυναικείας ομορφιάς κι' η περιποίησή τους είναι κάτι, που θέλει ιδιαίτερη προσοχή και φροντίδα. Ακόμα κι' αν είναι από φυσικού τους—πράγμα αρκετά σπάνιο—μαλακά και στιλπνά σε τέλειο βαθμό, ή αμέλεια ή η άγνοια ως προς το πώς πρέπει να τα περιποιηστείτε, θα έχη με τον καιρό δυσάρεστες συνέπειες.

Η έπιστήμη έχει στη διάθεσή της σήμερα πολλούς αποτελεσματικούς τρόπους για την καλή διατήρησή των μαλλιών και για να διορθώνη τα κάθε λογής φυσικά τους ελαττώματα. Στις περισσότερες, όμως, γυναίκες, τα μαλλιά δε χρειάζονται πολλά πράγματα για να έρθουν και να διατηρηθούν στην καλύτερη κατάσταση, που επιτρέπει η φυσική τους σύσταση.

Παρακάτω σας δίνουμε τέσσερις «χρυσές» συμβουλές για την καθημερινή περιποίησή των μαλλιών σας, που είναι εύκολο κι' ευχάριστο να τις ακολουθήτε, κατορθώνοντας έτσι να δίνετε στα μαλλιά σας την πιο καλή τους εμφάνιση και να προφυλάγετε τις τρίχες τους από κάθε κίνδυνο.

Α) Ένας από τους βασικούς κανόνες της τουαλέτας των μαλλιών, εκτός από το λούσιμό τους, που πρέπει να

αποτελεσματικά από τις ρίζες ως τις άκρες των τριχών. (Εικών 1).

Β) Το μασάζ των τριχών, που πρέπει να γίνεται τουλάχιστον δυο φορές την εβδομάδα. Τα μαλλιά δυναμώνουν και σώζονται, όταν το αίμα, που τα τρέφει, κυκλοφορεί καλά. Το τριχωτό δέρμα του κεφαλιού, όπως και κάθε άλλο τμήμα της επιδερμίδας, έχει ανάγκη από ένα τακτικό και συστηματικό μασάζ, για να μη παραβλάπτονται κι' έμποδίζονται οι φυσιολογικές του λειτουργίες.

Το μασάζ αυτό μπορείτε να το κάνετε μόνη σας, κάθε πρωί, βάζοντας τα χέρια σας ανάμεσα στις τρίχες και χρησιμοποιώντας την άκρη των δαχτύλων προς όλες τις κατευθύνσεις.

Αν τα μαλλιά σας είναι αρκετά λιπαρά, μπορείτε να βρέξετε τα δάχτυλά σας σε οινόπνευμα. Αν είναι ξερά, χρησιμοποιήστε αντί για οινόπνευμα λάδι έληας.

Το μασάζ πρέπει να γίνεται με γρήγορες κινήσεις και να διαρκή περίπου τρία λεπτά της ώρας. (Εικών 2).

Γ) Αν τα μαλλιά σας είναι πολύ στεγνά και τραχειά, οι αιτίες αυτού του γεγονότος μπορεί να είναι πολλές και διάφορες: ή μακροχρόνια χρησιμοποίησή των μπιγκουτί, οι πολλές περμανάντ, κάποια μολυσματική αρρώστια, που τυγχόν περάσατε, λουσίματα με σαπούνια, που περιείχαν πολλή σόδα, μπάνια στη θάλασσα, πολύωρη έκθεσι των μαλλιών στον ήλιο και στον αέρα.

Στη δεύτερη περίπτωση—της αρρώστιας—μια θεραπεία με βιταμίνες μπορεί να αποδειχτή εξαιρετικά αποτελεσματική.

Στις άλλες περιπτώσεις, χρησιμοποιήστε ένα φάρμακο απλό και πολύ παλιό: πλένετε τα μαλλιά σας μία φορά τη βδομάδα κι' όχι συχνότερα, φροντίζοντας να τα διατηρήτε καθαρά με την καθημερινή χρήση της βούρτσας και της χτένας.

Μία φορά την εβδομάδα, να βρέχετε όλες τις ρίζες με λάδι της έληας κι' οινόπνευμα, καθώς και με μερικές σταγόνες άρωματος. Θ' ανακατέψετε όλα αυτά και κατόπιν θα βρέξετε τις ρίζες μ' ένα μαλακό πινελλάκι ή μ' ένα κομμάτι μπαμπάκι.

Θα δέσετε κατόπιν τα μαλλιά μ' ένα μαντήλι, ώστε να μη διασκορπιστή δυσανάλογα το λίπος. (Εικών 3).

Δ) Αν τα μαλλιά σας είναι πολύ λιπαρά, να χρησιμοποιήτε πολύ συχνά τη βούρτσα. Έξ' άλλου να τα λούζετε μία φορά τη βδομάδα μ' ένα καλό σαπούνι, που η σύστασή του φυσικά δεν πρέπει νάχη για βάσι της το λάδι.

Μία φορά επίσης τη βδομάδα, δώστε να σας φτιάξη ο φαρμακοποιός σας την παρακάτω λοσιόν και περάστε τη μ' ένα μπαμπάκι από τις ρίζες των μαλλιών: άλτα τρυγικού 5 γραμμάρια, βάμμα κανθαρίδος 15 σταγόνες, οινόπνευμα τουχο καμφορά 15 σταγόνες και χυμό λεμονιού.

Για να φτάση η λοσιόν με την ίδια αναλογία σ' όλα τα σημεία των μαλλιών, τραβήξτε με τη χτένα μερικές γραμμές και περάστε σε καθεμιά τους το διαποτισμένο με τη λοσιόν μπαμπάκι.

Για τα μαλλιά στο πίσω μέρος, ζητήστε τη βοήθεια ενός άλλου προσώπου της οικογένειας.

Δέστε τα κατόπιν μ' ένα μαντήλι κι' αφήστε να επενεργήση η λοσιόν όλη τη νύχτα. (Εικ. 4).

Πέθανε από τη χαρά της

Η Αμερικανίδα Άννα Μπέκερ είχε χάσει τελείως το φως της από το 1939. Αλλά το ξαναβρήκε, ξαφνικά, πριν από λίγες ημέρες. Η δυνατή συγκίνησή που δοκίμασε, όμως, τη σκότωσε μέσα σε ελάχιστες στιγμές.

Μοντέρνο ρυθμό

Μάθετε νομίζω, ότι το Τριώδιο έχει ανοίξει και χορών και πάρτυ κ'ύμα θα χυμύξη να μας πνίξη. Κι' ασφαλώς, ξανά θα δρᾶσουν οι μοντέρνοι μας ρυθμοί, απ' τα στόματα θα βγαίνουν μυκηθμοί και βουχηθμοί, όπως οποιεσδήποτε ή δόσεις, δηλαδή, των νεαρών θα μπλεχτεί μέσα στη δίνη των μοντέρνων των χορών, που μπορεί, λόγω προσόντων ευκρινών και περισσών, τελικώς, να παρασύρουν κι' ένα ποσοστό γερόντων, αλλά και γεροντισσών!

Κι' έτσι, όχι μόνο οι νέες, μα και κάθε μία τσατσά, ρόν εντ ρόλ θα κουλαντρίνη και Καλύψω και τσά-τσά!

Θα γυροᾶ σαν σβούρα ή μία και ή άλλη θα κλωτσά, και ξετρολλαμένες όλες θα χορεύουνε τσά-τσά!

Μεταξύ τους θα φωνάζουν: «Βούρ, κορίτσια, στὸν πα- (τσά!) και θα πέφτουνε με τρέλλα και λαχτάρα στὸ τσά-τσά! Έστω και χωρίς φιογούρες, έστω και στραβά κουτσά, ως την Καθαρή Δευτέρα θα χορεύουνε τσά-τσά, με πολὺ μεγάλο μπιό και μ' επιμονή σπανία. Δηλαδή, με λίγα λόγια, γενική τσατδομανία!

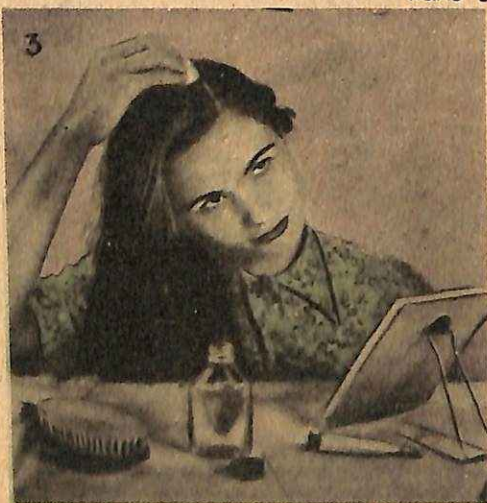
Αλλ' εκτός αὐτῆς, εσχάτως—και αντίρρησης καμ- (μία—την 'Αθήνα την μαστίζει «Καλυροεπιδημία». Και πολλές ξετρολλαθήκαν σὲ αφάνταστο βαθμὸ με τις χάρες τοῦ «Καλύψω» και—γιατί να σᾶς τὸ κρύψω;—διαρκῶς... σκαμπανεβάζουν στὸ «Καλύψω» τὸ ρυθμὸ.

Θοερὴ ἐπιδημία κι' ἀσφαλῶς πρωτοφανής, κι' ἡ Τασία, κι' ἡ Ἐλένη κι' ἡ Κική κι' ἡ Μελοποιμένη κι' ἡ Φωφώ κι' ἡ Πολυξένη κι' όλες, όλες τους, ἐν γενεῇ, εἶναι Καλυρομανεῖς και—παρ' ὅλο πὺν κανένας δὲ μπορεί νὰ τὸ πιστέψη—όλες τους ἀνεξαιρέτως κάνουνε τὴν ἰδία σκηνή: «Ὅλα πλέον με κουράζουν και στὰ νεύρα με πιεράζουν. Κι' ἀσφαλῶς δὲ θὰ κρατήσω, ὅλα θὰ τὰ παρατήσω και θὰ τὰ εγκαταλείψω γιὰ χατήρι τοῦ «Καλύψω»! Κι' ἂν θὰ παραστή ἀνάγκη σφουγγαρότανο νὰ στίψω, θὰ τὸ στίψω με φιογούρες και στὸ τέμπο τοῦ «Καλύψω»! Ἀπὸ πάρτυ δὲ θὰ λείπω, νὰ χορεύω τὸ «Καλύψω». Κι' ἂν με παρασέση μᾶλλον ἕνας ξῆλος ὑπερβαλλών, κι' ἀκατάστατα χορέψω και τὰ πάντα ἀποκαλύψω, ἐπιτρέπονται, νομίζω, κατὶ τέτοια στὸ «Καλύψω»!

Χορευτὴς καλὸς τυγχάνω, ἀλλὰ δὲ θὰ παραλείψω μ' ἀρχαίους κι' ἀμνηστους, μετεκπαίδευσι νὰ κάνω στὸ τσά-τσά και στὸ Καλύψω διὰ... λόγους εὐνοήτους!... Τὸ κομὶ μου θὰ τὸ στρίψω, θὰ κλωτσήσω και θὰ σκύνω, εἰς μοντέρνες τις φιογούρες με μανία θὰ τις κάνω, μια κάτω, μία πάνω. Και μετὰ ἀπὸ πεντέξη «ρόν εντ ρόλλ» κι' ἐφτά Καλύψω, θὰ με βάλουνε στὸ... γύψο!

Εὐνοηγράφει
Μα. Τάσση

Εὐνοηγράφει

Ο ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΟΡΜΙΤΗ

ΤΟ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ του 1943, άμέσως μετά την κατάρρευση της 'Ιταλίας, δύο μικρά επιδρομικά πλοία της Σύμης της Δωδεκανήσου. Ψιλόδερε κι' η νύχτα ήταν κατασκοπευτική. Η θάλασσα μουγκρίζει μανιασμένη. Ωστόσο τα караβάρια προχώρησαν προς τον κόλπο, αθόρυβα και προσεκτικά. Όλα τα μάτια ήταν στραμμένα προς τη στεριά κι' ο ταγματάρχης Λαπράκι, που είχε το γενικό πρόσταγμα, διάταζε να διατάξει απόδοσι, γιατί δεν ήξερε τί είδους υποδοχή θα τους γινόταν. Πριν ξεκινήσουν από τη Χάϊφα, για τη μυστική αυτή επιχείρησι, που ονομαστική συνθηματικά «ΑΜΠΥ», τους είχαν πληροφορήσει πως στους δύο λιμενοβραχίονες της νήσου υπήρχαν ισχυρά κα- νονικά, έτοιμα να ξεράσουν τη φωτιά και το θάνατο σ' αυτούς που θα επιχειρούσαν να την καταλάβουν.

— Γι' ας κι' έσύ, Άντερς; ρώτησε ο Λαπράκι σκεπτικός το λοχαγό του. Πώς τα βλέπεις τα πράγματα;

— Ο Άντερς λάσεν, ο Δανός ήρωας, που τ' όνομά του έμεινε θρυλικό στο Αϊγαίο — γι' αυτόν έχουμε ξαναγράψει σε παλαιότερα τεύχη — ανα- σήκωσε τους ώμους του.

— Τι να πω; αποκρίθηκε. Άφου λάβαμε έντολη ν' αποβιβάστούμε στο νησί, θ' αποβιβάστούμε. Όσο για το αποτέλεσμα, ο Θεός βοηθός...

Μόλις τα πλοία ζύγωσαν κάπως στη στεριά, σταμάτησε ολότελα ο θόρυ-θος της μηχανής τους. Έκτος από τη θάλασσα, που χτυπούσε άγρια πάνω στα κοφτερά βράχια της ακτής, τίποτ' άλλο δεν άκουγόταν. Ωστόσο οι άντρες του καταστρώματος τέντωσαν τ' αυτί τους και περίμεναν. Κάτι φοβόντουσαν. Δεν ήταν η πρώτη φορά που αναλάμβαναν να εκτελέσουν μια τόσο επικίνδυνη αποστολή. Μέχρι τότε είχαν οργώσει κυριολεκτικά μια τόσο Αιγαίο κι' ήξεραν καλά τα τεχνάσματα των Γερμανοϊταλών. Τους άφη-ναν να βγούν πρώτα έξω κι' έπειτα τους επιτίθονταν απ' όλες τις μεριές μαζί και τους αποδεκάζαν. Κάτι τέτοιο περίπου τους συνέβη στην Κω και στην Κάλυμνο και χάθηκαν άδικα ένα σωρό παλληκάρια. Γι' αυτό εί-χαν τα μάτια τους τώρα δεκατέσσερα. Στην παραμικρή ύποπτη κίνησι, ήξεραν τί έπρεπε να κάνουν και πως να ενεργήσουν.

— αφνικά, πάνω από τους σκοτεινούς βράχους, άκούστηκε ο ήχος μιας ά- πομακρης καμπάνας. Σε λίγο, ένας παρόμοιος ήχος άπάντησε.

— Σίγουρα, μάς πήραν είδησι, είπε πάλι ο Λαπράκι. Τα φυλάκια συνεν- νοούνται μεταξύ τους με τις καμπάνες. Πρέπει να είμαστε πολύ προσεχτι- κοί. Φοβάμαι καμιά παγίδα...

Μέσα στο βαθύ σκοτάδι του φθινόωρου, οι άντρες προσπαθούσαν να δουν ο ένας τον άλλο. Μερικοί, που λάβαιναν για πρώτη φορά μέρος σ' επιδρομή σε κατεχόμενο από τον εχθρό έδαφος, δεν έλεγαν λέξι. 'Η σκιά ενός άόρατου κινδύνου, τους βράιανε την ψυχή. 'Ο παράξενος αυτός ήχος ήταν, άραγε, σύνθημα ότι στο νησί έφτασαν κομάντος; Κανένας δε υπο- ρούσε να έξερ κι' ούτε μαθεύτηκε ποτέ τί ακριβώς ήταν. Πάντως, ύστερα από μια μικρή σύσκεψι, αποφασίστηκε να βγούν δυο παλληκάρια στη στε- ριά, να εξετάσουν τί συνέβαινε και να πάρουν τις πληροφορίες που τους ενδιέφεραν. 'Ο σπουδαιότερο όμως που είχαν να κάνουν ήταν να μάθουν για τί φρουρά της Σύμης. Την κατείχαν οι 'Ιταλοί ή Γερμανοί; Κι' αν ήταν 'Ιταλοί, θα πολεμούσαν ή σκόπευαν να παραδοθούν; 'Ο λοχαγός Άν-τερς λάσεν κι' ο λοχίας Τζάκ Πόμφορντ, άνάσταν να εκτελέσουν την αποστολή.

— Θα τραβήξετε κατ' ευθείαν στο Μοναστήρι του Πανορμίτη, τους είπε ο ταγματάρχης Λαπράκι. 'Η διαδρομή σας θα είναι λίγο επικίνδυνη, μά έλ- πίζω να φάσσετε καλά. Θυμάστε το σύνθημα άναγνωρίσεως;

— 'Ο Σταυρός νικά! αποκρίθηκε με δυσκολία ο Πόμφορντ, που δεν ήξερε λέξι δική μας. Το λέω, άραγε, σωστά, ή δεν πρόκειται να το καταλάβουν αυτοί που θα τ' άκούσουν;

Μάλλον δε θα το καταλάβουν, άπάντησε χαμογελώντας ο δεκανέας Φώτης Πιλάδης. Γι' αυτό νομίζω πως πρέπει νάρθω κι' έγω μαζί σας, άν μου το επιτρέψει φυσικά ο κύριος ταγματάρχης. Έκεί που θα πάτε είναι μονάχα 'Ελληνες και θα δυσκολευτήτε πολύ να συνεννοηθήτε μαζί τους.

ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΙ

— 'Ο Λαπράκι δεν είχε αντίρρησι. Είχε ξανάρθει κι' άλλοτε στο νησί — όπως κι' ο Λάσεν — και γνώριζε πως οι δυσκολίες της γλώσσας ήταν σχεδόν αδεπτάστες. Γι' αυτό άφησε τον Πιλάδιο να τους συνοδεύει. Οι τρεις άντρες μπήκαν σε μια λαστιχένια βάρκα κι' άρχισαν να κωπηλατούν αθόρυβα. Άπομακρύνθηκαν γρήγορα και κρύφτηκαν πίσω από τους βράχους του κόλπου. 'Ο Λάσεν ήταν σκεπτικός. 'Ο Πόμφορντ τον κυτούσε άμλη-τος. Στο τέλος, δεν άνθεξε και τον ρώτησε:

— Τι έπαθες, κύριε λοχαγέ; Ποτέ άλλοτε δε σε είδα έτσι συλλογισμένο. — Δεν έχω απόλυτως τίποτα, αποκρίθηκε εκείνος. Σκέφτομαι όμως τη χαρά του καλόγερου, που θα μάς ξαναδεί πάλι μπροστά του. Είναι ένας θαυμάσιος γέροντας, όλο ψυχή και θάρρος.

— 'Ο «καλόγερος» δεν ήταν άλλος από τον ηγούμενο της Μονής του Άρ- χιστρατήγου Μιχαήλ του Πανορμίτη, Χρυσάνθος Μαρουλάκη. Ήταν ένας τολμηρός λευίτης, που δε διάσταε να προσφέρει άσυλο σε δυο άπεισταμέ- νους της Μ. Ανατολής: Στόν άσυρματιστή Φλώρο Ζουγανέλη και στο Δη- μήτρη Λινάρδο. Έπειδή η Σύμη γειτονεύει με τα μικρασιατικά παράλια, από την περιοχή Άπλοδάρης, οι σύμμαχοι σκέφτηκαν, ότι μπορούσαν να την κάνουν κέντρο κατασκοπείας, με σκοπό την άγρυπνη παρακολούθησι του πολεμικού μετώπου των 'Ιταλογερμανών στα Δωδεκάνησα. Γι' αυτή τη δουλειά έφτασε πρώτος εκεί ο άνθυπολοχαγός Σώτος Πετρίδης κι' ήρθε σε συνεννόησι με τον ηγούμενο Μαρουλάκη. Όταν ο τελευταίος άκουσε τον 'Ελληνα αξιωματικό να τον ρωτά αν μπορούσε να δεχτεί στο μονα-στήρι δυο πράκτορες των συμμάχων, σηκώθηκε από τη θέσι του και τοϋ είπε, κυττώντας τον στα μάτια:

— Κι' αν ακόμα είχα χίλιες ζωές κι' ήξερα πως και τις χίλιες θα μου τις άσπιρνούσαν, πάλι δε θάλεγα όχι. Είμαι έτοιμος να δεχτώ τους δυο άπεισταμένους του στρατηγείου. Είναι 'Ελληνες ή Βρετανοί;

— 'Ελληνες.

— Τόσο το καλύτερο. Με τους δικούς μας θα μπορού να συνεννοηθώ καλύτερα.

Έτσι, το Μάιο του 1943, μια κατασκοπευτική νύχτα, ο Φλώρος Ζουγανέ- λης με το σύντροφό του, έφτασαν στη Σύμη. Τους παρέλαβε ο ηγούμενος Μαρουλάκης, τους έγκατέστησε με άπλοκτη μυστικότητα στη Μονή κι' από τη στιγμή εκείνη άρχισε η καταπληκτική τους δράσι. Τόση ακρίβεια είχαν οι πληροφορίες που μετέδιδε ο άσυρματιστής στην Αίγυπτο για την κίνη- σι των νησιωτικών του Άξονα και τόσα πλοία είχαν τορπιλλιστή ή βομ- βαρδιστή στο Αϊγαίο, ώστε οι Γερμανοί δεν άργησαν να μυριστούν πως

— 'Ο Χρυσάνθος, που περίμενε άνυπόμονα το Λάσεν, τον υποδέχτηκε με άνοιχτή άγκαλιά...

στηκε, μά δεν άγγιζε τίποτε. Έφυγε και ξαναγύρισε πάλι την άλλη μέρα και την παραπάνω. Αυτό κράτησε κάπου είκοσι μέρες κι' οι δυο κατασκοποι δε μπορούσαν πιά να εργαστούν, έπειδή δεν ήξεραν πότε ακριβώς θα πα- ρουσιάζονταν ο Γιούλεν. Τέλος, ένα πρωί, φάνηκε ένα πλοίο στο λιμάνι της Σύμης και πήρε τους τρεις πράκτορες της γερμανικής αντίκατασκο- πείας. Οι 'Ελληνες ξανάβλεσαν τότε μπροστά τη δουλειά τους και από κεινή τή στιγμή, ο άσυρματιστής τους δε σταμάτησε για πολύ διάστημα, ούτε μέρα ούτε νύχτα. Ύστερα έφυγε ο Δημήτρης Λινάρδος για «κάτω» κι' ο Φλώρος Ζουγανέλης έμεινε μόνος. 'Ο Χρυσάνθος, με βοηθό κάποιο νεαρό νησιώτη, εκτέλούσε χρέη συνδέσμου. Οι πληροφορίες του ήταν πολιτικές και πάντα έξακριβείς.

Στο μοναστήρι, λοιπόν, του Πανορμίτη, τραβούσαν τώρα οι τρεις κομάν- τος, που είχαν φτάσει εκείνη τη νύχτα του Σεπτεμβρίου στο νησί. 'Ο λο- χίας Πόμφορντ, αναφέρει τα έξης σχετικά με την επιχείρησι «ΑΜΠΥ», στο προσωπικό του ημερολόγιο, που δημοσιεύτηκε παλαιότερα σε στρατιωτική έφημερίδα: «'Η βροχή, που είχε άρχισει από νωρίς, είχε σταματήσει. Κρύ- ψαμε τη λαστιχένια μας βάρκα πίσω από κάτι πανύψηλους βράχους και πη- δήσαμε στη στεριά. Προσπαθούσαμε να μαντέψουμε τί ήταν το καμπανάκι εκείνο που είχαμε άκουσει πριν από λίγο. Τίποτα. 'Η ησυχία που άπλωνό- ταν ολόγυρα, μάς έκανε ν' ανησυχούμε. Μονάχα ή θάλασσα εξακολουθούσε ν' άφριζιζ άγρια. Πήραμε ένα δούσαντο μονοπάτι, βέλοντας να φτάσουμε μια ώρα άρχύτερα στη Μονή, όπου έλπίζαμε να συναντήσουμε τον Ιερέα Χ. Μαρουλάκη, ένα τολμηρό άνθρωπο, που άμφηφούσε τον κίνδυνο και συνεργα- ζόταν στενά με τις συμμαχικές επιδρομικές δυνάμεις. 'Ο λοχαγός Λά-σεν, τον γνώριζε από άλλοτε κι' ήταν ευχαριστημένος που θα τον ξανάβλεπε πάλι...».

Κι' ο Πόμφορντ συνεχίζει: «Ζύγωναν μεσάνυχτα. 'Ο καιρός ήταν ύγρως και χλιαρός. Κανονικά, αλή την ώρα, οι νησιώτες έπρεπε να κοιμούνται. Κι' όστόσο όλοι τους σχεδόν, ήταν καθισμένοι και κουδεντίζαν χαμηλό- φωνα, μπρος στις αλύοπρτές τους. Ώς και τα μικρά παιδιά, έπαιζαν να κυνηγητό. Προσπαθήσαμε ν' αποφύγουμε τη συνάντησι μαζί τους, αλλά δεν τα καταφέραμε. Οι πρώτοι που μάς ήπραν είδησι, μάς άναγνώρισαν από τις στολές μας. Ούτε στιγμή δεν τους πέρασε, ότι μπορούσε να είμαστε Γερ- μανοί μεταμφιεσμένοι σε 'Αγγλους. Καθώς μάς είδαν, πετάχτηκαν πάνω κι' άρχισαν τις φωνές και τ' άγκαλιάσματα. 'Η ύποδοχή τους δεν περιγράφε- ται με λόγια. Οι δυστυχισμένοι περίμεναν την άπελευθέρωσι τους από τον περασμένο πόλεμο. Γι' αυτό, μ' όλο που ήξεραν ότι στο νησί υπήρχαν κά- που διακόσιοι φασίστες, δε μπόρεσαν να κρῖψουν τον ένθουσιασμό τους. Μερικοί έτρεξαν να χτυπήσουν τις καμπάνες για ν' άναγγείλουν την άφιξη μας σ' ολάκερο το νησί. Τους πρόλαβαν και τους άπενηγίσαμε τον κίν-δυνο που θα διατρέχαμε όλοι, σε περίπτωση που θα μαθεύονταν ο έρχομός μας στη Σύμη...».

Φυσικά, οι τρεις κομάντος δεν άνάφεραν σε κανένα, ότι πήγαιναν για τον Πανορμίτη. Δεν έπρεπε να προδώσουν το μυστικό του μοναστηριού. Έ-τσι αναγκάστηκαν ν' αλλάξουν πρόγραμμα. Περικυκλωμένοι από τους νη-σιώτες, κατέβηκαν όλοι μαζί στην αποβάθρα. Στο μεταξύ, ή είδησι ότι άφίεγώς τους πετούσε από στόμα σε στόμα κι' ο αριθμός των αποβιβάσαν-των έξογκωνόταν ανάλογα με τη φαντασία του καθενός. Ωστόσο ο Φώτης Πιλάδης βρήκε την ευκαιρία, έέκοψε από τη συντροφιά και μ' όλο που δεν ήξερε το όρομο, έφτασε γρήγορα στο μοναστήρι. Τον είδε ο Μαρουλάκης με τη στολή του Άγγλου στρατιώτη και φοβήθηκε καμιά παγίδα.

— Τι γυρεύεις εδώ, παλληκάρι μου; τον ρώτησε χωρίς να δείξει ταραχή. Από ποϋ έρχεσαι;

— Από «κάτω», παπούλη! αποκρίθηκε χαμογελώντας εκείνος. Μη φοβά-σαι, είμαι 'Ελληνας κι' έγω σάν και σένα. 'Ο Σταυρός νικά! Χαιρετισμούς από τον Άντερς Λάσεν...

— 'Ο ηγούμενος τον άρπαξε στην άγκαλιά του.

— Καλώς ήρθες, παιδί μου, τοϋ εύχθηκε. Ποϋ βρίσκονται οι άλλοι; — Έχουν μπλέξει με τους νησιώτες. Νομίζαμε, ότι τέτοια ώρα θα κοι- μούνται, αλλά αυτοί μάς πήραν είδησι και καταλαβαίνεις τί έγινε. Έγω μόλις και με τη βία κατάρθωσα να ξεφύγω, για νάρθω να σε ειδοποιήσω.

— 'Ο Θεός να σάς έχη καλά. Μείνε εδώ έδω κι' έγω πάω να τους άν- ταρώσω. Θα επιστρέψω μαζί τους πολύ γρήγορα...

— 'Ο Πιλάδης όμως δεν τον άφησε. Τοϋ έξηγησε πως ήταν ανάγκη να επιστρέψω άμέσως στο λιμάνι. Οι σύντροφοί του άσφαλός θ' άνησυχούσαν, όταν άπαίρναν είδησι την εξαφάνισι του. Κι' αυτή ήταν η αλήθεια. Τόσο ο Άντερς, όσο κι' ο Πόμφορντ, δε μπορούσαν να καταλάβουν που είχε χωθή ο φίλος τους και δεν τον έβλεπαν πουθενά. Τον άναζητήσαν παντού, έφαγαν τον κόσμο, δεν τον είδε κανείς και για μια στιγμή τους πέρασε απ' το μυαλό μήπως είχε πέσει σε καμιά μυστηριώδη παγίδα των 'Ιταλών, που, ενώ είχε καταρρεύσει η πατρίδα τους, αυτοί εξακολουθούσαν να ύπη- ρετούνε κάτω από τις διαταγές των Γερμανών. Εύτυχώς, τον είδαν να έρ- χεται κατακουρασμένος κοντά τους και πήγε ή καρδιά στη θέσι της. 'Η αλήθεια είναι πως ο Άντερς τον μάλλωσε λίγο τσουχτερά για την κουτου- ράδα που έκανε να φύγει, χωρίς να τους ειδοποιήσει. Μά, όταν άκουσε πως τοϋ έφερνε χαιρετισμούς από τον ηγούμενο Μαρουλάκη, ένθουσιασθηκε σάν μικρό παιδί και έέχασε το θυμό του.

Στο διάστημα αυτό, οι 'Ιταλοί πληροφορήθηκαν για τον έρχομό των κο- μάντος. Δεν τόλμησαν όμως να ξεμυτίσουν, έπειδή δεν ήξεραν πόσο ακρι- βώς ήταν οι έπιδρομείς. Άλλοι έλεγαν δέκα κι' άλλοι... εκατό. 'Ο έξογκο- μένος αυτός άριθμός, τους έκοψε τα φτερά και δεν έκαναν καμιά ύποπτη κίνησι. 'Ο Λάσεν, όμως, που ήξερε από άλλες φορές τη δολιότητά τους, πε- ρίμενε έπιθεσι από στιγμή σε στιγμή. Στο μεταξύ, οι σιλουέτες των δυο συμμαχικών πλοιαρίων φάνηκαν να μπαίνουν στο λιμάνι. Μόλις οι τρεις άντρες έφτασαν στο Παλιό Ρολόι — ακολουθούμενοι πάντα από τους νησιώ-τες — ο Λάσεν είπε στον Πόμφορντ να ζητήσει πληροφορίες για το βάθος που είχε ή θάλασσα στο σημείο εκείνο. 'Η συνεννόησι όμως στάθηκε άδυ- νατη, γιατί ή θάλασσαταραχή έκανε φοβερό θόρυβο. Στο τέλος, ο λοχαγός πέταξε το πέτινο σακκάκι του κι' έκανε βουτιά στο νερό για να μετρήσει το βάθος του. Εύτυχώς βρέθηκε κατάλληλο και για μεγαλύτερα σχημά- τισα άμέσως τρεις διμοιρίες. Έπι κεφαλής της πρώτης μπήκε ο άνθυ- πολοχαγός Μπόμπ Γουάιτερ, ένας πανύψηλος 'Ιρλανδός, που σκούτρωσε άργότερα στη Ρόδο. Στη δεύτερη διμοιρία, ο λοχίας Τέτζαπ. Και στην τρίτη, που είχε και το δύσκολο έργο της εκκαθάρίσεως του εδάφους, ο Άντερς Λάσεν. 'Η τελευταία, στρατώνιστηκε σ' ένα σχολικό κτίριο, που βρίσκόταν μέσα στο Κάστρο. Το Κάστρο αυτό δεσπόζει στην είσοδο του λιμανιού κι' είναι σπουδαίο από στρατηγικής άπόψεως.

Ωστόσο, ο Δανός ήρωας δε μπορούσε να μὴν πάη να δη άμέσως τον ηγούμενο. Τοϋ ήταν άδύνατο να περιμένη ως την άλλη μέρα. Έφτασε στον Πανορμίτη χαράματα σχεδόν. 'Ο Χρυσάνθος που τον περίμενε άνυπόμονα, τον υποδέχτηκε μ' άνοιχτη άγκαλιά. 'Ο Λάσεν παρακάλεσε το Ζουγα- νέλη να στείλει ένα τηλεγράφημα στη Μ. Ανατολή, πως είχαν φτάσει άπο- λυτως εν τάξει στη Σύμη. Έπι ένα ολόκληρο μήνα έμειναν οι 'Αγγλοι στο νησί. Κι' όταν άποτελείωσαν τις καταστροφές τους, έφυγαν. Τότε ακρι- βώς παρουσιάστηκαν οι φασίστες σαν τα σαλιγκάρια κι' άρχισαν τους παλ- ληκαρισμούς τους εις βάρος των δυστυχισμένων νησιωτών. Στο τέλος, έ- βγαλαν στο μάτι το μοναστήρι, άνάσταν να καταλάβουν και παρακολουθούσαν όλους όσους μπαίνονάιναν από κει μέσα.

— Φοβάμαι μη μάς κάνουν καμιά έαφνική επιδρομή, είπε ο ηγούμενος στο Ζουγανέλη. Γι' αυτό καλά θα κάνουμε να κρῖψουμε προσωρινά τον άσυρματό κι' έσύ να περάσεις στη Ρόδο. Μόλις ησυχάσουν τα πράγματα, ξαναγυρίζεις έδω. Έκτος αν έχης κανένα άλλο σχέδιο στο μυαλό σου.

— Όχι, δεν έχω κανένα σχέδιο, αποκρίθηκε εκείνος. Το μόνο που σκέ- φτομαι είναι να πάρω μαζί μου στη Ρόδο και τον άσυρματο.

— Δεν είναι επικίνδυνο;

— Πολύ μάλιστα. Άλλά δε μπορώ να φύγω χωρίς αυτόν. Είναι σά ν' άφνω έδω ένα μέρος από τον εαυτό μου.

— 'Ο ηγούμενος δεν αποκρίθηκε. Μά έτρεμε ή ψυχή του σάν το φύλλο μη σμῆθι τίποτα από το καλό εκείνο παλληκάρι, που έπαίξε τη ζωή του κάθε στιγμή να σώσει γρατάματα με το θάνατο. Σε να διαβιθονόταν δηλαδή το τρομερό όρομο που θα εξακολουθούσε σε λίγο και προσπαθούσε να πιαστή από μια τελευταία έλπιδα. Ωστόσο ή άπόφασι είχε παρῆ. 'Ο Ζουγανέλης θάρρυνε στη Ρόδο με τον πομπό του, δε μπορούσε να γίνη διαφορετικά. Την τελευταία όμως στιγμή, άλλάξε το πρόγραμμα. Το καίκι που θα τον έταρνε κρυφά από τη Σύμη, πήγαινε στη Νίσυρο.

— Καλύτερα έτσι, του είπε ο ηγούμενος. Στη Ρόδο θα κινδύνευες να πέσει στα νύχια της Γκεστάπο. Άλλάωτε δε θα μπορούσε να λειτουργήσει εκεί ο άσυρματός σου, γιατί ύπόταγαν ολόκληρα ραδιοφωνικάμετρα και παρα- κολουθούν όλες τις έκπομπές. Αυτό το ζέρω από την εποχή που οι Γερμα- νοί έπιασαν τους τρεις Βρετανούς, μαζί με τον 'Ελληνα άσυρματιστή Νίκο Βασιλειάδη.

— 'Ο Φλώρος Ζουγανέλης χαμογέλασε.

— Μ' έπεισε, γέροντα, αποκρίθηκε. Θα πάω στη Νίσυρο ή σ' ένα όποιο- δήποτε άλλο μικρότερο νησί. Θα μείνω εκεί ένα-δυο μήνες και θα ξανα- γυρίσω πάλι κοντά σου. Τι λές κι' έσύ;

— 'Ο Αρχιστρατήγος Μιχαήλ να είναι βοηθός σου, άπάντησε εκείνος. Πή- γαινε στην εύχη μου κι' ο Θεός να σου πά φέρη όλα δεινά...

Νά τι ακριβώς άναφέρει το «εμπιστευτικό» του ύπουργείου Στρατιωτι- κών, για τη δράσι του Φλώρου Ζουγανέλη:

«Άφου εξεπεισθή εις Μ. Ανατολήν, εις τον χειρισμόν άσυρμάτου τη- λεγράφων εις έδαφος κατεχόμενον υπό του εχθρού, διεσόδυσεν εις την ιμ- κρὰν νήσον Σύμην των Δωδεκανήσων, όπου έγκατέστησεν έπιτηρύειν σταθμόν άσυρμάτου, προς έπικοινωνίαν μετά της Μ. Ανατολής. Δέν ήτο μόνον υπεύθυνος διά την άποστολήν πολυτήμων πληροφοριών δι' έπιχειρήσεις, τας δυνάμεις και τας κινήσεις του εχθρού, αλλά εξετέλεσε λίαν πολυτίμους άναγνώσεις διά την περαιτέρω έγκατάστασιν συμμαχικής στρατιωτικής άποστολής εν Δωδεκανήσοις.

«Διετήρησε συνεχή έπαφην μετά του ήμετέρου Άρχηγείου, μέχρις ότου οι Γερμανοί έγκατεστάσαν εις το μοναστήριον του Πανορμίτη, όπου ειρ- νώγαστο. Τότε άπεφασίσε να μεταφέρει την συσκευήν του εις έτι μικρότερον γεωγραφικόν νησον. Κατά την μετάβασιν του όμως άνεκλόγηθη υπό Ιταλι- κού σκάφους περιτολής, φέροντος πλήρημα τριών άνδρών και συνεληφθ. Ρωμαιοκαθήμενος, εν τούτοις, υπό των 'Ιταλών πρὸς Ώντων έπείρεται χειρο- δομείσθαι, ήτις και έφόνευσε 2 εκ των 'Ιταλών. Κατ'αυτήν έπείρεσθαι επί του σκάφους των και άφου έφόνευσε και τον τρίτον 'Ιταλόν, έθεώσθη το σκάφος και διεφύγεν εις Σύμην.

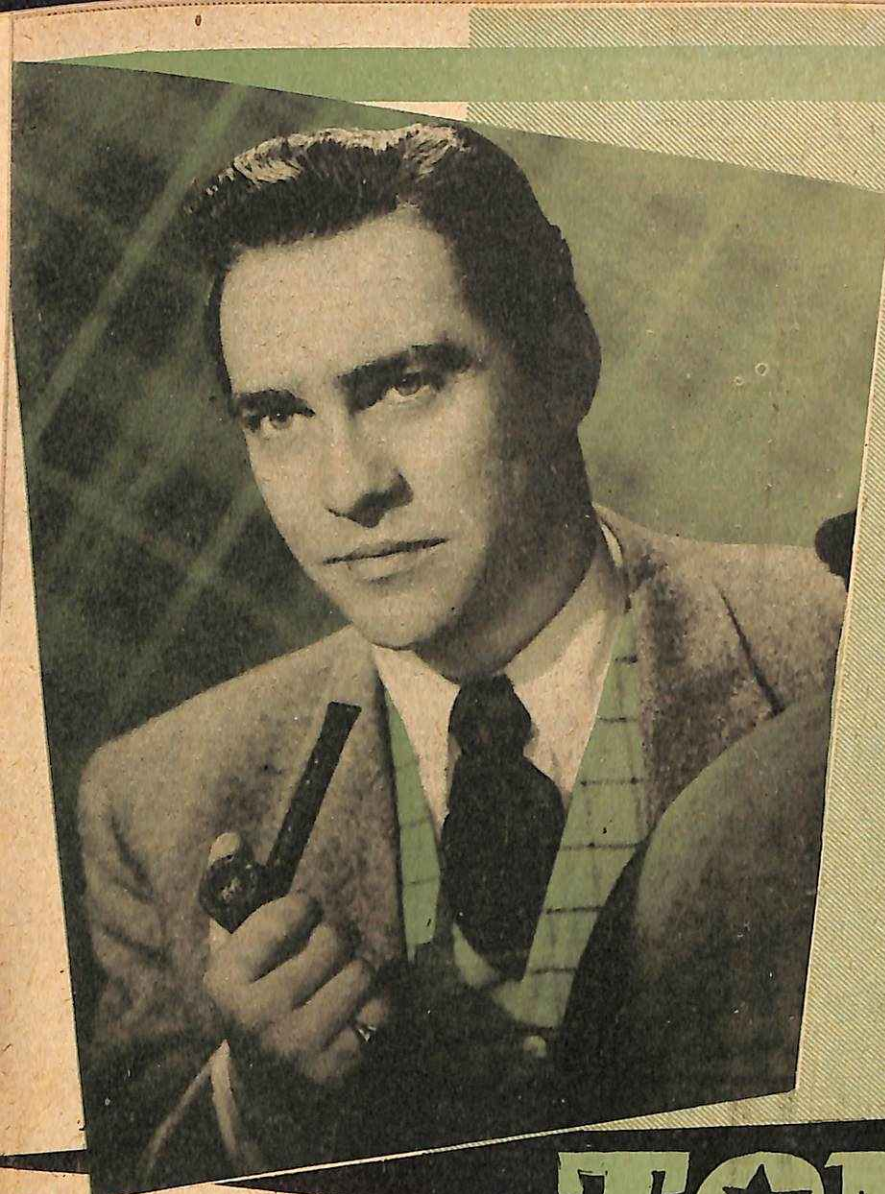
«Έκεί εν νέου έγκατέστησε την συσκευήν του άσυρμάτου και συνέχισε τας θαυμασίας υπηρεσίας του. Την 11ην Φεβρουαρίου 1944, ο Ζουγανέλης εύρισκετο επί το μοναστήριον του Πανορμίτη μετά του ηγούμενου, ένθου- σιάσμως βοηθού της Άποστολής. Κατ'αυτήν πρόσλαβε όμως, ο Ζουγανέλης, ο ηγούμενος και ένας τρίτος βοηθός, συνεληφθησαν υπό των 'Ιταλών. Ένώ ώδηγούντο εις τας φυλακάς και, παρ' όλον ότι ήσαν άσπολοι, επέτρεθησαν έναντιον των φρουρών των και κατά την έπακολουθήσαν συμπολοκήν, έφο- νεύθησαν άπαντες.

Ζ. Α. ΝΤΟΛΜΠΥ

Άντίρρης Διοικήτης.

«Έτσι πέθαναν παλληκάρια ο ηγούμενος της μονής του Άρχιστρατήγου Μιχαήλ του Πανορμίτη, Χρυσάνθος Μαρουλάκης, κι' ο άσυρματιστής Φλώ- ρος Ζουγανέλης. 'Ο τελευταίος προτάθηκε για το βαθμό του λοχία γι' άνα- γνώρισι της άπαράμιλλης άνδρείας του και του ήρωικού του θανάτου.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

σώ», με την Τζίνν Σίμς, «Το 24ωρο μιάς γυναίκας», του Τσάιχ, με τη Μέρλ Ουμπέρν και μερικές άλλες που τον έκαναν δημοφιλή αστέρα στην Αγγλία.

—Εκτιμώ και θαυμάζω αυτόν τον νέο ήθοποιό, έλεγε πρό καιρού ο Τζαίμς Άρθουρ Ράικ σε κύκλο δημοσιογράφων, γιατί τελειώς άδουρναει και μόνο με την επιμονή του τη σκληρή εργασία του κατάρθωσε να γίνει περιζήτητος από τoια συγχρόνως μεγάλα κινηματογραφικά κέντρα: Τό Χόλλυγουντ, το Παρίσι και το Λονδίνο. Πολύ λίγοι σήμερα γνωστοί στάρ διαθέτουν αυτό το προνόμιο...

Ο Ρίτσαρντ Τόντ—όλοκληρο το όνομά του είναι Ρίτσαρντ-Γιούτζιν Πάλερσν-Τόντ — γεννήθηκε στο Δουβλίνο της Ιρλανδίας στις 11 Ιανουαρίου του 1921 και είναι μοναχογιός Αγγλου ταγματάρχη του υγειονομικού σώματος. Δυό χρόνια αργότερα ο μικρός Ρίτσαρντ με τους γονείς του εγκαταστάθηκαν στην Κολκώκτα των Ινδιών, όπου και παρέμειναν τρία χρόνια. Τό 1927 ξαναγύρισαν στην Ιρλανδία και εν συνεχεία στο Λονδίνο, όπου και έμειναν οριστικά. Έκει ο Ρίτσαρντ άρχισε τις σπουδές του σε διάφορα κολέγια με προοπτική να εισαχθεί αργότερα στη στρατιωτική σχολή του Σάντχορστ, για να ονομασθεί ανθυπολοχαγός και να ακολουθήσει το επάγγελμα του πατέρα του. Αλλά δεν πρόφτασε να αποφοιτήσει απ' τη σχολή αυτή. Στο μεταξύ κηρύχθηκε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος και ο Ρίτσαρντ, δεύτεροετής μαθητής ακόμη, απέφοιτσε γρήγορα για να σταλή στο μέτωπο. Πράγματι, έχοντας τον βαθμό του ανθυπολοχαγού των Διαβίσεων, έλαβε μέρος και ε-

Ρίτσαρντ Τόντ

δρασε ήρωικά στις μάχες της Νορμανδίας και αργότερα της Γερμανίας. Αποστρατεύθηκε το 1946 και γύρισε στο Λονδίνο άνεργος, γιατί στο διάστημα των πέντε ετών του πολέμου που είχε ζήσει στα διάφορα μέτωπα είχε αλλάξει τελείως

γνώμη για το στρατιωτικό επάγγελμα.

—Οι φρικαλεότητες του πολέμου, λέει, με ανάγκασαν, μόλις τελείωσε ο πόλεμος, να υποβάλω παραιτήση. Φυσικά, με την απόφαση αυτή που πήρα, χωρίς τη συγκατάθεση του πατέρα μου, ήρθα σε σύγκρουση μαζί του. Εκείνος έπαιρνε να ακολουθήσω το επάγγελμά του κι' επειδή εγώ απέκρουα κάθε συζήτηση, γιατί από το 1945 είχε στραφή το ενδιαφέρον μου προς το θέατρο και τον κινηματογράφο, έβγαζε από σημείο να πάω να με αναγνωρίσει για παιδί του και να με αποκηρύξει. Έτσι ξεκίνησα τελείως μόνος και σιγά-σιγά, με την επιμονή και την υπομονή μου, κατάρθωνα να αποφοιτήσω από μια δραματική σχολή και να πάρω δίπλωμα ήθοποιού. Αρχισα την καλλιτεχνική καριέρα μου από κάποιο έλαφρο θέατρο της Γλασκώδης και λίγο αργότερα από κάποιο άλλο του Μάντσεστερ. Το 1950 άρχισα και τις πρώτες εμφανίσεις μου στον αγγλικό κινηματογράφο με σχετική επιτυχία. Αλλά έβλεπε να περάσουν πέντε χρόνια ακόμη, να γυρίσω εν τώ μεταξύ πολλές ταινίες, να με αναγνωρίσει ως ήθοποιό του Χόλλυγουντ και το Παρίσι, για να με αναγνωρίσει τελικά και ο πατέρας μου και έτσι να με συγκατήσει για τη «τοξόβλα που είχα κάνει». Όπως μπορεί να διαπιστώσει ο καθένας από τα ανωτέρω, τα πρώτα μου βήματα ως ήθοποιού και καλλιτέχνη δεν στάθηκαν καθόλου ρόδινα. Αλλά δε μετάνιωσα ποτέ γι' αυτό. Η «πρέλντα» που διέπραξα να εγκαταλείψω τη στρατιωτική καριέρα για κατήρι του θεάτρου και του κινηματογράφου μου βγήκε σε καλό.

Από το 1954 ο Ρίτσαρντ είναι παντρεμένος με μια δημοφιλή συνάδελφό του του θεάτρου. Ζούν αρμονικά σε μια ιδιόκτητη βίλα τους σε ένα προάστιο του Λονδίνου. Την εύτυχία τους συμπληρώνουν δυό παιδιά, ένα αγόρι κι' ένα κορίτσι. Και σήμερα ακόμη δείχνει ενδιαφέρον για τον αθλητισμό, αλλά τις ελεύθερες ώρες του τις διαθέτει αποκλειστικά στη σκοποβολή, την ιππασία και στο πόλο, ενώ το καλοκαίρι του αρέσει η θάλασσα και το κολύμπι.

—Αντίθετα προς τον πατέρα μου, λέει συχνά, εγώ δεν πρόκειται να εμποδίσω τα παιδιά μου από το επάγγελμα, που θα διαλέξουν μόνο τους. Αν όμως ακολουθήσουν το δικό μου παράδειγμα και γίνουν ήθοποιοί, τόσο το καλύτερο γι' αυτά. Το επάγγελμα του ήθοποιού είναι αξιοπρεπές και αποδίδει κέρδη, αν αυτός που θα το ακολουθήσει είναι σοβαρός, διαθέτει ταλέντο και έχει διάθεση να δημιουργήσει.

Φ. ΚΛΑΡΚ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Μία αμερικανική εφημερίδα δημοσίευσε την είδηση ότι ο Τσάρλς Τσάπλιν ανέθεσε σε δικηγόρους της Βοστώνης να προετοιμάσουν την επάνοδό του στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο Τσάρλς έσπευσε άμεσα να διαψεύσει τις φήμες αυτές και να δηλώσει: «Δε σκέφτηκα ποτέ να εγκαταλείψω την Ελλάδα, η οποία είναι μια χώρα ιδεώδης για να ζή κανείς σ' αυτή».

★ Όπως είναι γνωστό, ο Τσάρλς Τσάπλιν, ο οποίος διατήρησε πάντοτε τη βρετανική του υπηκοότητα, εγκατέλειψε πρό χρόνων το Χόλλυγουντ διαμαρτυρούμενος έτσι για τα άνελεύθερα μέτρα του «Μακαρθισμού».

★ Έξ άλλου, για να μπορούσε σήμερα να ξαναγυρίσει στην Ηνωμένες Πολιτείες, ο Τσάπλιν, πρέπει προηγουμένως να ρυθμίσει τις εκκρεμότητες που έχει με την έφορία του Χόλλυγουντ. Το χρέος του, μαζί με το πρόστιμο που αλώνει κάθε χρόνο, λόγω καθυστέρησης, ανέρχεται σήμερα σε 1.500.000 δολάρια.

★ Συνεχίζοντας το ταξίδι του προς τη Μόσχα, το ζεύγος Έλζα-Ζάμπιερ Τσάπλιν-Μάικλ Τόντ, πέρασε την περασμένη βδομάδα από το Παρίσι. Η Λίζ έκοψε εκεί τα μαλλιά της και χτενίστηκε γιατί, όπως δήλωσε ο άντρας της, δεν έχει καθόλου εμπιστοσύνη στους κομμωτές της σοβιετικής πρωτεύουσας.

★ Λίγες μέρες αργότερα, το ζεύγος βρισκόταν στην Πράγα που υπήρξε ο πρώτος σταθμός μετά το πέρασμα του «επαισιόδοξου». Εκεί η Έλζα υπέγραψε Τσάπλιν μιλώντας στους δημοσιογράφους περιωρίστηκε να πει: «Πιστεύω να πιάω τουλάχιστον μία φορά το ταξί μου μαζί με τον Κροστσεφ!».

★ Όπως γράφουμε στο προηγούμενο τεύχος μας, το ζεύγος κάνει το ταξίδι αυτό με το υπερπολυτελές ιδιωτικό του αεροπλάνο, του οποίου πιλότος είναι ο περίφημος αεροπόρος Μπόμπ Βέρνερ.

★ Η Ρόμυ Σνάιντερ θα βρίσκεται τον Ιούνιο στο Παρίσι, για να γυρίσει εκεί το φιλμ «Χριστίνα», που θα σκηνοθετήσει ο Ρόμπερτ Σίζοντ. Το σενάριο του φιλμ γράφει ο Σαρλ Σπάζακ.

★ Ο Γάλλος παραγωγός, Εδμόνδος Τυσερέ, που θα γυρίσει το φιλμ «Οι περιπέτειες του Ιππότη ντ' Εόν» έδωσε ότι δεν αποφάσισε ακόμη, αν το ρόλο της «Ελισάβετ, στο φιλμ, θα τον αναλάβει στη Μαρία Φελίξ ή στην Ύδον ντ' Ελφράν.

★ Είναι και ο δυό εξ Ισού άρσεν, είπε, και μου ζητούν τα ίδια λεφτά».

★ Ο Γάλλος σκηνοθέτης Λεοντ Μογκύ, που ανέδειξε δεκάδες αστέρες, από την Κορίν Λυσάιρ ως την Άννα-Μαρία Πιραντέλλι και στον οποίο οφείλονται δεκάδες εκλεκτά κοινωνικά φιλμ, μεταξύ των οποίων τα «Φυλακές χωρίς σίκερα», «Αύριο θα είναι άρσεν» και «Παιδιά του αμαρτωλού έρωτα», αποφάσισε να εγκαταλείψει τη σκηνοθεσία.

★ Γύρισα πολλά φιλμ, δήλωσε, ανακάλεσα πολλά αστέρια, σκέφτηκα

πολύ. Άς δουλέψουν τώρα άλλοι. Εγώ θα περιοριστώ στο εξής σε μία επίθεση. Το πρώτο φιλμ, του οποίου θα επιλέξω το γύρισμα, θα το σκηνοθετήσω ο Γκυ Λεφράν και θα είναι πάλι ένα κοινωνικό έργο γύρω από τους κινδύνους που διατρέχουν στην εποχή μας τα νεώτατα.

★ Στην Ιταλική πόλη Μαλινάνο, 16 χιλιόμετρα Ν.Α. του Μιλάνου, ο άδελφς Τζιοβινετζίνα, κατάρθων να πείσει τις άρχες να κατώρθωσει τις διαφημιστικές άρσεις του φιλμ «Βαριετέ», επειδή εδούκα υπερβολικά τολμηρό το ντύσιμο της Τζίνια Λολομπρίτζινα.

★ Ο Ρόκ Χάτσον είναι άπαρηγόρητος. Φαίνεται πως έχασε οριστικά το ρόλο του Μπέν Χούρ, ο οποίος κατά τις τελευταίες πληροφορίες θα ανατεθεί στον Τσάρλτον Χόστον, το Μωυσή του φιλμ «Δέκα εντολές».

★ Από την αρχή του χρόνου, η Τζην Τίρνευ, από τις διάσημες στάρ του Χόλλυγουντ, βρίσκεται και πάλι σε μία ψυχιατρική κλινική του Κάνσας. Η Τζην, που είναι σήμερα 37 χρόνων, προέρχεται από μία από τις πιο πλούσιες και αριστοκρατικές οικογένειες της Νέας Υόρκης, γι' αυτό και η απόφαση της να παύσει στον κινηματογράφο σκανδάλισε πρό χρόνων την υψηλή κοινωνία της πόλεως. Το 1952 γνωρίστηκε με τον Άλντ Χάν και κυκλοφόρησαν έπιμόνως φήμες ενός προσεχούς γάμου τους. Ξαφνικά όμως οι σχέσεις τους διεκόπησαν και από τότε η Τζην υπέστη ένα νευρικό κλονισμό, που δεν την άφησε να ξαναεθρή την υγεία της.

★ Με γράμμα της, η εταιρεία «Φράνκο-Λόντον-Φιλμ», η οποία συμμετέχει στην παραγωγή του φιλμ «Αυτοκρατορική Αφροδίτη», μάς παρακαλεί να διαψεύσουμε την είδηση ότι έγινε σκέψη να δοθεί στη Τζίνια για παρτενάρ ο Λέξ Μπαρκερ (πρώην Τσάρλντ). Μόνο Γάλλοι ήθοποιοι προτάθηκαν στη Τζίνια, αλλά αυτή τους απέρριψε όλους, τον ένα μετά τον άλλο.

★ Υστερά από μία χειρουργική επέμβαση, η Μπαρμπάρα Λαζάρ, θα υποβληθεί να μείνει για τρεις βδομάδες στο κρεβάτι. Είχε αρρώσει το γύρισμα του φιλμ «Τον σκότασε άμυνομένος», ο παραγωγός του όμως για ν' αποφυγή την καθυστέρηση σκέπτεται να ξαναρχίσει το γύρισμα με άλλη πρωταγωνίστρια.

★ Δεκαπέντε νέα γυναικεία αστέρια ανατέλλουν στο ευρωπαϊκό κινηματογραφικό στερέωμα. Τα όνοματά τους θα είναι αύριο, σύμφωνα

να με τα προγνωστικά, πασίγνωστα και θα άρουν αυτά και μόνο να κάνουν τον κόσμο να τρέξει στις σκοτεινές αίθουσες.

★ Μυλν Ντεμονζό: Μετά την επιτυχία της στο φιλμ «Οι μάγισσες του Σάλεμ», δεν εγκατέλειψε ούτε μία μέρα τα στούντιο. Έπαιξε τελευταία στο «Καλήμέρα θλίψη» υπό τη διεύθυνση του Όττο Πρέμινγκερ και θα είναι η παρτενάρ του «Ανρ Βιντάλ στην καμωδία «Νά είσαι δημοφιλής και σωπίνης». Συγχρόνως θα παίξει στο θέατρο, μαζί με το Ράφ Βαλόνε το έργο του Άρθουρ Μίλλερ «Ψηλά από τη γέφυρα». Η μεγαλύτερη επιτυχία της Μυλν παραμένει πάντως το γεγονός ότι θ' αντικαταστήσει την Μπριζίτ Μπαρντό στο φιλμ «Ο νόμος».

★ Ντανίλ Πατισσόν: Είναι μόλις 29 χρόνων και έπαιξε ήδη σε 17 φιλμ. Στα 11 ως άλλη σικουράντ. Τον πρώτο σημαντικό ρόλο της τον ανέθεσε ο Λεοντ Μογκύ στο φιλμ «Κατά μήκος των πεζοδρομίων». Τώρα όμως θα είναι η πρωταγωνίστρια του φιλμ «Η Μαρία των νήσων».

★ Ύδον Μονλώρ: Την είδαμε στο φιλμ «Τα απόκρυφα των μαννεκέν» (Μαννεκέν του Παρισίου). Το πραγματικό της όνομα είναι Ύδον ντ' Μονλώρ και ο πατέρας της είναι κόμης. Η μητέρα της είναι Ρωσίδα και η Ύδον λατρεύει τον Ντοστογιέφσκυ. Θα ήθελε πολύ να γυρίσει φιλμ στη Γαλλία, ένα τριετές συμβόλαιο όμως την κρατάει στην Ιταλία.

★ Έδελν Κέρ: Έπαιξε στο φιλμ «Τα φρούτα του καλοκαιριού» τον πρώτο της σημαντικό ρόλο, από τότε όμως διεκόψε την καλλιτεχνική της δράση, για ν' αλλάξει... μητή. Τώρα, με τη νέα της μητή είναι έτοιμη για τη νέα της εξόρμηση.

★ Μιζανού (χωρίς Μπαρντό): Είναι η αδελφή της θρυλικής Μπριζίτ και φοιτήτρια της φιλοσοφίας. Η ίδια πιστεύει πως ο θρίαμβος της αδελφής της τη συνθλίβει, οι δυό ρόλοι της όμως στο φιλμ «Λέσχη γυναικών» και «Μέχρι το τελευταίο» προωθούν ένα λαμπρό μέλλον.

★ Άλτα Ρίμπα: Μελαγχρονή, 18 χρόνων, έγινε ξαυθιά, για να παίξει την Κωέττα στους «Αθλιούς». Την είδαμε στο φιλμ «Ένας άντρας με πυγμή» με τον Έντυ Κονσταντίν και έγινε τώρα η σκευδών μόνιμη παρτενάρ του νέου Γάλλου κομμωτή Ντάρρ Κόουλ.

★ Ανιέτ Λαφράν: Θα τη δούμε στο φιλμ «Βασίλισσα του σπρίντ», το προσεχές της έργο θα της επιτρέψει να πραγματοποιήσει το

δνειρό της παίζοντας σ' αυτό ένα δραματικό ρόλο.

★ Σοφί Νουμιέ: Παίζει στο θέατρο τον «Πατάτα». Έπαιξε δε στο φιλμ «Με τα πόδια, με το αλογό, με το αυτοκίνητο» και θα παίξει και στη συνέχεια, που θα τιτλοφορηθεί «Με τα πόδια, με το αυτοκίνητο, με το Σπούνικ».

★ Μαρί-Ελν Άρνώ: Θεωρείται η πιο άρσικη και πιο κομψή από τις νέες ανακαλύψεις και την άποκαλούν «κρήνη Κέλλυ του γαλλικού κινηματογράφου». Έπαιξε κι' αυτή στο φιλμ «Τα απόκρυφα των μαννεκέν» και είναι η ίδια μαννεκέν του σκηνικού Γκυ Λαρζ.

★ Κάρτιν Καρό: Είναι μόλις 15½ χρόνων και γύρισε κιόλας δυό φιλμ: «Η Ισαβέλλα φοβάται τους

Ο Μάρλον Μπράντο

άντρες» και «Πρόσεξε Λά Τούρ» με το Ζαν Μαράι. Κίνησε την προσοχή των Γάλλων παραγωγών με μια κάρτα της, που κυκλοφόρησε εύρoτατα πέρσι και πέρα στην οποία διάβαζε κανείς τα εξής: «Κάρτιν, 15 χρόνων. Μιλάει αγγλικά και γερμανικά, τραγουδά, χορεύει και είναι άσος στο θαλάσσιο σκι». Ολα αυτά αποδείχθηκαν αληθή.

★ Ιζαμπέλ Κορέν: Την είδατε δυό φορές στο εξόφυλό μας και στο φιλμ «Και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα» ως φίλη της Μπριζίτ Μπαρντό. Τώρα η Ιζαμπέλ βρίσκεται στην Ιταλία και γυρίζει συναρχώ.

★ Πασκάλ Αντρέ: Παίζει στο θέατρο το ρόλο της Άννας Φράνκ και τώρα πολλοί σκηνοθέτες, μεταξύ των οποίων ο Μαρσέλ Καρνέ και ο Κλωντ Λοράνς, περιμένουν να κατέσει το έργο, για να της αναθέσουν ρόλους σε ταινίες τους.

★ Άνν Ντοά: Κέρδισε έφετος το βραβείο Σουζάν Μπλανκέτι (που δίδεται κάθε χρόνο στην πιο σημαντική αποκάλυψη), χάρις στο φιλμ «Οι μάγισσες του Σάλεμ». Η Άνν πρωτόπαυσε στον κινηματογράφο σε ηλικία... δυό χρόνων, στο φιλμ «Λαμένος παράδεισος».

★ Πασκάλ Πετί: Παίζει στο φιλμ «Μία ζωή μαζί με τη Μαρία Σελ» και για να ξεκουραστεί, περιποιείται την κορούλα της. Η Πασκάλ είναι η πιο μικρή μαμά του γαλλικού κινηματογράφου.

★ Μισέλ Μερσιέ: Βρήκε την τύχη της στο φιλμ του Λεοντ Μογκύ «Αδός που μιά ευκαιρία». Η Μισέλ έχει ένα μεγάλο φίλο: τον Ζιλμπέρτ Μπεκνύ, ο οποίος θα τη ζητήσει για παρτενάρ του στο προσεχές του φιλμ.

★ Μυστήριο εξακολουθεί να κυλάει τις αχτίδες της Μαρίον Μπράντο και της Άννα Κάρσφι. Το βέβαιο πάντως είναι πως ο πρώτος περνά τις μέρες και τις νύχτες του μακριά από το σπίτι του.

★ Ο Άλντ Χάν δεν κρύβει από κανένα πως ο καινούργιος μεγάλος έρωτάς του ονομάζεται Κίμ Νόβακ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Τα πιστουγάνια...

Ματωμένα κρῖνα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ βασίλισσα προάγει τὸν Φραγκίσκο Σεράνο σὲ στρατηγὸν. Λίγο καιρὸ ἀργότερον, γίνονται οἱ γάμοι τῆς μετὰ τὸν δὸν Ἀλφόνσο. Ὁ Φραγκίσκος γυρίζει νικητὴς ἀπὸ τὸ Μπούργκος. Ἡ βασίλισσα τὸν προσκαλεῖ ἐνὰ βράδυ στὴν αἰθουσα τοῦ συμβουλίου, ποὺ βρίσκεται πλάι στὰ διαμερίσματά της. Ὁ δούκας τῆς Βαλέντιας, ὅμως, παρακωλύει τὴ συνάντησίν τους καὶ μετὰ τὴν ἀντιπαράθεσιν τῆς βασίλισσας, διατάσσει τὴ σύλληψιν τοῦ Σεράνο, ποὺ εἶχε ὁρμήσει μὲ γυμνὸ τὸ ἔμφος ἐναντίον του. Ἀλλ' ἡ βασίλισσα οὐδεὶς καὶ πάλιν τὸν ἀναγκάσκει νὰ τῆς ἀποφύγει.

7ον «Ἀλλὰ πρέπει νὰ σὰς ἀνταμείψω ἐπίσης γιὰ τὸ τοῦμα σας... Ἦταν κι' αὐτὸ μιά ἀκόμη ἀπόδειξις τοῦ ζήλου καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σας. Σὰς ὀνομάζω, λοιπόν, δούκα ντέλλα Τόρρε, γι' ἀνάμνησιν τοῦ μέρους ὅπου τραυματισθήκατε... Κανεὶς δὲν εἶχε μεγαλύτερον δικαίωμα ἀπὸ σὰς νὰ φέρῃ αὐτὸ τὸν τίτλον. Εἴμαι εὐτυχὴς γιὰτὶ μπορῶ νὰ ἀνταμείψω ἕνα ἥρωα ὅπως εἶς καὶ σὰς ἐκφράζω τὰ πλεονεκτήματα μου συγχρητίζοντάς, ἀγαπητὲ δούκα. Ὁ δούκας τῆς Βαλέντιας εἶχε γίγει κατὰ κίτρον σὺν νεκρῷ, ἐνῶ ἡ Μαρία-Χριστίνα κι' ὁ δούκας τοῦ Ριανζάρες ἐβράσαν ἀπὸ τὸ κακὸ τους.

Δίνοντάς σας τὸν τίτλον τοῦ δούκα, σκεφτήκαμε τὸν πατέρα σας, συνέχισε ἡ Ἰσαβέλλα. Ἡ βασίλισσα εἶναι βέβαιη, ὅτι ὁ δὸν Μιγκουέλ θὰ γοῇ πολὺ γιὰ τὴν τιμητικὴ αὐτὴ δέξιναι ποὺ γίνεται στὸ γιοῦ του γι' ἀνταμοιβὴ τῶν μεγάλων ὑπηρεσιῶν του.

Γύρισε κατόπιν στὸν Πρίμ. — Καὶ σὲς, τανιάρτοκα Πρίμ, εἶπε, εἴσατε ἀξίος τῆς εὐνομοσύνης μας. Ὁ στρατηγὸς Κούσα, ὁ διοικητὴς τῆς φρουρᾶς τοῦ Μπούργκος, μὲ τὴν ἐκδοχὴ σου, ποὺ μόλις σήμερον διαβάσας προτείνει τὴν προαγωγὴν σὰς σὲ συνταγματάρχην. Ἡ βασίλισσα σὰς προσέειπε σὲ στρατηγὸν καὶ σὰς ὀνομάζει μαρκησία ντὲ Καστίλλη-Ἰέρρος, γι' ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν σας πρὸς τὸ θρόνον καὶ τὴν Ἱσπανίαν.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ γονάτισαν μπροστὰ στὴ βασίλισσα καὶ μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησιν, τῆς ἐβόρσαν τὴν εὐνομοσύνην τους καὶ τὴ διαβεβαίωσαν γιὰ τὴν πίστιν τους.

Ἡ βασίλισσα θέλει νὰ στρογγυλεῖται σὲ πρῶτον καὶ εἰλικρινεῖς φίλους, εἶπε ἡ Ἰσαβέλλα. Σηκώθηκε, κύριοι.

Ἐροῖδε κατόπιν μιά ματιὰ σ' ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴν αἰθουσα.

Ἀκούσατε τίς διαταγές μου, πρόσθεσε. Ἀπαιτῶ ἀπ' ὅλους νὰ συμμορφωθῶν μ' αὐτές.

Ἐναγύρισε ὕστερον στὰ διαμερίσματά της κι' ἐκείσε πῶς τῆς τὴν πόρτα.

Ἡ Μαρία-Χριστίνα κι' ὁ δούκας τοῦ Ριανζάρες ἀντήλασαν ἕνα βλέμμα ποὺ ἔλεγε πολλὰ. Εἶχαν φαντασθῇ πῶς ἡ ἔξοσις θὰ ἔμενε στὰ νέρια τους καὶ πῶς θὰ κυβερνοῦσαν αὐτοὶ γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ἰσαβέλλας. Ἀλλὰ τὰ λόγια τῆς νεαρῆς βασίλισσας κι' ὁ ἀποφασιστικὸς τόνος τῆς φωνῆς τῆς, τοὺς ἔκαμαν νὰ καταλάβουν, ὅτι εἶχαν γελαστῇ στοὺς ὑπολογισμούς τους.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ στρατηγὸς Μαρβαλέ, δούκας τῆς Βαλέντιας, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ Μαδρίτη, ἐνῶ ὁ Σεράνο ἔπεισεν τὴ θέσιν τοῦ σὺ γυνεὶς ἀργηγὸς τοῦ στρατοῦ, μὲ βοήθον τοῦ πιστοῦ φίλου τοῦ Πρίμ.

Οἱ πρῶτοι, ποὺ πῆγαν νὰ τοὺς συγχαροῦν τὴν ἄλλαν μέρα, ἦσαν ὁ πλοῖσχος Τοπέτε κι' ὁ ἀντισυνταγματάρχης Ὁλοζάγκα.

Ὁ Τοπέτε, ἀνοιχτόκαρδος ὅπως πάντα, χαίρετρε τοὺς δύο φίλους μ' ἐνθουσιασμό. — Θάρβη κι' ἡ δική μας σειρά, εἶπε γελώντας. Μὰς ἀνοίξατε τὸ δρόμον... Θὰ σὰς ἀκολουθήσωμε.

Ὁ Ὁλοζάγκα προσπαθοῦσε νὰ φανῇ τὸ ἴδιο βρομῶς. Ἀλλὰ, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του, ἦταν ἀγανακτισμένος. Δύο κατώτεροι τοῦ τὸν εἶχαν προσπεράσει κι' εἶχαν φθάσει σὲ ἀξιώματα, ποὺ οὐτε νὰ τὰ φαντασθῇ μπορούσε.

Ἡ ταυρομαχία

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ σφαίρες τῶν Καρλιστῶν ἔφταναν ὡς τοὺς τοίχους τοῦ βασιλικοῦ ἀνακτόρου, ὁ γενικὸς ἀσχημὸς τοῦ στρατοῦ εἶχε ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ, γιὰ νὰ βρῇ

σκεταὶ πάντα κοντὰ στοὺς βασιλεῖς. Ἐνα πολυτελέστατον διαμέρισμα εἶχε διασκευασθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸν. Τὸν δὸν Ἐσπατέρρο, δούκα τῆς Λουσαίνια, διαδέχτηκε σ' αὐτὸ ὁ Μαρβαλέ, δούκας τῆς Βαλέντιας. Ὁ σημερινὸς ἐνοικίος τοῦ ἦταν ὁ Φραγκίσκος Σεράνο, δούκας ντέλλα Τόρρε.

Ἐτοί, ὁ Φραγκίσκος μπορούσε νὰ βρισκεται ὅλες τίς ὥρες κοντὰ στὴ βασίλισσα.

Οἱ σχέσεις τους δὲν ἦταν πιά μυστικὸ γιὰ κανένα. Ἀλλ' ὅλοι ἔκαναν πῶς τίς ἀντινοῦσαν.

Ὅσο γιὰ τὸν δὸν Ἀλφόνσο, περιορίζονταν στὸ τυπικὸ ρόλο τοῦ αὐτοῦ. Τὸ τί ἔκανε ἢ τί δὲν ἔκανε ἡ γυναῖκα του τίς νύχτες, τοῦ ἦταν ἀδιόφορον. Ἡ κόμισσα τῆς Γκένουα ἀπορροφούσε ὅλη τὴ σκέψιν του.

Ἡ ὁμορφὴ Τζούλια, ποὺ, μὲ τὴ μεσολάβησιν τοῦ δὸν Φουλγκέντιο, εἶχε ἐγκατασταθῇ στὰ ἀνάκτορα — τῆς εἶχαν παραχωρήσει ἕνα μικρὸ περὶοτερον κοντὰ στὸ παρεκκλήσιον — ἀποχτοῦσε Ἀλόνια καὶ μεγαλοῦσε τὴν ἐπιρροὴν στὸν πρίγκιπα. Τοῦ υποσχόταν τὴ μιά μέρα

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΤΑ

Τῆς μόδας

Ὅσοι περνᾶνε τὸν καιρὸ μὲ τίς μιάς τοῦ ταβερνεῖου, χτύπημα νιώσανε ὀκνηρὸν ἀπ' τὰ παιδιὰ του Ἀγρινίου. Διότι, λέει, σὰ πεταχτὰ κι' ἐτοί γιὰ γουστό καὶ γιὰ κέφι, πύραυλο φτιάσανε κι' αὐτὰ καὶ τὸν ἀμύλησαν ἀπὸ νύκθιν.

Πύραυλο ἀποδύσαν μετὰ κι' οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἡρακλείου καὶ τὴν ἀνάσιν του κρατῶντας ὁδοὺς τοῦ καπνίου... Διότι συστηματικὰ πύραυλοι, πλεον ὅ' ἀμολιούνται καὶ τὰ πυραυλοῦλικά οὐτ' ἄν, καρροτοῦκα θὰ πουλιούνταν.

Ἐτοί, τὸ ταίρι μας τὸ ἄδρὸν, ποὺ διακρίνεται τ' ὄνειρόν του καὶ στὸ ψαχνὸ καὶ στὸ σταυρὸ μᾶς κοπανᾷ τὸ τοῦκαρόν του... Ὁ ἀφῆκε αὐτὸ τὸ μέσον, ποὺ τὴν τσοκαρία τοῦ θυμίζει καὶ πυραυλοῦσκους, (τοῦ λοιποῦ, ἀν... ντομαδάρια (θὰ γεμίζῃ).

Στὰ μέσα θὰ ἐπιδο- (θὰ) τ' ἀποκαλούμενα (μοντέρνα καὶ μόλις πληροφ- (ρηθῇ) πῶς τὰ ρουφάμε (στὴν ταβέρνα. Διόλου δὲν θὰ τὸ (παρατᾷ) τὸ μαλακὸ προσκέ- (φαλὸν τοῦ) καὶ ἀπὸ κεῖ θὰ μᾶς (πετά) τὸ... πύραυλο-σκου- (πόδῳ) του!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

τὰ πάντα. Καὶ τὴν ἄλλην δὲν τὸν ἄφηνε νὰ τῆς ἀγγίξῃ οὔτε τὸ δαχτυλάκι τῆς, λέγοντάς του, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν βλέπῃ παρὰ σὺν τῇ ἀδελφῇ Ὑακίνθῃ. Ἐτοί τὸν κρατοῦσε στὴν ἐξουσία τῆς.

Εἶχε ἔρθει τώρα ἡ ἐποχὴ τῶν ταυρομαχίων.

Οἱ κάτοικοι τῆς Μαδρίτης θὰ ξανάβλεπαν τοὺς δύο ἀγαπημένους τοὺς ταυρομάχους, τὸν Πουσέτα καὶ τὸν Κουσάρες.

Τὸ Κολοσσαῖον, τὸ τεράστιον τοῖσπον κοντὰ στὸ Πράντον, ὅπου θὰ γίνονταν οἱ ταυρομαχίες, μπορούσε νὰ περιλάβῃ 5000 θεατῆς. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς ὅμως, ἀναριθμητοὶ ἄλλοι παρακολουθοῦσαν τὸ ἐνδιαφέρον θέαμα ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς λόφους, ποὺ σηματοῖσαν ἕνα εἶδος φυσικοῦ ἀμφιθεάτρου.

Τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης ταυρομαχίας, στὸ βασιλικὸ θέατρο, βρίσκονταν ἡ βασίλισσα Ἰσαβέλλα μετὰ τὸν σύζυγόν της, δὸν Ἀλφόνσο, ἡ βασίλισσα Μαρία-Χριστίνα μετὰ τὸν δούκα τοῦ Ριανζάρες, ὁ γενικὸς ἀσχημὸς τοῦ στρατοῦ δούκας ντέλλα Τόρρε, ὁ στρατηγὸς Πρίμ, μαρκησίου ντὲ Καστίλλη-Ἰέρρος, ἡ μαρκησία Πάολα ντὲ Μπεβίλ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος συντροφὸς τῆς δὸν Σαλοῦστιο Ὁλοζάγκα, ὁ πλοῖσχος Τοπέτε καὶ μερικὸι ἀνώτεροι αὐλικοί.

Ἡ νεαρὴ βασίλισσα ἔδωκε τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ταυρομαχίας.

Ἐνας δόλιχος ταυρὸς τῆς Ἀνδαλουσίας, πῆκε ἐπείτα ἀπὸ μιά στιγμή τὴν ἀρένα, ἐνῶ ὁ μπαντερίλλος κι' οἱ πικαντόρες ἔτρεχαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη γιὰ νὰ τὸν σταματήσουν στὸ ὀρμητικὸν τρέξιμόν του.

Ὁ Κουσάρης, ὅρθιος κάτω ἀπὸ τὸ βασιλικὸν θέατρο, παρακολουθοῦσε τίς προσπάθειες τῶν ἀνδρῶν του γιὰ νὰ ἐξερθεῖσιν τὸν ταῦρον. Ἐπειτα, δταν νύμισε τὴ στιγμήν κατάλληλην, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του, κρατώντας τὸ μεγάλο κόκκινον πανὶ στὰ χεῖρά του.

Ἦταν ἀπαράμιλλος ταυρομάχος ὁ Κουσάρης. Κάθε φορὰ ποὺ τὸ ὤριμονε πάνω του, οἱ θεατῆς, κυριευμένοι ἀπὸ ἀγωνία, κρατοῦσαν ἀκόμη καὶ τὴν ἀνάσιν τους. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμή ἐξορροῦσαν σὲ ἀκρότητα χειροκροτήματα καὶ ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίες, βλέποντας, ὅτι ὁ ταυρομάχος εἶχε ξεφύγει καὶ πάλιν.

Αὐτὸ τὸ παιγνίδι κράτησε ὡς μιά ὥρα. Στὸ τέλος, ὁ Κουσάρης πῆρε τὸ μακρὸν ἔμφος του κι' ἐτοιμάστηκε γιὰ τὴν τελικὴν ἐπίθεσιν.

Στὴν ἀπέραντη ἀρένα ἀπλώθηκε νεκρικὴ σιγὴ.

Ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν αὐτὴ ποῖος θάβγαίνει νικητῆς; Ὁ ἀνθρώπος ἢ τὸ ζῷον;

Ὁ Κουσάρης προχωροῦσε τώρα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ταύρου.

Τὴ στιγμὴν ἐκεῖνη, ἀκούστηκε μιά διαπεραστικὴ κραυγὴ ἀπὸ ἕνα θέατρο ποὺ βρίσκονταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ βασιλικόν, στὴν ἀντιθέτη πλευρὰ τῆς ἀρένας.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ θέατρο βρίσκονταν μιά νεαρὴ γυναῖκα κι' ἕνας ἀντρας. Ἡ γυναῖκα φορούσε ἕνα μαῦρον φόρεμα. Ἀπὸ τὸ λαϊμὸ τῆς κρεμόταν ἕνα βαρύνον διαμαντεῖνιον κολλίε. Μεγάλαν σκουλαρίκι μὲ ρουμπίνιν στέλιζαν τ' αὐτιά της. Ὁ ἀντρας φορούσε μιά χρυσοστόλιστη στολὴ κι' ἐμοιάζε σὰ μεγάλος ἀρχοντας.

Ἡ γυναῖκα μετὰ τὸ μαῦρον φόρεμα καὶ τὸ βαρύνον κολλίε ἦταν ἡ Ἐνρίκα κι' ὁ ἀντρας ποὺ τὴν συνοδεύεε ὁ Ἀντζό.

Ἡ Ἐνρίκα δὲν αἰσθανόταν κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τίς ταυρομαχίες. Ἀλλ' εἶχε δεχθῇ νὰ πῇ, μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι, ἀνάμεσα σὲ τὸν ἀγαπημένον της Φραγκίσκο. Καὶ νὰ πῇ τὸν ἀναγκάσει, ἐξαιτίας, πάλιν τῆς βασίλισσας. Ἐβγαλε τότε μιά διαπεραστικὴ κραυγὴ καὶ τινάχτηκε δοθία, ἀπλώνοντας τὰ χεῖρά πρὸς τὸ μέρος του. Ἀλλ' ὁ Ἀντζό τὴν ὑποχρέωσε νὰ ξανακαθῇ.

Ὁ Κουσάρης τέντωσε τώρα τὸ ἔμφος του πρὸς τὸ μέρος τοῦ ταύρου. Μιά στιγμὴ ἀργότερα, ἡ λεπίδα ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ κεφάλιν τοῦ ζώου ποὺ σωρίστηκε ἀμέσως κάτω σὺν κεραυνόπληκτο.

Ὁρμητικὴς ζήτησε καὶ ἀκούστηκαν ἀμέσως ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Κολοσσαίου. Τὸ πλῆθος παραμιλοῦσε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του.

Τὴ στιγμὴν ποὺ φώναξε ἡ Ἐνρίκα, μερι-

κοὶ ἀπὸ τοὺς θεατῆς ἀγανάκτησαν, σὺν αὐτῷ ποὺ εἶχε κάμει νὰ ἦταν βεβήλωσι. Ἀλλ' οἱ περισσότεροι δὲν προσέβαν τῇ φωνῇ τῆς ἢ δὲν τῆς ἔδωσαν σημασίαν. Ὅσο γιὰ τὸ Σεράνο, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸ θέαμα, ποὺ τὸ ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορὰ, δὲ γύρισε καθόλου τὸ κεφάλιν τοῦ πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε ἀκουστῇ ἡ φωνή. Ἀλλ' ἡ νεαρὴ βασίλισσα, ποὺ βρίσκονταν πλάι του, τὴν εἶχε ἀκούσει κι' εἶχε ἰδῇ τὴν Ἐνρίκα ν' ἀνασηκώνεται μέσα στὸ θέατρο. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα τῆς φάνηκε πολὺ ὁμορφὴ καὶ τῆς ἔκαναν ἐντύπωσιν τὰ πλούσια κοσμήματα ποὺ φοροῦσε. Ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἐνρίκα, κῦτταξε μὲ τόση ἐπιμονὴν στὸ βασιλικὸν θέατρο; Ποῖον ζήτησε ἐκεῖ;

Ὅταν οἱ ἐπευφημίες κι' ὁ θόρυβος κόπασαν κάπως, γύρισε στὸ Σεράνο.

Δὸν Φραγκίσκο, ποὺ εἶπε, ἔξερε ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα μετὰ τὸ μαῦρον φόρεμα καὶ τὰ πολυτελῆ κοσμήματα, ποὺ βρίσκονται στὸ θέατρο ἀπέναντι μας;... Δὲ σὰς φαίνεται πῶς κυττάζει πρὸς τὰ ἐδῶ;... Τὰ κοσμήματα ποὺ φορεῖ ἐξίσου δολιχέρην περιουσία.

Ὁ Φραγκίσκος γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ θεατροῦ... Χάλασε ἐξαιτίας καὶ τὰ χεῖλιν του κινήσαν ὁρμητικὰ.

Ἡ Ἐνρίκα, ψιθύρισε.

Πῶς, κύριε δούκα, γνωρίζετε αὐτὴν τὴν κυρία; ῥώπεσε ἐκπληκτῇ ἡ βασίλισσα.

Ὁ Σεράνο ἐννοῶσε τὰ γονάτα του νὰ λυγίσουν καί, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, στρίχτηκε σὲ μιά ἀπὸ τίς κολώνες τοῦ θεατροῦ.

Ἀλλὰ σὲς χάσατε τὸ χρώμα σας, εἶπε ἡ βασίλισσα ποὺ ἡ ἐκπληξίς της μεγάλωνε ὀλοένα. Τόσο πολὺ σὰς ἔκαμε, λοιπόν, νὰ συγκινήσῃ αὐτὴ ἡ γυναῖκα;... Μιλήστε, λοιπόν... Τὴν ἔξερε δίχως ἀμφιβολία... Δὲ βλεπετε πόσο περίεργον εἴμαστε νὰ μάθωμε κι' ἐμεῖς ποῖα εἶναι;

Εἶναι ἀλήθεια πῶς τὴν ξέρω, τραῦλισε ὁ Σεράνο. Τὴν εἶχα γνωρίσει ἄλλοτε...

Δὲν ξέρω πόσος καιρὸς ἔχει περάσει ἀπὸ τότε ποὺ τὴν γνωρίσατε, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι πῶς δὲν τὴν ἐχάσατε, εἶπε ἡ βασίλισσα, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ τῆς. Φαίνεται πῶς κι' αὐτὴ ἐπίσης συγκινήθηκε βλέποντάς σας... Κυττάζετε... Δὲ σηκώνει τὰ μάτια ἀπὸ πάνω σας αὐτὴ ἡ Ἐνρίκα... Νομίζω πῶς ἀκούσα νὰ τὴν λέτε Ἐνρίκα...

Τὰ λόγια τῆς σκεπάζτηκαν ἀπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, ποὺ ἀνῆγγελε τὴν ἐναρξιν τῆς δευτέρης ταυρομαχίας.

Ὁ ἥρωας τῆς ἀρένας ἦταν τώρα ὁ Πουσέτα.

Ἡ ταυρομαχία αὐτὴ παρουσίασε πολὺ μεγαλύτερον ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν πρώτην. Ἀλλ' ἡ βασίλισσα οὐτε ὁ Σεράνο τὴν παρακολούθησαν. Ἡ βασίλισσα προσπαθοῦσε νὰ ἐξερθεῖσιν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀγωνίας. Ἦταν τόσο διανοητὸν ὅσο φαίνονταν ἀπὸ μακριά: ὁ Πουσέτα νὰ τὴν λογαριάζῃ σὺν ἐπικίνδυνῃ ἀντίπαλῳ. Ὁ Φραγκίσκος, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, οὔτταζε κρυφὰ τὴν Ἐνρίκα καὶ στὸ μυαλὸν τοῦ ξαναγύριζαν ὅλες οἱ εὐτυχισμένες στιγμὲς ποὺ εἶχε περάσει ἄλλοτε μαζί της. Πῶς, λοιπόν, εἶχε φαντασθῇ πῶς τὴν εἶχε ἐχάσει; Νὰ πῇ ἡ τύχη τὴν εἶχε ξαναφέρει μπροστὰν του. Μόλις κατάφερε νὰ ξεφύγῃ, θάτρεχε κοντὰ της...

Ἡ ταυρομαχία τέλειωσε μέσα σ' ἕνα πανδαυμόνιον ἀπὸ ἐπευφημίες γιὰ τὴν θριαμβευτικὴν νίκη τοῦ Πουσέτα.

Ὁ δούκας τοῦ Ριανζάρες καὶ τὰ ἄλλα τὰν πικαντόρες, ἔβγαλε ἀμέσως γιὰ νὰ πῇ νὰ σφίξῃ τ' ἔμφος τῶν πρῶτων καὶ νὰ θαυμάσῃ ἀπὸ κοντὰ τὰ δεύτερα.

Ὁ Φραγκίσκος προσπαθοῦσε νὰ βρῇ μιά πρόφασιν, γιὰ νὰ μὴν ἐπείσῃ κι' αὐτὸς νὰ φύγῃ καὶ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴν Ἐνρίκα.

Στὸ μεταξύ, ἡ βασίλισσα βασιανίζονταν ἀπὸ ζήλια. Σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνιστὴν ἔβλεπε μιά ἐπικίνδυνον ἀντίπαλον.

Καθὼς σηκωνόταν γιὰ νὰ φύγῃ, ἔβγαλε στὴ μαρκησία ντὲ Μπεβίλ νὰ πᾶν κοντὰ της.

Ἀγαπητὴ Πάολα, νομίζω πῶς ὁ δὸν Σαλοῦστιο Ὁλοζάγκα σὰς εἶναι ἀφοσιωμένος, τῆς εἶπε.

Ἡ μαρκησία ντὲ Μπεβίλ κατέβασε τὰ μάτια.

Φαντάζεσθε πῶς μπορούμε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῶμε μιά μικρὴ ἀποστολή; συνέχισε ἡ βασίλισσα.

Ὁ δὸν Σαλοῦστιο θὰ ἐκτέλεσῃ κάθε διαταγὴν τῆς μεγαλειότητός σας, ἀπάντησε ἡ μαρκησία.

Θέλω νὰ παρακολουθῇ τὴν κυρία μετὰ τὰ μαῦρα, ποὺ καθεστὰν στὸ ἀπέναντι θέατρο καὶ νὰ μᾶς ποῖα εἶναι καὶ ποῖα μὴν εἶναι, εἶπε ἡ βασίλισσα.

Ἐμπιστευθήτε σὲ μένα, ἀπάντησε ἡ μαρκησία. Ὅχι, ἔχετε τίς πληροφορίες ποὺ ἐπιθυμοῦμε.

Ἐνῶ ἡ μαρκησία ντὲ Μπεβίλ συζητοῦσε σιγὰ μετὰ τὸν Ὁλοζάγκα, ἡ Ἰσαβέλλα γύρισε στὸν δὸν Ἀλφόνσο.

— Ἀγαπητὴ μου σύζυγε, τοῦ εἶπε, ὁ δὸς καὶ τοῦ Ριανζάρες, μὰς ἔφεραν γιὰ νὰ τρέξῃ στοὺς ταυρομάχους. Θὰ ἔχετε, λοιπόν, τὴν καλωσύνη νὰ συνοδεύετε τὴν ὑπέρα μου στὸ ἀμάξι τῆς; Θὰ παρακαλέσω ἐπίσης τὸν δούκα ντέλλα Τόρρε νὰ μὲ συνοδεύῃ στὸ δικό μου.

Ὁ Φραγκίσκος ἀκολούθησε τὴν βασίλισσα. Ἀλλὰ, καθὼς κατέβαιναν τὴν σκάλα, βόηκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ πῇ σιγὰ στὸν Πρίμ:

— Πρόσεξε αὐτὴν τὴν κυρία μετὰ τὰ μαῦρα καὶ μετὰ τὸ διαμαντεῖνιον κολλίε;... Εἶναι ἡ Ἐνρίκα. Σὲ ἐξορκίζω, στὸ δνομα τοῦ Θεοῦ, παρακολούθησέ την... Πρέπει νὰ μάθω πῶς μὴν εἶναι καὶ πῶς μπορῶ νὰ τὴν βρῶ.

Ὁ Πρίμ τοῦ υποσχέθηκε πῶς θὰ συμμορφωνόταν μὲ τὴν ἐπιθυμίαν της.

Ἡ βασίλισσα, ὡστόσο, πρόσσε τὴ συνομιλία τους.

Κύριε δούκα, εἶπε στὸν Φραγκίσκο, εἴσατε σήμερον πολὺ ἀφορημένος. Μήπως ἡ ὥρα ἀγαστῇ εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἀπότομης ἀλλαγῆς ποὺ παρατηρῶ σὲ σὰς;

Ὁ δούκας τοῦ Ριανζάρες περιέμενε τὴν σύζυγόν του στὴν ἐξοδο τοῦ Κολοσσαίου. Ἐτοί, ὁ σύζυγος τῆς βασίλισσας θὰ ἦταν ἐλευθερός.

Ὁ Φραγκίσκος ἤλπισε γιὰ μιά στιγμὴν, ὅτι θὰ μπορούσε νὰ φύγῃ.

Ἀλλ' ἡ βασίλισσα μάντεψε τὴν πρόθεσιν του.

Ὁ δούκας ντέλλα Τόρρε θὰ μὰς συνοδεύσῃ στὰ ἀνάκτορα, εἶπε μὲ ἀποφασιστικὸν τόνον.

Ὁ Φραγκίσκος κατάλαβε ἀπὸ τὸν τόνον τῆς βασίλισσας, ὅτι θὰ ἦταν ἐπικίνδυνον νὰ παρακοῦσῃ καὶ μῆκε μαζί της στὸ ἀμάξι.

Ἡ Ἐ

προερχόταν απ' αυτήν. Στὸν ἐνθουσιασμό του δὲ φρόντισε νὰ μάθῃ οὕτε πῶς εἶχε βρεθῇ στὸ γραφεῖο του.

Ἡ 'Ενρίκα τοῦ ἔγραφε, ὅτι ὁ δῆμιός της θὰ ἔφτανε καὶ τὸν προσκαλοῦσε νὰ πᾶν νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ τὸ ἴδιο βράδυ στὶς δέκα. Θὰ εἰσάγει, τοῦ ἔγραφε, ἀνοιχτὴ μιὰ μικρὴ πόρτα στὸ πῶς μέρος τοῦ μεγάρου. Θὰ ἐμπνεῖται απ' αὐτὴν καὶ θὰ ἔφτανε στὸ δωμάτιό της, χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανένα.

Μὲ πόση ἀγωνία ὁ Φραγκίσκος περιμένε νὰ βραδυάσῃ!

Στὶς ἐννιά, τέλος, ἔφυγε ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα καὶ μερικὰ λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα, ἐμπνεῖται στὸ μέγαρο τῆς 'Ενρίκας ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα, ποὺ τὸν υποδεῖκνε στὸ γράμμα της.

Μπροστὰ τοῦ βρισκόταν μιὰ σκάλα, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα φανάρι.

Ὁ Φραγκίσκος ἀνέβηκε αὐτὴ τὴ σκάλα καὶ ἔφτασε σ' ἕναν εὐρύχωρο διάδρομο, ὅπου ἔδωσαν τρεῖς ἡ τέσσερις πόρτες.

Ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ μιὰς ἀπ' αὐτὲς τὶς πόρτες, ἔδωκεν ἄλλο φῶς.

Ὁ Φραγκίσκος πῆγε κοντὰ καὶ φώναξε σιγὰ:

— 'Ενρίκα!

— Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀμέσως.

— Φραγκίσκο!

Ἡ 'Ενρίκα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του, μὲ τὴν καρδιά πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐτυχία.

— Ὁρῶς γιὰ νὰ μ' ἐλευθερώσῃς; τὸν ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεψε ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Ναί. Δὲν πρέπει νὰ γάνωμε καιρὸ... Ρίξε κατὶ πάνω σου καὶ ἀκολουθήσε με.

— Δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω, εἶπε ἡ 'Ενρίκα. Εἰσαὶ σὺ ὁ Φραγκίσκος μου, ἡ μὴπως ἀνευρέθη;

— Δὲν πρέπει νὰ γάνωμε καιρὸ, ξαναεἶπε ὁ Φραγκίσκος.

Ἀλλὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της εἶχαν παραλύσει ἀπὸ τὴ συγκίνησι. «Ἔστεκε ἀκίνητη στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ τὰ μάτια της εἶχαν σπληνωθῇ πάνω στὸ Φραγκίσκο, πλημμυρισμένα ἀπὸ ἐκπληξί καὶ ἀγάπη».

Ὁ Φραγκίσκος, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, κύτταζε ὁλόγυρα, σὰ νὰ ζήτοῦσε κάτι.

— Πού εἶναι ἡ κόρη μας; ρώτησε ξαφνικά.

— Μοῦ τὴν ἔκλεψαν, ἀπάντησε ἡ 'Ενρίκα μὲ σαγισμένη φωνή τὴν ἔχασα.

— Ὁ δὲ δυστυχία!

— Δὲ μπορεῖς νὰ τὴ βρῷ πούθεν...

— Θὰ ψάξωμε μαζί, εἶπε ὁ Φραγκίσκος.

Ἀλλ' ὅς μὴ γάνωμε καιρὸ...

Ἐκεῖν' τὴ στιγμή, ἀκούστηκαν βήματα στὸ διάδρομο.

— Κάποιος ἔρχεται, εἶπε ἡ 'Ενρίκα τρέχοντας κοντὰ του.

Ὁ Φραγκίσκος τὴν ἔσφιξε πάνω στὸ στῆθος του.

— Μὰ φοβάσαι, τῆς ἀπάντησε. Ὁ δούκας ντ' Ἀλβάρ ντ' Ὀρσὶν εἶναι ἱκανὸς νὰ σὲ προστατεύσῃ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐχθρούς σου.

Τὰ βήματα πλησίαζαν ὁλοένα καὶ ἔφτασαν τέλος μπροστὰ στὴν πόρτα.

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, ὁ Φραγκίσκος ἔβγαλε τὸ ξίφος του καὶ ἔτοιμάστηκε ν' ἀμυνθῇ.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή καὶ στὸ μεγάλο διάδρομο ἐμφανίστηκαν οἱ ὁλόμαυροι σιλουέτες τῶν ἀνθρώπων τῆς 'Ιερᾶς 'Εξετάσεως. Μαζί τους βρισκόταν ἐπίσης καὶ μερικοὶ στρατιῶτες. Ἀνάμεσα στοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς στρατιώτες ξεχώριζε μιὰ γυναίκα, ντυμένη ὁλόλευκα. Ἐνα πέπλο τῆς σκέπαζε τὸ πρόσωπο.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ προχώρησε ἀργὰ καί,

μπαίνοντας στὸ δωμάτιο, ἔβγαλε τὸν πέπλο ποὺ τῆς σκέπαζε τὸ πρόσωπο.

— Ἡ βασιλίσσα! εἶπε ὁ Φραγκίσκος καὶ τὸ ξίφος ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια του.

Ἡ 'Ισαβέλλα στήλωσε τὰ μάτια της πάνω του.

— Κύριε δούκα, εἶπε, σὰς βλέπω ἑτοιμὸν νὰ υπερασπισθῇτε αὐτὴ τὴ γυναίκα καὶ δὲ μπορῶ παρὰ νὰ ἐπαινέσω τὸ ζῆλό σας. Μάθετε, ὥστόσο, ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ σφίγγετε στὴν ἀγκαλιά σας εἶναι παιδοκτόνος.

— Ψέμμα! φώναξε ἡ 'Ενρίκα. Ψέμμα!

Ἡ βασιλίσσα τῆς ἔριξε μιὰ περιφρονητική ματιά καὶ ἔπειτα γύρισε στὸ Φραγκίσκο.

— Τί ἔχετε νὰ πῆτε, κύριε δούκα; τὸν ρώτησε μ' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο.

— Μεγαλειότητά, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος, ξέρω, ὅτι χρυσῶν πολλὰ στὴν εὐνοία σας.

Ἀλλὰ, παρ' ὅλη τὴν εὐγνωσύνη, ποὺ ἀισθάνομαι, σὰς λέω, σὰν εὐπατρίδης, ὅτι θὰ μοῦ δώσετε λόγο γιὰ τὰς ἐκτετασμένες ἐπιτηδεύσεις καὶ ἐκτομιμαστέρας ἐναντίον μιᾶς ἀπροσάρτητης γυναίκας.

— Ἡ γλώσσα σας εἶναι πολὺ περιέργη, κύριε δούκα, εἶπε ἡ 'Ισαβέλλα. ἔχετε τὴν πρόθεσι, λοιπόν, ν' ἀναλάβετε τὴν προστασία αὐτῆς τῆς γυναίκας;... Θανατῶσαί! Ἀς μᾶς πῇ τότε τί ἔκαμε τὸ παιδί της;

— Ἐνας κρῖος ἰδρώτας ἔτρεξε ἀπὸ τὸ μέτωπο τῆς 'Ενρίκας, ἡ δὲ δυστυχισμένη δὲν κατάφερε νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της.

— Βλέπετε, σιωπᾶ, εἶπε ἡ βασιλίσσα μὲ θοισμωτικό χαμόγελο. Ἡ σιωπὴ της εἶναι ἡ ὁμολογία τῆς ἐνοχῆς της... Τὸ λόγο ἔχει τώρα ὁ δικαιοσύνης.

Γύρισε ἀπὸ τοῦ καὶ φώναξε σ' ἕνα ἀξίωματικό, ποὺ στεκόταν λιγάκι πρὶν αὐτῇ.

— Λογαγέ ντ' Ἀλβάρ, θὰ δώσετε τὴν παιδοκτονίαν τὴν μὴν τῶν Δομινικανῶν, στὴν δὲ Φοιτοῦργον.

«Οἱ μοναχοὶ τῆς 'Ιερᾶς 'Εξετάσεως θὰ βροῦν τὸν τρόπο γιὰ νὰ τὴν κάμουν νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλήμα της», σκέφτηκε ἡ βασιλίσσα.

Ἡ δὲ δυστυχισμένη 'Ενρίκα δὲν ἔβγαλε λέξι ἀπὸ τὸ στόμα της. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα της, ποὺ ἦταν σπληνωθὲν πάνω στὸ Φραγκίσκο, τοῦ ἔλεγε: «Μὴν ἐναντιωθῇς, γιατί τότε θὰ καταστραφῇ καὶ ὁ δὲ δὲ». Ἐνῶ, ἂν μείνῃς ἐλεύθερος, θὰ μπορέσῃς ἴσως νὰ μὲ σώσῃς».

— Λογαγέ ντ' Ἀλβάρ, ἀκούσατε τὴν διαταγὴν μου; ξαναεἶπε ἡ βασιλίσσα.

Οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ μοναχοὶ τῆς 'Ιερᾶς 'Εξετάσεως περικύκλωσαν ἀμέσως τὴν 'Ενρίκα.

Ἡ θλίβερη πομπὴ ἀπομακρύνθηκε ἀργά.

Ἡ βασιλίσσα γύρισε τότε στὸ Φραγκίσκο καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ σὰς περιμένω στὰ ἀνάκτορα, γιὰ νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τὴν στάσι σας.

ἔφυγε κατόπιν, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτα ἄλλο.

Ἡ γυναίκα τοῦ τρώου

Ἡ σύλληψι τῆς 'Ενρίκας ἦταν ἔργο τῆς κομῆσεως τῆς Γένουα. Αὐτὴ εἶχε σκηνοθετήσει τὰ πάντα μὲ τὴν σατανικὴν ἱκανότητά της καὶ τὴν ἀντιπαρῆξη.

Ἡ Τζούλια εἶχε παρακολουθήσει τὴν ταυρομαχίαν, κρυμμένη ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ εἶχε δῇ τὰ πάντα. Κατέστρωσε τότε τὸ σχέδιό της καὶ ὅταν γύρισε στὰ ἀνάκτορα, τὸ ἔβαλε ἀμέσως σ' ἐφαρμογή.

Τὸ ἄλλο πρωί, ὁ Φραγκίσκος εὗρε στὸ γράμμα, μὲ τὸ ὅποιο ἡ 'Ενρίκα τὸν προσκόλλησε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ στὸ μέγαρό της στὶς δέκα τὸ βράδυ. Ἡ Τζούλια εἶχε χαράξει μερικὰς γραμμὰς βιαστικά, σὲ τρόπο ποὺ ὁ Φραγκίσκος νὰ μὴ μπορῇ ν' ἀναγνωρίσῃ

τὸ γραφικὸν χαραχτῆρα τῆς ἀγαπημένης του. Δεύτερο γράμμα εἰδοποιούσε τὸν 'Αντζο νὰ βρισκεται τὴν ἴδια ὥρα ἐξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῆς 'Ατόσα. Ἐπρόκειτο γιὰ ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου. Τὸ ἔγραψε ἡ μυστηριώδης ἐπιστολογράφος. Ἐτοί, ὁ 'Αντζο δὲ θὰ βρισκόταν στὸ σπίτι του, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Φραγκίσκος θὰ πῆγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν 'Ενρίκα.

Ἐπρεπε, ὅμως, νὰ εἰδοποιηθῇ καὶ ἡ βασιλίσσα. Ἡ κόμης τῆς Γένουα ἡ καλὴ τῆς ἀδελφῆς 'Υακίνθη, δὲ δίστασε νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἴδια σ' αὐτήν. Ἀφ' οὗ τῆς μίλησε γιὰ τὴν παλιὰ σχέσιν τοῦ Φραγκίσκου Σερράνο μὲ τὴν 'Ενρίκα, κατηγόρησε τὴν τελευταία, ὅτι τάχα σκότωσε τὸ παιδί ποὺ ἦταν ὁ καρπὸς τῆς ἀγάπης τους.

— Θὰ διατάξω νὰ συλληφθῇ ἀμέσως ἡ παιδοκτόνος, εἶπε μὲ θυμὸ ἡ βασιλίσσα.

— Περιμένετε νὰ ἐξομῇ τὸ βράδυ, ἀπάντησε ἡ ἀδελφὴ 'Υακίνθη. Εἶμαι σὲ θέσι νὰ ξέρω, ὅτι ὁ δούκας ντ' Ἀλβάρ θὰ ἐπισκεφθῇ ἀπὸψε στὶς δέκα τὴν ἀγαπημένην του.

Ἀν ἀναβλέψῃ τὴν σύλληψιν γιὰ κίνησιν τὴν ὥρα, θὰ πεισθῇ καὶ μόνον σὰς γιὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν δῶν ὡς ἐξιστόρησα.

— Μοῦ χρειάζεται ἀκόμη μιὰ ἀπόδειξι γιὰ τὸ ἐγκλήμα αὐτῆς τῆς 'Ενρίκας, εἶπε ἡ βασιλίσσα.

— Ἐλπίζω, ὅτι θὰ μπορέσω νὰ σὰς τὴν δώσω, ἀπάντησε ἡ 'Υακίνθη. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τὸ κατορθώσω, ὑπάρχει τρόπος γιὰ νὰ ἔχετε αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι.

— Ποιός;

— Ἀν ἐμπιστευθῇτε αὐτὴ τὴν φροντίδα στοὺς σεβασμιωτάτους πατέρες τῆς 'Ιερᾶς 'Εξετάσεως, ἀπάντησε ἡ 'Υακίνθη, τονίζοντας κάθε λέξι της, θὰ βροῦν ἀσφαλῶς τὸν τρόπο γιὰ νὰ κάμουν τὴν 'Ενρίκα νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἐγκλήμα της.

Τὰ μάτια τῆς βασιλίσσας ἔλαμψαν ἀπὸ ἄγρια χαρὰ. Τὸ μέσο ποὺ τῆς ὑποδείχεν ἡ ἀδελφὴ 'Υακίνθη, ἦταν ὑπέροχο. Καλύτερον ἐκδίκισι ἀπὸ τὸ νὰ παραδώσῃ τὴν 'Ενρίκα στὴν 'Ιερὰ 'Εξετάσι, δὲ θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ.

Ἡ κόμης τῆς Γένουα εἶχε στείλει, ἔξ ἄλλου, τὸν ἐμπιστὸν τῆς 'Ιωακείμ τῆς Μαρία Νεπάρντο, μὲ τὸ δακτυλίδι ποὺ θὰ τοῦ χρησίμευε γιὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ, καὶ ἕνα γράμμα. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἔγραψε στὴν ἀδελφὴ τοῦ δημίου νὰ παραδώσῃ τὸ κοριτσάκι ποὺ τῆς εἶχε ἐμπιστευθῇ στὸν κοιτῆρα.

Ποιὸ ἦταν τὸ σχέδιό της Τζούλιας γι' αὐτὸ τὸ κοριτσάκι; Γιατί ἤθελε νὰ τὸ πάρῃ ἀπὸ τὴ Νεπάρντο; Ὅτι τὸ δοῦμε στὴ συνέχεια τῆς ἱστορίας μας.

Ἡ Τζούλια εἶχε πρὶν τὸν 'Ιωακείμ νὰ τῆς φέρῃ αὐτὸ τὸ κοριτσάκι στὴν ἐκκλησίαν τῆς 'Ατόσα, στὸ ἴδιο μέρος ἐπὶ ἀδελφῇ, ὅπου εἶχε προσκαλέσει καὶ τὸν 'Αντζο.

Ἡ ἐκκλησίαν τῆς 'Ατόσα βρισκόταν στὴ μέση ἐνὸς μικροῦ ἀλσουλίου ἀπὸ ἑλῆς καὶ ξυλοκερασιές.

Στὴν ἐκκλησίαν αὐτὴ ἔφτανε κανεὶς ἀπὸ τοὺς δρόμους. Ὁ ἕνας ὠδηγοῦσε στὴν κυρία εἰσοδο. Ἐκεῖ, ἡ κόμης τῆς Γένουα εἶχε προσκαλέσει τὸν 'Αντζο. Ὁ ἄλλος δρόμος ὠδηγοῦσε σὲ μιὰ μικρὴ πόρτα, στὸ πῶς μέρος τῆς ἐκκλησίας. Ἐκεῖ θὰ περιέμενε τὸν 'Ιωακείμ, ποὺ, σύμφωνα μὲ τὴν διαταγὴν τῆς, ἔπρεπε νὰ φτάσῃ λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα.

Ἡ κόμης τῆς Γένουα εἶχε πάει ἐκεῖ ἀπὸ τὶς ἐννιάμισι.

Ἀκούσε ξαφνικά, βήματα καὶ ἀναγνώρισε μέσα στὸ σκοτάδι τὴν σιλουέττα τοῦ 'Ιωακείμ.

— Αὐτὸς εἶναι, ψιθύρισε. Ἀλλὰ βλέπω τὰ χέρια του ἀδεια... Πῶς, δὲ φέρνει τίποτα;

Ὁ 'Ιωακείμ πλησίασε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή.

— Πού εἶναι ἡ μικρή; τὸν ρώτησε ἡ Τζούλια μὲ βραχνὴ φωνή.

— Κυρία... Μίλησε, ὅθι! Πού εἶναι ἡ μικρή; Ἡ Μαρία Νεπάρντο ἀνέστηκε νὰ σοῦ τὴ δώσῃ... Ἀλλὰ δὲ διάδοσε τὸ γράμμα ποὺ τῆς ἔδωσες;

Ἡ κυρία κόμης ἄς μὲ συγχωρήσῃ, ἀπάντησε τρέμοντας ὁ ὑπηρετῆς. Καθὼς τραβῶσα τὸ κουπὶ τῆς μικρῆς βάρκας ποὺ εἶχε νοικιάσει, γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ νησάκι, τὸ γράμμα ἔπεσε ἀπὸ τὴν τσέπη μου μέσα στὸ ποτάμι καὶ τὸ ρεύμα τὸ παρέσυρε γρήγορα. Ἐτοί, πού, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου, δὲν κατάφερα νὰ τὸ ξαναβρῶ.

— Κι' ἐβίβετε στὴ Μαρία Νεπάρντο μόνο τὸ δακτυλίδι;

— Ναί, φαίνεται πῶς ἤξερε τὴ σημασία του...

— Τί σοῦ εἶπε ἡ γοῖα;

— Γέλασε καὶ μοῦ ἀπάντησε: «Πῆγαίνε νὰ πῆτε στὴν κυρία σου, ὅτι τὸ κοριτσάκι βρισκεται σὲ καλὰ χέρια». Μοῦ ξαναεἶπε τρεῖς φορές τὶς δύο τελευταῖες λέξεις... Τῆς εἶπα τότε νὰ κρατήσῃ τὸ δακτυλίδι, ὅπως μὲ εἶχατε διατάξει. Ἐὐχαρίστησε τὴν κυρία σου καὶ ἐπανάλαβέ της τὰ λόγια ποὺ

σοῦ εἶπα, μοῦ φώναξε. Αὐτὴ θὰ καταλάβῃ». Τὴ σκότωσε, γὰρ νὰ περιμένῃ τὴ διαταγὴ μου, ψιθύρισε ἡ Τζούλια. Εἰσαὶ ἡλπίος! φώναξε κατόπιν δυνατὰ στὸν ὑπηρετῆ. Ἐπρεπε νὰ βουτήξῃ μέσα στὸ νερὸ γιὰ νὰ πάψει τὸ γράμμα.

Ἦταν νύχτα κυρία, τραύλισε ὁ 'Ιωακείμ. Φαντάσθηκα, ἄλλωστε, ὅτι τὸ γράμμα δὲν εἶχε μεγάλη σημασία καὶ ὅτι τὸ κυριώτερον ἦταν τὸ δακτυλίδι.

— Ἀλλοτε νὰ μὴ φαντάζεσαι τίποτα, ἀλλὰ νὰ κάνῃς μόνο ὅ,τι σοῦ λέω, ἀπάντησε ἡ κόμης. Πῆγαίνε τώρα... Δὲ σὲ χρειάζομαι τίποτα ἄλλο...

Ὁ ὑπηρετῆς ἔφυγε γρήγορα καὶ χάθηκε σὲ λίγο μέσα στὸ σκοτάδι.

Κοίμα! ψιθύρισε ἡ κόμης τῆς Γένουα. Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ ἦταν ἐνα σπουδαῖο ὄπλο αὐτῆς χέρια μου... Ἀλλὰ γιατί τὸ σκότωσε ἡ Μαρία Νεπάρντο; Ὅτι μοῦ δώσῃ λόγον γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμε... Στὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ θὰ μοῦ παρουσιάσῃ, θὰ πᾶν νὰ τὴ δῶ.

Ἐκεῖν τὴ στιγμή τὸ ρολόγι τῆς ἐκκλησίας χτύπησε δέκα φορές.

— Πρέπει νὰ πηγαίνω, εἶπε ἡ Τζούλια. Ὁ 'Αντζο θὰ μὲ περιμένῃ... Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἐρῇ στὸ ραντεβού ποὺ τοῦ ἔδωσα.

Ἐκρυψε κατόπιν τὸ πρόσωπό της μὲ μιὰ μάσκα. ἔκαμε τὸ γύρο τῆς ἐκκλησίας καὶ διευσθύνθηκε πρὸς τὴν κυρία εἰσοδο.

Ὁ 'Αντζο περιέμενε ἐκεῖ τυλιγμένος μὲ τὸ μανδύα του.

Ἡ κόμης τῆς Γένουα πῆγε κοντὰ του.

— Ποῖα εἶσαι; τὴ ρώτησε ὁ 'Αντζο. Ἡ μάσκα ποὺ σοῦ σκεπάζει τὸ πρόσωπο δὲ μ' ἀφίνει νὰ διακρίνω τὰ χαρακτηριστικά σου.

— Εἶμαι ἡ σκία σου, ἀπάντησε ἡ κόμης. Σ' ἀκολουθεῖ παντοῦ, χωρὶς νὰ τὸ υποπτεύεσαι καὶ χωρὶς νὰ μπόρῃς νὰ μαντέψῃς τὴ μεγάλῃ ἀγάπῃ μου γιὰ σένα.

— Πές μου τ' ὄνομά σου.

— Ὅτι τὸ μάθησ' ὅταν εἶναι καιρὸς. Γιὰ τὴν στιγμή, τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ ξέρῃς εἶναι πῶς σὲ λατρεύω καὶ πῶς εἶμαι ἑτοιμὸν νὰ συντριψῶ κάθε ἐμπόδιο γιὰ νὰ σὲ κάμω δικό μου.

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἀγάπη σου, ἀπάντησε ὁ 'Αντζο. Ἄν μὲ κάλεσες ἐξω γιὰ νὰ μοῦ μιλήσῃς γι' αὐτήν, ἔχασες ἀδίκαια τὸν καιρὸ σου.

— Σὲ κάλεσα γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι πρέπει νὰ ξεχάσῃς τὴν 'Ενρίκα, ἡ 'Ενρίκα δὲν εἶναι πιά δική σου.

Ὁ 'Αντζο ποὺ εἶχε κάμει μερικὰ βήματα, ξαναγύρισε πίσω.

Ὁ 'Αντζο γέλασε.

Ἡ 'Ενρίκα βρισκεται ἀπὸ μέγαρό μου καὶ εἶναι πάντα δική μου, εἶπε.

Βρισκόταν ἀπάντησε ἡ κόμης. Ἀλλὰ δὲν εἶναι πιά ἐκεῖ.

Ὁ 'Αντζο ἀνατρίχιασε.

— Τί λές; φώναξε. Ἐπτες, ὅτι ἡ 'Ενρίκα δὲ βρισκεται πιά στὸ μέγαρό μου;

— Εἶπα τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ 'Αντζο κινήθηκε γιὰ νὰ φύγῃ.

Μὴν τρένῃς ἄδικα, τοῦ φώναξε ἡ κόμης. Δὲ θὰ βρῇς πούθεν τὴν 'Ενρίκα. Ἐγὼ μόνο μπορῶ νὰ σοῦ δείξω ποῦ βρισκεται.

Ὁ 'Αντζο, ποὺ εἶχε κάμει μερικὰ βήματα, ξαναγύρισε πίσω.

Μίλησε, φώναξε. Πού βρισκεται ἡ 'Ενρίκα;

— Ἀκολουθεῖ με καὶ θὰ τὸ μάθῃς ἀπάντησε ἡ κόμης.

Λέγοντας αὐτὰ, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χερί καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγάλου δόμου, ποὺ περνοῦσε λίγο πρὶν κατὰ.

Ἡ κόμης εἶχε κάμει καλὰ τοὺς ὑπολογισμούς της.

Πάνω στὸ δρόμο αὐτὸ, ποὺ ἔβγαίνε στὴν δὲ Φοιτοῦργον, μιὰ πολυθρόνη συνοδεῖται ἀπὸ προπορευτὴν ἀργά. Προπορευτὴν ἔπαιε ὁ λοχαγὸς ντ' Ἀλβάρ. Ἀκολουθοῦσαν οἱ μοιρολόγια λοχαφῶν. Ἀκολουθοῦσαν οἱ μοιρολόγια τῆς 'Ιερᾶς 'Εξετάσεως, ποὺ τραβοῦσαν μαζί τους τὴν μοιρολόγια μὲν 'Ενρίκα. Δεύτερον μοιρολόγια λοχαφῶν ἔκλεινε τὴ συνοδεία.

— Θὰ δῇς τώρα τὴν 'Ενρίκα σου, εἶπε ἡ κόμης. Ἀλλὰ σὲ προειδοποιῶ: μὴ βγάλῃς λέξι ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ μὴν κάνῃς παραμικρὴ κίνησι. γιὰτί θὰ πᾶς νὰ σατίσῃς μαζί της μέσα στὰ κελλιά τῆς 'Ιερᾶς 'Εξετάσεως.

Ἡ συνοδεία πλησίαζε ὁλοένα.

Τὰ μάτια τοῦ 'Αντζο εἶναι πεταχτὴ ἀπὸ τὴν κόγχης τους, λέει καὶ ἤθελε νὰ τρυπήσῃ μ' αὐτὰ τὸ σκοτάδι. Εἶδε σὲ λίγο, στὸ φῶς τῶν κεριῶν, ποὺ κρατοῦσαν οἱ ἄνθρωποι τῆς 'Ιερᾶς 'Εξετάσεως, τὴν δυστυχισμένην 'Ενρίκα... Ἀγάσασε τότε τὰ χέρια του γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ.

Ἡ συνοδεία γάγκη σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

— ἔχασε τὴν 'Ενρίκα, εἶπε τότε ἡ κόμης.

μῆσα τῆς Γένουα στὸν 'Αντζο. Βλέπεις, ὅτι δὲν εἶναι πιά δική σου.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ

Για την εθνικότητα της νύφης, που θα δώσουν στο νεκρό Καρίμ...

Ένας σκοτεινός και υποχθόνιος πόλεμος, που κανείς δε μπορεί να προβλέψει ακόμη την έκβαση του, διεξάγεται, εδώ και λίγον καιρό, ανάμεσα σε δύο γυναίκες, βαρύντα αλληλομισούμενες, που ημιζόνται, τόσο η μία όσο και η άλλη, για τον αυταρχικό και δεσποτικό χαρακτήρα τους.

Η πρώτη είναι η Μπεγκούμ, η χήρα του 'Αγά Χάν του Γ'. Η άλλη, η πριγκίπισσα Τζόαν, η πρώην σύζυγος του 'Αλφ Χάν και μητέρα του Καρίμ, του νέου 'Αγά Χάν. Και το μύλον της έριδος μεταξύ τους είναι ακριβώς ο Καρίμ, που καθεμιά φιλοδοξεί να τον διαπαισίσσει αποκλειστικά κάτω από το δικό της έλεγχο και τη δική της επιρροή.

Η μάχη αυτή, που ο παγκόσμιος τύπος την αποκαλεί «μάχη των δύο Μπεγκούμ», κινδυνεύει να πάρει... εθνικό χαρακτήρα και να παρασύρει, προς τη μία ή την άλλη πλευρά, την κοινή γνώμη των δύο χωρών, που αποτελούσαν την «Εγκάρδια Συνεννόηση». Γιατί εκείνο, που κυρίως επιδιώκουν — πιστεύοντας πως αυτός θα είναι ο καλύτερος τρόπος, για να κερδίσουν οριστικά το παιχνίδι — είναι για τη Γαλλίδα 'Υβέτ Λαμπρούς, τη χήρα του 'Αγά Χάν, να δώσει Γαλλίδα σύζυγο στον Καρίμ, και, για την 'Αγγλίδα πριγκίπισσα Τζόαν, να του δώσει σύζυγο 'Αγγλίδα! 'Ετσι, βλέπει κανείς σήμερα οι γαλλικές εφημερίδες να μιλούν με ζωντανή συμπάθεια για την πρώτη και οι αγγλικές με εξ ίσου ζωντανή συμπάθεια για τη δεύτερη!

Στην αρχή αυτού του πολέμου, φαινόταν πως η πριγκίπισσα Τζόαν — αντιπροσωπευτικός τύπος της στεγνής, ξερακιανής και αλαζονικής 'Αγγλίδας — δεν είχε την παραμικρή ελπίδα ν' αποσπάσει το γιο της από την «προστασία» της Μπεγκούμ.

Ένδοξο όμως είχε κάνει το σφάλμα να μείνει για αρκετά χρόνια μακριά του, χωρίς να επιζητήσει να τον δει, όταν αυτός σπούδαζε στο πανεπιστήμιο του Χάρθαρντ, η Μπεγκούμ διέθετε στα χέρια της ένα πολύτιμο όπλο: Τis διατυπωμένες στη διαθήκη του τελευταίες θέλησεις του 'Αγά Χάν του Γ', που, όριζοντας στον Καρίμ για διάδοχο του, τον καθόδηγούσε συγχρόνως να υποκύψει στις συμβουλές της Μπεγκούμ και να μην παραβιάζει ποτέ τις επιθυμίες της.

Τον πρώτο καιρό, ο Καρίμ δεν φανέρωνε καμιά τάση να «άσπασε» στις εντολές του παππού του, που τον είχε χρίσει, «έξω» των 'Ισλαμικών. Και οι δηλώσεις, που έκανε λίγον καιρό μετά την ανάρρησή του, είχαν τον χαρακτήρα ενός όρκου πίστης στην Μπεγκούμ.

Ασπότες, μερικοί μήνες στάθηκαν άρκετοι, για να βάλει σ' ενέργεια η πολυμήχανη πριγκίπισσα

Η 'Αγγλίδα Πατρίτσια Ρόουλιγκς, που η πριγκίπισσα Τζόαν την προορίζει για σύζυγο του Καρίμ.

Ιζαν το σχέδιο, που είχε καταστρώσει, και να δρέψουν τους καρπούς του.

Το σχέδιο αυτό ήταν να φέρει τον Καρίμ στο Λονδίνο, όπου εκείνη κατοικούσε μόνη μετά το διαζύγιο της, να τον γνωρίσει σε νέες και ώριμες γυναίκες, να του αποκαλύψει τα θέληματα της κοσμικής νυχτερινής ζωής, να ταξιδέψει μαζί του σε διάφορες χώρες.

Για να τα καταφέρει, η πριγκίπισσα Τζόαν, δε δίστασε να συμμαχήσει και με τον πρώην σύζυγό της, τον πατέρα του νεαρού Καρίμ 'Αλφ Χάν, συγχρόνως του άκουσε και το ότι την είχε βιάσει, για να παντρευτεί τη Ρίτα Χαϊντουορβί! Φυσικά, ο 'Αλφ, που δεν έπαψε ποτέ να θεωρεί τη Μπεγκούμ, ως την κύρια «ένοχο», που, με τις συμβουλές της, απέτρεψε τον πατέρα του να ορίσει εκείνον για διάδοχο, δέχτηκε προθυμωμένα αυτή τη συμμαχία και ανέλαβε να γίνει, με την πλούσια πείρα του, ο καθοδηγητής του γιου του στα «μυστικά της ζωής»...

Τα αποτελέσματα της κοινής αυτής πολιτικής του χωρισμένου ζεύγους, δεν άργησαν να φανούν. Ο Καρίμ έκανε νέες δηλώσεις, από το Λονδίνο αυτή τη φορά, που αναίρεσαν εντελώς το περιεχόμενο της πρώτης συνομιλίας του με

ΔΥΟ ΜΠΕΤΚΟΥΜ

τους δημοσιογράφους:

— Έννοώ, είπε, να αποφασίζω μόνος μου, χωρίς να δέχομαι συμβουλές από όποιονδήποτε!

Ολοφάνερο πως ο «ποιοποιημένος» αυτός δεν ήταν άλλος από την Μπεγκούμ!

Σε λίγο, όμως, της έκανε μια προσβολή πολύ πιο άμεση. Στη δεξιά του, έδωσε, για τα γενέθλιά του, στο ξενοδοχείο «Σαβόυ» του Λονδίνου, έδωσε την τιμητική θέσι στη μητέρα του, ενώ τη Μπεγκούμ παρέλειψε εντελώς να την καλέσει!

Έκείνη, που στάθηκε υποδειγματική αξιοπρέπειας όλο τον καιρό που βρισκόταν στο πλευρό του προηγούμενου 'Αγά Χάν, δεν άφησε την ταρχή της για την ταπεινότητα που δέχτηκε, να εκδηλωθεί με βίαιες αντιδράσεις. Μονάχα όταν οι δημοσιογράφοι έμπειναν να πληροφορηθούν τις σκέψεις της για την γενικότερη στάση του Καρίμ απέναντί της, αποκρίθηκε, με συγκρατημένη πικρία, πως εύγετα να μην του βγει εξοκτός το ότι άγνοει τις τελευταίες θέλησεις του παππού του.

Αν, όμως, απέφυγε, όσο της ήταν επιτρεπτό, να κατέβη στο επίπεδο ταπεινών προσωπικών διαφισμών, η Μπεγκούμ δε θέλησε και ν' αφήσει την αλαζονική 'Αγγλίδα ανενόχλητη στον θρόνο της. 'Εφαρμόζοντας, λοιπόν, νέα τακτική, φρόντισε, μόλις ο Καρίμ πάτησε το πόδι του στην Γαλλία, να πολιorkηθεί από τις κόρες των πλουσιότερων και αριστοκρατικότερων παρισινών οικογενειών! Στην περίπτωση — υπέδειχνε η Μπεγκούμ — που ο Καρίμ, υποκρίνοντας στα θέληματα μιας από αυτές, αποφασίζει να πάρει σύζυγο Γαλλίδα, το παιχνίδι θα έχει χαθεί οριστικά για την πριγκίπισσα Τζόαν.

Μια κόρη γνωστότατου μεγαλοβιομηχάνου και η απόγονος μιας από τις αριστοτέστες γαλαζοαιματες οικογένειες της Βρετανίας, στάθηκαν τα κυριότερα δολώματα, που χρησιμοποίησε η Μπεγκούμ, για να ξαναφέρει κοντά την νεαρή 'Αγά Χάν. Όταν διαπίστωσε πως αυτές έμεινε ασυγκίνητες, κατάφερε ώστε να δημιουργήσει τις οίγυνες βίβλους ενός συνοικισμού με μία νύφη πολύ πιο επίβλητη: μια από τις κόρες του κόμητος των Παρισίων!

Όμως, στα σχέδιά της, παρουσιάστηκε μια απροσδόκητη αντίδραση, υπό την μορφή ενός ξανθού πειρασμού. Ο ξανθός πειρασμός ήταν η έλκυση της 'Αγγλίδας Πατρίτσια Ρόουλιγκς, που την είχε... επιστρατεύσει η πριγκίπισσα Τζόαν, για να εκποτίσει, τόσο τις Γαλλίδες υποψήφιες, που παρουσίαζε στον Καρίμ η Μπεγκούμ, όσο και την Μεξικάνη Σόλβια Καζαμπλάνκας, που είχε ανακαλύψει ο ίδιος στο Γκστάντ της 'Ελβετίας και την φλερτάριζε επίμονα.

Για την ώρα, ο αγώνας ανάμεσα στις δύο φιλόδοξες γυναίκες και τα... επιτελεία από όπου πορεύονταν, που τις περιβάλλουν, συνεχίζεται άμειωτος.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΙΛΟΥΕΤΑ

Η γυμναστική είναι απαραίτητη κάθε μέρα, για την καλή διατήρηση της σιλουέτας σας, τόσο στο σύνολό της όσο και στις λεπτομέρειες.

Αν ωστόσο ο καιρός είναι άσχημος και δε μπορείτε να γυμναστήτε στο υπαίθριο, κάνετε τις εξής ασκήσεις σε κλειστό χώρο:

1) Πάρνετε στο ένα σας χέρι ένα συνθλιμένο φουτ-μπάλ και το πετάτε πλάγια πάνω απ' το κεφάλι σας. Έτσι ώστε να το πιάσετε με τ' άλλο χέρι. Θα εκτελεστεί αυτή την άσκηση χωρίς να ακουμπήτε υποπόδια και χωρίς να λυγίσετε καθόλου τα γόνατά σας. 'Ετσι, θα γυμναστεί κυρίως η μέση σας.

2) Πεταίτε τη μπάλα προς τα πάνω με τα δύο σας χέρια, αλτ' όχι πολύ ψηλά, ώστε πέφτοντας ν' αγγίξει το στέρο σας, και την ξαναπιάνετε πάλι πίσω σας. Εκτελείστε αυτή την άσκηση, θάχετε ανοιχτά τα πόδια σας. 'Επαναλαμβάνετε 8-10 φορές.

3) Καθίστε χαμηλά. Πιάστε τη μπάλα με τα δύο σας χέρια κι' ακούμπηστε την πίσω σας. Στρίψτε τον κορμό σας απ' την άλλη πλευρά και, με τα δύο χέρια πάλι, ξαναπαίστε τη μπάλα, προσεγγίζοντάς την να μην κυλήσει. 'Επαναλαμβάνετε 10 φορές από κάθε πλευρά.

ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Όταν ταξιδεύετε με τρένο, με τρόλεϊ ή με λεωφορείο, μη σπρώχνετε τους άλλους για να μη 'ε. Περιμένετε στην ουρά, όπως όλοι. Τόσο οι γυναίκες, όσο και οι άνδρες, πρέπει να δίνουν το δικαίωμα να προσιρτάνε τους άλλους που προηγούνται. Αν σταθείτε όρθιοι στο διάδρομο, κάνετε πρόβλημα θέσι σ' όσους πρόκειται να κατεβούν. Αν βέλετε να κατέβετε σεις, παρακαλώστε ευγενικά τους άλλους να παραμερίσουν λίγο.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Ήρεμη συζήτηση άπάνω σ' ένα θέμα νεοραλικό που μπορεί να καταλήξει και σε κουβέντα...)

ΕΚΕΙΝΗ: Δε νομίζω. Ότι έχεις δίκιο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ότι ο πούριτανισμός είναι κακό ελάττωμα για τη γυναίκα;... Κάτι πιο πολύ από δίκιο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Και, πρώτα-πρώτα, εξήγησέ μου τι έννοιας πούριτανισμός...

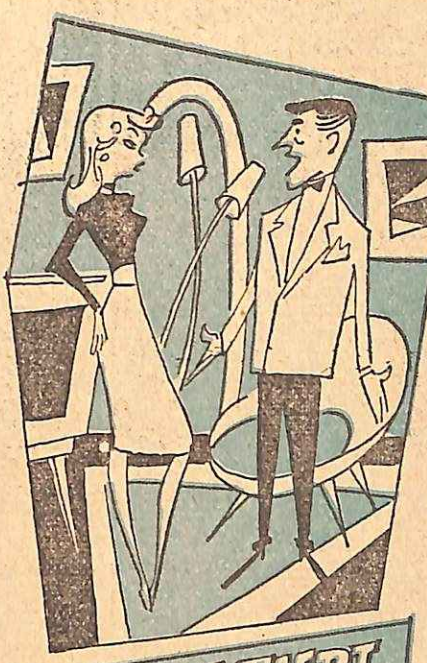
ΕΚΕΙΝΟΣ: Να σου εξηγήσω άμέσως: Πούριτανισμός είναι η αδικαιοσύνη κι' αλύγιστη γυναίκα αλύγιστη πάνω σ' όλα τα ζητήματα κι' απέναντι σ' όλους τους ανθρώπους! Είναι κάτι που μοιάζει πολύ με ιδεολογία και οδηγεί σε απαράδεκτες ακρότητες: Ξεπερνάει τα όρια της ήθικης και της δεοντολογίας του «πρέπει» για να οδηγήσει με την εξημεμένη φαντασία της φιλοποψίας. Εκεί όπου δεν έχει καμιά διάθεσι να φτάσει ένας φίλος ή γνωστός, που άρνεται ναείμνος κι' ανύποπτος, για να πατήσει το ναρκωτικό του γυναικείου πούριτανισμού και να τινάξει στον αέρα!

ΕΚΕΙΝΗ: Τόν καυμένο τόν άμείμνο κι' άμύπητο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να μην κοροϊδεύεις, γιατί είναι ακριβώς έτσι... Μία σιδερόφραχτη πούριταν, το πιά άσημαντο κι' άδωο χαριτολόγημα, το παίρνει άμέσως για... επίβουλη εναντίον της ήθικης της, για αίσχη πάνω στην αλύγιστη κι' άσπαστη τιμιότητά της, και παρεγγείλ! Θυμώνει, ανακαλεί στην τάξη τόν «αυθόδη», δημιουργεί ζήτημα «εκ του μη όντος» και σπέρνει ψυχρότητα, εκεί όπου λίγο πριν έπικρατούσε θερμή έγκαρδιότης...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εσύ, δηλαδή, να πούμε, προσέχεις την άπλυτη άσυνείδητη άνάμεια σε μία γυναίκα κι' έναν άνδρα που τούς ένώνει η φιλία ή η συγγενεία;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάθε άλλο! Προσεύχομαι αντίθετα, ότι είναι κακό και όλέθριο να ξεπερνούνται τα όρια της εύπειτίας, άκόμα κι'

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τρόπος του λέγειν... Μία φορά η γυναίκα που απομακρύνει από κοντά της φίλους και γνωστούς με ασάβητες διαθέσεις μπορεί να δημιουργήσει την ύπνωση, ότι δηλαδή αυτή η αούτηρητις μπορεί και να αποτελέσει ύπνωση για την επίμεια απόκομψι μιας έντελως διαφορετικής πρηνιακότητος!...

ΕΚΕΙΝΗ (με μία θυμωμένη άσπαστη στα μάτια): Τώρα είσαι χωρίς έλαφροντικό κανένα, πρόστυος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί θυμώνεις;... Οι παρόντες εξαιρούνται!...

ΕΚΕΙΝΗ (όλο και πιο όρμητική): 'Εμένα μου λες;... 'Αφού είδες κι' άποείδες, ότι χτυπάς πάνω σε τούνο και σπας τα μούτρα σου, προσπαθείς να πετάξεις λάσπες πάνω σ' αυτόν τόν τούνο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Συγγνώμη, αλλά... ήπως έννοιας τοίχο τόν πούριτανισμό τό δικό σου;...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ας προσπαθήσουμε να κρατήσουμε τό θέμα στο επίπεδο της γυνικότητος... Λοιπόν, είπες ότι ο πούριτανισμός είναι ελάττωμα για τη γυναίκα. Και ίσως δεν είχες άπόλυτα άδικο... Ξέχασες όμως κάτι σοβαρό και πολύ σημαντικό: Τα ίσχυρά έλαφροντικά μιας γυναίκας που έπουριτανίσει. Και πρώτα έλαφροντικό είναι η άμυνά της εναντίον τού άποθηραινόμενου άντρικού σαρκοβόρου, που παραφύλαξε πάντα δίπλα της για να την καταποράσει — αυτήν ή την ύπνωση της! Είναι από τα πράγματα υποχρεωμένα μια γυναίκα κάπως καλοφτιαγμένη, να βρσέκεται διαρκώς σε κατάσταση άμυνας, κι' αυτό γιατί ο μεγάλος αντίπαλος — ο πούλος συχνά... — είναι διαρκώς έτοιμος για επίθεση — κατά μέγιστο ή πλάγια... — με άποτελέσματα όληνη ή αυτήν που θα την δεχτεί... Μπορεί, για μέρα, να πούμε, εκεί στα καλά καθούμενα, μία γυναίκα που κάπως άρρεσι και προσέχειται άπολύτως ά- διάδλητη όως από κάθε άπονη — ήθικης, άξιοπρέπειας, έντιμότητος — να βρεθεί υπεργυμνη στα δίχτυα της πιο άδίκης συκοφαντικής περιπέτειας, που να κουρεύσει την έντελως λευκή κι' άλέκιστη ύπνωση της, χωρίς κανένα λόγο και καμιά άφορμή... Γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί η γυναίκα συνέβη ν'

άπαρηθή για μία στιγμή αυτό που όνομά- ζεις έξω άλόγιστο πούριτανισμό... Γιατί εί- χε την άσυνήγητη άφέλεια να ξεσπάσει λίγο, γιατί είχε την άσολλόγιστη έπιπολασιότητα να άστευτεί κάπως πιο άνοιχτά, γιατί φέ- πθηκε με έπικρινή πολιτισμό εκεί όπου έ- πρεπε να φερθή με έπιμονή, άγρια κι' ά- σπρη άκαμψία. Ικανή να ύψώσει άνάμεια σ' αυτήν και στους π' στενούς της γνωστούς, στους πιο καλούς της φίλους. Ένα τοίχο από άδιάπεραστο πάνο που πίσω του θα ήταν άσφαλης...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με άνυπόκριτο θυμασμό): Μωρό εύγλωττία!... Ροδάνι πάει η γλωσσί- τασ σου!

ΕΚΕΙΝΗ: Είπα λίγο περισσότερα γιατί μ' έπνιξε τό δίκιο!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λίγο περισσότερα μόνο;... 'Εσύ μου έκανες όλόκληρη διάλεξη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Την άξιζες!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό ίδιο όπως άξιζεις κι' έσύ δευτερολογία! Λοιπόν, άκου την: Βέβαια η μέθοδος τού φυσιματος τού γιάσουριού από όποιον καη στο χυλό είναι ή πιο άσφαλής αντιμετώπισι τού κινδύνου: Τό πιο εύκολο και πιο άπλο είναι να διαγορεύουμε με μία γενική μονοκοντυλία τό συμπαν, να θεωρή- σουμε όλους μαζί τούς ανθρώπους ένθρους, να εκτελέσουμε ένα γύρο θρηιστική βολή με τό πολυόλο της φιλοποψίας και να μείνουμε ήσυχoi μέσα σ' αυτούς που θα ένουν άγρια σφαγιαστή και που μεταξεί τους θα ύπάρ- χουν άναμφίβολα και πολλοί άδικοσκοτωμέ- νοι φίλοι!... Αυτό όμως δεν είναι σύστημα άμυνας: είναι άδικοαόλητη άγριότης, που κατεβάει μιάν ώραία γυναίκα από τό βάθος της γοητείας για να την κάνει άποκορυτι- κό πλάσμα, χωρίς προτερήματα χωρίς λάμ- ψι χωρίς αίγλη... 'Η Ικανότης μιας γυναι- κας που έκτός από όμορφιά, διαθέτει και έξυπνάδα και διάδισση είναι να διακρίνει τόν κίνδυνο και να τόν άποφεύγει έγγλυ- στρώντας έπιτήδεια μέσα από τις συμπλη- γάδες των παγίδων του. ν' όφνη όμως την άνυπόκριτη κι' άδιάδλητη φιλία και άγάπη τών έτεροφύλων να την πλησίσει άνεμπόδι- στα, να την άγκαλιάσει να τη ξεσπάνει... Δεν είναι σύστημα άλάνθαστο ή άπόλυτη άμυνας, ούτε άμυνα τό πέταμα όλων στα σκουπίδια — έχθρών και φίλων... 'Απασαίτητη είναι ή έπιλογή άναγκάσι τό φιλοκοσμίσιμα, που θα ξεκοθασίση τό άλευρι από τό πύτουνο...

ΕΚΕΙΝΗ (με έλικανική περιένεια): 'Εσύ, δηλαδή, για να είδικέσουμε λίγο τις άδοί- στες γυνικότητες... — τί είσαι από τα δύο: 'Αλευρι ή πύτουρο;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ελπίζω άλευρι... (Την πλη- σιάζει πιο πολύ): Τόσον καιρό δεν κατέ- φερτ να σε πείσω για την άγνότητα τών αισθημάτων μου;...

ΕΚΕΙΝΗ: Όμολογώ, ότι όχι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ερωτική τόν κλείνει μέσα στην άγκαλιά του και τη σπίγγει με πάθος και πείρα): Τότε... άς πει σε διαψεύω... (Προ- σπαθεί να ένώσει τό χείλι του με τό δικό της)...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν σπρώχνει μ' όλη της τή δύ- ναμι μακριά): Τί διάδλητη! Τί έλικανής φίλια! Πόσο συγκινητική με σεβέσθεις!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο πούριτανισμός σου με υπά- ρισσε!

ΕΚΕΙΝΗ: Καταλαβαίνεις και μόνος σου πόσο άπαράιτητος είναι ο πούριτανισμός μου αυτός...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να την άγκαλιάσει πάλι): 'Ο πούριτανισμός σου είναι μία προ- κλησι και τίποτε άλλο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Είπα τό λιγώτερο άνόητος! 'Ο πούριτανισμός μου είναι τό άσφαλές μέ- σο για να άποφύγω ό,τι με έννοχλεί... Κι, έσύ, κατάλαβέ τό, με έννοχλεί! 'Αν με τσα- ράσεις ίσως νάμια νάμια πούριτανί... (Φεύγει και τόν φάινει έξαλλο από έρωτικό πείσμα και κουρελισμένο αυτός ένωι- σμό...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η γυναίκα - κανόνι

Στη Βιέννη πέραιε τελευταία η γυναίκα- κανόνι. Μίτσι, που είχε επονομασθή έτοι για τόν υπερβολικό όγκο τού σώματος της. 'Η Μίτσι την έπονθ της... δόθηκε της ζύγιες 360 κιλά.

Τό όθος της, έξ άλλου, έφθανε τα 2 μέτρα και ή περίμετρος της μέσης της τό έννομιό μέτρο. Τελευταία, όμως, είχε άδυ- νάτισει, γιατί έπασχε από διαβήτη και ζύ- γιζε μόνο 200 κιλά.

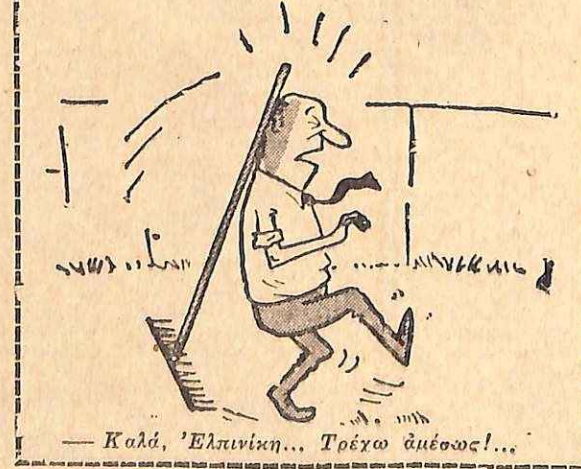
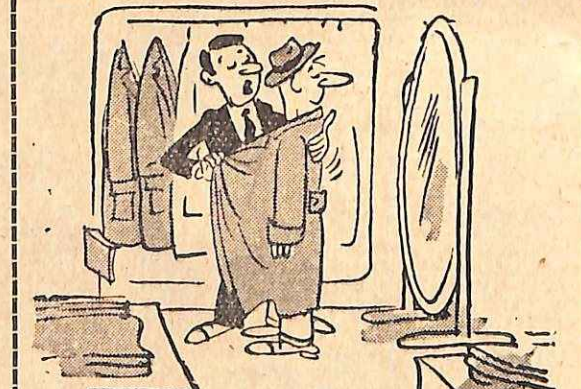
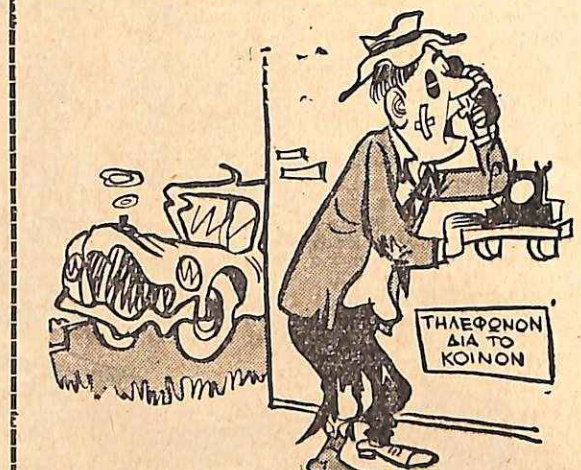
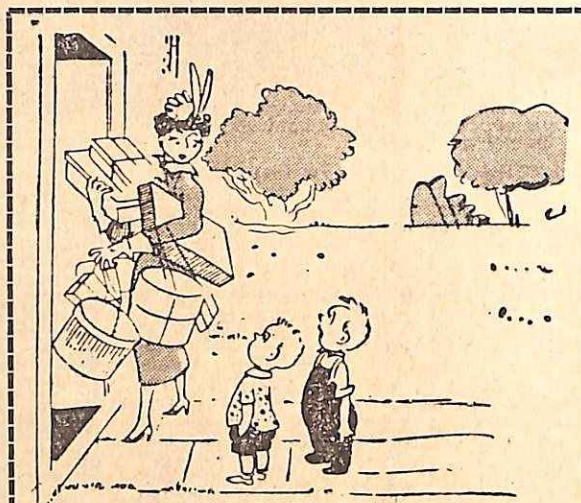

ΕΦΤΙΑΧΝΕ
ἀριστουργήματα

«Έως και λίγους μήνες, πέρασε στην Ίταλία ένας μεγάλος εκδόστης, συγγραφέας και ζωγράφος, ο περίφημος Λέο Λονγκανέζι. Ο θάνατος του ανθρώπου αυτού έκανε επί τελους να δοθεί στη δημοσιότητα μια πολύ συγκινητική ιστορία με πρωταγωνιστές τον ίδιο το Λονγκανέζι, κι ένα παιδάκι. Όσο εκείνος ζούσε, ήταν αδύνατο να κοινοποιηθεί η ιστορία αυτή, απλώς στα γατιά δεν έπρεπε να τη μάθει ο ίδιος. Ο μικρός ήρωας της τής του απατοσύνης διαρκώς, για έναν όμως πολύ θαυμαστό λόγο, έμενε στην αφάνεια».

Τε μ' ἔξη χρόνια του, εἶχε ἀρχίσει νὰ μαθαίνει τὴν τέχνην τοῦ πατέρα του. Ἦταν, λοιπόν, πολὺ κατάλληλος γιὰ μεσολαβητὴς ἀνάμεσα στοὺς δύο ἀποστόλους φίλους.

Μὲ τοὺς παῖδάκι, τὰ πράγματα πλῆγαιναν πολὺ καλύτερα. Οἱ καυγάδες ἔλειψαν κι' οἱ θυμοὶ τοῦ Λονγκανέζι ἐφάρταν στο κενό.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
 Ἡ «μαντάμ Ζαννέτ»

ΣΤΙΣ 29 Ιανουαρίου 1458, ἡ Λιζελότ, ἡ πεντάμορφη θυγατέρα τοῦ Λεκλέρ ντε Σαβίν — ἀρχонта τοῦ ὀμώνυμου χωριῶ τοῦ Ἀρδεννών — γιόρταζε τὰ γενεθλῖά της. Πατούσε τὰ ἐντεκά τῶν χρόνιων. Μ' ὅλο πὺς ἔκανε θυμολογικὸ κρῖο, ὁ καιρὸς ἦταν αἰθρίσιος. Ἡ ἀρχοντοπούλα ἔτρεχε μὲ τίς φιλενάδες της μέσα στὸν πυργο, ἀνέβαινε στὴν ταρατσά, ἔβγαζε στὸν κήπο κ' ἔπαιζε τὸ κρυφτὸ γυρὼ στὶς πέτρινες γλάστρες καὶ στὰ πανθῶντα δέντρα. Ὁ κήπος ἦταν ἀπέραντος. Στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ φυτόρωτου καὶ πῶς σπάνια λουλουδία. Στὴ ἄλλῃ, ὑπῆρχε ἓνα μεγάλο κοττέτιο. Μαζὶ μὲ τίς κόττες ὅμως, τίς χήνες καὶ τίς πάπιες, ἦταν καὶ μιὰ οἰκογένεια σεσάωνιων... γουρουνιῶν. Ἀπλοῦς ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ τὰ δώδεκα παιδιὰ τους. Τὴν οἶκος γενέαια αὐτὴ τὴ λάτρευε κυριολεκτικὰ ἡ Λιζελότ. Ἰδιαίτερα ὁμῶς ὁ γαμπὸς τῆς γουρουνιά, ποῦ ἦταν περσιανὸν διασάτσῳ. Τὴν εἶχε βαπτίσαι εὐαγγελοῦ Ζαννέτα καὶ μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ ἔμεινε στὴν ἱστορία.

Λιζέλοτ, παρέλασαν ως μάρτυρες κατηγορίας, όχι βέβαια για τον πα-
ποι και έγγονο, αλλά για τη همانانیا Ζανεντ. Ακούστηκαν πολυάρι-
μοι μαρτυρίες και εκπληρώθηκαν μακριά δικαστικές διατυπώσεις. Οι
κατηγορούμενοι έδωσαν Μοτέντ, «από το» η... γουρούνα βλαβή-
του, που άκουσαν στις 19 Φεβρουαρίου 1458 έμπροσς στο δικαστήρι-
ο, που είχε συγκροτηθεί από το δικαστή και δύο προκρίτους. Ή συνεδρία-
σι του δικαστηρίου έγινε στο ύπαιθρο, σιμά στις τάφοις του Βασίλε-
α του Σαβίνου.

Ἡ «μαντὰμ Ζαννέτ» ὤρμησε ἐναντίον τῆς Λιζελότ, τὴν ἀνέ-
τρεψε κι' ἄρξισε νὰ τὴ δαγκώνῃ ἀγρία.

Ξετίστημη

Άρθριτις δίκως πόνους

Με ανάπαυση, θερμότητα, μασάζ και γυμναστική

Μία νέα και άπλη μέθοδος θεραπείας της αρθρίτιδος φαίνεται πως δίνει ικανοποιητικά αποτελέσματα, ακόμη και στις πιο σοβαρές περιπτώσεις, λυτρώνοντας τους αρρώστους από τους βασανιστικούς πόνους και επιτρέποντάς τους να εργαστούν και πάλι κανονικά.

Αποτελεί το καταστάλαγμα μακρών έρευνών και παρατηρήσεων που έγιναν από εκατοντάδες ειδικούς επιστήμονες. Δοκίμαστηκε δε επί 2 χρόνια σ' ένα μεγάλο αμερικανικό νοσοκομείο, πάνω σε μια ομάδα ασθενών, που έπασχαν από βαρεία παροξυσμική αρθρίτιδα και είχαν κατανήσει μισοανάπηροι.

Τα 40% λοιπόν απ' αυτούς ξανάγιναν ικανοί να ζήσουν και να εργαστούν κανονικά. Σ' άλλους τόσους, η ικανότης αυτή αυξήθηκε κατά 25%.

Η νέα θεραπεία μπορεί να εφαρμοστεί από τον ίδιο τον πάσχοντα, στο σπίτι του, με τη βοήθεια ενός συγγενούς ή φίλου. Δε βασίζεται σε φάρμακα, ούτε σε δίαιτες. Είναι μία φυσιοθεραπευτική μέθοδος, που αποτελείται από πέντε σημεία: 1) ανάπαυση, 2) καλή στάση, 3) θερμότητα, 4) μασάζ και 5) σωματική άσκηση.

Η ανάπαυση παίζει ίσως τον κυριώτερο ρόλο. Αναλόγως της περιπτώσεως, περιορίζεται σε ώρισμένες αρθρώσεις ή επεκτείνεται σ' ολόκληρο το σώμα. Η διακοπή της εξαστάται από τη σοβαρότητα της παθήσεως. Όταν υπάρχουν ισχυροί πόνοι κι' άλλα όξια συμπτώματα, η ανάπαυση πρέπει να διαρκεί συνολικά 12 ώρες την ημέρα (οι άπογευματινές και βραδυνές ώρες είναι οι προτιμώμενες) και να γίνεται πάντοτε στο κρεβάτι. Φυσικά, ο κανονικός νυκτερινός ύπνος δε συμπεριλαμβάνεται σ' αυτές τις ώρες της αναπαύσεως.

Η ανάπαυση πρέπει να γίνεται κατά τον εξής τρόπο: Ο αρθριτικός μένει ξεπλωμένος ανώσκελα, με τα μέλη του τεντωμένα ίσια, αλλά και χαλαρωμένα, δίκως να καταβάλλει προσπάθεια. Μπορεί να δυσκολευτεί στην άκρη, σιγά-σιγά όμως θα συνήθισι και θα παρατηρήσει πως λιγοστεύουν οι πόνοι του.

Όσο καλλιεργεί η κατάστασι των αρθρώσεων, τόσο χρειάζεται λιγότερη ανάπαυση. Έρχομαστε τώρα στη στάση του σώματος. Όταν δεν είναι καλή, κουράζονται δυσανάλογα ώριμένοι μύς και παθαίνουν βλάβες οι αντίστοιχες αρθρώσεις. Αντίθετα, με την καλή στάση αποφεύγεται η κόπωση, που εξαντλεί τον οργανισμό και τον προδιαθέτει σ' όλες τις ασθένειες. Αυξάνεται η σωματική αντοχή, λιγοστεύει η καταπόνησι των έρεθισμένων αρθρώσεων, ελαττώνονται οι πόνοι και περιορίζονται οι κίνδυνοι της παροξυσμικής και της αναπαιρίας. Ένας ειδικός γιατρός θα

σας υποδείξει ποιά είναι η κατάλληλη στάσι του σώματος. Η θερμότης ανακουφίζει γρήγορα από τους πόνους και θεωρείται σαν ένα από τα χρησιμοποιώμενα όπλα εναντίον της αρθρίτιδος. Αυξάνει την κινητικότητα των αρθρώσεων, κι' έτσι όχι μόνο προλαμβάνει τις αναπαιρίες, αλλά και διορθώνει τις παροξυσμικές που έχουν ήδη αρχίσει.

Γενικά, πρέπει να εφαρμόζεται όχι περισσότερο από δυο φορές την ημέρα κι' επί 20-30 λεπτά κάθε φορά. Ωστόσο ο γιατρός, για ειδικούς λόγους, μπορεί να συστήσει περισσότερες φορές την ημέρα και μεγαλύτερη διάρκεια. Αλλά ο ασθενής δεν πρέπει ποτέ να παίρνει μόνος του αυτή την πρωτοβουλία, γιατί μπορεί να επιβλαδύνει αντί για ωφέλεια.

Το μασάζ μπορεί να γίνεται από καθενα, αν του δείξη τον τρόπο κάποιος ειδικός. Είναι πολύ ωφέλιμο, γιατί αυξάνει την κυκλοφορία του αίματος στην πάσχουσα άρθρωση και διευκολύνει την αποβολή των ακρυστών ουσιών, που έχουν συσσωρευτεί μέσα σ' αυτήν. Έχει επίσης ενέργεια καταναστική. Πρέπει να γίνεται απαραιτήτως με το χέρι. Τα διάφορα μηχανήματα του μασάζ δεν είναι κατάλληλα για τους αρθριτικούς, μπορεί δε να τους κάνουν κακό.

Τέλος οι ασκήσεις είναι ειδικά μελετημένες για ν' αποκαταστήσουν τις κινήσεις των αρθρώσεων, αλλά χωρίς να τις καταπονήσουν. Φυσικά, δεν είναι οι ίδιες για όλες τις μορφές της αρθρίτιδος: Άλλες προορίζονται για τα χέρια, άλλες για τα πόδια, κλπ.

Αυτή είναι, στις γενικές της γραμμές, η νέα θεραπεία της αρθρίτιδος. Δεν έρχεται ν' αντικαταστήσει τις άλλες — φάρμακα, δίαιτες κλπ. — αλλά να τις συμπληρώσει, ιδίως προκειμένου για ασθενείς που δεν είναι σε θέση να πληρώσουν για πολυδάπανες ιατρικές θεραπείες. Περιγράφεται δε λεπτομερώς σ' ένα βιβλίο που κυκλοφόρησε πρόσφατως στην Αμερική, έγκριμένο από το «Ίδρυμα Άρθρίτιδος και Ρευματισμών». Ο τίτλος του είναι «Νικήστε την αρθρίτιδα» και συγγραφέας του ο Ουίλλιαμ Κίτεν.

Οι «ψαροντουφεκάδες» κινδυνεύουν

Να μερικοί από τους κινδύνους που απειλούν τους «ψαροντουφεκάδες», όταν βουτάνε σε μεγάλο βάθος χωρίς σκάφανδρο: Μπορεί να σπασούν τα τύμπανα των αυτιών τους και να πάθουν βλάβες το ίδιο το αυτί, και αιμορραγίες του μεσενόος. Να συμπιεσθή ο θώρακας, από παρατεταμένη συγκράτησι της αναπνοής, και να προκληθή πνευμονική συμφορησι. Να συμβεί έμβολη, από φυσαλίδες αέρος ή αίματος που ελευθερώνονται μέσα στο αίμα. Να υποστεί ο φάρμαξ ένα είδος νωρόσεως, να χάσει τα λογικά του, σαν νάχη μεθύσει από κρασί, και να πέσει σε μοιραία λάθη.

Μία παράξενη αρρώστεια Μία από τις περιεργότερες αρρώστειες προστηρίθηκε και περι-

γράφηκε από ένα Γάλλο γιατρό το 1885. Τα συμπτώματά της αρχίζουν με ισχυρές συσπάσεις του προσώπου και ακατάχατο λόγυγκα και τελειώνουν μ' ένα χείμαρρο από αίσχολογίες! Δεν υπήρχε κανένα γνωστό φάρμακο εναντίον της, μέχρι πρό όλιγου καιρού που εισηγήθη σε κάποιο νοσοκομείο του Λονδίνου ένα θύμα της, που ξεστόμιζε βροσιές και βλαστήμιες με ρυθμό 40 λέξεων στο λεπτό. Οι γιατροί σκέφτηκαν τότε να του δώσουν δοκιμαστικά να εισπνεύσει διοξείδιο του άνθρακος σε μεγάλη δόσι. Αμέσως εξαφανίστηκε το στραβόμα του προσώπου του, κι' ύστερα και τα άλλα συμπτώματα.

Άκινδυνα τσιγάρα

Το τσιγάρο του μέλλοντος θα αποτελείται πιθανότατα από καπνό απηλαγμένο απ' τους φυσικούς κηρούς του, τσιγαρόχαρτο κατασκευασμένο με σουλφονικό αμμόνιο, και ένα τελείο φίλτρο. Κατά τον ειδικό καρκινολόγο δόκτορα Έρνεστ Γουίτερ, το κηρώδες περιβλήμα των φύλλων του καπνού είναι η κυριώτερη πηγή των καρκινογόνων ουσιών που έχουν βρεθή σ' αυτόν. Έξ' άλλου, με το μυστικό του τσιγαρόχαρτου σε διάλυσι σουλφονικού αμμόνιου και το στέγνωμά του ύστερα, περιορίζεται πολύ η παραγωγή επικινδύνων ατμών βενζοπυρενίου απ' αυτό. Τέλος, μπορεί και τώρα ακόμη να κατασκευαστούν τελειότερα φίλτρα, που να συγκρατούν 40% περισσότερη πίσσα του καπνού.

Ο άλκοολισμός θεραπεύεται με δίαιτα

Τα πειράματα που έκανε σε πειραματόζωα ο Αμερικανός βιοχημικός Ρότζερ Ουίλλιαμς, απέδειξαν ότι, όταν ένα ζώο δεν τρέφεται καλά, δείχνει μία έκδηλη κλίσι προς το αλκοόλ. Μόλις όμως καλλιεργήση η τροφή του και πάρη τα θρεπτικά στοιχεία που του λείπουν, δε θέλει πια να ξαναπιει οινόπνευματώδη ποτά.

Αυτά τα πειράματα έπεξετάθη-

σαν και σ' ανθρώπους, και συγκεκριμένα σε χιλιάδες αλκοολικούς. Αποδείχτηκε δε ότι, όταν τσάρουν καλά, θεραπεύονται αυτόματα απ' το πάθος τους, ή τουλάχιστον πίνουν πολύ λιγώτερο.

Τώρα ο Αμερικανός βιοχημικός εργάζεται για να καθορίση ένα σύστημα «διαιτητικής θεραπείας» του αλκοολισμού.

Φταίει ή χοληστερόλη;

Η Αμερικανική Καρδιολογική Έταιρεία ανακοίνωσε τελευταίως ότι δεν υπάρχουν αρκετές αποδείξεις πως η χοληστερόλη πολλή χοληστερόλη στο αίμα μπορεί να προκαλέση απόφραξι των αρτηριών και σπληνίτι. Συνεπώς, δε χρειάζεται για τους καρδιακούς δίαιτα πτωχική σε χοληστερόλη. Ωστόσο πολλοί γιατροί, πιστοί στις παλιές και κλασσικές αντιλήψεις, εξακολουθούν να επιβάλλουν τέτοια δίαιτα στους αρρώστους τους. Πρέπει να σημειωθή ότι, σύμφωνα με μία στατιστική, ο μέσος υγιής Αμερικανός εισάγει κάθε μέρα στον οργανισμό του, με την τροφή του, 600 χιλιοστόγραμμα χοληστερόλης.

Πίνουν φωτιστικό εινόπνευμα

Όταν οι χρόνιοι αλκοολικοί νοσηλεύονται σ' ένα νοσοκομείο και δε μπορούν πια ν' αντισταθούν στο πάθος τους, πίνουν ότι βρουν μπροστά τους, ακόμη και φωτιστικό οινόπνευμα! Αλλά οι δηλητηριώδες προσμίξεις που περιέχει αυτό το οινόπνευμα, τους προκαλούν σοβαρά τοξικά φαινόμενα: αύξησι του σπληνός στο αίμα, θάλασσα της όρασεως, δυνατούς πόνους στο στομάχι, κάψιμο στα μάτια, ακαμψία των άκρων, σπασμούς, δύσπνοια, απώλεια των αισθήσεων. Αν δεν εφαρμοστή εγκαίρως μια κατάλληλη θεραπεία — κυρίως με ενδοφλέβιες ενέσεις κοινής ζάχαρης — το θύμα μπορεί και να πεθάνη ή να πάθη πνευμονία βαρείας μορφής.

ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΗ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

«Νέο δόκτορα Τζέκυλ» αποκαλούν πολλοί συνάδελφοι του, τον καθηγητή Άλαν Φίσερ του Πανεπιστημίου του Πίτσμπουργκ, που ισχυρίζεται ότι ανακάλυψε τον τρόπο να δημιουργήση μία γενιά υπεράνθρώπων. Ο καθηγητής Φίσερ υποστηρίζει πως η μεθοδός του αρχίζει με μια γενική ανακατανομή του ανθρώπινου οργανισμού που επιτυγχάνεται με τον ένοφθαλμο έρεθισμένον όρμιον. Κατά τους ισχυρισμούς του ίδιου του καθηγητού, ο «υπεράνθρωπος» του θα μπορεί να ζήση τουλάχιστον 150 χρόνια.

Οι συγκινήσεις προκαλούν ρευματισμούς

Τι είναι η ρευματική νευρώσι

Στο τελευταίο διεθνές ψυχοσωματικό συνέδριο της Κοπεγχάγης, ένας διαπρεπής επιστήμιαν ανέφερε την περίπτωση μίας γριάς μακρησίας, που, κάθε φορά που έβγαине από το δωμάτιό της για να περάση στο σαλόνι του μεγάρου της, ρωτούσε τον υπηρέτη της:

— Πιό, ποιά είναι το πόδι που με πονάει σήμερα;

Και, ανάλογα με την απάντησι του υπηρέτη, άρχιζε να κουσταινι άλλοτε από το δεξί κι' άλλοτε από το αριστερό πόδι.

Η γριά μακρησία είχε πάθει απλούστατα από την καλονυμένη ρευματική νευρώσι. Πίστευε, δηλαδή, ότι υπέφερε από ρευματισμούς κι' ότι έπρεπε να πονάει. Της χειριζόταν όμως καί... η συμβουλή του υπηρέτη της, για να έντοπιση τον πόνο της.

Στην ίδια κατηγορία ανήκουν και πολλοί άλλοι «δημητοπαθείς» που δεν έχουν, όμως, την ευχέσια, όπως η μακρησία, του παραδειγματος, να διαβάσουν έναν καλόβολο υπηρέτη, για να τον συμβουλευώνται σχετικά με τον πόνο τους.

Οι ρευματικές νευρώσεις είναι το ίδιο διαδεδομένες όσο και οι πραγματικές. Οι γνήσιοι ρευματισμοί. Και σε πολλές περιπτώσεις ο γιατρός βρίσκει σε άνηχάνια γιατί δεν έρεει σε ποιά κατηγορία να κατατάξη τον ασθενή του.

Οι επιστήμονες διακρίνουν δύο είδη ρευματικής νευρώσεως:

1) Την πρωτοπαθή. Ο ασθενής παραπονείται ότι πονάει. Αλλά καμιά εξέτασι (κλινική, ραδιολογική, εργαστηριακή κλπ.) δεν επιβεβαιώνει την πάθησι του, που είναι ολότελα φανταστική.

2) Την δευτεροπαθή. Παρατηρείται σε άτομα που είχαν πάθει από ρευματισμούς αλλά που θεραπεύτηκαν οριστικά. Παρά τη θεραπεία τους, όμως, εξακολουθούν να παραπονούνται ότι πονούν και το πιστεύουν πραγματικά. Όλο που ο πόνος βρίσκεται και πάλι μόνο στο μυαλό τους.

Οι δόκτορες Τράουτ, Χουνταίν, Λουσερίνι, Αντονέλλι κλπ. πρόσεξαν, εξ' άλλου, ότι οι υποτοπές των ρευματισμών συμπίπτουν με γεγονότα ή καταστάσεις, που διαταράσσουν την ισορροπία του οργανισμού. Μια δυνατή συγκίνησι, διάφορες επαγγελματικές ή κοινωνικές στενοχωρίες, ένας δυνατός φόβος, μια αγωνιώδης ανσμονή κλπ., μπορούν να προκαλέσουν υποτροπή των ρευματικών ενόχλησεων.

Το ίδιο φαινόμενο μπορεί να παραχθή και πρωτοπαθώς. Στην περίπτωση αυτή, οι ρευματισμοί βρίσκονται σε λαιθάνουσα κατάσταση. Άσκει να διαταραχθή η ισορροπία του οργανισμού από κάποια αίτια όπως αυτές που αναφέραμε για να εκδηλωθή η ρευματική πάθησι.

Έχει παρατηρηθή ότι ρευματικές νευρώσεις είναι πιο συχνές στις γυναίκες. Οι ρευματολόγοι μιλούν σ'

αυτή την περίπτωση για το καλούμενο «σύμπλεγμα της Άρτέμιδος».

Η Άρτεμις, κόρη του Διός και της Λητούς, είχε κληρονομήσει από τη μητέρα της την ομορφιά της, αλλά είχε πάρει από τον πατέρα της τον ανδρικό χαρακτήρα του. Γι' αυτό, αγαπούσε το κυνήγι και τον άθλητισμό. Ήταν μ' απλούστερα λόγια, μία γυναίκα, που, ενώ διατηρούσε όλες τις χάρες και τη γοητεία του φύλου της, είχε, όμως, χαρακτήρα ανδρικό, δυναμικό, τολμηρό και κυριαρχικό.

Παρόμοιες γυναίκες υπάρχουν σ' όλες τις εποχές. Παύεται για γυναίκες που μεγάλωσαν κάτω από την επιβλεψή της μητέρας τους, αλλά θαύμαζαν κουφά τον πατέρα τους κι' ήθελαν να του μοιάσουν. Γι' αυτό, έπιδίδονται σ' απτό, φιλονεικούν με τους αδελφούς του και μοιάζουν με αγριόκατα.

Οι γυναίκες αυτές, όταν παντρεύονται, αγωνίζονται να επιβληθούν στους άντρες τους και δεικνύονται πολύ αυστηρές στα παιδιά τους. Θέλουν η γνώμη τους να υπερισχύη παντού και πάντοτε. Προσέξτε τώρα! Όταν αυτές οι γυναίκες αντιμετωπίζονται αντίθετες στο συναισθηματικό ή το ήθικό πεδίο, δημιουργείται μέσα τους μία βίαιη ανστική αντίδρασι, που εκδηλώνεται με τη μορφή νευρώσεως.

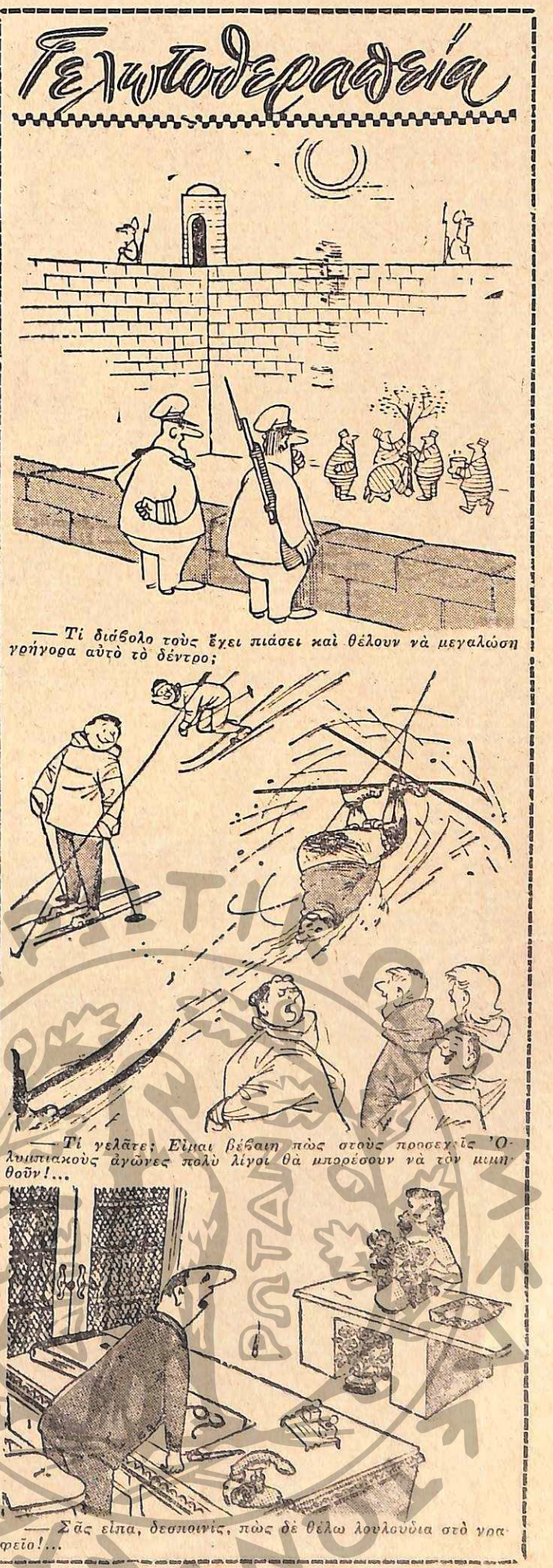
Οι νευρώσεις αυτές, στις γυναίκες που ανήκουν στον τύπο της Άρτέμιδος, έντοπίζονται συνήθετα στο κινητικό σύστημα. Έχουμε τότε τη ρευματική νευρώσι, για την οποία μιλήσαμε παραπάνω.

Η ρευματική νευρώσι (οι γιατροί μιλούν επίσης για νευρωτικούς ρευματισμούς) απασχόλησε σε πολλές συνεδριάσεις τα δύο τελευταία ρευματολογικά συνέδρια, του Άσπερταμ (1956) και της Κοπεγχάγης (1957).

Τα άτομα που πάσχουν από νευρωτικούς ρευματισμούς παρατηρούν οι ειδικοί επιστήμονες, υποφέρουν περισσότερα από όλα τα άλλα. Γι' αυτό, ο γιατρός πρέπει να τα πείσει και να προσπαθή να τα βοηθήσει, κι' όταν ακόμη δεν παρατηρή σ' αυτά καμιά όρανη βλάβη.

Οι νευρωτικοί ρευματισμοί δεν επηρεάζονται ούτε από τα κλασσικά αντιρρευματικά φάρμακα (σαλικυλικών νάτριον, πυραμιδόν, γουσσό, βέρον, ινδο κλπ.) ούτε από τα νεώτερα (του τύπου της κορτιζόνης και της φαινυλπουταζόνης), ούτε ακόμη από τα φυσιοθεραπευτικά μέσα (ακτίνες Χ, υπέρηχοι κλπ.). Τα μόνα φάρμακα που μπορούν να τους επηρεάσουν, είναι εκείνα που επδρουν στο νευρικό σύστημα. Έκτός από τα κλασσικά φάρμακα αυτού του τύπου (βαλζοεινά, παρσιφορίνη κλπ.), οι σύγχρονα ψυχιατρικοί συνιστούν επίσης ηρεσепίν, τη χλωροπρωμάζιν κλπ.

Τα φάρμακα αυτά ήρεμα το νευρικό σύστημα, καταπραύνουν την άγανία του ασθενούς και εξαφανίζουν βαθμιαία τα συμπτώματα της ασθένειας του που — δε υπ' όστασε να το πούμε — β'ίσκεται μόνο μέσα στο μυαλό του. Πάχυνά που δεν σημαίνει ότι είναι για το λόγο αυτό λιγώτερο άρρωστος από έναν άλλον.

Τι γελάει; Είναι βέβαια πως στους προσεχείς Ολυμπιακούς αγώνες πολύ λίγοι θα μπορέσουν να τον μιμηθούν!

Σας είπα, δεσποινίς, πως δε θέλω λουλούδια στο γραφείο!

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Άλλοξ τὸ θέλησε!...

Μία φορά ὁ Χότζας βρέθηκε σὲ μεγάλες στενωχόριες καὶ ἤτανε νὰ σκάσει μὲ τὴν ἀναπαράδεια, πού τὸν ἔδερενε.
— Ἀμὲν γυναῖκα! Μπαλάντισα πιά ἀπ' τὴ φτώχεια καὶ τὴν κακομοιριά... Θὰ πάρω τὸν ματιὸν μου κ' ὅπου μὲ βγάλῃ ἡ ἀκρη... εἶπε μιά μέρα στὴ Φατιέ.
— Τρελλάθηκες μωρὲ ἀντρα μου; φώναξε ἐκεῖνη ἀναστατωμένη. Καὶ μὲνα ποῦ θὰ μ' ἀφήσεις;
— Ἐννοῖα σου καὶ σκέφτηκα γιὰ σένα! τῆς εἶπε χαμογελῶντας. Θὰ πᾶς στοὺς συγγενεῖς σου γιὰ... ἐπίσκεψι μόλις φύγῳ καὶ δὲ θὰ τὸ κουνήσης ἀπὸ κεῖ ὡς πού νὰ γυρίσω...

Καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ βγάλῃ ἀχνὰ ἀπ' τὸ στόμα τῆς ἡ Φατιέ, ὁ Ναστραδὶν μάζεψε τὰ μισογάλλια του, κατέβαλε τὸ γάϊδαρό του καὶ τοῦδωσε δρόμο! "Υποτρε" ἀπὸ μένος ὁ Χότζας ἔφτασε ἐπὶ τέλους σὲ μιά μεγάλη πολιτεία κ' ἐκεῖ ἀποφάσισε πιά νὰ κατασταλάξῃ.

— Θὰ πᾶω νὰ μείνω στὸ μουσαφίρ-δντά ἀπὸψε κ' ἀπὸ αὔριο, πρωὶ-πρωὶ, θὰ πιάσω δουλειά, εἶπε ἀπὸ μέσα του.

Κι' ὅλο τὸ βράδυ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ βρῇ τί δουλειά θὰ ἔκανε. Καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ κἀνῃ τὸν... προφήτη. Καὶ πραγματικά, μὲν ἡμέρας, τράβηξε γιὰ τὸ παζάρι κ' ἀρχισε νὰ λὲθ δουλεύει.

— Ἀς ὁλοσύν, χὰκ ὁλοσύν (Ἄλλο δὲ εἶναι, δίκαιο νὰ εἶναι)... Ἔτσι λέει ὁ προφήτης, πιστοί, γι' αὐτὸ ἔλατε ν' ἀκούσετε τὴ διδασκαλία μου γιὰ νὰ σωθῶτε οἱ δικές σας ἀμαρτίες καὶ τῶν πεθαμένων σας.
— Καὶ ποῦς εἶσαι τοῦ λόγου σου; ἀρχισαν νὰ τὸν ρωτοῦν.

— Προφήτης εἰμαι... Γ' αὐτὸ ἀκούστε μὲ προσοχὴ τί θὰ σᾶς πῶ, γιὰ νὰ πᾶτε στὸν Παράδεισον... ἀρχισε νὰ λὲθ ὁ Ναστραδὶν. Κι' ὁ κόσμος, περίεργος καθὼς ἦτανε κ' ἀπλοϊκός, μαζεύτηκε εὐθὺς γύρω ἀπ' τὸ Χότζα καὶ τὸν ἀκούγε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Μπαρὲ μορφορὰ τὰ λέει! Στ' ἀλήθεια φήτρε θάνατι! Ἐλεγον μεταξὺ τους.

Καὶ σὲ λίγο ὅλη ἡ πολιτεία τῶμαθε πὼς ἦρθε ἀπ' τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς ἕνας προφήτης, πού συχωράει τίς ἀμαρτίες ζωντανῶν καὶ πεθαμένων.
Ὁ Χότζας ἔτριβε τὰ χέρια ἀπ' τὴ χαρὰ του καὶ συνέχισε τὴ... διδασκαλία του. Καὶ σὲ λίγο, ἀφοῦ εἶδε πὼς τὸν πῆρανε στὰ σοβαρά, σκέφτηκε καὶ βρῆκε τρόπο γιὰ νὰ μαζεύῃ παρήδες! Ζητοῦσε, λοιπόν, ἕνα χρυσὸ φλουρί γιὰ ἄφειο ἀμαρτιῶν τῶν πεθαμένων καὶ δύο φλουριά τῶν ζωντανῶν κ' εἶδνε κ' ἕνα χαρτί γι' ἀπόδειξι σ' ὅσους τὸν πληρώναν...

Ἡ δουλειά ἔτσι πῆγαινε σπουδαία κ' ἔγινε τόσο γνωστὸς πού ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά τῆς γυναίκας τοῦ πασά.

Τὸν φώναξε λοιπὸν ἡ Βαλιντέ-χανοῦμ στὸ παλάτι καὶ τὸν ρώτησε:

— Μεγάλε μου προφήτη, τί πρέπει νὰ κάνο γιὰ νὰ συχωρεθοῦν οἱ ἀμαρτίες μου;

— Νὰ κἀνῃς ὅσα καλὰ μπορεῖς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, τὴ συμβούλευε ὁ Χότζας. Τότε θὰ συχωρεθοῦν οἱ ἀμαρτίες ὅχι μόνο τῶν γονιῶν σου, ἀλλὰ κ' οἱ ἀμαρτίες οἱ δικές σου καὶ τοῦ ἀντρα σου...

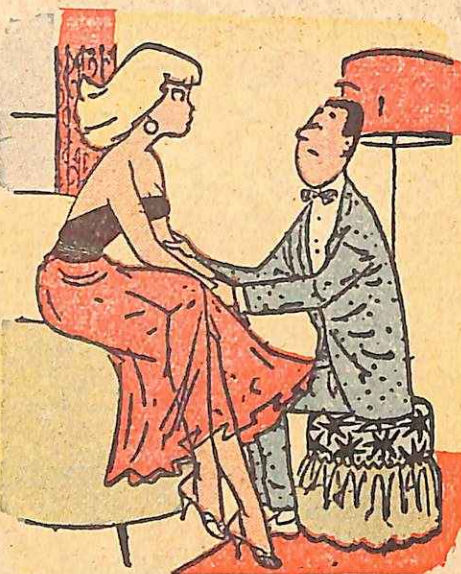
Ἡ χανοῦμ τὸν πίστεψε, κ' ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησε, τὸν γέμισε μ' ἕνα σωρὸ μπαξίσια καὶ τοῦδωσε ὅλα τὰ χρυσασφικά της!

Σὰν τῶμαθε ὁμὸς ὁ πασάς, κατὰβρε πὼς κανένας ψευτοπροφήτης θάταν κ' ἀφοῦ καβάλλισε τ' ἄλογο του, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν βρῇ. Ὅταν πῆγε ὁμὸς κάμποσο δρόμο στάθηκε σὲ μιά βουσία νὰ πῇ τ' ἄλογο του νερό κ' ὁ ἴδιος νὰ ξεποστῇ. Ἀλλὰ σὲ μιά στιγμή, πού ξεμύκρυνε λίγο ἀπ' τὸ ἄλογο, πετιέται ὁ Χότζας πού ἦταν ἐκεῖ κοντὰ κρυμμένος κ' εἶχε μάθει πὼς αὐτὸν γύρευε ὁ πασάς κ' ἀφοῦ ἔδωσε ἕνα σάλτο στ' ἄλογο τοῦ πασά κίνησε νὰ φύγῃ.

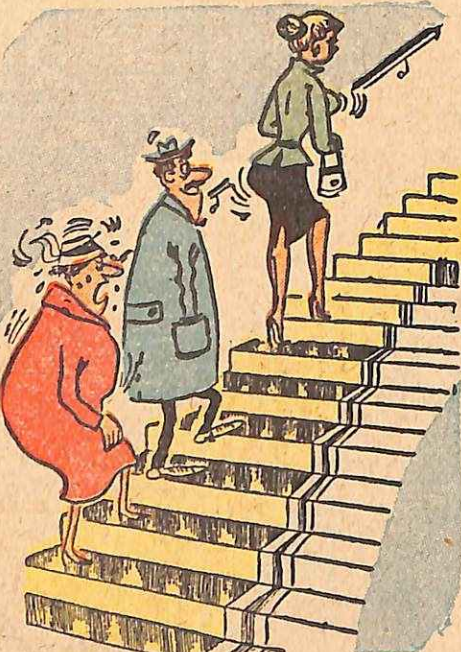
— Εἰ τί κάνει ἐκεῖ, ἀνθρωπέ μου; τοῦ εἶπε κατὰπληκτος ὁ πασάς.

— Τί νὰ κάνο, ἀρχοντά μου; ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ Χότζας. Ὁ ἄλλοξ τὸ θέλησε, βλέπετε! Ἐγὼ σὰν προφήτης πρέπει νὰ πᾶω καβάλλα κ' εἶναι σὰν κοινὸς θνητός, ὅς πᾶς σπῖτι σου καὶ μὲ τὰ πόδια... Κι' αὐτὸ γιὰ νὰ πιστεῖς πὼς εἰμαι προφήτης!

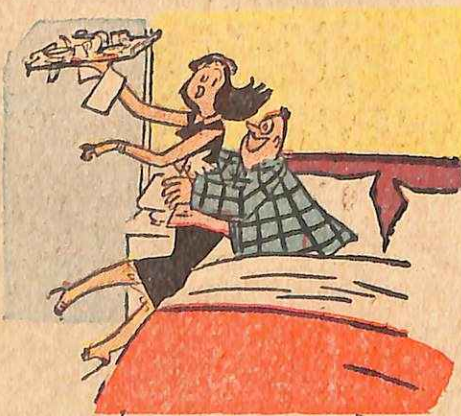
Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Ναστραδὶν ἔγινε καπνός, τραβῶντας μὲ τ' ἄλογο τοῦ πασά γιὰ τὸ χωριό του.

— Ἀγαπᾷς τὰ ζῶα, χουρή μου;
— Πρὸ παντός τὰ βιζόν!...

Ἡ σύζυγος: Ἀρχίζω νὰ ὑποψιάζομαι γιατί δὲ θέλησες νὰ πάρουμε τὸ ἀσανιέρ!...

— Ὅχι εὐχαριστῶ, κύριε, ἐγὼ πῆρα ἤδη τὸ ποινό μου!

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Σφυριά κ.λ.π.

Τὶ διάβολο θὰ γίνῃ μὲ σένα ἐπὶ τέλους; Θὰ θέσῃς τέρμα καμμιὰ φορὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀπαράδεκτη κατάστασι ἡ δχι; Ἐξῆ μῆνες διαρκεῖ ἀνευ διακοπῆς, ἔξη μῆνες σὲ ὑποφέρω, ἔξη μῆνες μού κανεῖς τὰ νεῦρα τελατίνι. Σὲ σένα τὸ λέω, ἀξιώτιμε κύριε συγκατόικε, σὲ σένα πού ἔχεις ἐγκατασταθῇ στὸ ἀπὸ πάνω διαμέρισμα καὶ μού παρασταίνεις τὸν ἀνῆξερο. Τί εἶπες; Τί κανεῖς καὶ μὲ ἀνησυχεῖς; Τὸν καυμένο!
Δὲν καταλαβαίνει καὶ ρωτάει νὰ μᾶθη.

Τί κάνει, λέει!

Ἄμ καὶ τί δὲν κάνεις; Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἡ μαύρη μου ἡ τύχη σ' ἔφερε νὰ νοικιάσῃς τὸ ἀπάνω, αὐτὸ τὸ διαμέρισμα δὲ βρῆκα μιάς στιγμῆς ἡσυχία. Γιατί ἐσύ ἔξη μῆνες, ἄλλη δουλειά δὲν κάνεις, παρὰ νὰ δημιουργῇς συνεχῶς θόρυβο καὶ φασαρία, πρωὶ, μεσημέρι, ἀπόγευμα, νύχτα μεσάνυχτα.

Πότε καρφώνεις τὰ κάδρα, τὰ ξεκαρφώνεις καὶ τὰ ξανακαρφώνεις. Πότε διορθώνεις τὰ καλοριφέρ. Πότε βάζεις καινούργια ράφια στὴν κουζίνα ἢ μεταθέτεις τὰ παλιά. Πότε βάζεις τακάκια στοὺς τοίχους. Πότε μεταφέρεις τίς ἡλεκτρικὲς ἐγκαταστάσεις. Καὶ κάθε τόσο ἔχουμε κ' ἕνα σούρσιμο ἐπὶ πᾶν. Καθὼς ἀντιλαμβάνομαι ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ θορύβου, μπουρδες, κρεβάτια, καναπέδες, πολυθρόνες, πᾶνε κ' ἔρχονται. Καὶ πᾶνε κ' ἔρχονται κ' οἱ μαστόροι: Ξυλουργοί, ἡλεκτρολόγοι, υδραυλικοί, χτίστες, ἐπιπλοποιοί. Καὶ γκάπα-γκάπα τὰ σφυριά καὶ τὰ πριόνια καὶ τὰ κατσαβίδια καὶ οἱ λοστοὶ στὰ καρφιά καὶ στὰ εἴλα καὶ στὰ τσιμέντα καὶ στὰ μέταλλα. Αὐτὸ δὲν εἶναι σπῖτι, κύριε. Εἶναι ἐργοστάσιο.

Τί γίνεται, λοιπόν; Τί εἶπες; Τακτοποιεῖς τὸ σπῖτι σου, ὅπως κάνει ὁ καθένας ὅταν ἐγκαθίσταται σὲ καινούργιο σπῖτι; Σὺμφωνοί, τὸ καταλαβαίνω καὶ τὸ παραδέχομαι. Κάθε οἰκογένεια ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα, νὰ κἀνῃ καὶ λίγη φασαρία μέχρι νὰ βολεῖται. Ἀλλὰ αὐτὸ θὰ κρατήσῃ δυὸ μέρες, τρεῖς αἵντε δέκα. Ὅχι ἔξη μῆνες πού ἔχεις ἀρχίσει καὶ τελειωμὸ δὲν ἔχεις.

Κι' ἐν πρώτοις, τί συμβαίνει μὲ τὰ ἐπιπλα καὶ ὅλο τὰ μεταφέρετε; Ὅριστε; Δὲν βρῆκατε ἀκόμα τὴν ἀρμόζουσα θέσι νὰ τὰ βάλετε; Καὶ τὰ κάδρα; Πόσα κάδρα ἔχετε; Δυὸ χιλιάδες ἢ τρεῖς; Ἀ! Καὶ σ' αὐτὰ ἀμφιβάλλετε καὶ τὰ βάζετε πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ, μέχρι νὰ βοῆτε τὴ θέσι πού πάει στὸ καθένα! Ἀυτὰ ράφια; Πόσα ράφια θὰ βάλετε; Ὁ χτακόσια; Ἀ! Ἐδῶ ἐπεμβαίνει ἡ κυρία, ἡ ὁποία τοὺς ἀλλάζει τοποθέτησι, γιὰ νὰ τὰ φτιάξῃ ἔτσι πού νὰ τὴ βολεύουν.

Τί ἔκανε λέει; Δικαίωμά σας νὰ κάνετε στὸ σπῖτι σας ὅτι σας ἀρέσει; Νὰ μὲ συγχωρήτε, κύριε. Νὰ κάνετε ὅτι σας ἀρέσει, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐνοχλήτε τὸν ἄλλον. Διότι ἀπὸ κάτω, ἀπὸ πάνω καὶ ἀπὸ δίπλα κάθονται ἄνθρωποι, πού τοὺς ἔχετε ἔξη μῆνες σὲ κατάστασι ἐπαναστάσεως. Βροντολογαίει ὁλόκληρη ἡ πολυκατοικία ἀπ' τὰ σφυριά καὶ τὰ πριόνια καὶ σὰς ἔχει μισήσει ὁλος ὁ κόσμος της. Λοιπόν, κύριε πὼς σὲ λένε. Σοῦ δῶν δυὸ μέρες προθεσμία ἀκόμα, νὰ τελειώῃς αὐτὴ ἡ ἐνοχλητικὴ ὑπόθεσις. Κάνε ὅπως καταλαβαίνεις αὐτὰ τὰ δύο ἐικοσιτετράωρα καὶ τελείωνε. Γιατί ἀλλοιῶς σημεῖωσέ το. Θὰ εἰσβάλω στὸ οἰμάδι σου, θ' ἀρπάξω ἕνα σφυρί καὶ θὰ σοῦ καρφώσω τακάκι στὸ κεφάλι. Μέχρι ἐδῶ εἰμαι!...

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Μαργαρίτα
Γαῖνη

(Σε είδα να γεμίζεις ένα περί-
στροφο...)

Ο Πήτερσον έκανε, μηχανικά, άρνητική κίνηση με το κεφάλι του. Και, προχωρώντας σαν αυτόματο, ώδηγησε τον επισκέπτη του στο γραφείο του.

Ο Νίκλεμπυ έβγαλε την γκαμπαντίνια του — από μέσα φορούσε ένα παλτό, τριμμένο κοστούμι — ξαπλώσε αναπαυτικά σε μία βαθεία πολυθρόνα του, κι έβριζε βλέμματα θαυμασμού στην πλούσια επίπλω-
σι του γραφείου του. Έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα από την τσέπη του, και άναψε ένα.

— Χαίρομαι, Πήτερσον, είπε τέλος — τονίζοντας μιά-μιά τις λέξεις του — επειδή επέτυχες στη ζωή σου και τα κατάφερες να γίνης πλούσιος. Έγώ ήμουν άτυχος. Με πέταξαν από το σώμα επειδή άφησα από άπροσεξία μου να δραπέτευση μέσα από τα χέρια μου, ένας κατάδικος που τον πήγα να στείλεις φυλακή στο Σινγκ-Σινγκ, ένας πελάτης του βα-
λάμου των αερίων. Η αλήθεια είναι ότι είχε την καλωσύνη να μου δώσει ένα σημαντικό ποσό, για να του κάνω τη μικρή αυτή διευκό-
λυνση... Τα λεπτά του, όμως, δεν έπιασαν τόπο. Έκανα κάτι δουλειές που δεν έπιασαν, και από τότε γυρίζω εδώ κι' εκεί σαν την άδικη κα-
τάρα. Ζω με τα φέμματα, ενώ ένας θανατοποιείται...

— Δεν είμαι φονιάς! τον διέκοψε απότομα ο Πήτερσον. Σκότωσα χωρίς να φταίω, έχοντας ώριμα μέλη ελαφρυτικά, αδιάφορο αν δεν μπο-
ρεσα να πείσω το δικαστήριο...

— Όπωςδήποτε σε μένα όφειλεις τη ζωή σου και την περιουσία σου! βρυχήθηκε ο Νίκλεμπυ.

— Και ήθελες τώρα... για να μου ζητήσεις χρήματα; ρώ-
τησε ο Πήτερσον. Καταλαβαίνω, ότι...

— Δεν καταλαβαίνεις τίποτα! φώναξε ο Νίκλεμπυ. Είσαι πολύ γελασμένος αν φαντάζεσαι πως ήρθα να σου ζητήσω μονάχα λίγα δολάρια... Διάδεξα πώς έφημερίδες τη δω-
ρεά σου, σε γνώρισα από τη φωτογραφία σου, αν και αλ-
λώς ένομα, και σκέφτηκα ότι η περιουσία σου ανήκει πραγματικά σε μένα... Αλλά που ζητώ τώρα από σένα, εί-
ναι ν' ανακαλέσεις τη δωρεά σου στο κράτος και να χαρί-
σης σε μένα το κτήμα σου!

— Αδύνατο! ούρλιαξε ο Πήτερσον.

— Διαφορετικά, συνέχισε ο Νίκλεμπυ, με τρομακτική απάθεια, θα είδοπαίωνα την αστυνομία ότι ο μέγας ευε-
ργέτης είναι ένας θανατοποιήτης, που ακόμα ψάχνουν να τον
βρουν!

Ο Πήτερσον σκούπισε τον ιδρώτα που έσταζε από το μέ-
τωπό του. Καταλάβαινε ότι βρισκόταν στη διάθεση ενός εκδίαστου.

— Δεν μπορώ να σου δώσω φέμωας απάντησι! ψιθύρισε τέλος. Άφη-
σέ με να το σκεφτώ...

— Πολύ ώρα! είπε ο Νίκλεμπυ, βέβαιος πιά για την επιτυχία του.

Σου δίνω προθεσμία ως αύριο το πρωί. Σε το μεταξύ, βάλε με κάπου να κοιμηθώ, γιατί είμαι κατάκοπος...

Ο Πήτερσον, θέλοντας και μη, ανέθηκε στο άπανάω πάτωμα κι' έ-
τοιμασε ένα κρεβάτι για τον ανεπιθύμητο επισκέπτη. "Υστερα, γύρισε
στο γραφείο του.

Άρχισε να βηματίζει νευρικά, με τα χέρια πίσω από τις πλάτες.

Θα ήθελε ν' άμνηση τις άπειλές του Νίκλεμπυ και να πραγματοποιή-
ση την απόφασί που είχε πάρει σχετικά με το κτήμα. Άν, όμως, ο
άλλος τον μαρτυρούσε... τι θα γινότανε τότε; Άσφαλώς τον περίμενε
ο θάλαμος με τ' αέρια.

Με τη σκέψη αυτήν, ο Πήτερσον ένοιωσε το μυαλό του να σαλεύει.

Και, στην άπελπισία του, μιά τρελή ιδέα πέρασε από το μυαλό του:

να σκοτώσει τον Νίκλεμπυ στον ύπνο του! Κανείς δε θα τον είδε να
πηγαίνει στο κτήμα, κανείς δε θα μάθαινε την εξαφάνισή του.

Ανατριχίασε από άβηδία όσο συλλογιζότανε πως θα ξαναγινότανε
δολοφόνος, τώρα που πίστευε ότι οι καλές του πράξεις τον ξεδιώωναν
για το παλιό του έγκλημα... Μά έπρεπε να το κάνει αυτό, αν ήθελε
να περιώση την περιουσία του από τα νύχια ενός εκδίαστου και να
την άρήσει σ' ένα γραφείο του, άνοιξε με αποφασιστική κίνηση ένα συρ-
τάρι, τράβηξε από μέσα το περίστροφό του και το γέμισε σφαίρες,

χωρίς να τρέμει διόλου το χέρι του. Τη στιγμή εκείνη, τα βλέμμά του
έπεσαν σε κάτι, πεταγμένο κοντά στο γραφείο. Έσκυψε και το
πήρε. Ήταν ένα πακέτο τσιγάρα. Εκείνος δεν κάπνιζε. Ήταν του
Νίκλεμπυ, που του έπεσε από την τσέπη.

Έσπυσε το φές στο γραφείο κι' έτοιμαζότανε ν' ανέθι στο άπανάω
πάτωμα, όταν ξαφνικά χτύπησε το τηλέφωνο. Σήκωσε, παραεμένε-
νος, το ακουστικό. Ποιος να τον ζητούσε άραγε τέτοια ώρα;

— ...Έδώ αστυνομικό τμήμα της περιφέρειας... Θεωρούμε ύποπρω-
σί-μας, κύριε Πήτερσον, να σάς πληροφορήσουμε ότι η ξύλινη γέφυρα
που περνά πάνω απ' το χείμαρρο και βγαίνει στο δρόμο προς το κτήμα
σας, έπαθε σοβαρές βλάβες πριν από μιά ώρα. Πλημμύρισαν τα νερά
με τη σιμεντίνη ραγδαία βροχή... Μόλις την επισκευάσουμε, θα σάς τη-
λεφωνήσουμε και πάλι. Σε το μεταξύ, να μην περάση κανείς με αυτοκι-
νητο από τη γέφυρα... γιατί είναι το ίδιο σαν ν' αυτοκτονή. Η γέφυρα
στέκεται ακόμα όρθια, μα δεν σηκώνει άλλο βόρος...

— Ειχαριστώ για την πληροφορία! ψιθύρισε, άφηρημένος, ο Πή-
τερσον, και κατέβασε το ακουστικό.

Τι τον ενδιέφεραν πιά όλα αυτά; Ο νους του γυρνούσε άλλο...

Έβγαλε, άναστενάζοντας, το περίστροφο στη τσέπη του και είχε ήδη
ανέβει τρία-τέσσερα σκαλιά, για να πάη στο άπανάω πάτωμα, όταν, ξα-
φνικά, άκουσε το θόρυβο μοτέρ.

Γύρισε πίσω, έτρεξε στο παράθυρο, το άνοιξε και είδε, έξω από την
πόρτα του γκαράζ, τον Νίκλεμπυ να πηδά βιαστικά στο αυτοκίνητό του,
κρατώντας μία βαλίτσα στο χέρι, και να κάθεται στο τιμόνι.

Ο Πήτερσον λησμόνησε τότε ότι τον άνθρωπο αυτόν ήθελε πριν
από λίγη ώρα να τον σκοτώσει. Θυμήθηκε μονάχα την προειδοποίησι
της αστυνομίας. Και, αδρόμητα, φώναξε μ' όλην του τη δύναμη:

— Στάσου!... Στάσου, δυστυχισμένε!...

Μά ο θόρυβος του μοτέρ έπνιξε τη φωνή του. Ο Νίκλεμπυ δεν τον
άκουσε. Και το αυτοκίνητο ξεκίνησε, μέσα στη νύχτα...

Ο Πήτερσον χύμηξε έξω, χωρίς να ξέρη ούτε ο ίδιος το γιατί.

Στην πόρτα του γκαράζ βρήκε κρεμασμένη από ένα καρφί μιά κόλλα
χαρτί:

«Θέλησες να με σκοτώσης... Κατέβηκα στο γραφείο σου, πριν από
λίγη ώρα, να πάρω το πακέτο με τα τσιγάρα που μου έπεσε από την
τσέπη, χωρίς να το καταλάβω. Δεν με πήρες είδησι. Και σε είδα να
γεμίζεις ένα περίστροφο και να το βάθεις στη τσέπη σου... Οι σφαίρες
αυτές ήταν για μένα, ενώ θα κοιμόμουν. Αλλά τη φορά, όμως, απέ-
τυχες! Φέγωω φέμωας να πάω να είδοπαίωση την αστυνομία... Δε
θα γλυτώσεις το θάλαμο με τ' αέρια!...»

Παράξενη γαλήνη χύθηκε τότε στο πρόσωπο του Πήτερσον. Ο Θεός
τον είχε λυτρώσει για μιά ακόμα φορά... Προσπάθησε να σείση τον άν-
θρωπο που ήθελε το κακό του, μα έπρεπε να πληρώσει εκείνος ακριβά
την άτιμία του.

«Υστερ' από λίγη ώρα, το αυτοκίνητό του θα γκρεμιζότανε στο χεί-
μαρρο.

Τα φτωχά παιδάκια θ' άποκτοῦσαν το νοσοκομείο τους.

ΚΕΜΠΥ ΓΚΡΙΖΛΕΥ

Νά γιατί ΓΙΝΑΝΕ ΦΟΝΙΑΔΕΣ!

Οι άποκαλυπτικές στατιστικές των ψυχολόγων

Οι περισσότεροι φονιάδες δεν είναι πραγμα-
τικοί έγκληματίες, στοιχεία του υποκόσμου.
Είναι άνθρωποι συνθησιμένοι, σαν όλους
μας. Ξαφνικά όμως, και χωρίς καμμία προ-
μελέτη, κάνουν ένα φόνο. Οι συγγενείς κι' οι φίλοι
τους σαστίζουν τότε και δεν ξέρουν πως να το έ-
ξηγηθούν... Τι είναι λοιπόν εκείνο που μεταβάλλει
ένα φιλήσυχο και νομοταγή πολίτη σε φονιά; Ποιές
περιστάσεις εύνοουν αυτή τη μεταβολή; Ποιά είναι
συνήθως τα θύματα;

Οι ψυχολόγοι κι' οι έγκληματολόγοι προσπάθη-
σαν να βρουν τις άπαντήσεις σ' αυτά τα ερωτήμα-
τα. Έξέτασαν λοιπόν εκατοντάδες περιπτώσεις φο-
νιάδων κάθε ηλικίας, φύλου και κοινωνικής τάξεως
κι' έβγαλαν πολύτιμα στατιστικά συμπεράσματα.

Μιά τέτοια μελέτη άφορούσε 200 άντρες, που εί-
χαν βάλει τα χέρια τους στο αίμα. Οι 70 λοιπόν
άπ' αυτούς σκότωσαν γυναίκες. Στις περισσότερες
περιπτώσεις, τα θύματα ήταν σύζυγοι, άρραβωνια-
στικές, πεθερές ή άλλες συγγενείς τους. Τα 83% των
φόνων ήταν έγκλήματα πάθους.

Στις πιο πολλές περιπτώσεις, αίτια του έγκλη-
ματος ήταν η συζυγική άπιστία, ή ένας δοθερός
καυγας (συνήθως για χρηματικά ζητήματα).

Τα 80% των γυναικών δολοφονήθηκαν με ιδιαίτερη
αγριότητα: έβγαλαν κόσκινο από τις σφαίρες, στραγ-
γαλίσθηκαν, πνίγηκαν, μαχαιρώθηκαν κλπ.

Από τους 130 φονιάδες που σκότωσαν άντρες,
μόνο ένας στους τρεις έξωθήθηκε στην πράξι του ά-
πο βίασι πάθη. Και μόνο τα μισά θύματα βόηκαν
άγριο θάνατο.

Η μελέτη άπέδειξε έξ άλλου ότι οι πιο ηλικιωμέ-
νοι άντρες σκοτώνουν μάλλον γυναίκες, ενώ οι νεώ-
τεροι φονιάδες σκοτώνουν συνήθως άλλους άντρες—
ιδίως για να ξεπλύνουν μιά προσβολή, ή για λεφτά.

Απ' τους 200 φονιάδες, οι 34 δικαιολογήθηκαν
πως ήταν μεθυσμένοι. Άλλοιώς—είπαν—δε θα κά-
ναν ποτέ ένα τέτοιο έγκλημα. Αυτό είναι πολύ πι-
θανό, γιατί οι έγκληματολόγοι παραδέχονται ότι το
πιο έξασθενεί τους ήθικους φραγμούς της συνει-
δήσεως.

Οι περισσότεροι άπ' τους φονιάδες ήταν, ως τη
μοιραία εκείνη στιγμή, φιλήσυχοι, έντιμοι και νομο-
ταγείς. Μόνο τα 15% είχαν προηγουμένη έγκλημα-
τική δράσι.

Μιά μελέτη που έκαμε σε μιάν άλλη ομάδα από
200 φονιάδες ο γνωστός ψυχίατρος Τζών Κάστνυ,
άπέδειξε κι' αυτή ότι η συζυγική άπιστία είναι από
τους συνθετέστερους λόγους που σπρώχνουν τους άν-
τρες στο έγκλημα. Αυτό ίσχυει ιδίως για τους νεώ-
τερους άντρες—άκόμη κι' εκείνους που έχουν πάψει
πιά ν' αγαπάνε πραγματικά τη γυναίκα τους, αλλά
τη θεωρούν σαν κτήμα τους.

Ενα ξαφνερτικό μεγάλο ποσοστό φόνων ήταν έν-
τελώς άπρομελέτητοι κι' έγιναν έπειτα από ένα καυ-
γά για ζητήματα οικονομικά ή για άτομικές προσ-
βολές, κλπ.

Όλοι οι ψυχολόγοι συμφωνούν στο ότι ο φονιάς
καταλήγει συνήθως στο έγκλημα, έπειδή ύστερεί σε
νομοσύνη και δεν είναι σε θέση να λύση τα προβλή-
ματά του με άλλα, λιγώτερο πρωτόγωνα και βίασι
μέσα. Έπιπλέον, του λείπει η ικανότης ή άντιλη-
φθή τελείως τις συνέπειες της πράξεώς του. Όταν
συνέρχεται και καταλαβαίνει τί έκαμε, είναι πιά πο-
λύ άργα...

Μιά έρευνα μεταξύ των καταδικών μιάς μεγάλης
αγγλικής φυλακής άπέδειξε πράγματι ότι τα 75%
των φονιάδων έχουν κατόπιν νομοσύνη.

Διαπιστώθηκε επίσης ότι μόνο ένα ποσοστό 11%
είχαν προμελέτησει το έγκλημά τους. Απ' αυτούς,
οι μισοί σκότωσαν τις γυναίκες τους ή τις φιλενάδες
τους, τα 30% άντρες γνωστούς τους κι' οι υπόλοιποι
συγγενείς τους, ή έρωτικούς αντίπλους τους.

Τα 89% των φονιάδων δεν προμελέτησαν το έγ-
κλήμα τους, αλλά σκότωσαν πάνω σε βρασιμό ψυ-
χής. Και μόνο τα 20% των φόνων συνδεόνταν με άλ-
λα έγκλήματα (κλοπές, ληστείες, άπαγωγές, κλπ.).
Τα 65% των φόνων έγιναν έπειτα από καυγά, που
έκυλησαν από μιά διαφωνία πάνω σε πολιτικά ή βοη-
σκευτικά ζητήματα, από μιά κατηγορία για άπι-
στία ή από νοματικές διαφωρές.

Οι φόνοι αυτού του είδους ήταν 478 εν όλω. Απ'
αυτούς λοιπόν, οι 110 άφείλονταν σε οικογενειακούς
καυγάδες (78 μεταξύ συζύγων, 19 με ένα άπ' τα
πεθερικά και 13 με άλλους συγγενείς). Οι καυγά-
δες με φιλενάδες ή άρραβωνιαστικές προκάλεσαν 45
φόνους. Τέλος, 323 φόνοι ήταν άποτέλεσμα σφο-
δρού καυγά με άντρες, για έρωτική αντίεπιλία ή για
άλλο λόγο.

ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ
ΕΜΠΝΕΕΙ ΤΗ ΜΟΔΑ

Σ τις άθουσες ενός μεγάλου
Ξενοδοχείου της Ρώμης, ή
Τζόσια Φοντάνα, που διευθύνει
ένα μεγάλο όικο μόδας στην
Ιταλική πρωτεύουσα, έπέδειξε
πρό ήμερών τη νέα της συλ-
λογή. Τις νέες αυτές δημιουργί-
ες τις χαρακτήρισε «δια-
πλανητικές» και προορίζονται,
όπως δήλωσε για γυναίκες που
ταξιδεύουν πολύ. Αυτός είναι,
κατά την κ. Φοντάνα, ο λό-
γος που ή Λίντα Κρίστιαν διά-
λεξε άποκλειστικά μοντέλα
του όικου της, πριν άναχωρή-
ση για το γύρο του κόσμου,
που σκοπεύει να κάνει μέσα
σε 39 μέρες. Τα μοντέλα μοι-
άζουν μ' αυτά που παραθέτο-
με και είναι βαμθεκερά, από
σαντούγκι, μάλλινα έξρεσθ.
Πάνω δε άπ' αυτά ή Λίντα
Κρίστιαν βά φορή μιά άραία,
γούνα από βελόν, που είναι
κι' αυτή του όικου Φοντάνα.

Ο ΤΖΟΝΝΥ ΡΑΗ
ΑΚΟΥΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ

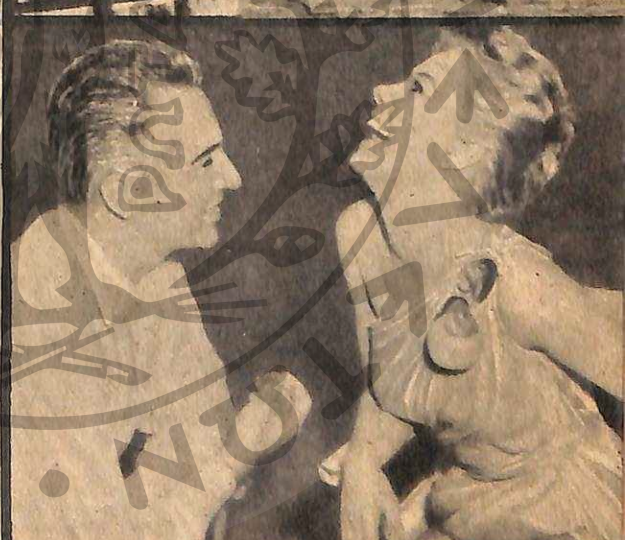
Η φωτογραφία αυτή που πα-
ρουσιάζει το διάσημο Ά-
μερικανό τραγουδιστή Τζόννυ
Ραή, είναι ή τελευταία που
πάρθηκε μέσα στην κλινική
του «Όρους Σινδ» της Νέας
Υόρκης, λίγο πριν άφαιρε-
θούν από το διάσημο καλλι-
τέχνη και οι τελευταίοι επί-
δεσμοι. Ός γνωστόν, ο Τζόν-
νυ Ραή, που ήταν κουφός
από τα 12 χρόνια του, ύστε-
ρα από άτύχημα που του συν-
έβη, υπεβλήθη τώρα σε έγ-
χείρησι στο άριστερό αυτί και
όπως δήλωσε μετά την άφαί-
ρεσι των έπιδεσμών, άκούει
τώρα θαυμάσια. Πριν από έξη
μήνες, ο Τζόννυ είχε έγγυ-
ριστή στο δεξιό αυτί, με άπο-
τέλεσμα να άνακτήση έν μέ-
ρη την άκοή του. Με τη δεύ-
τερη έγχείρησι, άκούει τώρα
κι' από τα δύο αυτιά.

ΟΙ ΓΛΑΡΟΙ ΔΥΣΚΟΛΕΥΟΥΝ
ΤΙΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Τ ά εκατομμύρια γλάρων, που
υπάρχουν στην άκτή του
Κόκοα Μήτης της Φλωρίδος,
είναι ο μεγαλύτερος έχθρος
των έπιστημόνων και φωτο-
γράφων, που έχουν έγκατα-
στήσει ένα παρατηρητήριο, στο
άκροτήριό Κανάθεραλ. Τα
σημνη των πουλιών αυτών σκε-
πάζουν συχνά δολοκλήρη την
περιοχή και έγιναν άφορηή να
καταστραφούν πολλές έρεε-
τικές σημασίες φωτογραφίες.
Η θέσι, εν τούτοις, έκακο-
λούθει να θεωρηθεί μοναδική
για τη λήψι φωτογραφιών των
έκταξευμένων πυραύλων και
άλλων βλημάτων. Αυτό άκρι-
βώς άναγκάζει τους παρατη-
ρητάς να κάνουν ύπομνησι και
να περιορίζονται στις άρες
που δεν πετούν οι γλάροι, για
να κάνουν τις παρατηρήσεις
τους.

Ο ΡΟΣΣΑΝΟ ΜΠΡΑΤΣΙ
ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ

Α φοοι πέρασε στην Ιταλία
στις έορτές των Χριστουγέν-
νων και της Πρωτοχρονιάς, ο
Ροσσάνο Μπράτσι έρωγε και
πάλι για το Χόλλυγουντ, για
να συνεχίση το γύρισμα της
έξαιτικής μουσικής ταινίας
«Νότιος Ειρηνικός», στην ό-
ποία έχει για παρτεναίρ τη
Μίτσι Γκαλντορ. Ο Ροσσάνο
δήλωσε στους δημοσιογράφους
κατά την παραμονή του στη
Ρώμη, πως ή Ιταλία είναι έ-
νας θαυμάσιος τόπος για να
ζή κανείς, άχι όμως και για
να εργάζεται. «Δεν υπάρχει,
πρόσθεσε, καταλληλότερος τό-
πος από το Χόλλυγουντ για
το γύρισμα ταινιών». Το πε-
ριεργό είναι, ότι ή συμπα-
τριώτισσά του Άννα-Μαρία
Πιεράντζελι, σχεδόν συγχρό-
νως, δήλωνε ακριβώς τα άν-
τιθέτα.

Κάθε της εμφάνισις ξετρελά
λαίνε τον κόσμο...

ΠΛΗΓΜΕΝΑ ΑΗΔΟΝΙΑ

με το κοριτσάκι του, που όσο μεγάλωνε έμοιαζε στην άπιστη μητέρα του — σ' αυτήν που το είχε τόσο αδιάφορα απαρνηθεί...

*

Και πέρασαν τα χρόνια. 'Ο Πέτρος Βαλέρης δε θέλησε να ξαναπαντρευτεί. Έμεινε με την πικρή ανάμνησι της όμορφης κι' άστατης γόσας, πούχε μπη στη ζωή του για να του την άναστατώσει, κι' ύστερα είχε φύγει χωρίς τύψεις, πνιγώντας τα όνειρά του μέσα στην απογοήτευσι.

Λίγο-λίγο, το κέφι της 'Αλίκης άρχισε να μαραινέται από τα χρόνια που περνούσαν... 'Η έντονη ζωή που ζούσε είχε πρόωρα κουράσει τα όλοζώντανα χαρακτηριστικά της, είχε μαστιγώσει με ουτίδες την όμορφιά της, είχε ανακατέψει νιφάδες στα μαλλιά της... Φυσικά, πρώτο από όλους την απαρνήθηκε το θέατρο. 'Η έπιτυχία είναι κάτι έντελως πρόσκαιρο για τις γόσες του όλοζώντανου κεφιού, που θέλγουνε και γοητεύουνε μόνο όσο μεσουρανούν... Άμα άρχίσουν όμως να γέρνουνε προς τη δύσι τους, τότε ό κόσμος των θαυμαστών τις απαρνιέται άστοργα, κι' εκείνοι που λίγο πριν ήταν έτοιμοι να σκοτωθούν για το κατήρι τους, τώρα αποστρέφουνε με παγερή περιφρόνησι τα μάτια τους από το είδωλο που γκρεμίστηκε...

Κι' έτοι ήθε μιά μέρα που η 'Αλίκη Ζακλένη, η μεγάλη γόσσα της σκηνής και της ζωής, η «βασιλίσα του κεφιού» όπως τη λέγαν άλλοτε, μπήκε όριστικά στο περιώριο και της σκηνής και της ζωής...

Κανένα θέατρο δε δεχότανε να την πάρη για πρωταγωνίστρια...

'Η φωνή της είχε τσακίσει, το κορμί της δε μπορούσε πιά να κάνει τα ευκίνητά του λυγίσματα χορεύοντας άνάλαφρα...

'Η παρακμή άγκάλιασε γερά αυτήν που άλλοτε την είχε άγκάλιασε ζεστά η έπιτυχία...

Και, τότε, μαζί με το δραματικό της ήλιοθασίεμα η παλιά πρωταγωνίστρια του κεφιού, ένοιωσε τις πιο πικρές τύψεις να την τυλίγουνε: Τώρα συλλογιζόταν ότι κάποτε είχε κι' αυτή άντρα, και παιδί, και κοινωνική θέσι και σιγουριά για το μέλλον που τώρα πρόσβαλλε μπροστά της σαν άπειλή...

'Αν δεν είχε απαρνηθεί τότε την ήρεμη ευτυχία της, τώρα θα ήταν ακόμα ευτυχισμένη... 'Ενώ τώρα ήτανε προδομένη από όλους κι' από

Τ' άκριτα κι' έπιπόλαια είναι τα καλλιτεχνικά νεύματα! Πρώτα-πρώτα, νομίζουν ότι είναι παντοτεινά κι' άναλλοιώτα... Αυταπατώνται ότι νικησανε τον άδυσώπητο νόμο της φθοράς, κι' ότι μπορούνε να μέινουνε για πάντα με την ίδια αίγλη ακόμα κι' όταν τα χρόνια περάσουνε, και το κορμί κυρτωθεί, και οι ουτίδες σκαφτούνε βαθειά στο πρόσωπο με το κοφτερό μαχαίρι του καιρού, και τα άσημα ανακατέψουνε στα μαλλιά την πικρή πολυτέλεια της παρακμής...

Αυτά όλα δεν τα είχε υπ' όψι της η 'Αλίκη Ζακλένη όταν μεσουρανούσε σαν έκτυφλωτικό καλλιτεχνικό άστρο στον έλληνικό ουρανό... Ήτανε μιά από τις πιο δημοφιλείς κι' αγαπημένες στο κοινό πρωταγωνίστριες της έλαφράς μουσικής σκηνής, και κάθε της εμφάνισις ξετρελλάνε τον κόσμο που παρασυρότανε μαζί της σε έναν καταρράκτη από κέφι, μπριο κι' όλοδρασι ζωτιά! 'Ακούσε ένα τραγούδι να περσία από τα μαγικά χείλια της γόσας της σκηνής, για να γίνει πανελλήνια έπιτυχία και να άκουσθι παντού, σαν δυνατός αντίλαλος μελωδίας κεφιού και θεότρελλης χαράς! Γιατί τα τραγούδια πούλεγε η περιφημη συμπτρέττα δεν ήτανε ποτέ μελαγχολικά... Ήτανε πάντα ζωντανά, αβάντικα, χαριτωμένα... Μιά λάβα από κέφι ξεχειλίζε από το γυναικείο αυτό ήφαιστείο και πλημμύριζε τα πάντα!

Οι θαυμαστές της 'Αλίκης Ζακλένη ήτανε πολλοί και φανατικοί. Αυτή όμως δεν έννοούσε να μονοπωλήσι το κέφι της σε καμιά άντρικη άγκυλιά. Πεταλούδιζε εδώ κι' εκεί και ζούσε τη ζωή της σε θέατρο κι' αυτή, σαν εύθυμο τραγούδι...

Μιά μέρα όμως, ένας από τους πολλούς της θαυμαστές, πιο αισθηματικά πειστικός από τους άλλους, μπόρεσε να την υποτάξει. Ήταν ένας σοβαρός άνδρας, μετρημένος, έντελως παλιώτικος από τους άλλους, τους συνθησιμένους τύπους των πασοκνήσιων που την τριγυρίζανε. 'Ο Πέτρος Βαλέρης, μ' όλο που τα χρόνια δεν τον είχανε πάρει από κάτω, ήξερε να κρατιέται μετρημένος και σοβαρός και να βλέπη τη ζωή όχι μόνο σε τιέται μετρημένος και σοβαρός αλλά και σαν καθηκόν... Μόλις πλησίασε την εύθυμη γλέντι, αλλά και σαν καθήκον... Μόλις πλησίασε την εύθυμη πεταλούδα του θεάτρου, ό Πέτρος γοητεύτηκε από αυτήν και την γοήτεψε... Οι αντίθεσις έλκονται πάντα... Κι' έτσι, μιά μέρα, το είδωλλο που άρχισε στο άσπείο ανάμεσα στα τόσο άνομοια αυτά πλάσματα, γνώρισε το ευτυχισμένο τέλος του μ' έναν γάμο...

Από τις πρώτες στιγμές της νόμιμης ένωσης τους ό Πέτρος όλησε στη γυναίκα του ότι δεν είχε καμιά πρόθεσι να της στερήσι την αίγλη που της πρόσφερε η σκηνή. Είχε όμως την άπαιτησι η χαρούμενη συμπτρέττα να κρατιέται στο ύψος της και να σέβεται το όνομα που είχε προμποποιήθη από της χαρίσις ένας τίμιος άνδρας... 'Επιπόλαια η 'Αλίκη ύποσχεθηκε ότι θα του έμενε πιστή. Και για ένα χρόνο κράτησε την ύποσχεσί της. Τώρα, σ' αυτό βόθησε κι' ένα παιδάκι που φούντωσε μέσα της και την άνάγκασε για μερικούς μήνες να άποσυρθεί από τη σκηνή. Όταν γεννήθηκε το παιδί της — ένα γλυκύτατο κοριτσάκι — η 'Αλίκη έννοιωσε κάτι πούμοιαζε πολύ με έκπληξι. Το νόμιζε για παιχνίδι, για κούκλα, και σαν κούκλα τη διασκεδάσε... Τίποτα πιο σοβαρό και μόνιμο δεν έννοιωσε η έπιπόλαιη καρδιά της. Κι' έτσι, όταν σε λίγο ξαναβήκε στη σκηνή — με τη διαφημιστική τυμπανοκρουσία αναγγέλλθηκε το ξαναγύρισμά της, «μετά πολύμηνον άπουσίαν»! — οι καινούργιοι της θρίαμβοι τη μεθύσανε. Και, σε μιά στιγμή, ξεχασε γάμο, άντρα και παιδί, και πεταλούδιζε για μιά καινούργια άντρικη άγκυλιά που άνοιχτηκε πρόθυμη για να τη σφιέξη...

'Ο άντρας δέχτηκε το χτύπημα με άξιοπρέπεια. Πόνεσε χωρίς να το δείξη, κι' άμέσως διέγραψε άδίστακτα αυτήν πούχε όσο σκληρά προέωσι: τα όνειρά του... Κι' έμεινε μόνος του,

Η θρωλαχυνίτριά

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

όλα, χωρίς οικόγεια — πρωταγωνίστρια του δρόμου!

'Ενα βράδυ, άσχετά της τα βήματά της την ώδηγήσανε ως το σπίτι του Πέτρου Βαλέρα, του άντρα που την είχε τόσο φανατικά άγαπήσει...

Το σπίτι ήτανε φωτισμένο. Πίσω από τα παράθυρα κυλούσε ήρεμα μιά ζωή που κάποτε αυτή είχε την τρέλλα να άπαρνηθεί... Και τώρα έρχότανε να ζητιανέψη αυτό πούχε άλλοτε τόσο έπιπόλαια πετάξει...

Πλησίασε με συγκίνησι την πόρτα, σήκωσε το χέρι της και χτύπησε το κουδούνι.

Σαφνικά όμως, ένας άπερίγραπτος πανικός φούντωσε μέσα της: Πώς θα άντικρύζε εκείνον τον άντρα που τον είχε τόσο άστοργα εγκαταλείψει, νέα κι' όμορφη, κι' έρχότανε πάλι κοντά του γρηά κι' άσκημη — γελοιογραφία γυναίκας;... Με τί δικαίωμα θα έθλεπε την κορούλα της, θα την έσφιγγε στην άγκυλιά της;...

'Οχι! Δεν είχε δικαίωμα να ένοχλήση την ώραία αυτή γαλήνη, που δεν ήτανε πιά δική της, που την είχε άπαρνηθεί...

'Απότομα γύρισε κι' έφυγε μέσα στη νύχτα... Κι' έτσι, η ύπνρετρία που άνοιξε την πόρτα δεν είδε κανένα. Και ξανάκλεισε... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

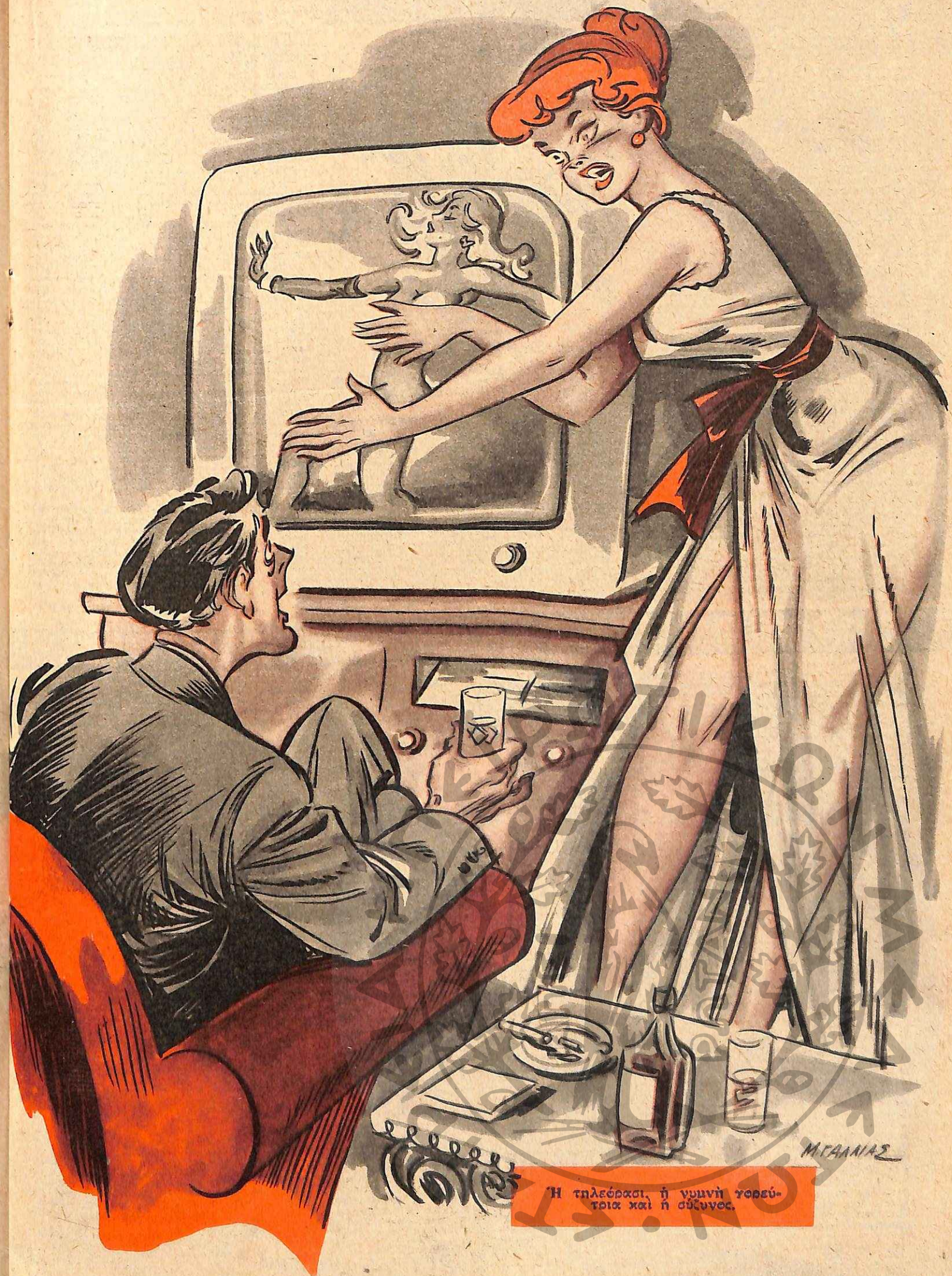
©©

Τα σκυλιά του Λυκούργου

'Ο ιστορικός βασιλεύς της Σπάρτης και νομοθέτης Λυκούργος είχε κάποτε προμηθευθεί δυο μικρά σκυλάκια της ίδιας ράτσας, τα όποια δίδεσε και τα εγύμνασαν κατά διαφορετικό τρόπο. Το ένα το έμαθαν να κυνηγάει και το άλλο να κάνει διάφορα παιγνίδια. Όταν πιά τα σκυλιά μεγάλωσαν, δίδεσε κι' έγινε μιά μέρα, συγκέντρωσι των Σπαρτιατών σε μιά μεγάλη πλατεία, όπου μετέφερε και τα δυο έξυπνα τετράποδά του. 'Εκεί πάνω σ' ένα τραπέζακι έβαλε μερικά φαγητά με προκλητική μυρωδιά. Ταυτόχρονα δε άνοιξε κι' ένα κλουβί, απ' όπου ξεπετάχτηκε ένας λαγός.

Και τότε όλοι είδαν ότι το σκυλί που είχε συνηθίσει στη μαλθακότητα έπεσε με τα μούτρα στα φαγητά, το δε κυνηγετικό ρίχτηκε ξοπίσω στο λαγό. Κι' ό Λυκούργος είπε στους Σπαρτιάτες:

— Να τί μεγάλο ρόλο παίζει η άνατροφή στο άτομο. Και τα δυο αυτά σκυλιά είναι της ίδιας ράτσας. Ήσασο άλλοιως φέροντο το ένα κι' άλλοιως το άλλο, σύμφωνα με την άνατροφή και την εκγύμνασι που τους είχα κάμει!...

Η τηλεόρασι, ή νυννη τρεού-
ταια και ή σύζυγος.

Τό τηλεφώνημα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΩΣ απόψε το βράδυ να μη βγώ έξω, γιατί ο καιρός είναι βροχερός... Κάνε μου ένα τηλεφώνημα στο σπίτι, μετά τις όκτώ, και, αν είμαι εκεί, μπορείς νάρθης να πάρουμε μαζί το τσάι.
Αυτά είπε η Νινόν στον Έρθε, που τον είχε συναντήσει στις έντεκα το πρωί σε μία έκθεση ζωγραφικής.
Ίσως απόψε το βράδυ να μη βγώ έξω, γιατί ο καιρός είναι βροχερός... Κάνε μου ένα τηλεφώνημα στο σπίτι, μετά τις όκτώ, και, αν είμαι εκεί, μπορείς νάρθης να πάρουμε μαζί το τσάι...
Αυτά είπε η Νινόν στον Πάλ, ενώ έπιναν τ' όρεκτικό τους σ' ένα κοσμικό μπάρ, στις δύο από το μεσημέρι, την ίδια μέρα.
Και από η ώρα έπτα το βράδυ περίμενε στο κομψό της διαμέρισμα, σε μία πολυκατοικία, να δει ποιος από τους δύο θα της τηλεφωνούσε πρώτος. Ενοίωθε παράξενη συγκίνηση με τη σκέψη ότι ο πρώτος που θα την έπαιρνε στο τηλέφωνο, — δείχνοντας έτσι την ανυπομονησία του να ξαναδρεθί μαζί της — θα γινόταν άντρας της!...

Αυτή την παράξενη απόφαση είχε πάρει η Νινόν, για να δώσει τέλος σε μία ιστορία που βαστούσε από καιρό.
Κόρη ενός στρατηγού, που πέθανε πριν από πολλά χρόνια, χωρίς κανένα συγγενή στον κόσμο, έξυπνη, μορφωμένη, πολύ όμορφη, με μοναδικό εισόδημα τη συνταγή του πατέρα της, αλλά καλομαθημένη, η Νινόν έκανε την απλή λογική σκέψη, ότι μόναχα ένας πλούσιος γάμος θα της εξασφάλιζε ζωή με όλες τις ανέσεις.
Απ' όλους τους θαυμαστές της, ξεχώρισε δύο: τον Πάλ, πλούσιο αρχιτέκτονα ηλικίας είκοσι πέντε ετών, και τον Έρθε, έναν εργοστασιαρχή που διατηρούσε ακόμα, στα σαράντα πέντε χρόνια του, σχεδόν νεανική ζωρότητα.
Και οι δύο ήταν τρελλά έρωτευμένοι μαζί της και φαινότανε έτοιμοι σ' ένα της λόγο, να της προσφέρουν μαζί με την περιουσία τους και τ' όνομά τους.
Η Νινόν δίσταζε σε ποιόν από τους δύο να πη το «ναί». Δεν αγαπούσε με πραγματικό έρωτα κανένα από τους δύο. Και αυτή ακριβώς η απ'όθelia της, της επέτρεπε να κρίνει και τους δύο ψυχρά και αντικειμενικά.
Ο Πάλ ήταν, βέβαια, κομψός και χαριτωμένος νέος. Μαζί του θα έκανε «μεγάλη ζωή». Τον εύρισκε, όμως, επιπόλαιο. Είχε την αόριστη εντύπωση, ότι το αίσθημά του γι' αυτήν ήταν μία περαστική ιδιοτροπία.
Ο Έρθε, απεναντίας, ήταν πολύ σοβαρός τύπος — πολύ πιο σοβαρός απ' ό,τι χρειαζότανε. Δε θ' άρνοιότανε ασφαλώς να ικανοποιήσει όλες τις επιθυμίες της γυναίκας του, δε θα της στερούσε τίποτα. Μα δεν του άρεσε πολύ η κοσμική ζωή, ήταν άνθρωπος του σπιτιού, και η Νινόν φοδόνανε μίπως, πληθύνοντά του, 'Εξ άλλου, την έκανε λίγο διατακτική η μεγάλη διαφορά της ηλικίας τους. Είκοσι πέντε ολόκληρα χρόνια! Και αύφωρα η Νινόν προτιμούσε αποφασισμένη να μην άπατίση τον άντρα που θα έπαιρνε.
Έπρεπε όμως, να πάρη έναν από τους δύο και ο θεός βοήθος. Και αποφάσισε να κάνει την οριστική έκλογή της με τον πρωτότυπο τρόπο που είπαμε πάρα πάνω.

Όκτώ και τέταρτο... όκτώ και μισή... και ακόμα δεν τηλεφώνησε κανείς!
Η Νινόν άρχισε ν' άνησυχά, να νιώθει ένα έλαφρό συναίσθημα ταπεινώσεως, επειδή κανείς από τους δύο θαυμαστές της δεν είχε δείξει πρόθυμία να της τηλεφωνήσει.
Σε μία στιγμή, πλησίασε μηχανικά στο παράθυρο κι' έβριξε μία ματιά έξω. Ένα ζευγάρι περνούσε τότε από το δρόμο. Θα ήταν άντρώγυνο, γιατί η γυναίκα κρατούσε από το χέρι ένα άγοράκι τριών ετών, ενώ ο άντρας είχε περασμένο το χέρι του από τη μέση της. Έρωτευμένοι ακόμα... Ντυμένοι πολύ όπλα.
Το θέαμα αυτό συνεκίνησε τη Νινόν. Ίσως το ζευγάρι αυτό να ήταν φτωκό. Μα ήταν ευτυχισμένο. Θα γνώριζε άραγε κι' αυτή από γάμο της την ίδια ευτυχία;
«Η άγάπη και η ήρεμη ζωή κάνουν ένα γάμο ευτυχισμένο, και όχι το πλούτι...»
Σαφηνικά θυμήθηκε τα λόγια αυτά, κι' εκείνον που της τα είχε κίπτε, κομπιάζοντας: τον Μπερνάρ.
Ήταν ένας χημικός, ως τριάντα χρονών, αρκετά νόστιμο παλληκάρι. Κρατούσε ένα μικρό διαμέρισμα στο παραπάνω πάτωμα. Άπλος, ταπεινός, δειλός, αδέξιος κι' εργατικός, δεν ήταν από τους νέους εκείνους που τραβούν άμέσως την προσοχή μιας κοπέλλας. Ώστόσο, η Νινόν τον έκτιμούσε και τον συμπαθούσε. «Ίδανικός σύζυγος για μία κοπέλλα χωρίς αξιώσεις!» ψιθύρισε, θάελπτα, η Νινόν.
Μά, την ίδια στιγμή, θυμήθηκε πώς δεν είχε πάρει ακόμα τηλεφώνημα, κι' ενοίωσε ένα δυσάρεστο πόνο στην καρδιά.
«Τι έπαθα, είπε με το νου της, και σκέπτομαι τώρα τον Μπερνάρ, αφού ξέρω πώς δεν πρέπει να περιμένω τίποτα από αυτόν; Όθαινε, όμως, και οι άλλοι δύο... Γιατί να μη μου τηλεφωνήσει κανείς ως τώρα;»
Έρριξε μία ματιά στο ρολογάκι της.
«Κοντεύει η ώρα έννυα! Ψιθύρισε. Δεν είναι δυνατό... Τι να συμβαίνει άραγε;»
Τη στιγμή εκείνη, άκούσε ένα κουδούνι να σημαίνει. Στην άρχή, νόμισε πως ήταν το τηλέφωνο. Μα όταν επανελέηθη το κύτπημα, κατάλαβε πως ήταν το κουδούνι της πόρτας. Ποιος να ήταν άραγε τέτοια ώρα; Δεν περίμενε κανένα. Θα ήταν άσφαλώς κάποιος από τους δύο, που προτίμησε να την επισκεφθί στο σπίτι της παρά να την πάρη στο τηλέφωνο.
Και πήγε ν' άνοίξη, περίεργη να δει ποιόν θα έβλεπε μπροστά της: τον Έρθε ή τον Πάλ;
Μα δεν ήταν ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος.
Ήταν ο Μπερνάρ, που κρατούσε στο χέρι ένα μικρό μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα.

— Εσύ... εσύ! τραύλισε, κατάπληκτη, η Νινόν.
— Ναι, εγώ! άποκρίθηκε κείνος κομπιάζοντας. Σ' ένοχλώ;
— Κάθε άλλο! είπε η Νινόν, προσπαθώντας να κρύψη την ταραχή της κάτω από ένα προσποιητό χαμόγελο.
Τον βοήθησε να βγάλη την γκαμπαρτίνα του και πέρασαν στο σαλονάκι.
— Ίσως αυτό που κάνω απόψε να είναι άγένεια εκ μέρους μου, άρχισε να λέει ο Μπερνάρ, μπερδεύοντας τα λόγια του. Είδα από το δρόμο φωτισμένα τα παράθυρά σου και σκέφτηκα να πεταχτώ μία στιγμή στο διπλανό άνοσηλεύειο, να πάρω λίγα λουλούδια και να περάσω να σε δω, πριν άνέβω στο δωμάτιό μου.
— Για μένα είναι, λοιπόν, τα ώραια αυτά τριαντάφυλλα; φώναξε η Νινόν.
— Ναι... για σένα Νινόν!
Τον κύτταξε βαθειά στα μάτια, και κατάλαβε άμέσως. Γλυκεία συγκίνηση την πλημμύρισε μπροστά στη δειλή άγάπη του Μπερνάρ, μία ταραχή που δεν θα την δοκίμαζε ίσως αν έβλεπε τον Έρθε ή τον Πάλ, γιατί εκείνους τους περίμενε.
— Έβαλε, αμίλητη, τα λουλούδια σ' ένα βάζο, και περίμενε τη συνέχεια.
— Σ' άγαπώ από καιρό, Νινόν! συνέχισε ο Μπερνάρ, παίρνοντας θάρρος από τη σιωπή της. Μα δεν τόλμυσα ποτέ να σου το πω, ούτε και να σ' άφησω να το καταλάβης... Έβλεπα να σε τριγυρίζουν τόσο άλλοι, πολύ καλύτεροι από μένα, πολύ πιο πλούσιοι από ένα άγνωστο χημικό, κι' έκανα τη σκέψη πως δεν ήμουν ικανός να σηκώσω τα μάτια μου επάνω σου...
»Είσαι τόσο όμορφη, έχεις τόσο χαρίσματα! Σ' άγαπώ, σε λατρεύω και σε θαυμάζω!... Απόψε, όμως, δεν ξέρω ούτε κι' εγώ τι μ' έπιασε όταν είδα φωτισμένα τα παράθυρά σου, και αποφάσισα νάρθω να σε βρω και να σου πω κάτι που το σκέπτομαι από καιρό... Μου φάνηκε σαφηνικά πως... τί κρίμα να μην μπορώ να εκφράσω τί αισθάνομαι!... νά... μου φάνηκε ότι κάτω από τους ζωηρούς και τολμηρούς τρόπους σου, κρύβεται ένα άπλο κοριτσάκι, που δεν είναι στο βάθος τόσο έκκεντρικό, όσο θέλει να εμφανίζεται...
»Θέλεις, Νινόν, να γίνης γυναίκα μου; Δεν σου ύπόσχομαι πλούτι... Μπορείς όμως να είσαι βεβαία για τη στωργή και την άφοσίωί μου.
Τα μάτια της Νινόν πλημμύρισαν δάκρυα χαράς. Τα λόγια του Μπερνάρ την έκαναν να καταλάβη καλύτερα τον εαυτό της.
— Ναι, Μπερνάρ, θέλω να γίνη γυναίκα σου! ψιθύρισε.
Τη στιγμή εκείνη, έπιασε το τηλέφωνο. Η Νινόν έκανε μία κίνηση δυσφορίας χωρίς να κινηθί από τη θέσι της. Το τηλεφώνημα άναχτύπησε. Και τότε η Νινόν σηκώσε άπότομα το άκουστικό, με σοβαρή έκφραση στο πρόσωπο.
— Με άνησυχείτε, δεσποινίς, άκούστηκε μία φωνή στην άλλη άκρη του συρμάτος. Μου είπαν ότι το τηλέφωνό σας έπαθε βλάβη και τώρα η Νινόν άναχτύπησε, σάς παίρνω για να μάθω αν είναι εν τάξει...
— Μα... ποιος σας έ'ποισινε ότι το τηλέφωνό μου δε λειτουργεί; τραύλισε η Νινόν.
— Δεν ξέρω... δύο πρόσωπα μάς άναστάτωσαν άπόψε, επειδή άδίκια προσέβαλλαν από τις όκτώ η ώρα να συνδεθούν μαζί σας...
— Τόσο το καλύτερο! έ'ναξε η Νινόν. Κατέβασε το άκουστικό κι' έτρεξε να πείση στην άγκαλιά του Μπερνάρ, που την κύτταζε κατάπληκτος, κυρίως να μπορέ να καταλάβη γιατί έκλεισε από τη χαρά της.

Κατέβασε το άκουστικό κι' έτρεξε να πείση στην άγκαλιά του Μπερνάρ...

ΥΒΟΝ ΜΟΕΤΕΝΟ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΑΝ

“Ένας θηλυκός Καζανόβας

Η ΜΑΡΚΗΣΙΑ ντε Κουανύ, ήταν μια πολύ όμορφη, αλλά και πολύ ιδιόρρυθμη γυναίκα. Άλλη, με τη δική της όμορφη, θα ριχνόταν στον έρωτα και τις κατακτήσεις. Αυτή, αντίθετα, είχε αφιερώσει τη ζωή της στην επιστήμη. Είχε σπουδάσει Ιατρική στην Εντέλεια, πλήρωνε τεράστια ποσά για να προμηθευτεί πτώματα και περιούσε τις μέρες της πετσοκόβοντας τα, σύμφωνα μ' όλους τους κανόνες της ανατομικής τέχνης, ενώ ο άντρας της δεν έκανε τίποτ' άλλο από το να διασκεδάζει με τις αναρίθμητες φίλες του. Παρά τις Ιατρικές μελέτες της και το παρατηρητικό πνεύμα της, ωστόσο, έπεσε κάποτε σ' ένα πολύ μεγάλο λάθος. Αδιαφόρησε για ένα μικρό τρύπημα με βελόνα, που είχε κάμει σ' ένα δαχτυλίδι του αριστέρου της χερσιού. Αυτή η αδιαφορία της στοίχισε τη ζωή. Γιατί το δαχτυλίδι της έπαθε γάγγραινα, που την έστειλε στον άλλο κόσμο σε ελάχιστες μέρες.

Άφησε πίσω της ένα κοριτσάκι έξη χρόνων, την Αιμέ. Το κοριτσάκι αυτό το ανέλαβε πρόθυμα η επίσημη φίλη του μαρκησίου ντε Κουανύ, πριγκίπισσα ντε Ροάν-Γκεμενέ.

Η μικρή Αιμέ είχε κληρονομήσει την όμορφη της μπτέρας της, αλλά ταυτόχρονα και τη φλογερή ιδιοσυγκρασία του πατέρα της. Σε ηλικία έντεκα χρόνων, είχε ένα επίμονο φλέρτ μ' έναν ιπποκόμο και, δυο χρόνια αργότερα, αγάπησε παρὰ φθορά έναν αββά, που της έκανε λατινικά. Γι' αυτό, η πριγκίπισσα ντε Ροάν-Γκεμενέ αποφάσισε να την παντρεύει, μόλις έφτασε στα δεκαπέντε της χρόνια και της διέταξε για σύζυγο τον “Ηρακλή-Ανδρέα ντε Ροσσε ντε Ροκοζέλ, μαρκήσιο ντε Φλερύ, που ήταν τότε μόλις δεκατεσσάρων χρόνων.

Πιο άτακτος γάμος δε μπορούσε να γίνει. Ο μαρκήσιος ντε Φλερύ, παρά το επίβλητο όνομά του, ήταν ακόμη παιδί, που προτιμούσε να παίζει με τους άλλους νέους της ηλικίας του, να τρέχει στα δάση με το αλόγο του και να εφομαχά ατέλειωτες άρες με τους υπηρέτες του πύργου του, που τους είχε ονομάσει όλους Ιππότες (για να μην ξεπέφτει, διασταυρώνοντας το ξίφος μαζί τους), παρά να λήε έρωτόλογα και να κάνει τρυφερά χάδια στη γυναίκα του.

“Αλλά η Αιμέ δε μπορούσε να ικανοποιηθεί με άοριστες ελπίδες για το μέλλον κι' ούτε ήθελε να περιμένει. Ήταν γυναίκα και το αίμα της κυλούσε όρμητικά μέσα στις φλέβες της. Αυτό έπρεπε δλοι να το καταλάβουν. Ένα βράδυ, λοιπόν, που βρισκόταν στις Βερσαλλίες, έβγαλε το κρινολίνο και το κόρσάζ της, με παιδιαστική δόξη αφέλεια, που δεν ήταν, ωστόσο, παρὰ σατανική πρωτόμοητητα και καλοσχεδιασμένη πρόκληση κι' άρχισε να χορεύει μπροστά σ' έναν κύκλο θαυμαστών. (Ένας από τους βιογράφους της θα γράψει γι' αυτήν, αργότερα: “Υπήρχαν μέρες της τότες πολλές γυναίκες, που ήταν αδύνατο να προστατευθεί κανείς απ' όλες. Ένώ αντίστροφοταν στη μία, υπέκυπτε στην άλλη”).

Ανάμεσα σ' αυτούς που παρακολούθησαν το χορό της, ήταν κι' ο δούκας ντε Λωζέν, ο περίφημος γυναικοκατακτητής του 18ου αιώνα.

— Τό φρούτο ώριμασε, ψιθύρισε σ' ένα φίλο του, που βρισκόταν κοντά του.

Κι' ανέλαβε άμέσως να μιήσει την Αιμέ στις χαρές, που δεν της είχε χαρίσει ο ανήλικος άντρας της.

Αυτή τη φορά, ο άστατος γυναικοκατακτητής είχε τσιμπήσει στα γερά. Για να μπορέ να βλέπει την Αιμέ, νοίκιασε μια μικρή έπαυλη στο Μονρούζ, κοντά στο Παρίσι. Και για να κούνη τις σχέσεις του μαζί της, προσποιήθηκε, ότι ήταν έρωτευμένος με μια ήθοποιό του γαλλικού θεάτρου, τη δεσποινίδα Λωράν.

— Δε φαντάζομαι να ζηλεύεις, είπε στην Αιμέ.
— Πώς μπορώ να ζηλέω αυτή τη γριά; απάντησε η μαρκήσια ντε Φλερύ μ' έναν υπεροπτικό μορφασμό.

Η δεσποινίδα Λωράν ήταν εκείνη την εποχή είκοσιεπτά χρόνων! “Αλλά η Αιμέ μπορούσε να την άποκαλή γριά, αφού ήταν δέκα ή έντεκα χρόνια μικρότερή της.

Ο Λωζέν ήταν συνθησιμένος ν' αφήνει χωρίς πολλές διατυπώσεις τις φίλες του, που είχαν πάψει να του άρέσουν. Αυτή τη φορά, όμως, εκείνη που τον άφισε ήταν η Αιμέ. Έπειτα από μερικούς μήνες, τον είχε βαρεθεί. Κι' άλλωστε, ένα καινούργιο αίσθημα είχε χαθεί τώρα μέσα στην καρδιά της. Ο νέος της φίλος ήταν ο κόμης ντε Τενσέν.

Ο Λωζέν έπεσε στα πόδια της, παρακάλεσε, έκλαψε και, στο τέλος, πέρασε στις άπειλές. Θα σκότωνε, της είπε, τον κόμητα ντε Τενσέν.

— Πόσο γρήγορα παίρνετε τις αποφάσεις σας, τον ερωτεύτηκε η Αιμέ. Νομίζω, ότι ο θυμός σας θα σας περνούσε, αν αποφασίζατε να μου άφηγηθήτε τη ζωή σας.

— Άλλ' η ζωή μου άξίζει μόνο από τη στιγμή που σας γνώρισα...

— Έχω άκουσει, ωστόσο, ότι είχατε ενδιαφέρουσες περιπέτειες... Δε θα θέλατε να μου τις γράψετε;

— Έτσι γεννήθηκαν τα περίφημα Απομνημονεύματα του Λωζέν, που, σε πολλά σημεία, είναι ανώτερα κι' από κείνα του Καζανόβα. Όταν τα τέλειωσε, τρεις ή τέσσερις άλλοι είχαν διαδεχτεί τον

Τενσέν στην άγκαλιά της Αιμέ. Έτσι, δεν είχε πια λόγο να τον σκοτώσει.

Η μαρκήσια ντε Φλερύ διασκεδάζε πολύ διαβάζοντας τα απομνημονεύματα του Λωζέν.

— Ένας άνθρωπος με παρελθόν σαν το δικό σας, δε σκωτώνει έναν αντίπαλο, του είπε.

— Είχα άδικο, ωμολόγησε ο Λωζέν. Κι' άλλωστε, ο Τενσέν δε μου έφταιξε σε τίποτα... Σεις, όμως, προδώσατε την αγάπη μου.

— Ό, την περίμενα αυτή τη μεγάλη λέξη, είπε η Αιμέ. Άκούστε, φίλε μου, και προσπαθήστε να με καταλάβετε. Δε βρίσκομαι παρὰ στις πρώτες μου περιπέτειες. Όταν θα φτάσω στον άριθμό των δικών σας, αν, βέβαια, το κατορθώσω, θα μπορούμε να συνεννοηούμε καλύτερα, γιατί θα βρισκόμαστε στο ίδιο επίπεδο... “Α, αλήθεια, έχασα να σας πω πως είμαι έρωτευμένη με τον άντρα μου... Δε μου άρεσε να γυρίζω με τις θεατρίνες και τις νέες, που πουλάνε το κορμί τους στα ύποπτα κέντρα. Τον έκαμα να καταλάβει πως ήμου η γυναίκα του.

Αυτό το συζυγικό ειδύλλιο, όμως, κράτησε μόνο μερικούς μήνες. Ο μαρκήσιος ντε Φλερύ ξαναμπλέχτηκε στα δίχτυα μιας μικρής χορεύτριας της “Οπερας, της Σελεστίν Όμπέρ, ενώ η γυναίκα του διασκεδάζε την πλήρη της με μερικές εφήμερες περιπέτειες. (Κατά την περίοδο αυτή, πέρασε διαδοχικά από την άγκαλιά του δούκα ντε Γκραμμόν, του δούκα της Σάρτρης, του συσταγματάρχη ντε Κουαλύ, του ήθοποιου Ντυμενίλ και του πριγκίπα ντε Σουμπίζ).

“Αλλά η Σελεστίν άφισε μια μέρα το μαρκήσιο ντε Φλερύ κι' έφυγε μαζί με τον κόμητα ντε Λαλλιέ στην Ιταλία.

— Θα την κυνηγήσω ως την άκρη του κόσμου, είπε στη γυναίκα του, από την οποία δεν είχε πια μυστικά.

— Θαρθώ μαζί σου, απάντησε η Αιμέ, που είχε κουρασθεί από τις παρισινές περιπέτειές της. Έτσι, θα την κυνηγήσαμε καλύτερα.

Οι δυο σύζυγοι έφυγαν άμέσως και κατάφεραν ν' ανακαλύψουν τους φυγάδες στη Φλωρεντία.

“Ό,τι έγινε τότε εκεί, δε θα μπορούσε να σταθί ούτε ως θέμα έρωτος, ούτε ως θέμα έρωτος. Αποδείχτηκε έτσι για άλλη μια φορά, ότι η πραγματικότητα ξεπερνάει κάποτε και την πιο άχαλίνωτη φαντασία των συγγραφέων.

Στη Φλωρεντία, λοιπόν, ενώ ο Φλερύ προσπαθούσε να δολοφονήσει τη Σελεστίν, η Αιμέ... ξελόγιασε τον Λαλλιέ κι' έφυγε μαζί του στο “Εμπόλι. Ο μαρκήσιος έτρεξε τότε εκεί και τον προκάλεσε σε μονομαχία. Γιατί του είχε κλέψει τη γυναίκα του ή γιατί του είχε κλέψει τη φίλη του; Πιθανόν και για τα δυο.

Στη μονομαχία αυτή, ο Λαλλιέ πληγώθηκε αρκετά σοβαρά. Ο Φλερύ τον άφισε τότε στις φροντίδες της γυναίκας του και πήγε με τη Σελεστίν στη Βενετία.

Η Αιμέ, αντί για ένα τρυφερό φίλο, είχε τώρα έναν πληγωμένο στη ράχη της. Τον μετέφερε, λοιπόν, στη

Λαλ' εποχή' τους

Φλωρεντία, κάλεσε ένα φημισμένο χειρουργό για να τον περιποιήσει και κάθισε κι' η ίδια στο προσκέφαλό του.

Η τύχη, όμως, θέλησε να μείνι στο ίδιο ξενοδοχείο κι' ένας νεαρός Άγγλος ευπατήριδος, ο λόρδος Μαλμέσμπουρ.

Η συνέχεια είναι ευνόητη. Η Αιμέ άφισε τον Λαλλιέ — ή κατάστασή του, άλλωστε, είχε άρχισι να καλύτερει — κι' έφυγε με την καινούργια της κατάκτηση για τη Ρώμη.

Στη Γαλλία είχε εσπιάσει, στο μεταξύ, η “Επανάστασι και τα γεγονότα ξετυλίγονταν ραγδαία. Οι ευγενείς έφευγαν ο ένας έπειτα από τον άλλο, για να καταταγούν στο στρατό, που είχε συγκροτήσει στο Κόμπλενς ο βασιλικός πρίγκιπας του Κοντέ.

Ο Φλερύ σκέφτηκε πως το καθήκον του ήταν να τρέξει κι' αυτός εκεί. “Αλλά, προτού φύγει, θυμήθηκε τη σύζυγό του και της έστειλε ένα γράμμα, όπου της έγραφε τα έξης:

«Έφτασε για όλους μας η στιγμή των μεγάλων αποφάσεων. Είναι αδύνατο να ξαναγυρίσω στη Γαλλία. Φεύγω για να καταταχθώ στο στρατό του Πρίγκιπας. “Αν θέλεις ναρθής μαζί μου, θα σε περιμένω στο Τουρίνο».

«Μπορείς να πάς εκεί που σε καλεί το καθήκον σου, αγαπημένη μου σύζυγε, απάντησε η Αιμέ. Μην ανησυχείς για μένα. Θα φύγω για την “Αγγλία».

Κι' έφυγε μαζί με τον Μαλμέσμπουρ για την “Ολλανδία, απ' όπου πέρασαν κατόπιν στην “Αγγλία.

— Θα έρχες εκατό χρυσά λουδοβίκια, αν δε φωνάζες τα ονόματά μας, του είπε ο Μονρόν.

“Η Αιμέ θα μπορούσε να ζήσει εύτυχισμένη εκεί. “Αλλά” ένοιωθι μια νοσηρή περιέργεια να δει από κοντά τα δραματικά γεγονότα, που ξετυλίγονταν στην πατρίδα της. Αποφάσισε, λοιπόν, να έα: ναγυρίσι στη Γαλλία. Και διάλεξε γι' αυτό τη χειρότερη εποχή. Ήταν το 1793. Η λαιμητόμος έκοβε στη σειρά κεφάλια από το πρωί ως το βράδυ και πολλές φορές και τη νύχτα.

“Αλλά η Αιμέ σκεφτόταν ότι δεν είχε να φοβηθεί τίποτα. Ο παλός της φίλος ο Λωζέν, ήταν τώρα ο ήρωας της ημέρας. Και βέβαια θα την προστάτευε.

Ο Λωζέν είχε προσχωρήσει από τους πρώτους στην “Επανάστασι. Ήταν τώρα ο δημοκρατικός στρατηγός Μπιρόν, που είχε θριαμβεύσει στη Βανδέα και το Ρήνο. Οι δημοκρατικοί έκτιμούσαν τις στρατιωτικές του ικανότητες και τον είχαν σε μεγάλη υπόληψη.

Η Αιμέ έφτασε, λοιπόν, στο Παρίσι, σέρνοντας μαζί της και τον Μαλμέσμπουρ και, κυνική όπως ήταν πάντα, ζήτησε από τον Μπιρόν την προστασία του και το κλειδί του σπιτιού που είχε νοίκιασει άλλοτε γι' αυτήν στο Μονρούζ. Ο Μπιρόν, χωρίς κακία, της έδωσε το κλειδί και την ανέλαβε κάτω από την προστασία του, κι' αυτήν και το φίλο της.

“Αλλά ο Μπιρόν έγινε, εφονικά, ύποπτος. Τον έπιασαν, τον δίκασαν άμέσως και τον έστειλαν στη λαιμητόμο. Τα πράγματα τέλειωσαν γρήγορα εκείνη την εποχή.

Έπειτα, ήρθε η σειρά της Αιμέ και του Μαλμέσμπουρ. Τους έπιασαν κι' αυτούς και τους έστειλαν στη φυλακή του Σαιν-Λαζάρ.

Ο Μαλμέσμπουρ, όμως, διαμαρτυρήθηκε. Ήταν Άγγλος και δεν είχε καμιά σχέση με τα όσα γίνονταν στη Γαλλία—είπε.

Στο τέλος, βρήκαν πως είχε δίκιο και τον άφισαν έλεύθερο. Κάποιος από τα μέλη του έπαναστατικού δικαστηρίου του ζήτησε τότε διακασία χρυσά λουδοβίκια, για ν' αφήσει έλεύθερο και την Αιμέ. “Αλλά ο Άγγλος, που ήταν πολύ τσιγκουνιός, βρήκε υπέρογκο το ποσόν. Πρόσφερε μόνο πενήντα. Ο άλλος κατέδθηκε στο έκατο. “Αλλά και πάλι δε μπόρεσαν να συμφωνήσουν κι' ο Μαλμέσμπουρ προτίμησε να γλυτώσει τα πενήντα λουδοβίκια και να φύγει για την “Αγγλία.

Μέσα στη φυλακή, η Αιμέ συνάντησε δυο ανθρώπους, που την αγάπησαν παρὰ φθορά. Ο ένας ήταν ο ποιητής “Ανδρέας Σενιέ, που έγραφε γι' αυτήν τους ωραιότερους στίχους του. “Αλλά χωρίς να μπορεί να τη συνειδητοί. Ο άλλος ήταν ο Ιππότης Μπουρέ ντε Μονρόν, που δεν ήξερε να γράφει στίχους, αλλά που τα φιλιό του έκαναν το αίμα της να κοχλάζει μέσα στις φλέβες της. Σ' αυτόν έδωσε την καρδιά της.

“Ο Μονρόν κι' η Αιμέ έχασαν άμέσως ότι, από τη μία στιγμή στην άλλη, μπορούσαν να τους στείλουν στη λαιμητόμο. Το μόνο που ήξεραν ήταν ότι αγαπιόνταν. “Όλα τα άλλα τους ήταν αδιάφορα.

“Ο Ιππότης είχε καταφέρει να πάρη μαζί του αρκετά χρήματα. “Ετσι, δε δυσκολεύτηκε να εξαγοράσει έναν από τους φύλακες, κάποιον Ζαμπέρ, που τους έβαλε σε χωριστό κελλί και τους εξοικονόμησε μάλιστα και μερικά στοιχειώδη έπιπλα. Αυτό το κελλί έγινε η ερωτική φυλακή τους.

“Αλλά ένα βράδυ, ο Ζαμπέρ μπήκε τρομαγμένος στο κελλί τους. Το άλλο πρωί, θα τους έσταναν στη λαιμητόμο, τους είπε. Τα όνόματά τους βρίσκονταν στον κατάλογο που του είχαν στείλει.

— Θα έρχες εκατό χρυσά λουδοβίκια, αν δε φωνάζες τα ονόματά μας, του είπε ο Μονρόν.

— Άλλά διακινδυνεύω το κεφάλι μου, απάντησε ο Ζαμπέρ.

— Προτιμάς, λοιπόν, να χάσεις τα εκατό λουδοβίκια; τον ρώτησε ο Μονρόν.

“Ο Ζαμπέρ πήρε, στο τέλος, την απόφασί του. Καί, την άλλη μέρα, δε φωνάζε τα ονόματά τους. “Ετσι σώθηκαν.

Αργότερα, μετά την πτώσι του Ροβεσπιέρου, ξαναβρήκαν την έλευθερία τους. Στο μεταξύ, ο μαρκήσιος ντε Φλερύ είχε πεθάνει. “Ετσι, ο Μονρόν κι' η Αιμέ ενώθηκαν με τα δεσμά του γάμου.

“Αλλά το αίσθημά τους δεν είχε πια την παλιά θερμή και, προτού περάσει ένας χρόνος, χάρισαν.

Η Αιμέ συνδέθηκε κατόπιν μ' ένα Βουλευτή τον Γκαρά. “Αλλά ο Γκαρά είχε από πολλά χρόνια μια φίλη, την κυρία ντε Κονταρσέ. Για να την ξεφορτωθεί, η Αιμέ, σε μια από τις επισκέψεις της, άφισε να της πέσει ένα γράμμα του κοινού φίλου τους... “Ετσι, ο Γκαρά έμεινε άποκλειστικά δικός της.

Το ειδύλλιο τους κράτησε ακόμη μερικούς μήνες.

“Αλλά, εφονικά, η Αιμέ γνώρισε ένα νεαρό συγγραφέα και δημοσιογράφο, τον “Ετιέν ντε Ζουύ. “Αφισε τότε τον Γκαρά και πήγε να ζήσει μαζί του στην όδον “Αντέν, όπου έμεινε.

“Ο Ζουύ, όμως, δεχόταν συχνά τις επισκέψεις ενός στενού φίλου του, του μαρκησίου ντε Μπουαζελέν, που ήταν ένας πολύ ωραίος άντρας. Πως η Αιμέ θα μπορούσε να μείνι άσυγκίνητη;

“Ο Μπουαζελέν, όμως, ήταν παντρεμένος και διασπαζε ν' αφήσει τη γυναίκα του. Η Αιμέ, για να κατανικήσει τους διαταγμούς του, κατέφυγε σ' ένα τέχνασμα. Μια μέρα που βρισκόταν μαζί του, είδοποίησε κρυφά τη μαρκήσια. “Επακολούθησε μια τρομερή σσηνή... και ο Μπουαζελέν έμεινε δικός της.

“Αλλά η φοβερή αυτή γυναίκα δε μπορούσε να κρατήσει για πολύ καιρό κανένα κοντά της. Κουραζόταν πολύ εύκολα και ζητούσε τότε μια καινούργια περιπέτεια, για να γλυτώσει από την πλήρη της. Το ίδιο έγινε και με τον Μπουαζελέν. Η Αιμέ κατάλαβε μια μέρα πως της ήταν όλοτελα αδιάφορος και του έδωσε την πόρτα της. Ρίχτηκε κατόπιν σ' ένα σωρό άλλες περιπέτειες.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής της, η Αιμέ άρχισε να γράφει τα απομνημονεύματά της, όπου εξιστόρησε με άμψι ειλικρίνεια διάφορες περιπέτειες της ζωής της. “Αλλά ο θάνατος δεν την άφισε να τα άποτελειώσει. Πέθανε το 1820 από συγκοπή. Ο Ταλ-λευράνδος, που ήταν ένας από τους πολλούς φίλους της, είπε όταν έμαθε το θάνατό της:

— Κρίμα! Η καρδιά της πρόδωσε τη δυστυχισμένη Αιμέ. Κι' ωστόσο, η καρδιά αυτή θα μπορούσε να χωρέσει όλο τον κόσμο, αν ο κόσμος άπετελείτο μόνον από άνδρες.

Δείν θα παντρευτώ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

“Άκουσε βήματα στο διάδρομο. Ήταν του Τζιμ! Στματάτησαν μπροστά στην πόρτα της, κι ύστερα άποικοκρύνηκαν και εξαγύρισαν πάλι.

Προσπάθησε να σηκωθεί αλλά ξανάπεσε, ανήμπορη. Προσπάθησε να τού φωνάξει να φύγει, αλλά η φωνή πνίγηκε στο λαϊμό της.

Παλιές εικόνες άρχισαν να περνάνε μπροστά απ’ τα κλειστά της μάτια. “Εβλεπε τόν έαυτο της, εκείνο το πρώτο βράδυ που είχε φτάσει στο Λονδίνο, ξένη ά άμεσα σέ ξένους, δίχως ένα γνωστό, χωρίς ένα φίλο. Σιιιμένη απ’ το παράθυρο της κάμαράς της —της ίδιας όπου βοισκόταν και τώρα— κύτταζε τις πολύχρωμες φωτεινές ρεκλάμες... όταν ξαφνικά ένας τρομερός θόρυβος την έκανε να τιναχτεί. Κάποιος χοροπηδούσε πάνω απ’ το κεφάλι της χτυπώντας τα πόδια του στο πάτωμα σαν να βάζε να το ξεκαρφώσει!

“Η Μπρέντα δεν κρατήθηκε άλλο. Βγήκε απ’ την κάμαρά της, ανέθηκε τρέχοντας τη σκάλα και σταμάτησε μπροστά στο δωμάτιο του βοραιοποιοιού. Θά του τάωνε για καλά!... Χτύπησε την πόρτα.

— “Έλα λοιπόν! φώναξε κάποιος από μέσα.

“Άνοιξε και βρέθηκε μπροστά σ’ έναν άντρα, που έλεγε, έχοντας γυρισμένη την πλάτη του προς την πόρτα: — Γιατί άουησες, Φρέντ; Χτυπάω τόσο ώρα. Δέστε μου αυτή την καταρσιμένη γραβάτα...

Στ: άηκε ξαφνικά κι’ αντίκρουσε τη Μπρέντα. Τά πράσινα μάτια του άνοιξαν διάπλατα απ’ την έκπληξη. — Ποιά είσαστε σεις; ρώτησε. Με συγχωρείτε! Νόμιζα πως ήταν ο Φρέντ, που μένει από κάτω...

“Ο θυμός της Μπρέντα διαλύθηκε.

— “Από κάτω μὲν εγώ κι’ ήρα να δώ τί σάς έπιασε και χοροπηδάτε! άπάντησε με κέφι.

— “Θέε μου, πως τό έβγαλα! φώναξε ο νέος. Μα βέβαια, ο Φ: έντ έφυγε χθές... Ξερετε, όταν ήξελα να τόν φω: άξω, χτυπούσα το πάτωμα... Και τώρα τί θα κάνω; Πώς θα δέσω τη γραβάτα μου για να βγω έξω!

“Η Μπρέντα έβαλε τα γέλια.

— “Θά σάς την δένα εγώ, μα είναι άδύνατο. Λείπει τό άπάνω κουμπί απ’ τό πουκάμισό σας. Πρόπει να φορέσετε έν άλλο... τού έπτε.

— “Τ’ άλλα βρίσκονται στο πλυντήριο, άπάντησε άναστενάζοντας.

— “Δώστε μου βελόνα και κλωστή να σάς τό ράμω, πρότεινε ή Μπρέντα.

“Έκείνος δέχτηκε εύχαρίστως. Και κάθισε άκίνητος, με τα μάτια του κορφωμένα πάνω της, στη ώρα τού έρωδε το κουμπί... “Όταν πιά τούδεσε και τί γραβάτα, τό ύφος του έδειχνε πως τόν είχε μαγέψει.

— “Είσαστε ο καλός μου άγγελος! της έπτε. “Αλήθεια, δε σας συστήθηκα. Λέγομαι Τζιμ Τζένιγκς.

Φόρεσε τό σακάκι του και συνάδεδε τη Μπρέντα ως την πόρτα της. “Ήταν πραγματικά όμορφος, με τό γκρίζο κοστούμι του, τό γεροδεμένο του κορμί και τό παιδικό του χαμόγελο. Της πρότεινε να πάνε στον κινηματογράφο τ’ άλλο βράδυ, για να ξεπληρώση την υποχρέωσή. Κι’ εκείνη δέχτηκε, χωρίς δισταγμό.

“Ετσι άρχισε ή φιλία τους, εδώ και όχτώ μήνες. “Από τότε, ή Μπρέντα έγινε πραγματική γκουβερνάντα για τό Τζιμ. Τού έρωδε τα κουμπιά, έστειλε τα ρούχα του στο πλυντήριο, μαγειρεύε και τόν καλούσε να φάνε μαζί κάθε βράδυ, τού θυμίζε τα επαγγελματικά του ραντεβού, τόν φροντίζε όταν ήταν άρρωστος — γενικά, έκανε γι’ αυτόν ό,τι θάκανε μια μητέρα, μια άδελφή και μια νοσοκόμα.

Τ’ άποτέλεσμα όμως ήταν πολύ άσχημο: Τόν είχε έρωτευτή! Κι’ ήταν ή πρώτη φορά που έρωτευότανε...

“Όσο για τό Τζιμ, πολλές φορές οί ματιές του δείχνανε κάτι παραπάνω από μια άπλη φιλία. Μα αυτό μόνονα.

Κι’ ύστερα απ’ όσα είχε πη χτες τό βράδυ!... “Η Μπρέντα βυθίστηκε σε λήθαργο... “Όταν έγύπνησε, ήταν νύχτα. Κάποιος καθότανε δίπλα της και της κρατούσε τό χέρι.

— “Τζιμ! Τί θέλεις εδώ; Τί συνέβη; μουρμούρισε άδύνατα.

— “Μπρέντα άγάπη μου, είσαι καλά;... Μη στενοχωριέσαι! “Ο γιαιρός έπτε πως ήταν ένας νευρικός πυρετός. Φαίνεται πως έπαθεσ κάποιο κλονισμό... “Όταν μπήκα και σέ βοήκα λιπόθυμη, νόμισα πως θά τρελλαθώ...

— “Με είπες άγάπη μου;... ψιθύρισε ή Μπρέντα κι’ άνασηκώθηκε.

— “Μην κουνιέσαι! της φώναξε. Κι’ άγκαλιάζοντάς την απ’ τούς ώμους, την άνάγκασε να έσπλώση πάλι.

— “Θέλω να γίνης γρήγορα καλά, συνέχισε. Σε χρειάζομαι, μικρούλα μου!

»Συχώρεσέ με για τίς βλακείες που είπα χτες. Αυτές τίς ώρες που πέρασα κοντά σου, περιμένοντας μ’ άγωνία ν’ άνοιξης τα μάτια σου, κατάλαβα τί είσαι για μένα... Μπρέντα, θέλω να παντρευτώμε! Μη μου πής όχι!

Μα ή Μπρέντα δεν έλεγε τίποτα. “Έκλαιγε από εύτυχία, με τό πρόσωπό της χωμένο στο στήθος του...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΤΖΩΝ

Διαφωτίστηκαν μερικά άπό τά μυστήρια της λειτουργίας του

ΑΠ’ όλα τά πράγματα που ξέρομε, ο άνθρωπος έγκέφαλος είναι τό πιο πολύπλοκο. “Αποτελείται από 10 δισεκατομμύρια νευρικά κύτταρα — τετραπλάσια δηλαδή περίπου απ’ τό συνολικό πληθυσμό της Γης. Τά μυστήρια της λειτουργίας του, δεν έχουν άκόμη άνακαλυφτεί απ’ τούς έπιστήμονες. “Όστόσο, ξέρομε σήμερα αρκετά πράγματα για τη φυσική του διάπλαση και για τά τμήματα που τόν άποτελούν.

Βαθειά στο έσωτερικό του βρίσκεται ο λεγόμενος «παλαιοεγκέφαλος». Ένας πυρήνας από νευρικούς ιστούς, που ύπρχε και στους δεινοσαύρους πρό 100 εκατομμυρίων έτών. Αυτός παίζει σπουδαίο ρόλο στην διέγερση και την ίκανοποίηση των βασικών σωματικών άναγκών μας. “Όταν πεινάμε π.χ., μας παροτρύνει να βρούμε τροφή. “Ελέγχει επίσης την άναπνοή, τούς παλμούς της καρδιάς και άλλες ζωτικές λειτουργίες.

“Αν όστόσο είχαμε μόνο τόν παλαιοεγκέφαλο, τό κρανίο μας δε θά ήταν μεγαλύτερο από τη σφιγμένη γροθιά μας. Γι’ αυτό άλλωστε και οί δεινόσαυροι είχαν κεφάλια μικροσκοπικά, έντελώς δυσανάλογα με τό πελώριο σώμα τους.

Γύρω όμως απ’ τόν έγκέφαλο, έχει δημιουργηθεί στον άνθρωπο και στα άνώτερα ζώα ο «νεοεγκέφαλος» — όπως σχηματίζεται μια μεγάλη και μοντέρνα πόλις πάνω απ’ τά θαμμένα ύπολείμματα ενός προϊστορικού χωριού. Τό κυριώτερο μέρος του είναι ο φλοιός του, ή «φαία ούσα». Προήλθε απ’ την εξέλιξη ενός μικρού κόκκου τέτοιας ούσιας, που ύπρχε στην κορυφή τού πρωτογονίου έγκεφάλου των πρώτων θερμοαίμων ζώων (τά ζώα αυτά έμοιαζαν με ποικτικούς με μακρύ ρύγχος κι’ ύπρχαν οί παλαιοί πρόγονοι τού ανθρώπου). “Απέκτησε δε τεράστιες διαστάσεις, είσχωρήσαντας σέ κάθε κοιλότητα τού κρανίου.

“Ο φλοιός τού έγκεφάλου είναι ένα πυκνότατο σύνολο από μικροσκοπικά νευρικά κύτταρα. Κάθε τέτοιο κύτταρο έχει ίνες, κλωστές δηλαδή από πρωτόπλασμα, που προεξέχουν κι’ άκουμπάνε έλαφρά στις παρόμοιες ίνες των διπλανών. Αυτό τό δίκτυο των «πλοκάμιων» των κυττάρων έχει όνομαστή «ούγκλα τού έγκεφάλου», και πραγματικά φαίνεται στο μικροσκόπιο σαν ένα χάος από ρίζες, κλαδιά και κληματαδες.

“Ο παλαιοεγκέφαλος κι’ ο νεοεγκέφαλος συνεργάζονται κι’ άποτελούν τό διαρκώς πολυσάχλο κέντρο ενός μεγάλου και πολύπλοκου συστήματος τηλεπικοινωνίας. Σ’ αυτό φτάνουν όλοι οί έρεθισμοί απ’ τά αισθητήρια όργανα, τούς μύς, κλπ., άφού περάσουν πρώτα από τη σπονδυλική στήλη —μέσα από ένα «καλώδιο» από άμέτρητες νευρικές ίνες, προστατευμένο από ένα όστεοδόη «θώρακα». “Ο έγκέφαλος αναλύει αυτές τίς πληροφορίες, τις έρμηνεύει και στέλνει τίς αντίστοιχες διαταγές του, με άλλα νεύρα που συνδέονται με τούς μύς. “Ετσι, σύμφωνα με τίς διαταγές αυτές, κάνομε τίς κινήσεις που πρέπει σέ κάθε περίπτωση.

Μολοντί λειτουργεί τόσο έντατικά και άδιάκοπα, ο έγκέφαλος έχει έκπληκτική άντοχή. Χρειάζεται όμως ύπνο, περισσότερο ίσως από κάθε άλλο μέρος τού σώματός μας.

“Όταν κοιμόμαστε, οί έρεθισμοί που μεταδίδουν τά νεύρα στον έγκέφαλο είναι ελάχιστοι, και τό επιτρέπουν συνεπώς ν’ άναπαυθεί. Ποτέ όμως δε σταματάει τελείως ή λειτουργία του. Μελετώντας με ειδικές συσκευές (ηλεκτροεγκεφαλογράφους) τά άσθενέστατα ηλεκτρικά ρεύματα τού έγκεφάλου, οί έρευνητά έχουν διαπιστώσει ότι, και στών ύπνο μας νάρτητες και άμυδρές, σαν σκιές, άποτελώντας αυτό που έχει όνομαστή «ύπνουσινδής».

Συγχρόνως, ο έγκέφαλος είναι έτοιμος να «εγυπνήσ» και να λειτουργήσει άμέσως κανονικά, αν παρουσιαστεί μια έπείγουσα άνάγκη. Πολλοί θοι τό δρώμε έξω απ’ τά παράθυρά τους. “Αρκει όμως να ψιθυρίση κάποιος τ’ όνομά τους, ή να κλάψη τό μαρ τοις, για να εγυπνήσουν άμέσως. Δεν άπονομνάζομε λοιπόν τελείως απ’ τόν έξωτερικό κόσμο, όταν κοιμόμαστε.

“Αλλά, κι’ όταν είμαστε έγύπνιοι, δεν έχομε συνεπώς πλήρη αντίληψη τού περιβάλλοντος. “Ενώ π.χ. σωφάρομε επί όρες, μηχανικά, δε συγκεντρώνομε πραγματικά την προσοχή μας, παρά μόνο κάπου-κάπου και για μερικά δευτερόλεπτα —όταν συναντήσουμε ένα κόκκινο φως της τροχαίας, όταν προσπερνάμε έν άλλο αυτοκίνητο, κλπ.

Οί ειδικοί ύπολογίζουν ότι είμαστε πραγματικά «έγυπνιοι» επί 1 λεπτό περίπου κάθε ώρα. “Όλο τόν ύπλοιοιτο καιρό, τό μυαλό μας λειτουργεί άυτόματα. Χρειάζεται δε μια ιδιαίτερη προσπάθεια της θελήσεώς μας, για να συγκεντρώσουμε για λίγο την προσοχή μας σέ κάτι τι.

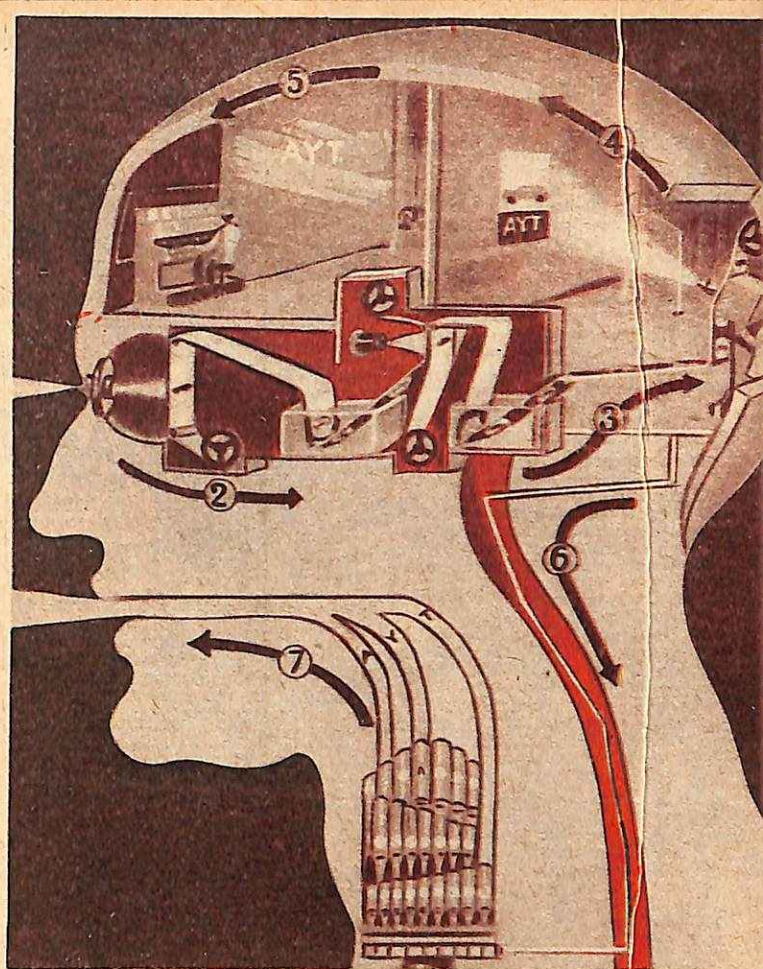
Τά 85% περίπου των πληροφοριών που δέχεται ο έγκέφαλος απ’ τόν έξωτερικό κόσμο, προέρχονται απ’ τά μάτια. Οί διάφορες όπτικές εικόνες άποθηκεύονται στη μνήμη μας, σαν σ’ ένα άπέραντο φωτογραφικό άρχειο.

Τό ίδιο γίνεται και για τίς έντυπώσεις που άποκοιμάμε με την ακοή, τη γεύση, την άφή και την όσφρηση.

“Αφού άποθηκευτούν πιά οί άναμνήσεις αυτές, είναι πολύ δύσκολο να χαθούν τελείως. “Ακόμα και στίς περιπτώσεις άμνησίας, εξακολουθούν να μένουν μέσα στον έγκέφαλό μας, αλλά δε μπορούμε να τίς βρούμε και να τίς τραθήσουμε έξω απ’ τό «εαχέιο». “Αν όμως θεραπευτούμε απ’ την άμνησία, ένασθυμάμαστε όλα όσα είχαμε «εχαχέσει», πράγμα που άδεικνύει ότι οί άναμνήσεις δεν είχαν χαθεί.

“Υπό κανονικές συνθήκες, οί άναμνήσεις αυτές άποτελούν την πέτρα μας, που τη χρησιμοποιεί ο νεοεγκέφαλος, για να ρυθμίση τη μελλοντική συμπεριφορά μας.

“Ο νεοεγκέφαλος δε μπορεί να λειτουργήσει άνεξάρτητα από τά κατώτερα έγκεφαλικά κέντρα. Μεταξύ άλλων, έλέγχει και χαλιναγωγεί τόν

Νά τί συμβαίνει στο μάτι, στον έγκέφαλο και στο λάρυγγα, όταν βλέπουμε ένα αυτοκίνητο, τό αναγνωρίζομε και προφέρομε τη λέξη («αυτοκίνητο»). Μπορούμε να πούμε ότι ή εικόνα τού άποτυπώνεται σ’ ένα φιλμ (2), που, μετά την εμφάνισή τρυ (3), προβάλλεται στον έγκέφαλο (4). “Εκείνος την αναλύει (5) και δίνει τίς σχετικές διαταγές (6) στα φωνητικά όργανα, που προφέρουν την αντίστοιχη λέξη (7).

παλαιοεγκέφαλο. “Αν όμως χαλαρωθεί ή λείψη αυτός ο έλεγχος (όπως συμβαίνει σέ περιπτώσεις όγκων τού έγκεφάλου και άλλων παθήσεων τού νευρικού συστήματος) έπικρατούν μέσα μας τά ένστικτα και τ’ ά πρώτογονα συναισθήματα.

“Αλλά, δεν μονάχα διαταγές οί παλαιοεγκέφαλος άπό τόν νεοεγκέφαλο. Τού δίνει κι’ όλος τίς δικές του, όταν χρειάζεται ν’ άνασποκρίθωμε σέ όρισμένες έκτακτες περιστάσεις. Τέτοιες διαταγές τού παλαιοεγκεφάλου είναι π.χ. ο θυμός ή ο φόβος, που μας μένουν να συγκεντρώνομε την προσοχή μας σέ άμεσά και έπείγοντα προβλήματα.

“Η συνήκης έπιποινώνια παλαιοεγκεφάλου και νεοεγκεφάλου εξασφαλίζεται με 10 εκατομμύρια νευρικές ίνες, απ’ όπου περνάνε άδύνατα ηλεκτρικά ρεύματα. Στους σχίζοφρενείς και σ’ άλλους ψυχοπαθείς έχει διαταραχτεί αυτή ή έπικοινωνία, έτσι ώστε ο παλαιοεγκέφαλος επηρεάζει υπερβολικά τό νεοεγκέφαλο.

Τώρα λοιπόν μπορεί ν’ άποκατασταθεί ο κανονικός ρυθμός της έπικοινωνίας παλαιοεγκεφάλου και νεοεγκεφάλου με δυο νέα φάρμακα, τη ρεσερπίνη και τη χλωπρομαζίνη.

“Η ρεσερπίνη εάγεται από ένα φυτό, που τό χρησιμοποιούσαν στίς 1ινδίες εδώ και 3.000 χρόνια κατά τού δηλητηρίου των φειδιών, της άμνίας, κλπ.

“Η χλωπρομαζίνη είναι ένα χημικό προϊόν, που παρασκευάστηκε στη Γαλλία.

Τά δυο αυτά φάρμακα —καθώς κι’ άλλα παρόμοια που άνακάλυφταν μετά τό 1950— χρησιμοποιούνται με έξαιρετα άποτελέσματα σ’ χιλιάδες ψυχοπαθείς.

“Η ενεργεία τους συνίσταται στην παρεμπόδιση των «μηνυμάτων» που στέλνει ο παλαιοεγκέφαλος στο νεοεγκέφαλο.

“Ο άσθενής γίνεται πιά άδιάφορος σ’ αυτούς τούς άδικαιολόγητους φόβους και τίς υπερβολικές άγωνίες —τό ίδιο άκριβός άποτέλεσμα που έπιτυγχάνεται με τη λοβοτομία και μ’ άλλες έγχειρήσεις στον έγκέφαλο.

Τά «μηνύματα» εξακολουθούν να άποστέλλονται απ’ τόν παλαιοεγκέφαλο, αλλά τό φάρμακο δεν τ’ άφίνει πιά να φτάσουν στο νεοεγκέφαλο.

Μ’ αυτό τόν τρόπο, διευκολύνεται σημαντικά ή θεραπεία τού ψυχοπαθούς.

“Η γρη άυτή κυρία έχασε την ίκανότητα χρησιμοποίησης τού όπτικου άρχείου της. “Ενώ δηλαδή βλέπει κανονικά τό πράγμα — όπως π.χ. αυτό τό σφουγγάρι — δεν τό αναγνωρίζει, αν δεν τό άγγιξη με τό δάχτυλό της.

—Με είπες «άγάπη μου»; ψιθύρισε ή Μπρέντα κι’ άνασηκώθηκε.

Μα ή Μπρέντα δεν έλεγε τίποτα. “Έκλαιγε από εύτυχία, με τό πρόσωπό της χωμένο στο στήθος του...

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΤΖΩΝ

ΚΑΜΠΟΣΣΕΣ ώριμες βίλλες και μερικά μικρότερα σπίτια αποτελούσαν το Γουέστ Πήμποντυ στις όχθες μιας γραφικής λίμνης της Μασαχουσέτης. Οι περισσότεροι κάτοικοι ήταν εύποροι άτομα και περνούσαν εκεί μονάχα την άνοιξη και το καλοκαίρι.

Ένας άγνωστος έμπροσθής λοιπόν είχε σκορπίσει τον τρόμο στον εύθυμο χρόνο. 'Απ' το Μάρτιο του 1897, είχαν αρχίσει να σημειώνονται ανεξήγητες και καταστροφικές πυρκαγιές σε διάφορες βίλλες.

Η πρώτη που κάρκε, άνηκε σε κάποιο θράνκ 'Απλετον κι' ήταν άκατοίκητη την εποχή εκείνη.

Δε μπόρεσε να βρεθί ή προέλευσι της φωτιάς. Πάντως, οι εντόπιοι την αποδύσανε σε κάποιο περαστικό αλήτη, γιατί αυτοί γνωρίζονταν όλοι μετάξι τους, μέσα στο στενό κύκλο τους, και κανείς τους δε μπορούσε ποτέ να υποπτευθεί τον άλλο.

Έπειτα απ' αυτή την πυρκαγιά όμως, άκολούθησαν κι' άλλες, όλες υπό μυστηριώδεις συνθήκες. Οι κάτοικοι του Πήμποντυ καταρτίσανε τότε μια (Ειδική 'Επιτροπή) και της αναθέσανε να εξετάσει την υπόθεση και να προσπαθήσει να τη διαφωτίσει. Διάλεξαν δε για πρόεδρό της τον Ουίλ Σπάουλντινγκ, που τον εκτιμούσαν όλοι για την εντιμότητά του, τις φιλανθρωπίες του και την προθυμία του να εξυπηρετήσει τους γείτονες. Ήταν άλλωστε ανύπαντρός κι' είχε καιρό για ν' ασχοληθεί μ' αυτή τη δουλειά.

Το πρώτο που έκαμε ο Σπάουλντινγκ, ήταν να επισκεφτεί τον άστυνομο του τόπου Τζών Ουίγκινς.

— 'Ο έμπροσθής ζή εδώ, μεταξύ μας, του είπε με πεποίθηση. 'Αδύνατο ν' άμυρεσε ένας ξένος να κάψη τόσα σπίτια, χωρίς ν' αντιληφθεί κανείς την παρουσία του στο Πήμποντυ.

Μα ο Ουίγκινς διαφωνούσε.

— 'Εξακριβώσαμε πως είχαν εξαφανιστή διάφορα αντικείμενα από τα σπίτια που κάπναι, είπε. Δίχως άλλο, τα πήρε ο έμπροσθής. Είπ' ένας έξακμημένος εγκληματίας, που ζέρει καλά τη δουλειά του, Μου φαίνεται λοιπόν πως δεν έχουμε κανένα τέτοιο εδώ στο Πήμποντυ.

Πάντως, έπειδή καταλάβαινε πως δε μπορούσε να διαφωτίσει μόνος του αυτό το μυστήριο, κάλεσε τον ικανότερο ντέτεκτιβ της άστυνομίας της πολιτείας της Μασαχουσέτης, το Τζώρτζ Νήλ.

Όταν έφτασε ο Νήλ, άρχισε να μαζεύει στοιχεία. Διάβασε όλες τις αναφορές και τις καταθέσεις. 'Επισκέφτηκε τις τοποθεσίες των καμένων σπιτιών. Κατάρτισε ένα κατάλογο των αντικειμένων που είχε κλέψει ο άγνωστος έμπροσθής.

Ύστερα άρχισε να γυρίζει τα σπίτια, ένα-ένα, αναζητώντας μάρτυρες. Βρήκε έτσι κάποιον 'Αλεξ' Χάλες, γείτονα του 'Απλετον, που είχε αντιληφθεί πρώτος την πυρκαγιά σ' αυτή τη βίλλα, είχε τρέξει επί τόπου κι' είχε προλάβει μονάχα να διασώσει μερικά έπιπλα.

— Μήπως προσέξατε να λείπει κάτι τι χαρακτηριστικό απ' αυτό το σπίτι; τον ρώτησε ο ντέτεκτιβ.

— 'Ο Χάλες σκέφτηκε λίγο κι' ύστερα απάντησε:

— Μα νάι, βέβαια, έλειπε ένα παλιό κι' ωραίο έκκρεμές, που χτυπούσε τις ώρες με τους αρμονικούς ήχους της καμπάνας του!

— 'Ο Νήλ συνέχισε τις έρευνές του. 'Εφτασε στη φάρμα του Πάτ Τζήρυ, ενός γέροου μισοανάπηρου, που ζούσε μαζί με την όμορφη κόρη του, την 'Αννι, και με τον υπηρέτη του Τόμ Ντούσευ.

Αυτός ο Ντούσευ ήταν ένας τύπος πνευματικώς καθυστερημένος. Δε μπορούσε να μιλήσει καλά-καλά. 'Η μόνη που καταλάβαινε τους άναρθρους ήχους του, ήταν η 'Αννι. Του φερνότανε με καλωσύνη, ενώ όλοι οι άλλοι τον κορόιδευαν και τον τυραννούσαν. Κι' αυτός της έδειχνε πάντα αγάπη κι' άφοσίωσι πιστού σκύλου.

— 'Ο Νήλ έμαθε κάτι καταπληκτικό απ' την 'Αννι Τζήρυ: 'Ο Τόμ της είχε πη πως είδε τον έμπροσθι και τον άναγνώρισε! Μα δε μπόρεσε να της εξηγήσει άμέσως ποιος ήτανε. 'Οστόσο, η 'Αννι ύποσχέθηκε τότε ντέτεκτιβ να τον ξαναρωτήσει με ύπομονη και να προσπαθήσει να μάθει περισσότερα πράγματα.

— 'Ο ντέτεκτιβ άνακοίνωσε αυτή την άνακάλυψι του στον Ουίγκινς και στο Σπάουλντινγκ. 'Εκείνοι όμως έκφράσανε πολλές άμφιβολίες... Πως μπορούσαν να βασιστούν στα λόγια ενός ήλιθιου και μισότρελλου, σαν τον Τόμ Ντούσευ;... 'Αλλωστε, πολλοί θεωρούσαν «ξένο» τον Τόμ και ύποψιάζονταν πως είχε κάνει αυτός τους έμπροσμούς.

Ο έμπροσθής του ΠΗΜΠΟΝΤΥ

Τόν άποκάλυψε ένα παλιό έκκρεμές

Ότε κι' είχε ο Τόμ καθόλου λεφτά απ' την πώλησι τους, 'Ο-όσσο, ο άστυνόμος τον έκλεισε στο κρατητήριο, για να τον εξάγριωμένον πλήθους.

Οι έμπροσμοι σταμάτησαν από τότε. Κι' αυτό μεγάλωσε τις ύπονοιες εναντίον του Τόμ. Στο τέλος όμως η άστυνομία άναγκάστηκε να τον άφισιν ελεύθερο, γιατί δεν είχε θετικά στοιχεία εναντίον του.

— 'Ο Νήλ έφυγε απ' το Πήμποντυ, για ν' αναλάβει μιάν άλλη ύπόθεση. Ήταν όμως ένας τύπος που δεν έννοούσε ν' άφινι άλυτα μυστήρια.

Μόλις του δόθηκε λοιπόν καιρός, έπειτα από κάμποσους μήνες, ξαναπήγε στο Πήμποντυ.

— 'Ο άστυνόμος τον βεβαίωσε πως είχαν πιά ήσυχάσει και πως η ύπόθεση είχε ξεχαστή.

Τα ίδια του είπε κι' ο Σπάουλντινγκ, όταν τον επισκέφτηκε στο σπίτι του.

Την ώρα που έφευγε από κει ο ντέτεκτιβ, άκουσε ένα έκκρεμές να χτυπάει 6, κάπου μέσα στο σπίτι. Τού έκαναν έντύπωσι οι μουσικοί ήχοι του. Θυμήθηκε άμέσως κάτι... Μία λάμφι φώτισε το μυαλό του...

Μία ώρα άργότερα, ξαναγύρισε στο σπίτι του Σπάουλντινγκ, έφωδιασμένος μ' ένα ένταλμα έρεύνης. Είχε τώρα μαζί του και τον 'Αλεξ' Χάλεσεν.

Μόλις είχαν μπη στο σπίτι οι δυο άντρες, το έκκρεμές ξαναχτύπησε.

— Αυτό είναι! φώναξε άμέσως ο Χάλεσεν. Το ρολόι του 'Απλετον! Θα τ' αναγνώριζε απ' τον ήχο του άναμεσα σε χίλια άλλα...

— 'Ο ντέτεκτιβ έψαξε τότε όλο το σπίτι και βρήκε το έκκρεμές, σ' ένα δωμάτιο της σοφίτας.

Στην ίδια κρύπτη ύπήρχαν κι' όλα τα αντικείμενα που είχαν κλαπή απ' τα καμένα σπίτια.

— 'Ο έμπροσθής δεν ήταν άλλος απ' το Σπάουλντινγκ.

Δε δοκίμασε καν να το άρννηθι, άφου είχε άποκαλυφθι πιά.

Ότε και μπόρεσε να δώσει μια εξήγησι αυτού του πάθους του, που τον είχε σπρώξει να κάψη τόσα σπίτια.

— 'Αρνήθηκε όμως κατηγορηματικά πως είχε σκοτώσει την 'Αννι Τζήρυ, κι' έτσι καταδικάστηκε μόνο για τους έμπροσμούς σε 10 έτών φυλάκισι.

— 'Ο δολοφόνος της 'Αννι έμεινε επίσημως άδιαλεύκαντι.

— 'Ολοι οι κάτοικοι του Πήμποντυ, καθώς κι' ο ντέτεκτιβ Νήλ, ήταν βέβαιοι πως είχε σκοτώσει ο Σπάουλντινγκ την κοπέλα, πριν προλάβη να μάθι απ' τον Τόμ το όνομα του έμπροσθι.

Μα δε μπορούσαν να το άποδείξουν κι' έτσι ο δολοφόνος της δυστυχισμένης 'Αννι έμεινε άτιμώρητος.

Την άλλη μέρα ήταν μία γιορτή. 'Η 'Αννι πήγε στην έκκλησία κι' έπειτα έκανε ένα περίπατο στις όχθες της λίμνης. 'Αλλά δεν ξαναγύρισε...

Τ' άπόγεμα, ο Τόμ είδοποίησε την άστυνομία πως την είχε βρή σκοτωμένη σ' ένα ύπόστεγο του κτήματος του πατέρα της! 'Ο δολοφόνος της είχε σπάσει το κεφάλι.

Τα ρούχα του Τόμ βρέθηκαν λερωμένα με το αίμα της. 'Εξήγησε στην άστυνομία πως είχε γυρίσει την 'Αννι, για να δει αν ήταν νεκρή.

Μπορούσε να πει κι' έτσι... 'Αλλ' η κοινή γνώμη εξέγέρθηκε εναντίον του και τον κατηγορήσε πως αυτός την είχε σκοτώσει! Κι' ο Σπάουλντινγκ άπαίτησε τη σύλληψι του.

— 'Ισως νάκανε αυτός τους έμπροσμούς, είπε, και νάκε κρύψει κάπου στο κτήμα τα πράγματα που έκλεψε. 'Ισως να τ' ανακάλυψε η 'Αννι, και γι' αυτό τη σκότωσε.

Δεν άρκούσαν, βέβαια, τέτοιες άόριστες πιθανότητες για να κατηγορηθι ένας άνθρωπος. Τα κλειμμένα αντικείμενα δε βρέθηκαν πουθενά.

— 'Ο Νήλ έφυγε απ' το Πήμποντυ, για ν' αναλάβει μιάν άλλη ύπόθεση. Ήταν όμως ένας τύπος που δεν έννοούσε ν' άφινι άλυτα μυστήρια.

Μόλις του δόθηκε λοιπόν καιρός, έπειτα από κάμποσους μήνες, ξαναπήγε στο Πήμποντυ.

— 'Ο άστυνόμος τον βεβαίωσε πως είχαν πιά ήσυχάσει και πως η ύπόθεση είχε ξεχαστή.

Τα ίδια του είπε κι' ο Σπάουλντινγκ, όταν τον επισκέφτηκε στο σπίτι του.

Την ώρα που έφευγε από κει ο ντέτεκτιβ, άκουσε ένα έκκρεμές να χτυπάει 6, κάπου μέσα στο σπίτι. Τού έκαναν έντύπωσι οι μουσικοί ήχοι του. Θυμήθηκε άμέσως κάτι... Μία λάμφι φώτισε το μυαλό του...

Μία ώρα άργότερα, ξαναγύρισε στο σπίτι του Σπάουλντινγκ, έφωδιασμένος μ' ένα ένταλμα έρεύνης. Είχε τώρα μαζί του και τον 'Αλεξ' Χάλεσεν.

Μόλις είχαν μπη στο σπίτι οι δυο άντρες, το έκκρεμές ξαναχτύπησε.

— Αυτό είναι! φώναξε άμέσως ο Χάλεσεν. Το ρολόι του 'Απλετον! Θα τ' αναγνώριζε απ' τον ήχο του άναμεσα σε χίλια άλλα...

— 'Ο ντέτεκτιβ έψαξε τότε όλο το σπίτι και βρήκε το έκκρεμές, σ' ένα δωμάτιο της σοφίτας.

Στην ίδια κρύπτη ύπήρχαν κι' όλα τα αντικείμενα που είχαν κλαπή απ' τα καμένα σπίτια.

— 'Ο έμπροσθής δεν ήταν άλλος απ' το Σπάουλντινγκ.

Δε δοκίμασε καν να το άρννηθι, άφου είχε άποκαλυφθι πιά.

Ότε και μπόρεσε να δώσει μια εξήγησι αυτού του πάθους του, που τον είχε σπρώξει να κάψη τόσα σπίτια.

— 'Αρνήθηκε όμως κατηγορηματικά πως είχε σκοτώσει την 'Αννι Τζήρυ, κι' έτσι καταδικάστηκε μόνο για τους έμπροσμούς σε 10 έτών φυλάκισι.

— 'Ο δολοφόνος της 'Αννι έμεινε επίσημως άδιαλεύκαντι.

— 'Ολοι οι κάτοικοι του Πήμποντυ, καθώς κι' ο ντέτεκτιβ Νήλ, ήταν βέβαιοι πως είχε σκοτώσει ο Σπάουλντινγκ την κοπέλα, πριν προλάβη να μάθι απ' τον Τόμ το όνομα του έμπροσθι.

Μα δε μπορούσαν να το άποδείξουν κι' έτσι ο δολοφόνος της δυστυχισμένης 'Αννι έμεινε άτιμώρητος.

Το αίμα καθορίζει την ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΜΑΣ

Οι ομάδες και τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα τους

Οι έπιστήμονες έχουν κατατάξει τα διάφορα άτομα σε τέσσερες ομάδες, που είναι οι εξής:

— Ομάς Α. Δε μπορεί να δεχθι αίμα παρά μόνον από άτομα των ομάδων Α και Ο.

— Ομάς Β. Δε μπορεί να δεχθι αίμα παρά μόνον από άτομα των ομάδων Β και Ο.

— Ομάς ΑΒ. Μπορεί να δεχθι αίμα από άτομα όλων των άλλων ομάδων (καθολικοί αιμοδέκται και αιμοδότες).

— Ομάς Ο. Μπορεί να δεχθι αίμα μόνον από άτομα της ίδιας ομάδας.

Μερικοί έπιστήμονες, όπως ο καθηγητής Κόσσοβιτς, του γαλλικού 'Ινστιτούτου Παστέρ, ο δόκτωρ Φλορεντέν και άλλοι, πρόσθεσαν τελευταία ότι υπάρχει στενή σχέση μεταξύ της ομάδας αίματος και του χαρακτήρος, των τάσεων, των επιδιώξεων κτλ. του ατόμου. Μ' άπλουστερα λόγια, ότι η προσωπικότης μας εξαρτάται από το αίμα μας. Οι παρατηρήσεις τους έχουν ως εξής:

— 'Ο μ α ς Α.— Οι άνθρωποι που άνήκουν σ' αυτήν την ομάδα μπορούν να εκδηλωθούν μόνο όταν βρίσκονται μέσα σε περιβάλλον ευνοϊκό γι' αυτούς. Στην αντίθετη περίπτωση κλεινούνται στον εαυτό τους, άπομονώνονται από το περιβάλλον τους ή φεύγουν για να μωρέσουν να βρουν ένα ευνοϊκότερο γι' αυτούς κλίμα. Μ' άπλουστερα λόγια, αίσθάνονται την άνάγκη να τους καταλάβουν οι άλλοι και να καταλαβαίνουν κι' αυτοί τους άλλους.

Στην περιοχή της γνώσεως, δεν τους ενδιαφέρει να μάθουν παρά μόνον εκείνο που τους άρέσει. Στις κρίσεις τους, δεν υπαγορεύει η λογική αλλά το συναίσθημα. Στο ήθικό έπίπεδο, σκέπτονται πολύ ανθρώπινα και συγχωρούν πολλά στον εαυτό τους και στους άλλους.

Οι άνθρωποι που άνήκουν σ' αυτή την κατηγορία έχουν άνάγκη από ελευθερία και άνεξαρτησία. 'Εργάζονται σύμφωνα με το κέφι τους. Κάνουν καλά εκείνο που τους άρέσει, ενώ ό,τι δεν τους άρέσει το παραμελούν. Περισσότερο από τα γέρα και μόνιμα πράγματα, τους ενδιαφέρουν τα όμορφα και κομψά.

Προτιμούν τα ελεύθερα επαγγέλματα. Στην ύπαλληλική σταδιοδρομία (είτε δημοσία, είτε ιδιωτική) έχουν την έντύπωσι πως άσφυκτίζονται, εκτός όταν κατέχουν άνώτερες θέσεις, που τους παρέχουν ελευθερία ένεργείας.

— 'Ο μ α ς Β.— Δεν έμπνέαζετε από το περιβάλλον σας, αλλά το έπνέαζετε. 'Ακολουθείτε πάντα ένα δικό σας ρυθμό, που προσπαθείτε να τον έπιδάτε και στους άλλους.

Στο πεδίο της γνώσεως, σας ενδιαφέρει μόνον ό,τι μωρεί να συντελέσει στην πρόοδό σας. Στις κρίσεις σας, υπερισχύει πάντοτε η λογική εις βάρος του συναίσθηματος. Στο ήθικό έπίπεδο, είσαστε άτεγκτος, πράγμα που σας κάνει να φαίνεται σκληρός απέναντι των άλλων.

Σας ενδιαφέρει πρό παντός η σταθερότης και η κανονικότης. Δεν έχετε εύλυγισία. Πέρετε εύκολα στη ρουτίνα. Περισσότερο από το τι σας άρέσει σας άπασχολεί το τι σας επιβάλλει το καθήκον σας. Προτιμάτε το γερό και το λογικό από το όμορφο και το έφημερο.

Τα ελεύθερα επαγγέλματα δε σας ταιριάζουν. 'Η όμάς αυτή δίνει καλούς διοικητικούς υπαλλήλους, δικαστικούς, στρατιωτικούς κτλ.

— 'Ο μ α ς Ο.— Οι άνθρωποι αυτής της ομάδας έχουν άξιοθαύμαστη ικανότητα προσαρμογής. Όλα τα περιβάλλοντα είναι καλά για σας.

Στην περιοχή της γνώσεως, κατέχετε από την έπιθυμία να μαθαίνετε διαρκώς καινούργια πράγματα. 'Αλλά σταματάτε συνήθως στην έπιφάνεια. Το βάθος δε σας άπασχολεί. Στις κρίσεις σας, υπερισχύει το συμβιβαστικό πνεύμα. Στο ήθικό έπίπεδο, προσπαθείτε πάντοτε να βρισκόμαστε στη μέση. Από ιδιουσγκρασία, είσαστε εναντίον κάθε άκρότητος. Οι άρχες σας είναι πολύ ρευστές.

— 'Η άλλαγή και η ποικιλία άποτελούν έπιτακτική άνάγκη για σας.

Στο φιλολογικό ή καλλιτεχνικό έπίπεδο δεν εκδηλώνετε δική σας προσωπικότητα. 'Εκείνο που επιδιώκετε είναι να άρέσετε στους άλλους. Τα έργα σας έχουν τον χαρακτηριστήρα της προχειρότητος. Συμβαίνει κάποτε να παρουσιάζουν κάποια ένδιαφέρον. 'Αλλά συνήστερα δεν ξεπερνούν το μέτρο.

Οι έμποροι και οι διπλωμάται άποτελούν τους χαρακτηριστικούς τύπους αυτής της ομάδας. Στην ίδια κατηγορία άνήκουν οι συγγραφείς ελαφρών θεατρικών έργων και λαϊκών μυθιστορημάτων, οι μισίτες, οι πλάσι κλπ.

— 'Ο μ α ς ΑΒ.— Πρόκειται για ένα συνδυασμό των ομάδων Α και Β. Όλα είναι καλά όταν μωρήτε να έπιβληθίτε στο περιβάλλον σας και να δημιουργήσετε την άτμόσφαιρα που σας άρέσει. Διαφορετικά, μεμψιμοιρείτε διαρκώς, γιατί τίποτα δε σας εύχαριστεί.

Στη περιοχή της γνώσεως, εκδηλώνετε πολλά και ποικίλα διαφέροντα, αλλά με τρόπο άναρχικό, άστατο και χωρίς συνέχεια. Σας είναι δύσκολο να προσαρμοστείτε τη σκέψι σας με τρόπο σταθερό σε ώρισμένη κατεύθυνσι. Στις κρίσεις σας, άμφιταλαντεύεστε μεταξύ της λογικής και του συναίσθηματος. Κοιμνιόμενες είναι έπίσης και οι ήθικές άρχες σας. Από την άτεγκτη άυστηρότητα, περνάτε εύκολα στην πιο μεγάλη έπιεικεία.

— 'Η δράσις σας θα εξαρτηθι από τις συνθήκες μέσα στις όποιες θα βρεθίτε. Υπό ώρισμένες προϋποθέσεις μωρείτε να επιδείξετε άξιοθαύμαστη άποφασιστικότητα και σταθερότητα. Υπό άλλες, όμως, είναι δυνατόν να φανήτε άναποφασιστος, μικρόψυχος, έπιπόλαος και άστατος.

Χαρακτηριστικοί τύποι αυτής της ομάδας είναι ο ήθοποιός, που χάνει την προσωπικότητά του, προσπαθώντας να ύποδυθι τους πιο αντίθετους ρόλους και ο αλήτης, που διακρίνεται για την άναρχική ψυχασύνθεσί του.

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

Η όμορφιά των γυναικών των νησιών του Ειρηνικού έχει έμπνεύσει μέχρι σήμερα πολλούς συγγραφείς. 'Ο 'Αμερικανός μυθιστοριογράφος Τζέιμς Μίκενερ, τους έχει άφιέρώσει όμως όλόκληρο το έργο του. Τα έργα του Μίκενερ σημειώνουν μεγάλη έκδοκτη έπιτυχία, παίζονται στο θέατρο, τελευταία δε άρχισε κι' ο κινηματογράφος να ένδιαφέρεται γι' αυτά. 'Ο ίδιος ο συγγραφέας άναζήτησε στα νησιά του Ειρηνικού την ιδανική καλλονή, που θα μωρούσε να ύποδυθι στον κινηματογράφο τις ήρωίδες των έργων του και άνακάλυψε έτσι τη Φράνσις Νιούγεν, την όποια χαρακτήρισε «ωραιότερη γυναίκα του Ειρηνικού». Το Χόλλυγουντ συμφώνησε και της άνέθεσε ήδη ένα ρόλο.

Η ΣΤΑΡ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ

Παρά τις άντιρρήσεις του πατέρα του, του γνωστού μεγαλοπαράγωγου του Χόλλυγουντ Ντάρρουλ Τζάνουκ, ο Ρίτσαρντ Τζάνουκ παντρεύτηκε στη Σάντα Μόνικα της Καλιφορνίας τη Λίλη Τζέντελ. Οι δυο νέοι, που είναι κι' οι δυο μαζί 35 χρόνων, συνάντησαν και πολλά νομικά έμπόδια, τελικά όμως κατώρθωσαν να πάρουν την άδεια να παντρευτούν. Στη φωτογραφία μας τα πρόσωπα των δυο έρωτευμένων λάμπουν από χαρά καθώς ύπογράφουν στο δημαρχείο τα χαρτιά, που τους καθιστούν στο εξής συζύγους. 'Η Λίλη Τζέντελ είναι ένα από τα νέα άστέρια της κινηματογραφουπόλεως, τόσο δε η όμορφιά της όσο και το ταλέντο της της προωρικώνών ένα όλόκληρο μέλλον.

Η ΣΩΓΡΑΦΟΣ ΕΓΙΝΕ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

Η Ντόροθυ ντέ Πολιόλο, η νεαρά 'Αμερικανίδα ζωγράφος, που έγινε διάσημη στην πατρίδα της, κάνοντας το πορτραίτο του άντιπροέδρου Νίξον και τις προσωπογραφίες πολλών άστέρων της κινηματογραφουπόλεως, βρίσκεται από ήμερών στη Ρώμη. 'Η δόξα άνοιξε στη Ντόροθυ τις πόρτες όλων των σαλονιών και η κοσμική ζωή της επέτρεψε να γνωρίσει ένα Βέλγο πρίγκηπα, ο όποιος την παντρεύτηκε και την έκανε έτσι πριγκίπισσα. Τώρα η Ντόροθυ ντέ Πολιόλο κάνει το γόρο του γάμου και επιδεικνύει τα έργα της, για τα όποια ζητάει ύπερογκα, πράα, που μωρούν να τα πληρώσουν μόνο Κροίσοι. Στη φωτογραφία μας η Ντόροθυ κοντά σε μία άπο προσωπογραφία της.

ΣΤΙΣ ΚΟΡΥΦΕΣ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΟΡΟΥΣ

Νέες έναέρεις γραμμές έγκαταστάθηκαν στις κορυφές του Λευκού Όρους. 'Ο έναέριος σιδηρόδρομος, που ξεκινούσε από το Σαγιονί (ύψόμετρο 1959 μέτραν) έφτανε ως την άπόκρημη κορυφή «Αιγκλύ ντι Μιντι» (ύψόμετρο 3842 μ.). Τώρα η κορυφή αυτή έχει συνδεθι με μία γειτονική, στην όποια μέχρι σήρα έφτανε κανείς ξεκινώντας από την πολίχνη Άντρεό, που βρίσκεται κι' αυτή στους πρόποδες του Λευκού Όρους, αλλά από την αντίθετη άκρίως πλευρά και σε ύψόμετρο 1306 μέτρα. Χάρis στο νέο αυτό έναέρσιο σιδηρόδρομο, θα μωρή κανείς να φτάσι από τη μία πλευρά του Λευκού Όρους στην άλλη, ύπερηδύντας τις άπόκρημες κορυφές του.

— 'Ο Τόμ είχε βρή την 'Αννι σκοτωμένη σ' ένα ύπόστεγο, στο κτήμα του πατέρα της!

Κεντημένη αγκαλιά

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΡΘΙΑ πίσω απ' την πλάτη του πατέρα της, του βασιλιά Λιόντεγκραντ της Καμυλίας, που καθόταν στον ολόχρυσο θρόνο του, η Τζένιβερ προσπαθούσε να κρύψει την ταράχη της. Από στιγμή σε στιγμή θα έφτανε ο Άρθουρος, ο ηρωικός βασιλιάς της Αγγλίας, που είχε αναγκάσει τους άγριους Σάξονες ν' αποτραβηχτούν στα γερμανικά δάση.

Τον είχε καλέσει ο Λιόντεγκραντ για να τον βοηθήσει να διώξει τους Ιρλανδούς που απειλούσαν τη χώρα του. Ο Άρθουρος είχε δεχτεί. Μά δλοι ξέρανε πως αυτό που τον τραβούσε στην Καμυλία, δεν ήταν τόσο η συμμαχία με το βασιλιά της, όσο η βασιλοπούλα Τζένιβερ.

Ψηλή με λεπτό, θαυμάσιο κορμί και με κάτασπρο δέρμα, η πριγκίπισσα αυτή ήταν μια αληθινή καλλονή στα 19 της χρόνια.

Όταν άνοιξε η βασιλιά πόρτα και υπήκει στην αίθουσα μια ομάδα ιπποτών, η Τζένιβερ σταιμάτησε ν' αναπνέει... Τις απ' τους ξένους προχώρησαν και πλησιάσαν στο θρόνο.

Στη μέση τους στεκόταν ο Άρθουρος. Ήταν ένας συνθησιμέλιος άντρας, με ήρεμα γαλάνα μάτια και σοδαρό πρόσωπο. Ποτέ δεν τον φανταζόταν έτσι ή ρωμαϊκή βασιλοπούλα!

Έκρυψε με δυσκολία την απογοήτευσή της και κτύπησε τους δυο ακόλουθους του. Ο ένας, κοινός και άσχημος, δεν την άπαχόλησε καθόλου. Μά ο άλλος ήταν ο πιο όμορφος άντρας, που είχε δει ποτέ της... Ψηλός, με γεροδεμένο κορμί και μεγάλα μαύρα μάτια, ο σέο Λάνσελोट είχε κάνει να χτυπήσουν πολλές γυναίκες καρδιάς.

Όταν ήρθε η σειρά του να χαιρετήσει την πριγκίπισσα, η Τζένιβερ είδε ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του το θαυμασμό και χαμογέλιο ευτυχισμένο...

Η συμμαχία ανάμεσα στους δυο βασιλιάδες κλείστηκε εύκολα. Οι στρατιώτες του Άρθουρου διώξαν τους Ιρλανδούς. Μια μέρα πριν φύγει, ο Άγγλος βασιλιάς ζήτησε τη Τζένιβερ για γυναίκα του. Ο πατέρας της δέχτηκε με χαρά. Ο γάμος

έπισημότητα. Η μικρή πριγκίπισσα ήξερε πως θα ήταν μάταιο να προσπαθήσει να γλυτώσει απ' το σύζυγο που της είχε επιβάλει ο πατέρας της. Μά ήξερε επίσης πως ήταν αδύνατο να πνίξει τον έρωτά της για το Λάνσελोट!...

Η τιμιότητα όμως του Λάνσελोट, δεν του επέτρεπε να πρόδιν το βασιλιά του. Καί, ξαφνικά, εξαφανίστηκε απ' το παλάτι.

Η Τζένιβερ έπεσε βαρειά αρώστη. Έναν ολόκληρο χρόνο, οι καλύτεροι γιατροί ξεχνούσαν στο προσκέφαλό της παλεύοντας με το θάνατο... Η γιατρεία της όμως ήταν άλλου. Της την έφερε εν' ανοιξιάτικο πρωί ο γυρισμός του αγαπημένου της που δε μπορούσε κι' αυτός να ζήσει άλλο μακριά της...

Άρχισαν να συναντιώνται κρυφά. Και κανείς δε θα υποπτευόταν τίποτα, αν δεν υπήρχε ο Μόρντρεντ, ένας ανήλικος του Άρθουρου, έρωτευμένος με τη Τζένιβερ.

Ξεχνώντας ένα βράδυ κάτω απ' τα παράθυρά της, διέκρινε πίσω απ' τις διάφανες κουρτίνες το Λάνσελोट. Τρελλός τότε από θυμό και ζήλεια ειδοποίησε τον Άρθουρο.

Έκείνος έπεσε απ' τα σύννεφα... Αγαπούσε τόσο πολύ τη γυναίκα του, που αν μπορούσε να κούνη την άπιστία της, θα το έκανε... Δεν έφτανε όμως η δική του συγγνώμη. Ο Μόρντρεντ έφερε το ζήτημα στους ιππότες της Στρογγυλής Τραπέζης, που είχαν απεριόριστη δικαιοδοσία. Κι' αυτοί καταδίκασαν την ένοχη βασιλίσσα να καί ζωντανή!

Όταν οι δυο βοηθοί του δημιού τραβήξαν τη Τζένιβερ πάνω στο σωρό των ξερών ξύλων, ο Άρθουρος έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χείλια του. Οι πρώτες φλόγες ξεπήδησαν απειλητικές...

Ξαφνικά όμως, μερικοί καθυλάρηδες ώρησαν ανάμεσα στο πλήθος κι' αναποδογύρισαν τους φουρούς. Άρχινος τους ήταν ο Λάνσελोट, που διέσχισε ακράτητος τις φλόγες, έσπασε στην αγκαλιά του τη μισολιπόθυνη Τζένιβερ και γάθηκε με καλπασμό.

Έτσι άρχισε ένας τομερός εμφύλιος πόλεμος. Οι ιππότες του Λάνσελोट πολεμούσαν γενναία το βασιλικό στρατό. Κι' η χώρα έρημυνόταν απ' τις μάχες.

Η καρδιά της Τζένιβερ μάτωνε όσο έβλεπε το κακό που γινόταν εξ αιτίας της. Κι' όταν ο Άρθουρος την ειδοποίησε πως θα τη

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

— Μπορείς να με σκοτώσεις! του είπε. "Ας σταματήσει όμως πια ο πόλεμος!"

Συνκινητικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Πιέρ Ντεκουρσέλ

ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Περιμένοντας το θάνατο, ο Κεντνν σκέπτεται τις δυο του κόρες, που είδε στο δικαστήριο. Πρώτα με τρόπο το Μπερνάρ και πείθεται πως ήταν αυτές. Μαθαίνει ακόμα ότι πήρε τη θέση του κάποιος άλλος, που έμποδίζει το γάμο του Μπερνάρ με την Κλωντέτ. Αυτό τον κάνει να ξεγεραθεί και φανερώνει στο Μπερνάρ πως πρόκειται για ένα απατεώνα. Συγκρατείται όμως και δεν ολοκληρώνει την αποκάλυψή του, για να μη μάθουν τα παιδιά του το τραγικό κατόντημά του. Λέει μονάχα στο Μπερνάρ ότι θα σκεφτεί αν πρέπει να του φανερώσει κι' άλλα πράγματα. Ο Κρουά-Μενίλ παίρνει το τηλεγράφημα της Πάλ, ανησυχεί και γυρίζει στο Παρίσι, μαζί με τη Ναντίν. Η Πάλ έχει αποφασίσει να επανωρθώσει με κάθε θυσία το έγκλημά της εναντίον του πατέρα της. Ζητάει εξηγήσεις από τον Κρουά-Μενίλ, κι' εκείνος της όμολογει πως κατακράτησε τα λεφτά που του είχε δώσει για να εξασφαλίσει στον πατέρα της μια ήσυχη ζωή. Η Πάλ του δηλώνει τότε πως θα τα φανερώσει όλα στη Δικαιοσύνη και πως θα τον καταγγείλει ως δολοφόνο του Τούσφον. Έκείνος όμως της απαντάει πως δεν έχει να παρουσιάσει καμμία απόδειξη.

26ον Δε χωρεί αμφιβολία πως ο πατέρας σας σκότωσε τον Ουίλλιαμ Τούσφον για να τον ληστέψει! Γιατί θάκανα εγώ μια τέτοια ανοησία και θα κινδύνευα να χάσω την ξέγνοιαστη κι' ευχάριστη ζωή μου; Γιατί να σκοτώσω αυτόν τον άνθρωπο;

— Σας το είπα: Γιατί ήταν αντίζηλος σας! Έραστής της φιλενάδας σας!

— Αυτός, έραστής της Ναντίν;... Είναι ψέμματα! φώναζε ο Κρουά-Μενίλ.

— Είν' αλήθεια, και τόδεσε όλο το Παρίσι... Αποκαλύφθηκε άλλαστε στη δική και το γράφανε όλες οι εφημερίδες... Σκοτώσατε αυτό το δυστυχισμένο για να εκδικηθείτε... κι' έπειδή φοβήκατε μήπως σας πάρη τη φιλενάδα σας. Κάποιες μοιραίες συμπτώσεις ρίξαν στον άτυχο πατέρα μου όλα τα βάση της ένοχής...

— Μά θα επαναληφθούν οι ανακρίσεις και θα βρεθ' κάποιος τυπικός λόγος αναίρεσως της πρώτης απόφασης.

— Ποιός θα κλην αυτές τις ένεργειες; Ποιός θα με κατηγορήσει;

— Εγώ! απάντησε η Πάλ.

— Ο Κρουά-Μενίλ χαμογέλασε ειρωνικά. — Πώς θ' αποδείξετε ότι δεν είμαι ο κόμης ντε Κρουά-Μενίλ, άλλ' ο Ρομπιάκ; έπτε. Πώς θα εξηγήσετε το ότι μ' αναγνωρίσατε ως πατέρα σας;

— Θα πώ όλη την αλήθεια. Και θα παρουσιάσω την έγγραφη όμολογία σας.

— Τί σχέδι έχει αυτή η όμολογία μου με τη δολοφονία του Τούσφον που όμολόγησε ο πατέρας σας;... Θα εκτεθήτε, θα μου κάνετε κακό, χωρίς να τον σώσετε...

— Ακόμη κι' αν ήμουν ένοχος, τίποτα δε θα μπορούσε να το αποδείξη! Θα κάνετε μια τρέλλα, θα καταστρεφόσατε, φανεράνοντας πράγματα που άγνοεί όλος ο κόσμος, για να προσπαθήσετε του κάκου να σώσετε έναν άνθρωπο απ' το θάνατο, που τον δέχεται ίσως με χαρά!

— Κι' αυτό με τη δικαιολογία πως αυτός ο άλλος είναι ο πατέρας σας! Μά, στο κάτω-κάτω, ήταν πραγματικός πατέρας για σας; Σ' αυτόν δεν όφείλατε τους πόνοους και τα μαρτύρια της παιδικής ηλικίας σας;... Όταν φύγατε κρυφά απ' το σπίτι του, μη μπορώντας πια ν' ανεχθείτε την κακομεταχείρισή του, ένδιαφέρθηκε καθόλου να μάθ αν βουτηχθήκατε στη δυστυχία, αν ζούσατε ή πεθάνατε;

— Μετανοώσε για τα περασμένα... Κι' είναι ο πατέρας μου! Άλλαστε φταίω εγώ αν βούλιαξε στο βούρκο... γιατί παραμέλησα το καθήκον μου, γιατί δεν του έδωσα το χέρι μου να τον κρατήσω, να τον τραβήξω έξω... Όχι, δε θα πεθάνω, τ' όρκίζομαι!... Δε θ' άφισω να πληρώσω

ΜΔ'.

Η όμολογία

Ο Μπερνάρ έμαθε με έλλο τη δικογραφία του Κεντνν, αναζητώντας κάποιο τυπικό λάθος ή παράλειψη που θα στήριζε μια αίτησι αναίρεσως.

Μά έπρεπε απαραίτητως να υπογράψει τη σχετική αίτηση ο κατάδικος. Θα πήγαινε λοιπόν να τον βρη στη φυλακή, την άλλη μέρα, για να τον πείσει.

Όσο για τις δηλώσεις του σχετικά με τον κόμπα ντε Κρουά-Μενίλ, ο νέος τις θεωρούσε σαν παραλήρημα σε στιγμή τρέλλας...

Αφού σκέφθηκε πολύ και διατύπωσε κάθε είδους υποθέσεις, είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο άτυχος Κεντνν ήταν θυμα της φαντασίας του κι' ότι είχαν κλονισθ' κάπως τα λογικά του απ' όσα είχε περάσει.

Δε μπορούσε ώστόσο να ξεχάσει ότι ο άνθρωπος αυτός είχε εκδηλώσει μια παράξενη συγκίνηση, όταν τον άκουσε να προσφέρει τ' όνομα του κόμπος ντε Κρουά-Μενίλ...

Αυτά σκεπτόταν, όταν μπήκε ο καμαριέρης του και του έπτε:

— Κύριε, θέλει να σας μιλήσει μια κυρία...

Το πρόσωπό του φάνερε δισταγμό, άμνηχανία.

— Ας περάσει, απάντησε ο Μπερνάρ. Έπτε τ' όνομά της;

— Ξέρετε... είν' η κυρία Πάλ!... πρόσθεσε ο υπηρέτης.

— Η Πάλ;...

Ο καμαριέρης έγνεψε καταφατικά. Ο Μπερνάρ ζάρωσε τα φρύδια του. Τί γύρευε πάλι στο σπίτι του η Πάλ;...

— Έσπρωξε ώστόσο μακριά την δικογραφία που είχε μπροστά του, και έπτε πάλι στον καμαριέρη:

— Ας περάσει.

Σε λίγες στιγμές, φάνηκε στο κατώφλι η Πάλ, ντυμένη πένθιμα.

Ο Μπερνάρ σηκώθηκε για να τη χαιρετήσει, ψυχρός, αλύγιστος, λίγο χλωμός. Αμέσως όμως έκαμε ένα βήμα πίσω, τρομαγμένος απ' την αλλοίωση της φυσιογνωμίας της και το πελιδνό πρόσωπό της.

Νόμισε πως έρχότανε να του αναγγείλη καμιά συμφορά...

— Η Κλωντέτ;... φώναξε.

Η Πάλ κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. Συγχρόνως τον κύτταζε με μάτια γεμάτα πόνο και τρέμο, που τον κάνανε ν' ανατριχιάσει. Αμέσως όμως προσπαθήσε να νικήση τη συγκίνησή του. Υποπτεύονταν μια ύστατη απόπειρα της νέας γυναίκας κι' ήθελε να μείνη αείλικτος, αλύγιστος.

— Την τελευταία φορά που ήρθε έδω, Πάλ, της έπτε, μου φανάζατε οεύοντες τέτοια λόγια, ώστε δεν υπέθετα να σας έκανα ποτέ στο σπίτι μου.

— Ναι, το θυμάμαι. Την ημέρα κείνη με διώξατε!

— Πάλ!...

— Με διώξατε!... Κι' έφυγα σαν έχθρά απ' αυτό το σπίτι, όπου είχα υπή τόσες φορές γεμάτη όνειρα και μεθυσμένη από ευτυχία!...

— Η ευτυχία εκείνη είχε τελειώσει πια, Πάλ!... Έτσι είν' η ζωή! Μπορούσαμε όμως να χαρούμε μιαν άλλη, φτιαγμένη από στροφή κι' αμοιβαία εκτίμηση. Γιατί την περιφρονήσατε;

— Γιατί σας είχα αγαπήσει πολύ, Μπερνάρ, και δε μπορούσα να πάω να σας αγαπάω!

— Ναι, είν' αλήθεια πως μ' αγαπήσατε πολύ... μουμπούσε ο νέος.

— Κι' όμως μια μέρα μου είπατε: «Δε σ' αγαπώ πια!»

— Γιατί τα θυμάστε τώρα αυτά, Πάλ; — Γιατί πρέπει, Μπερνάρ! Πρέπει να

θα γινότανε στο Λονδίνο. Ο Άρθουρος έμπιστεύτηκε τη Τζένιβερ στο Λάνσελोट, για να την όδηγήσει στην άγγλική πρωτεύουσα.

Καθώς η μικρή συνοδεία διέσχισε μια έρημη περιοχή, δέχτηκε την επίθεση μίας ξεκοιμμένης ομάδας Ιρλανδών. Η μάχη ήταν σκληρή αλλά σύντομη. Σ' όλη τη διάρκεια της, ο Λάνσελोट προστάτευε με το σώμα του τη Τζένιβερ. Έτσι, ένα βέλος που προοριζόταν για το στήθος της, κοροφώθηκε στο μπράτσο του.

Αποδεκατισμένοι οι Ιρλανδοί προσπαθήσαν να σωθούν με τη φυγή. Οι Άγγλοι τους κυνήγησαν.

Η πριγκίπισσα, έμποδισε ο Λάνσελोट να πάει μαζί τους.

— Φοβάμαι!... του μουρμούρισε. Καί, ξαφνικά, έκρυψε κι' ακούμπησε τα χείλη της στο μπράτσο του, κοντά στο τραύμα!

— Έπειδή μου σώσατε τη ζωή... πήνε να δικαιολογηθ'.

Μά ο Λάνσελोट δεν την άφησε να συνεχίσει. Την έσπασε στην αγκαλιά του και κόλλησε με πάθος το στόμα του στο δικό της...

Οι γάμοι του Άρθουρου και της Τζένιβερ έγιναν με μεγάλη

ΦΙΛΙΠ ΧΑΡΝΤΥ

ΦΤΩΧΟΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΦΤΩΧΑΔΑΚΙΑ

Το κουστούμακι...

Νάχα ένα μπλε κουστούμι απ' τ' άριστοκρατικά, θα με βλεπαν σαν λουκουμι ένα μάτσο θηλυκά.

★

Όπου κι' αν εμφανιζόμουν, θα καίγονταν ο ντουβίνας και στα σέβλτα θα γινόμουν Ιον Ζουάν της γειτονιάς.

★

Μόλις θάβγαίνα στη (πιάτσ με τη μπλε μου (κουστούμια, σ' όλες θάκανα (στραπάτσα, δε θα γλύτωνε καμμία (μια).

★

Αχ! αυτό το κουστούμακι που δεν τόχω φυλάξει είναι ένα σαράκι, που μου τρώει τα σωθικά...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ἐπικλοσθῶ τὸν παλὸν ἔρωτά σας, γιὰ νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμη γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκανα.

— Ποιὸ ἔγκλημα;...

— Θυμᾶσθε τί συνέβη σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸς;... Μέσα σ' αὐτὸ τὸ τζάκι, ἀνωμαλῶς ὅπως καὶ τώρα, εἶδατε νὰ καίγονται ὅλα τὰ γράμματα μου, τὰ γράμματα ἐκεῖνα ποὺ κλείνανε δὸς τὸ ἐρωτικό παρελθόν μας... Τ' ἀφίστατε νὰ γίνουν στάχτη, χωρὶς νὰ χύσετε οὐτ' ἓνα δάκρυ;... Κι' ὅταν ἐφύγα ἀπὸ δῶ, σὰν τρελλή, δὲν κάνατε οὐτε μιά κίνησι γιὰ νὰ με κρατήσετε, δὲν ἐπιχειρήσατε καὶ βόλου νὰ μ' ἐμποδίσετε;...

— Μὰ γιατί μὴν τὰ λέτε αὐτά, Πῶλ; — Ἀργότερα, ξαναῆρθα ἐδῶ, ταπεινωμένη, τσαλαπατώντας κάθε ἀξιοπρέπεια μου, γιὰ νὰ σὰς ἱκετεύω νὰ μοῦ ξαναδώσετε λίγη ἀπ' τὴν ἀγάπη σας, ποὺ δὲν ὑπορῶσα νὰ ζήσω δίχως αὐτήν!... Μὰ σεῖς μὲ δίδωσατε ἀπὸνα, ἐνῶ ἡ ἀντίληψός μου, ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας, βρισκότανε στὴ διπλανὴ κάμαρα;...

— Τὸ καθήκον μου ἐπέβαλλε νὰ φερθῶ ἔτσι, Πῶλ;... Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ καταστρέψω τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα τοῦ ποινμένου ἔρωτά σας, μιά καὶ δὲ μπορούσα πιά νὰ τὸν συμμαρτυρῶ;...

— Μὰ κι' ἐγὼ εἶμαι δικαιολογημένη ἂν ἔχασα τότε τὰ λογικά μου, ἀπελπισμένη ἀπ' τὴν περιφρόνησί σας!...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Εἶμαι ἐγκληματίας, Μπερνάρ! Ἐρχομαι νὰ σὰς τὰ δολογῶσῶ τώρα ὅλα καὶ νὰ σὰς ἱκετεύω νὰ με βοηθήσετε γιὰ νὰ ἐπανορθώσω ὅ,τι ἔκανα... νὰ ἐμποδίσω τίς τρομακτικὲς συνέπειες τῆς τρέλλας μου! Οἱ τύψεις μὲ σκοτάνουν, ὁ τρόμος μὲ ξετρελλαίνει;... Πέφτω γονατιστὴ μπροστὰ σας, φωνάζοντας: «Λυπηθῆτε με!... Σώστε με!... Σώστε τὸν πατέρα μου ἀπ' τὸ θάνατό!...»

Εἶχε γονατίσει πραγματικὰ μπροστὰ στὸ νῆρ, τοῦ εἶχε πιάσει τὰ χέρια καὶ προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ μέσα σ' αὐτὰ τὸ πρόσωπό της, ἐνῶ τὸ σώμα της ἔτρεμε σπασμωδικὰ ἀπ' τοὺς λυγμούς;...

Ἐκεῖνος προστάθηκε νὰ τὴν σηκώσῃ. — Ὁχι, τοῦ εἶπε, μιά ἀβλία σὰν ἐμένα πρέπει νὰ περιμένῃ γονατιστὴ τὴν ἀπόφασί σας;...

— Μιλήστε!... πρόφερε ὁ Μπερνάρ λαχανιασμένα. Ἐξηγήστε!

Τοῦ θυμισε τότε τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπόφερεσαν ἀποφασίσθηκε ὁ γάμος τῆς Κλωντέτ, τῆς ἀγοσπημένης τῆς ἀδελφῆς... τὴν ἀγρία ζήλεια τῆς, τὴν πάλη τῆς ἀνέμεσα στὴν ἀγάπη τῆς γιὰ τὸν Μπερνάρ καὶ τὴν στοργή τῆς γιὰ τὴν Κλωντέτ... τέλος, τίς ἀκαταλόγιστες ἀποφάσεις ποὺ ἔπαιρνε κάθε μέρα καὶ ποὺ τίς ἐγκατέλειπε ὕστερα;...

Σταμάτησε, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ κενό... Ὑστερα ἐβγαλε ξαφνικὰ ἀπ' τὴν

τσέπη της ἓνα σαλακωμένο χαρτί καὶ τὸ δωσε στὸ Μπερνάρ.

— Ἐλάσα τότε αὐτὸ τὸ γράμμα... φώναξε. Διαβάστε το!...

Ἐκεῖνος τὸ πήρε, τ' ἀνοίξε σιγά-σιγά, τρέμοντας ἀπὸ ταραχή, καὶ τοῦ ἔρριξε μιά ματιά.

— Ἀρχίζε μ' αὐτὲς τίς λέξεις: «Κόρη μου», Σαστισμένος, ὁ Μπερνάρ διάβασε τὴν ὑπογραφή: «Κόμης Οὐμπέρ ντε Κρουά-Μενίλ».

Πιὸ κάτω, ἀκολουθοῦσε ἡ διευθύνσι τοῦ ἀποστολέως:

«Οὐμπέρ Κεντέν.— Νοσοκομεῖον Λουκινγκ-Γουάρ.— Νέα Οὐαλλία τοῦ Νότου.— Αὐστραλία».

— Κεντέν!... Κρουά-Μενίλ!... φώναξε ὁ Μπερνάρ.

Ἡ Πῶλ εἶχε σκύψῃ τὸ κεφάλι της, ἀμίλητη. Ὁ νέος τὴν κῦτταζε, κατὰπληκτος, μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ...

— Κεντέν!... Τί θὰ πῇ αὐτό; φώναξε τρανάζοντας τὴν ἀπ' τὸ μπράτσο. Μὰ μιλήστε λοιπόν, Πῶλ!... Μιλήστε! Πρόκειται γιὰ;...

— Ναί... Βόγγησε ἡ νέα γυναίκα.

— Γιὰ τὸν κατάδικο;

— Ναί!...

— Αὐτὸς εἶν' ὁ κόμης ντε Κρουά-Μενίλ;

— Ναί!

— Ὁ πατέρας σας;

— Ὁ πατέρας μου!...

Ἀπλώθηκε σιωπὴ γιὰ λίγο. Ὁ Μπερνάρ ἦταν γλωμῶς, σὰν πεθαμένος.

Διάβασε τὸ ἀπελπισμένο ἐκεῖνο γράμμα τοῦ δυστυχισμένου, ποὺ βρισκόταν στὸ κατώφλι τοῦ θανάτου καὶ ζητοῦσε τὴ συγγνώμην τῆς κόρης του.

— Τί κάνατε τότε, Πῶλ; ρώτησε ὕστερα.

Κι' ἡ νέα γυναίκα γονατιστὴ πάντα μπροστὰ τοῦ, τοῦ διηγῆθηκε μεμιάς, δίχως τὴν παραμικρὴ διακοπὴ τὸ σχέδιό της νὰ φέρῃ πίσω τὸν πατέρα της καὶ νὰ τὸν μεταχειριστῇ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ γάμο τῆς Κλωντέτ. Τὸ μίλησε γιὰ τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἔστειλε στὸ διευθυντὴ τοῦ νοσοκομείου Λουκινγκ-Γουάρ, γιὰ τὴν ἀκάντησί του, γιὰ τὴν πεποίθησί της πὼς εἶχε πεθάνῃ ὁ πατέρας της. Ὑστερα τοῦ περιέγραψε πὼς εἶχε φύγῃ σὰν τρελλή ἀπ' τὸ χορὸ τῆς κ. ντε Τερνούαρ, μετὰ τὰ σκληρὰ τὸν λόγια ποὺ τὴν εἶχαν πληγώσει κατὰκαρδὰ, πὼς εἶχε βρῇ στὸ σπίτι τὴν ἓνα κλέφτη μὲ τὰ χαρτιά τοῦ Κρουά-Μενίλ καὶ ποῖα ντροπιασμένη συμφωνία εἶχε κλείσει μαζί του.

Σταμάτησε πάλι σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀνίκων νὰ συνεχίσῃ.

— Ἐξακολουθήστε! πρόφερε ὁ Μπερνάρ, μὲ σφισμένο τὸ λαιμό.

Ἡ Πῶλ σηκώθηκε τότε, ἀπλώνοντας τὰ χέρια της μπροστὰ σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ τὰ φοβιχτὰ φαντάσματα ἐνὸς ἐφιάλτη. Καὶ τοῦ διηγῆθηκε πὼς εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν πατέρα της στὸν ἀλήτη του

Ρί, πὼς εἶχε δώσει ἓνα ποσὸν γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ πὼς τὸν εἶχε ξαναβρῇ, μὲ ἐκπληξὴ καὶ τρόμο, στὸ πρόσωπο τοῦ δολοφόνου ποὺ ὑπερασπιζόταν ὁ Μπερνάρ.

Πορὶ δὴ τὴν ἐνεργητικότητά καὶ τὴ δύναμιν τῆς θελήσεώς της, δὲ μπόρεσε ν' ἀνβέξῃ περισσότερο. Λύγισε, σὰν ἀπ' τὸ ἀσκήτω φορτίο τῆς ντροπῆς, καὶ σωριάστηκε χάμω ἀναίσθητη;...

Ὁ Μπερνάρ τὴν κῦτταζε μιά στιγμὴ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ νὰ τὴ βοηθήσῃ.

Τοῦ φαίνονταν σὰν ἓνα τέρας, ποὺ ὁ θάνατός του θὰ ἦταν ἀπολύτρωσι;... Εἶχε σηκωθῇ κι' εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτήν, μ' ἓνα εἶδος ἀποτροπῆς.

Ξαφνικὰ ὅμως σκέφθηκε πὼς τὴν εἶχε σπρώξῃ στὶς ἀγκιές ἐκεῖνες ὁ ἔρωτάς της γι' αὐτόν;... καὶ πὼς τώρα οἱ σκληρὲς τύψεις ποὺ διαδεχόνταν τὴν τρέλλα της, τὴν εἶχαν φέρῃ μπροστὰ στὰ πόδια του, συντριμμένη, ράκος σωστό;...

Εἶχε ἀρξίσῃ νὰ τὴν τιμωρῇ ὁ Θεός. Δὲν εἶχε αὐτὸς δικαίωμα ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν Θεοῦ Δίκην;... Ἀπεναντίας, τὸ καθήκον του ἦταν ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του στὴν ἐνοχ, γιὰ νὰ τὴ διευκολύνῃ νὰ ἐπανορθώσῃ ὅ,τι εἶχε κάνει—ἂν ἦταν δυνατόν ἀκόμη;...

Ἐσκυψε, τὴ σηκωσε καὶ τὴν ἐπάτησε σ' ἓνα καναπέ. Τὴν περιποιήθηκε νὰ συνελθῇ.

— Ὁχι μὲ συγχωρεστέ, ποτέ, Μπερνάρ;... φθιούρισε ἐκεῖνη, ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια της.

Δὲν ξέρω ἂν θὰ σὰς συγχωρῇ ὁ δυστυχισμένος ποὺ περιμύνη, μέσα στὸ κελὶ τῶν μελλοθανάτων, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε πληρώσῃ τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκανε γιὰτὶ τὴν εἶχατε ἐγκαταλείψει στὴν τύχη του, στὴ φτώχεια καὶ στὴν πείνα;...

— Τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔκανε, εἶπατε;... Μὰ εἶν' ἀθώος!

— Ἀθώος;... Τί θέλετε νὰ πῆτε; φώναξε ὁ Μπερνάρ.

— Ὁ δολοφόνος εἶναι ὁ ἄτιμος συνένοχος μου, ὁ ψευτο-κόμης ντε Κρουά-Μενίλ ἢ μάλλον ὁ Ρομπιὰκ, ὅπως λέγεται πραγματικὰ! Ἦταν φίλος τῆς Ναντίν καὶ σκότωσε τὸν τραπέζιτ, τὸν ἀντίζηλό του, ἀπὸ ζήλεια καὶ γιὰ ἐκδίκηση! Ἐτρωφελήθηκε δὲ ἀπ' τὴν ἐκκαίριση γιὰ νὰ τὸν ληστέψῃ!... Εἶδα στὸ δωμάτιό του, τὴν ἴδια νύχτα τοῦ ἐγκλήματος, τὰ ματωμένα χαρτονομίσματα!

— Πῶλ, γιὰ τὸ Θεό, ἔχετε καμμιὰ ἀπόδειξι γι' αὐτὰ ποὺ λέτε; φώναξε ὁ νέος μὲ ταραχή.

— Αὐτὸ ποὺ εἶδα μονάχα! Δὲν εἶν' ἀρετό;

— Ἀλλοίμονο, ὄχι! Ὁ ἐγκληματίας μπορεῖ νὰ σὰς διαψεύσῃ. Ἐγὼ ποὺ σὰς ἔρω, δὲν ἀμφισβάζω γιὰ τὴν εὐκρινειά σας. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι, οἱ δικαστές, θ' ἀμφισβάζουν!

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀνεβρῇ ἓνας ἀθώος στὴ λαμπιτόμο κι' ὁ ἀληθινὸς φωνιάς νὰ μείνῃ ἀτιμωμένος; τραύλισε ἡ Πῶλ. Δὲ θὰ βρῇτε κατὶ τι, γιὰ νὰ ἐμποδίσετε τέτοια τερατῶδη ἀδικία;

— Ὁχι, μὴν προσπαθῆσῃ ὅσο μπορῶ!... Ὁ ἔνοχος εἶναι τρομερὰ ὀπλισμένος κι' ἡ ἐπιδεξιότητά του μὲ τρομάζει. Ἰσως ὅμως νάκανε κάποιο σφάλμα, ν' ἄφισε πίσω του κάποια ἐνδειξι, ποὺ θὰ μπόρεσῃ νὰ τὴ χρησιμοποιήσῃ γιὰ νὰ τὸν νικήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ δολολογήσῃ.

— Γιὰ νὰ βρῶ αὐτὴν τὴν ἐνδειξι, αὐτὸ τὸ μικρὸ λάθος, θ' ἀφιερώσω ὅλες μου τίς δυνάμεις, ὅλο τὸ μυαλό μου καὶ τὴ θελήσί μου!...

Ἡ Πῶλ σηκώθηκε κι' ἔκαμε ἓνα βῆμα πρὸς τὸ ντε Πρεϊγ, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό καὶ τὰ μάτια χαμηλωμένα.

— Ὁχι μὲ συγχωρεστέ, Μπερνάρ; μουρμούρισε.

— Ἀς σὰς συγχωρῇ ὁ Παντοδύναμος Θεός, ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ νέος.

Καὶ τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ μὲ μιά χειρονομία ὅτι ἤθελε νὰ μείνῃ μόνος.

Ἡ Πῶλ βῆκε, τρεκλίζοντας καὶ μὴ τολμώντας νὰ προσθέσῃ ἄλλη λέξι.

Ὁ Μπερνάρ ἀκούσε ἀπ' ἔξω τὸν κρότο τῆς πόρτας τοῦ στυκινητοῦ της ποὺ ἐκλείνει, κι' ὕστερα τὸ θόρυβο τῆς μηχανῆς ποὺ ἐκινεῖτο κι' ἀπομακρυνότανε.

Θυμώτα, δίχως νὰ θέλῃ, τὴν πρώτη ἐκείνη ἀπελπισμένη ἐπισκεψί ποὺ τοῦ εἶχε κάμει ἡ Πῶλ, ὕστερα ἀπ' τὴ φοβερὴ νύχτα τοῦ τοῦ εἶχε ρίξει τὸ βιτριόλι;... τὴν ἡμέ-

ρα ἐκεῖνη ποὺ τὴν εἶχε συγχωρῇ γι' αὐτὸ τὸ πρῶτο ἔγκλημά της καὶ τὴν εἶχε ἀποχαριστῇ γιὰ πάντα;...

Ἀνατρίχισε καὶ τώρα, ὅπως καὶ τότε... Κάθησε κοντὰ στὸ τζάκι κι' ἔσκυψε πρὸς τὰ πόδια. Μὰ οἱ φλόγες δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν ζεστανοῦνε.

Ἐνοιώσε μιά ἀπέραντη ἀπελπισία. Ἦταν τρομαγμένος ἀπ' ὅ,τι εἶχε μάθει. Σκεπτόταν τὴν Κλωντέτ, τὴν Κλωντέτ του, ποὺ τὴ μόλυναν κάθε μέρα τὰ ἱερόσυλα φιλιὰ ἐνὸς κακούργου, ἐνῶ ὁ ἀληθινὸς πατέρας της πληρώνε γιὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀλλου... Σκεπτόταν ἀκόμη τὴν Πῶλ, ποὺ δὲν εἶχε τὴ δύναμιν νὰ τὴν καταραστή;...

Ἀρχισε νὰ κλαίῃ πικρά... Σὲ λίγο ὅμως ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι του, σκούπισε τὰ μάτια του καὶ μουρμούρισε σταθερὰ, ἀποφασιστικὰ:

— Ἐμπρός! Δουλειά!... Πρέπει ν' ἀγωνισθῶ γιὰ τὴ γυναίκα μου, γιὰ τὴν εὐτυχία της, ποὺ εἶναι καὶ δική μου εὐτυχία!...

ΜΕ'

Ἀφοῦ πάλεψε πολὺ μὲ τὸν ἑαυτὸ του, ὁ Κεντέν εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί του!

— Ὁχι, δὲ θάλεγε τίποτα στὸ Μπερνάρ! Ἦταν προτιμώτερο νὰ μὴ μᾶλλον ποτέ κανεὶς πὼς ἓνας Κρουά-Μενίλ εἶχε καταστήσει δολοφόνος κι' εἶχε πεθάνῃ στὴ λαμπιτόμο!

Βέβαια, τοῦ ἦταν ὀδυνηρὸ νὰ σωπάσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ μὲ τὴ σκέψιν πὼς ἓνας ἄλλος, ἀφοῦ τοῦκέλεσε τ' ὄνομά του καὶ τὴν ἀγάπην τῶν παιδιῶν του, θ' ἀπολάμβανε ὅλα τ' ἀγαθὰ του, ἐνῶ αὐτὸς δὲ θάχε κανένα ποῦ νὰ κλάψῃ καὶ νὰ προσευχηθῇ πάνω στὸν τάφο του!

Τοῦ ἦταν ὀδυνηρὸ νὰ σκέπτεται πὼς ἡ μικρὴ του Κλωντέτ, ἡ κοπελλίτσα ποὺ εἶχε ἐμφανισθῇ μιά στιγμὴ μπροστὰ τοῦ σὰν φοιτηνὴ ὀπτασία, δὲ μπόρουσε νὰ χαρὶ τὸν ἔρωτά της. Ὁ ἦταν τόσο γλυκὸ γι' αὐτόν, φεύγοντας ἀπ' τὸν κόσμον, νὰ ζήρῃ πὼς ἡ κόρη του ἐνώθηκε μὲ τὸν ἀξίον κι' εὐγενικὸν νεὸ ποῦ ἀγαποῦσε—καὶ ποὺ εἶχε ἐκτιμῇσει κι' ὁ ἴδιος τὸν χαρακτῆρα, τὴν καρδιά καὶ τὸ ταλέντο του.

Ὁ ἦταν ἀκόμη μιά ὑπέρτατη παρηγορία του, ἂν τὸν συγχωροῦσε ἡ Πῶλ, ἂν ξενοῦσε τίς θλίψεις τῶν παιδικῶν της χρόνων καὶ διατηροῦσε μόνο τὴν ἀνέμνησιν τοῦ πρώτου καιροῦ, ποὺ τὴν ἀγκάλιαζαν μὲ λατρεία ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα της μαζί;...

Ἡ ψυχὴ του θὰ πετοῦσε τότε ῥαλαφωμένη πρὸς τὸν Πλάστον, σὰν τὸ χριστιανὸ ποὺ πρὸς ἄθεον ἀμαρτιῶν ἀπ' τὸν πατέρα καὶ πεθαίνει χαμογελώντας καὶ γεμάτος ἐλπίδα.

Μὰ ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ σκέπτεται! Ἦταν ἀδύνατον!

Προτιμοῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ κάθε τι, παρὰ ν' ἀφίσῃ στὰ παιδιά του ἓνα ὄνομα ἀτιμωμένου!

Εἶχε κάνει ἓνα μυσαρὸ ἔγκλημα: Εἶχε σκοτώσει γιὰ νὰ κλέψῃ!... Οἱ ἄνθρωποι τὸν τιμωροῦσαν μὲ θάνατο. Ὁ Θεὸς τοῦ ἐπέβαλλε μιά τιμωρία ἀκόμη πρὸς αὐτοῦ. Ὁφείλε νὰ δεχθῇ καὶ τίς δύο, σκύβοντας τὸ κεφάλι του μὲ ὑποταγή!

Ἀλλωστε, κι' ἂν ἀκόμη ἤθελε νὰ διακηρύξῃ τὴν ἀληθινὴ ταυτότητά του καὶ νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν πλαστοπροσωπεία, κι' ἂν ἀκόμη ἀποφασίζε ν' ἀγωνισθῇ μὲ τὸν ὑπατέωνα, ποῖες ἀποδείξεις θὰ μπόρουσε νὰ παρουσιάσῃ γιὰ νὰ τὸν πιστέψουν; Ἀφοῦ εἶχε ἐγκαταστήσει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος στὸ σπίτι τῆς Πῶλ, σήμαινε πὼς τὸν εἶχαν ἀναγνωρίσει ἡ δὲς ντε Λενίλ κι' οἱ ἄλλοι;... κι' ὅτι, ἐκτός ἀπ' τὰ χαρτιά ποὺ τοῦ εἶχε κλέψει, τοὺς εἶχε πείσει καὶ μ' ἄλλα σημάδια πὼς ἦταν πραγματικὰ ὁ κόμης ντε Κρουά-Μενίλ, ποὺ εἶλετο ἀπὸ τόσα χρόνια στὸ ἐξωτερικόν.

Τὸ μόνο ποὺ θὰ μπόρουσε ἴσως νὰ ἐπιτύχῃ ὁ δυστυχισμένος, θὰ ἦταν ν' ἀναβλήθῃ γιὰ λίγο ἡ θανατικὴ του ἐκτέλεσις. Ὁ ἦταν ἀνέμενος, ἀντιπροσάσεις. Ὁ ἦταν ἀναγγελλόμενος στὸ Δικαστικὸ Μέγαρο, θὰ τὸν σέρνανε ἀπὸ φυλακὴ σὲ φυλακή;...

Ὁχι, δὲν ἐνοιώσε τὴ δύναμιν ν' ἀντιμετωπίσῃ τόσους ἀνυπερβόλους κόπους καὶ ταλαιπωρίες! Ποθοῦσε τώρα τὴ γαλήνη τοῦ τάφου;...

Δίσταζε ἀκόμη καὶ νὰ ξαναδῇ τὸ Μπερνάρ. Σκέφθηκε ὅμως ὅτι θάταν μεγάλη ἀχαριστία ἐκ μέρους του, ἂν δὲ δεχότανε

τὸ νέο δικηγόρο γιὰ νὰ τὸν ἀποχαριτεῖται πρὶν πεθάνῃ.

Δὲ θὰ τοῦ ἔκανε καμμιὰ ἐκμυστήρευσι. Ὁ ἀνακαλοῦσε μάλιστα ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶχε πῇ πρὸ δύο ἡμερῶν, μὲ τὸν ἱσχυρισμὸν ὅτι ἡ ταραχὴ τοῦ εἶχε θολώσει τὴ μνήμη του καὶ τὸν εἶχε κάμει νὰ μπλέξῃ τὰ ὀνόματα;...

Ὁταν μπῆκε στὸ κελλὶ τοῦ ὁ ντε Πρεϊγ, σηκώθηκε καὶ τὸν ὑποδέχθηκε μ' ἓνα χαμόγελο γεμάτο σεβασμὸ κι' εὐγνωμοσύνη.

Ὁ Μπερνάρ κάθησε, καταβάλλοντας φανερὴ προσπάθεια γιὰ νὰ κρύψῃ τὴ συγκίνησιν ποὺ τὸν πλημμύριζε. Ἀνοίξε τὴ μεγάλη τσάντα του, ποὺ εἶχε ἀφίσει πάνω στὸ τραπέζι, κι' ἐβγαλε ἓνα φύλλο χαρτί χαρτοσημασμένο.

— Σὰς παρακαλῶ, φίλε μου, βάλτε μου ἐδῶ μιά ὑπογραφή, εἶπε.

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε ὁ κατάδικος.

— Μιά ἐξουσιοδότησί μου νὰ ζητήσω ἀνάρεσι τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ὁ Κεντέν κούνησε τὸ κεφάλι τοῦ ἀρνητικὰ κι' εἶπε μὲ φωνὴ μαλακὰ ἀλλὰ σταθερά:

— Ὁχι, κύριε, δὲν πρόκειται νὰ ὑπογράψω!

Ὁ Μπερνάρ δίστασε μιά στιγμὴ. Ὑστερα πρόφερε ἀόγα, κυττάζοντας μὲ προσοχή τὸ συνομιλητὴ του:

— Εἰσάστε βέβαιος πὼς σὰς ἀφῶρα ἡ ἀπόφασί τῆς καταδίκης τοῦ Κεντέν;

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ὁ γέρος, ἐκπληκτος γιὰ τὸν παράξενο τόνον σεβασμὸ ποὺ εἶχε πάρει ἡ φωνὴ τοῦ δικηγόρου.

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι πρέπει νὰ ὑπογράψετε αὐτὸ τὸ χαρτί, ὄχι μὲ τὸ ψευδώνυμο ποὺ πῆρατε ἀλλὰ μὲ τὸ ἀληθινὸ ὄνομά σας, τὸ ὄνομα τῶν προγόνων σας: κόμης ντε Κρουά-Μενίλ!

Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος ἐμπῆξε μιά φωνή.

— Ἐπρεπε λοιπόν;... τραύλισε.

— Ναί, τὰ ξέρω ὅλα! Κι' ἡ δεσποινὴς Πῶλ ντε Κρουά-Μενίλ, ἡ κόρη σας, σὰς ἐξορκίζει κι' αὐτὴ μὲ τὸ δικό μου στόμα, νὰ δεχθῇτε αὐτὸ ποὺ σὰς ζητῶ;...

— Ἡ κόρη μου!...

Ὁ κατάδικος τρέκισε;... Ὁ Μπερνάρ ὤρμησε καὶ τὸν συγκράτησε στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ δεσποφύλακος πλησίασε, ἀλλ' ὁ νέος τοῦ ἔκοψε νόημα νὰ τοὺς ἀφίσῃ.

— Ἡ κόρη μου;... ξαναεῖπε ὁ δυστυχισμένος. Ἐρεῖ λοιπόν κι' αὐτή;...

— Ἡ δεσποινὴς Πῶλ ξέρεῖ τὴν δυστυχία ποὺ σὰς βρῇκε, κι' ἡ μεγαλειότερη τύχη της εἶναι πὼς φταίει αὐτή;...

— Φταίει;... Γιατί;

— Γιατὶ ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ σὰς, μετὰ τὸ γράμμα ποὺ τῆς στείλατε ἀπ' τὴν Αὐστραλία! Τόλαβε ὅμως πολὺ ἄργα, κι' ὅταν ἡ τηλεγραφικὴ ἀπάντησί της ἔφτασε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Λουκινγκ-Γουάρ, ἔσεξε εἶχατε φύγει πιά ἀπὸ κεῖ καὶ δὲν ἔβρανε ποὺ βρισκόσαστε;... — Κι' ἡ ἄλλη μου κόρη;... Ἐρεῖ κι' αὐ-

τή; ρώτησε ὁ κατάδικος, λαχανιασμένος.

— Ἡ δὲς Κλωντέτ δὲν ξέρεῖ τίποτε γιὰ σὰς.

Ὁ Κεντέν ἀναστένανε μ' ἀνακούφισιν καὶ εἶπε ἑπιταὰ ἀπὸ μερικὲς στιγμῆς:

— Μιλήστε μου γιὰ τὰ παιδιά μου!...

Τὰ εἶδα τὴν ἡμέρα τῆς δίκης μου! Τ' ἀναγνώρισα γιὰτὶ ἦσαν μαζί τους ἡ δὲς ντε Λενίλ;... Ἦθελα νὰ σωπάσω, νὰ πάρω μαζί μου, στὰ βῆθη τῆς καρδίας μου, ὡς τὸ θάνατο τὴ φωτεινὴ ἐκείνη ὀπτασία;... Δὲ μπόρεσα ὅμως, εἶχα ἀνάγκη νὰ μάθω;...

— Ὁχι, μιλήστε μου γι' αὐτὲς! Σκεφθῆτε πόσον καιρὸ εἶχα νὰ τίς δῶ!...

— Ὁ

— Τον ξέρετε;
— Ασφαλώς! Είναι ο Φαντινάρ! Τι γυρεύει εκεί... και μάλιστα τόσο καλοντυμένος;
— Τι λέτε; τον δέχθηκε ζωηρά ο Μπερνάρ.
— Λέω πως αυτός ο άνθρωπος είναι ο ίδιος που με βοήθησε, στην ταβέρνα του Λαγκρίφ... Είναι ο Φαντινάρ, ο άπεργος, ο εργάτης χωρίς δουλειά...
— Μα κάνετε λάθος ασφαλώς, φίλε μου. Κυττάχτε τον καλά! έπέμεινε ο Μπερνάρ με καρδιοχτύπι.
— Ναί, ίσως να κάνω λάθος... 'Όσοσο υπάρχει τέτοια ομοιότητα!... 'Έχει τα μάτια του, τη γαμψή μύτη, τα χοντρά χείλια, το ψηλό ανάστημα, τους φαρδύους ώμους του... Το ίδιο θα λέγαμε—είμαι βέβαιος—κι' όλοι οι πελάτες που μπαρμπά-λαγκρίφ! 'Ο Μπερνάρ είχε λαχανιάσει από συγκίνηση.
— Συγκεντρώστε τις αναμνήσεις σας, σας εξορκίζω! είπε, Αυτός ο Φαντινάρ ήξερε πως ο Καθηγητής κι' ο Μεγκλό είχαν φιλενάδες τους τις δυο υπέρπριες του σπιτιού της οδού Προβάνς;
— Ναί! απάντησε αδίσταχτα ο γέρος, αλλά με κάποια έκπληξη γι' αυτή την ερώτηση. Ναί, τ'ό ήξερε. 'Ο Καθηγητής είχε μιλήσει συχνά γι' αυτό το ζήτημα μπροστά του!
— 'Όστε ήξερε ακόμη κι' ότι το διαμέρισμα της κυρίας Ροντάς χρησίμευε για έρωτικά ραντεβού;
— Ασφαλώς τ'ό ήξερε...
— 'Όσο μιλούσε ο γέρος, το πρόσωπο του Μπερνάρ φωτιζόταν από μια έκφραση έλπίδας και άγωνίας μαζί. 'Η φωνή του έτρεμε, όταν πρόσθεσε:
— Προσπαθήστε ακόμη να θυμηθείτε, φίλε μου... Μου είπατε πως είχατε επιχειρήσει άλλοτε να ξαναβρείτε την οικογένειά σας;
— Μάλιστα, κύριε. 'Αλλά δε μπόρεσα να πραγματοποιήσω το σχέδιό μου, γιατί μου κλέψανε τα λίγα λεφτά που είχα μαζέψει για το ταξίδι μου ως το Τούρ.
— 'Ηξερε κανείς πως είχατε αυτά τα λεφτά;
— Ναί, είχα εμπιστευθί το μυστικό μου στο Φαντινάρ. Του είχα μιλήσει άδιστα για τις έλπίδες μου και τα σχέδια μου.
— Ξέρετε λοιπόν ποιός είναι ο άνθρωπος αυτός, ο δέθεν Φαντινάρ, που τον άναγνώρισατε στο σκίτσο;
— 'Όχι. Ποιός είναι;
— 'Εκείνος, που κατηγορούσατε δικαίως πως σας έκλεψε τη θέση σας... εκείνος που

παρουσιάζεται σήμερα ως κόμης ντε Κρουά-Μενίλ.
— Κρουά-Μενίλ... Φαντινάρ!... φώναξε ο γέρος. Λέτε πως ο άνθρωπος αυτός είναι ο κόμης ντε Κρουά-Μενίλ... Δεν καταλαβαίνω!...
— Αμέσως όμως πρόβαλε μια καινούργια ανάμνησι στο νού του.
— Μιά μέρα, στη γωνιά των οδών 'Αντίν και Λαφαγιέτ, είχε δει μέσα σ' ένα περαστικό αυτοκίνητο ένα κομψότατο κύριο, και του φάνηκε πως άναγνώρισε τ'ό Φαντινάρ...
— Ανασκήκωσε τότε τους ώμους του, γιατί τ'ό φάνηκε εξωφρενικό αυτό... Μα να που δεν είχε γελαστή! 'Ηταν πραγματικά ο «άπεργος», που είχε γίνει κόμης ντε Κρουά-Μενίλ!
— Μα γιατί αυτός ο άνθρωπος, ο ψευτο-κόμης, μεταμφιεζότανε σ' εργάτη; ρώτησε με άπορία.
— Για να σας καταστρέψω! 'Επρεπε να σας έμποδισι να παρουσιαστήτε και να τον άποκαλύψετε—πράγμα που θα σας ήταν εύκολο, γιατί, όσο καλά πληροφορημένος κι' άν ήταν, θα βρίσκατε ασφαλώς τον τρόπο να τον φέρετε σ' άμνηστία, ρωτώντας τον γι' άπράγματα που δε μπορούσε να τ'ό ξέρη...
— Ναί, καταλαβαίνω... Μα πως μπόρεσε ν' άναγνώριση αυτός, στο πρόσωπο του δυστυχισμένου άλητη Κεντέν, τον άνθρωπο που τ'ό είχε κλέψει το όνομα;
— 'Η ερώτησι αυτή έφερε σ' άμνηστία τ'ό Μπερνάρ. Μπορούσε να άμολογήση στον πατέρα τ'ό έγκλημα τ'ό κόρης του;...
— Δεν τ'ό ξέρω... τραύλισε. 'Ισως σας συνάντησε και σας άναγνώρισε... 'Οι έκμυσθηρεύσεις σας, ή άπόφασί σας να πάτε στο Τούρ, έπιβεβαιώσανε αυτή την ύποψία του... Καί, γι'ά να σας έμποδισι να ξαναπαρουσιαστήτε, ήταν άποφασισμένος γι'ά όλα!
— Ναί, ναί... πιθανόν!... Μα τί μ' ενδιαφέρουν σήμερα ό'α αυτά; Μου είναι άδύνατο ν' άποκαλύψω αυτό τον άνθρωπο, που με γκρέμισε στην άδυσσο και μ' έσπρωξε στο έγκλημα!
— 'Ο Μπερνάρ άρπαξε τ'ό χέρι του καταδίκου.
— Κι' άν σας έλεγα πως άμφιβάλλω πολύ άν κάνατε σεις αυτό τ'ό έγκλημα;...
— Ναί, σας καταλαβαίνω... είπε ο γέρος σκύβοντας τ'ό κεφάλι του. 'Ο κόμης ντε Κρουά-Μενίλ δολοφόνος!... Εί'ν άδύνατον! Αυτό σκέπτεσθε... Κι' όμως έτσι είναι!
— Είσατε βέβαιος γι' αυτό;...
— 'Ο Κεντέν κυττάζε τ'ό νέο με μάτια μεγαλωμένα άπ' την έκπληξι.
— Ναί, πρόσθεσε εκείνος, διαβάζω στη

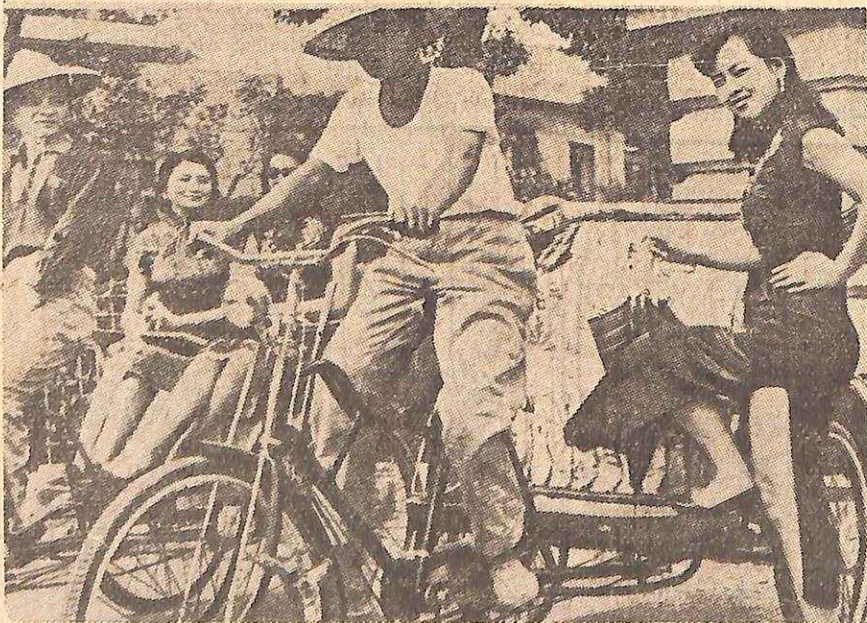
ματιά σας πως με νοιζετε τρελλό! Γιατ δεν ξέρετε τί έγκληματική φύσι που είναι ο έχθρος σας!...
— Μα τί πιστεύετε λοιπόν;
— Πιστεύω... είμαι βέβαιος μάλλον, ότι ή δολοφονία που υποθέτετε πως κάνατε σεις, έγινε άπ' αυτόν!
— Άπ' αυτόν;... Μα δε μπορεί... Ξέρω... θυμάμαι!...
— Τι ξέρετε; Τι θυμόσατε;...
— 'Ότι χτύπησα τον κοιμισμένο!... 'Ότι είμαι ένας δολοφόνος... άκούτε; ένας δολοφόνος!
— Κι' εγώ σας λέω πως δεν είσατε!... Πέσατε θύμα παραισθήσεως και νομίσατε πως έγκλημάτησατε... 'Ετσι είναι, έχω την άπόδειξι!...
— Την άπόδειξι;... Τι θέλετε να πείτε;
— Παρακολουθήσατε με και ξαναζήσατε μαζί μου την τρομερή εκείνη στιγμή! 'Ας κάνουμε μαζί μιάν άνασκόπησι... 'Ησατε άδιάθετος—μου είπατε—και βγήκατε άπ' την κάμαρα τ'ης Μαρίας, άφαιώντας τους άλλους να συνεχίσουν τ'ό φαγοπότι τους.
— Ναί...
— 'Ακουμήσατε στο παράθυρο τ'ου διαδρόμου. Είδατε άπό κεί τον κοιμισμένο, με τ'α λεφτά δίπλα του, πάνω στο τραπέζι, και σας κυρίεψε μι'ά τρελλή άπληστία...
— Ναί...
— Κατεβήκατε τότε τη σκάλα και βρήκατε ξεκλειδωτή την πόρτα τ'ου διαμερίσματος. Διασχίσατε την κουζίνα και την τραπεζαρία και μπήκατε στην κρεβατοκάμαρα, όπου κοιμόταν ο τραπεζίτης.
— Ναί, ναί...
— Και τί έγινε τότε;
— Σήκωσα τότε τ'ό χέρι μου... πρόσφερε ο Κεντέν, μιλώντας σαν σ'έ όνειρο.
— Καί;...
— Και τ'όν χτύπησα! πρόσθεσε ο δυστυχισμένος, σκύβοντας τ'ό κεφάλι του.
— 'Ο Μπερνάρ σηκώθηκε άπότομα.
— 'Εκείνη τη φοιχτή στιγμή, δε σας ήρθε ή σκέψι των παιδιών σας;... Δεν ξεγεώθηκε ή τιμή σας;... Δεν ξεφυγε τ'ό όπλο άπ' τ'α χέρια σας;...
— Ναί, ναί! φώναξε ξαφνικά ο γέρος, που είχε λάμψει μέσα στο νού του ή αλήθεια. Δε χτύπησα... όχι, δε χτύπησα!...
— Μα τί έκανα τότε;
— Φύγατε, χωρίς να κυττάξετε πίσω σας, σαν τρελλός, σ'ά μεθυμένος...
— Ναί, ναί, έχετε δίκιο... Θυμάμαι!... Μα τότε λοιπόν είμαι άθώος!...
— Ναί, είσατε άθώος!... Είμαι βέβαιος γι' αυτό! Κι' ή Πωλ είναι βέβαιη... Μένει τώρα να πεισθούνε κι' οι άλλοι.
— Είμαι άθώος!... 'Αθώος!...
— 'Ο Κεντέν ξανάπεσε στην καρέκλα του, ζαλισμένος άπ' την άποκάλυψι εκείνη.
— Κυττάζοντας όμως τ'ό Μπερνάρ, που έμενε συλλογισμένος, συναισθανθηκε τη φοιχτή αλήθεια και ψιθύρισε:
— 'Αθώος!... Μα αυτό δεν καλλιτερεύει καθόλου τη θέση μου! Είμαι καταδικασμένος σ'έ θάνατο, και με περιμένει ή καρμινιόλα!
— 'Όχι, φίλε μου, δε θα πεθάνετε! Εί'ν άδύνατο να πεθάνετε... 'Θ' άποδειχθί ή άθωότης σας...
— Μα πως; Με ποιόν τρόπο;... Ποιός θα με πιστέψη; Ποιός άποδείξειε μπορώ να παρουσιάσω; Μήπως δε βρέθηκε τ'ό μαχαίρι μου κοντά στο πτώμα τ'ου θύματος;
— Τ'ό άφίσατε να πέση... 'Ο άλλος τ'ό βρήκε και τ'ό μεταχειρίστηκε γι'ά την έκδίκησι που σχεδίαζε...
— Τ'ό είπα στον άνακριτή, κι' αυτός γέλασε.
— 'Θα τ'όν πείσουμε!
— Πως;
— Δεν ξέρω ακόμη!... Μα θα κάνω γι'ά σας ό,τι είναι ανθρώπινως δυνατό... 'Η Πωλ κι' εγώ είμαστε άποφασισμένοι γι'ά όλα, γι'ά να σας σώσουμε... Καί θα τ'ό κατορθώσουμε, με τη βοήθεια τ'ου Θεού!...
— 'Ελπίζετε!
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

— 'Ο κ. Μάριος Ν. Γαλαξός και ή δεσποινίς Λουίζα Ν. Πατρικιάνου έτέλεσαν τους γάμους των Έυχομαι κάθε εύτυχία. Μ.Π.

— 'Ο 'Αλέκος Στεφ. Μπαρώ και ή δ'ς Καλλιόπη Κ. Μεργούνη έτέλεσαν τους γάμους των την 26-1-58. Έυχομαι βίον άνθόσπορον. Ν. Δεληγιάννης

Η ΚΙΝΑ ΕΚΜΟΝΤΕΡΝΙΖΕΤΑΙ

Στην 'Εθνικιστική Κίνα, της οποίας τ'α έδάφη περιορίζονται στη νήσο Φορμόζα, δεν άφάρχουν πιά σήμερα οι θρυλικοί «Κούληδες» που έτρεχαν μεταφέροντας με τ'α δίτροχα άμαξάκια τους ξένους άπό τ'ό ένα σημείο στο άλλο. Τ'α άμαξάκια αυτά άντικαταστάθηκαν άπό τρίτροχα που κινούνται με πεντάλια ή με μικρό μοτοράκι. Τ'ό νέο αυτό μεταφορικό μέσον που ονομάζεται «πέντικα» έχει δυο θέσεις και είναι πάμφθηνό δεδομένου ότι δε στοιχίζει παρά 9½ δραχμές την ώρα.

"ΜΙΝΩΣ" 1/58

Μόνον ή
COLGATE
περιέχει GARDOL*

★ GARDOL τ'ό μοναδικό συστατικό που περιβάλλει προστατευτικά τ'α δόντια σας έμποδίζοντας τις τροφές να έπικολλώνται και να τ'α καταστρέφουν.

Με ένα βούρτσισμα τ'ό GARDOL εξασφαλίζει τ'α δόντια σας γι'ά δώδεκα ώρες.

ΚΟΛΓΚΕΪΤ με ΓΚΑΡΝΤΟΛ
ΠΡΟΦΥΛΑΣΣΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ • ΔΡΟΣΙΖΕΙ ΑΜΕΣΩΣ ΤΗΝ ΑΝΑΠΝΟΗ

COLGATE

Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΜΕ ΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ, ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ & ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΚΟΡΑΗ | ΤΗΛ. 34.720 - 25.708 • ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 (ΣΤΟΑ ΠΕΡΙΜΕΤΡΟΥ) ΤΗΛ. 23.619

Καινούργια Ζωή

Γεωργιαν Ν., Κύπρον. Καί μόνο τό γράμμα σας φτάνει γιά νά κάνη κάθε άνθρωπο μέ αισθημάτα νά πονέσν γιά τήν κακοτυχία σας. Απορώ, λοιπόν, πώς οί δικόι σας, πού βλέπουν άπό πιά κοντά τή φρικτή ζωή σας, δέν συγκινούνται, καί δέν καταλαβαίνουν οί τί φοβερό άδιέξοδο σας έφριξαν. Άλλά, άφού δέν βρισκέτε άπό κανέναν κατανοήσι καί συμπαραστάσι, πρέπει ν' άγωνιστήτε μονάχη σας, γιά νά ξαναφτιάξετε τή ζωή σας. Κοντά τού δέ θά κάνετε παρά μία ζωή συμβατική καί στό τέλος δέ θά κερδίσετε τίποτ' άλλο, παρά καμιά βαριά άρρωστία. Είστε πολύ νέα καί πρέπει νά ζήσετε καί σεις. Μά μακριά από τόν άνθρωπο αυτόν, πού δέ σας καταλαβαίνει, "Όσο πιο νωρίς, τόσο τό καλύτερο. Τό ένδιαφέρον τού νέου πού γνωρίσατε άπό μακριά, στό διάστημα πού μείνατε στό σπίτι τής θείας σας, είναι αληθινά συγκινητικό. Δέ θά μπορούσατε νά πάτε νά μείνετε πάλι κοντά σ' αυτή τή συγγενή σας καί νά βρήτε εκεί μία δουλειά γιά νά ζήσετε άνεξάρτητη; Φανίστε κοπέλλα εργατική. Στην άοχή, βέβαια, θά είναι όλα λίγο δύσκολα, άλλα μέ ύπομονή κι έπιμονή θά πετύχετε. Έτσι θά ξαναβρήτε καί τήν προσωπικότητά σας, πού χάσατε. Έμπιστευτήτε στη θεία σας τό δράμα σας, καί ζήτηστε τή βοήθειά της. Ασφαλώς θά σας βοήσθ. "Όσο γιά τήν πρότασι τού νέου αυτού, πού πάντα συλλογίζεστε, καί είναι πολύ φυσικό, μήν τή παίρνετε επιπόλαια. Τονίστε μάλιστα στί αδελφία σας, ότι από τή στιγμή πού θά έλυθερωθήτε από τά δεσμά σας καί θά δημιουργήσετε τή ζωή σας, δέν άποκλείεται καθόλου νά δεχτήτε νά γίνετε γυναίκα τού ανθρώπου αυτού, πού, κατ' άρχήν φαίνεται τι-

μιος καί τρέφει αληθινή συμπάθεια γιά σας. Προσπαθήστε λοιπόν μιά καί καλή νά εξηγήσετε στους δικούς σας ότι, ύστερα από τήν άνόνη έπιμονή τους νά σας παντρεύουν μ' έναν άνθρωπο, πού σας έκμεταλλεύτηκε τόσο, καί νά σας βυθίσουν έτσι σέ μία φοβερή δυστυχία, έχουν τώρα τήν ύποχρέωσι νά σας βοηθήσουν νά ξαναφτιάξετε τή ζωή σας. Αίσθημα κατωτερότητας: Πριν από τή συμβουλή, πού μου ζητάτε, θά ήθελα νά σας δώσω μία άλλη πολύ πιά χρησιμη, όπως πιστεύω, γιά όλη τή ζωή σας: Νά αποβάλετε μέ κάθε τρόπο αυτό τό αίσθημα κατωτερότητας, πού σας καταπιέζει, άφού μάλιστα, ξέρετε καί τήν ατία από τήν όποία προέρχεται καί είναι εύκολώτερο νά τό κατανηκήσετε. Τό γράμμα σας φανερώνει ότι έχετε πολύσιτο ψυχικό κόσμο. Κι' άφού καί τό έξωτερικό σας συμβαδίζει, δέν καταλαβαίνω γιατί νά αισθάνεστε σέ μειονεκτική θέση. "Όσο γιά τό ζήτημα πού σας άπασχολεί, όμολογώ ότι βρισκό άκατανόητη τή στάσι τού ανθρώπου αυτού. Άπό όσα μπόρεσα νά καταλάβω, πού φαίνεται άνθρωπος τού συμφέροντος καί συγχρόνως επιπόλαιος. Γιατί δέν ήταν σημαντικός λόγος τό πρόγεγο φαγητό ή τό άτημέλητο, όπως διατείνεται, τής εμφάνισής σας, γιά νά έμπιστάται τόσο καί ν' αλλάξει τις άποφάσεις του. "Ο τρόπος δέ πού μίλησε στον πατέρα σας ήταν κατά τή γνώμη μου, φρικτός καί είχατε δικό νά θυμώσατε μαζί του. "Όσο γιά τή σοβαρότητά σας, είναι άρετή κι' έτσι έπρεπε νά τήν έκτιμήση κι' εκείνος. Δέ σας συμβούλευω, λοιπόν, ούτε νά τού γράψετε, ούτε νά τού τηλεφωνήσετε. Άφήστε σ' αυτόν τήν πρωτοβουλία. Αν σας συμπάθι πραγματικά, δέ καταλάβη τό λάθος του καί θά ξαναγυρίση διορθωμένος κοντά σας, χωρίς άνόνη έπιμονή. "Αν δέν τό κάνει, σημαίνει ότι απέβλεπε μόνο στη προίκα σας καί δέν αξίζει νά τόν σκέπτεστε πιά. Αυτή ή πρότα-

σι γάμου, πού σας έγινε, δέ πρέπει νά σας αφήνη άδιάφορη. Έξέταστε τό ζήτημα καί πιθανόν νά σταθίτε πολύ πιο κερδισμένη άπ' αυτήν. Σας έχωμαι νά πετύχετε στη ζωή σας. ΗΠ. ΕΠ.: Τό γράμμα σας είναι γεμάτο αντίρροπεί. Γιατί, πώς είναι δυνατόν ένας άνθρωπος, πού λείπει ότι άγαπή τήν κοπέλλα, μέ τήν όποία συνδέεται επί δύο χρόνια, νά τής φέρεται άσχημα καί νά τήν πικραίνει διαρκώς μέ τήν συμπεριφορά του; Κι' άφού καταλαβαίνετε ότι έχετε, όπως μου γράφετε, άπαισιό χαρακτήρα, είστε έγωιστής καί άγριάνθρωπος, γιατί τώρα, πού βλέπετε νά χάνετε μέσα από τά χέρια σας τήν αγαπημένη σας, άρχίζετε τούς βριγμούς; Δέ θά ήταν προτιμώτερο νά φροντίσετε νά διορθώσετε τόν τρόπο σας άπέναντί της, πριν νά είναι πολύ άργά; "Η κοπέλλα φαίνεται ότι άρχισε, δικαιολογημένα, ν' άπογοιπεύεται από τή στάσι σας. Πρέπει λοιπόν νά εξετάσετε πρώτα μένος σας τό ζήτημα αυτό. Νά αναλογιστείτε μέ σοβαρότητα τά αίσθηματά πού τρέφετε γιά αυτήν κι' άν έξακριβώσετε ότι αληθινά είστε έρωτευμένος μαζί της καί δέ μπορείτε νά κάνετε χωρίς αυτήν, τότε μιλήστε της μέ ειλικρίνεια, ζητήστε της νά ξεχάσι τό μέχρι τότε δέ φερσιμό σας καί δώστε της τήν ύπόσχεσι νά είσαστε στό μέλλον έτσι, όπως επιβάλλεται νά είναι καί νά συμπεριφέρεται ένας κύριος σέ μία γυναίκα πού εκτιμά καί αγαπά. "Αν αποδείξετε καί μέ έργα τά λόγια σας, ελπίζω νά πειστή η κοπέλλα νά συνεχίσι τόν δεσμό της μαζί σας καί έτσι νά καταφέρετε νά ξανακερδίσετε τήν καρδιά της. Άλλά είπαμε: Τά πάντα εξαστώνται από σας καί μόνο. Πρέπει νά διορθώθητε τό συντομώτερο άν δέ θέλετε νά χάσετε κι' αυτήν καί τούς φίλους καί γνωρίμους σας, πού στό τέλος, φυσικό είναι, νά βαρεθούν τις ίδιοιότητες σας. Ζητώ σύντομο τό της ζωής μου. Α.Ν.Σ. 24: Λυπούμαι πολύ, πού δέ θά μπόρεσω νά σας βοηθήσω σ' αυτό πού μου ζητάτε. Έκτός από μία συμβουλή, πού μπορώ κάθε στιγμή, εύχαρίστως νά σας δώσω, δέν είναι δυνατό νά σας εξυμνηρήσω σέ κανέναν άλλο τομέα. Είναι κάπως παράλογο, στην έποχή μας, νά χρειάζονται τρίτα πρόσωπα γιά τέτοιου είδους ύποθεσις. Νομίζω ότι είναι πολύ εύκολό νά βρήτε μέσα στον κύκλο τών γνωστών σας μία νέα, πού

νά σας άρέσει καί νά τής άρέσετε, βέβαια, γιά νά συνδεθήτε μαζί της. Τό ζήτημα τού γάμου είναι κάτι τό έντελώς προσωπικό καί κανείς άλλος δέν μπορεί νά παίξη κύριο ρόλο σ' αυτό πέρα από τούς άμέσως ένδιαφερομένους. "Όσο γιά τήν έπιμονή σας στά δυό γυναίκες άνόματα, πού άναφέρετε στο γράμμα σας, βρισκό ότι είναι κι' αυτή παράλογη. Διότι νά Διόσσω μέ προσήχ τό τόσο ένδιαφέρον γράμμα σας καί νομίζω ότι ή συμβουλή μου θά σας βοηθήσν καί βγήτε άπ' τό ψυχικό αυτό άδιέξοδο. Πριν άπ' όλα πρέπει νά συλλογιστήτε μέ ύποκρισία, άν αληθινά τό πρόσωπο γιά τό όποιο μου μιλάτε στην επιστολή σας, άπασχολεί όλοκληρωτικά τή σκέψι σας. Μέ λίγα λόγια είστε πιά ή όχι έρωτευμένη μαζί του; "Αν συμβαδίζη τό πρώτο, μπορείτε στην πρώτη ευκαιρία, πού θά συναντήσετε καί πάλι τό πρόσωπο αυτό, νά διορθώσετε μέ τόν τρόπο σας τήν γκάφα, πού κάνατε καί νά καταφέρετε νά σείση από άνάμεσά σας ή μικρή αίσθησι παρεξηγήσι. "Αν ό νέος αισθάνεται πια αυτός μία ιδιαίτερη συμπάθεια γιά τό άτομό σας, δέ εκτίμησι τή στάσι σας καί θά πάλιν νά είναι άδιάφορος καί ψυχρός άπέναντί σας. "Αν όμως τό ένδιαφέρον σας γιά τόν άνθρωπο αυτόν δέν υπερβαίνει τά όρια της φιλίας, τότε πρέπει νά σταματήσετε νά συλλογίζεστε τό ζήτημα αυτό. Καί, άν είδετε ύστερογρόφο, σας συμβούλευω νά πάψετε νά αισθάνεστε αυτή τήν κλίσι πρός τούς άρριμους άντρες. Τά νεύστα χρειάζονται νείστα. Ξερωβέβαια, ότι οί γκρίζοι κρότοφοι, ή έρωτική πείρα καί ή σοβαρότης κρύβουν κάποιο θελήγτρο καί είναι φυσικό νά γοητεύουν τις νεαρές κοπέλλες. Άλλά μία μορφή μέν κοπέλλα, όπως είστε, δέν πρέπει νά παρασύρεται από αυτές τις επιφανειακές άρετές, πού συχνά τα κρύβουν πολλά δυσάρεστα. Μόνο κοντά σ' έναν άνθρωπο τής ηλικίας της μπορεί νά βρη τήν πραγματική εύτυχία, γιατί καί τά γούστα δέ ταυρίζονται καί ή νοοτροπία τους. Τό ένδιαφέρον γιά τό νέο, πού μου άναφέρετε, τό βρισκό άπόλυτα ισσοροπημένο καί ελπίζω νά είναι κάτι τό αμοιβαίο γιά νά πάνε όλα κατ' εύχην. ΕΡΗ Ν. Α.: Τό ζήτημά σας είναι κάπως δύσκολο στη λύσι του. "Οχι όμως γι' αυτό πού φοβίζονται εσάς, δηλαδή γιά τις άμφιβολίες καί τις ζηλοτυπίες σας. Αυτά δέν βαρύνουν καί πολύ. Γιατί πιστεύω ότι ό νέος αυτός, άφού πιστεύει ότι νά παντρευτή, κι' όταν αποφασίσει στό παρελθόν ύπηρεζε άρετικά ζωηρός, αυτό σημαίνει ότι σας αγαπά πραγματικά, ότι βαρέθηκε τις πρόσκαιρες περιπέτειες καί ότι θέλει νά δημιουργήσι πιά μία δική του οικογένεια κοντά σας. "Η δυσκολία είναι στο εξής: Πριν άπ' όλα ή άρνισι τών δικών σας νά συγκατατεθούν στό νά γίνετε σύζυγος αυτού τού ανθρώπου καί ύστερα οί οικονομικές δυσκολίες, πού θά συναντήσετε στη ζωή σας. Αυτά τά δύο είναι τά βασικά κι' εκείνα πού πρέπει νά βασισκά όλουν πολύ περισσότερο από τή μοντέρνα συνάδελφο, πού έπεσε σάν βόμβα στό γραφείο πού άγαπήμενός σας καί σας τάραξε τόσο χωρίς σοβαρό λόγο. Πρέπει, πρώτα, νά καταφέρετε νά πείσετε τούς γονείς σας νά δεχτούν νά ένώσετε τή ζωή σας μέ τό νέο αυτόν. "Η συγκατάθεσι τους θά διευκολύνη πολύ τήν κατάστασι. "Υστερα, χρειάζεται νά σκεφτήτε καί μόνη σας, άν άγαπάτε τόσο πολύ καί σοβαρά τόν άνθρωπο αυτόν, ώστε νά έχετε τό κουράγιο νά περάσετε κάπως στενώχωρα, στην άρχή τουλάχιστον, τή ζωή σας μαζί του, νά εργάζεστε καί νά συμβάλετε συγχρόνως καί νά φορτωθήτε μεμιάς, εσείς, μία έγνοιαστή μοναχοκόρη, όλες τις εύθύνες καί τις ύποχρεώσεις πού συνεπάγεται πόντα ένας γάμος. "Αν είστε αποφασισμένη νά αντιμετώπισετε μέ σθένος τις δυσκολίες αυτές, σημαίνει ότι είστε στί αληθινή έρωτευμένη καί τότε αξίζει νά έπιμενείτε γιά νά πείσετε τούς δικούς σας. "Αφήστε λοιπόν τις γκρινιές μέ τόν καλό σας καί καθίστε καλύτερα νά σκεφτήτε τό τρόπο πού θά είναι ό πιο πρόσφορος γιά τήν περίπτωσι σας. ΕΡΗ

νά σας άρέσει καί νά τής άρέσετε, βέβαια, γιά νά συνδεθήτε μαζί της. Τό ζήτημα τού γάμου είναι κάτι τό έντελώς προσωπικό καί κανείς άλλος δέν μπορεί νά παίξη κύριο ρόλο σ' αυτό πέρα από τούς άμέσως ένδιαφερομένους. "Όσο γιά τήν έπιμονή σας στά δυό γυναίκες άνόματα, πού άναφέρετε στο γράμμα σας, βρισκό ότι είναι κι' αυτή παράλογη. Διότι νά Διόσσω μέ προσήχ τό τόσο ένδιαφέρον γράμμα σας καί νομίζω ότι ή συμβουλή μου θά σας βοηθήσν καί βγήτε άπ' τό ψυχικό αυτό άδιέξοδο. Πριν άπ' όλα πρέπει νά συλλογιστήτε μέ ύποκρισία, άν αληθινά τό πρόσωπο γιά τό όποιο μου μιλάτε στην επιστολή σας, άπασχολεί όλοκληρωτικά τή σκέψι σας. Μέ λίγα λόγια είστε πιά ή όχι έρωτευμένη μαζί του; "Αν συμβαδίζη τό πρώτο, μπορείτε στην πρώτη ευκαιρία, πού θά συναντήσετε καί πάλι τό πρόσωπο αυτό, νά διορθώσετε μέ τόν τρόπο σας τήν γκάφα, πού κάνατε καί νά καταφέρετε νά σείση από άνάμεσά σας ή μικρή αίσθησι παρεξηγήσι. "Αν ό νέος αισθάνεται πια αυτός μία ιδιαίτερη συμπάθεια γιά τό άτομό σας, δέ εκτίμησι τή στάσι σας καί θά πάλιν νά είναι άδιάφορος καί ψυχρός άπέναντί σας. "Αν όμως τό ένδιαφέρον σας γιά τόν άνθρωπο αυτόν δέν υπερβαίνει τά όρια της φιλίας, τότε πρέπει νά σταματήσετε νά συλλογίζεστε τό ζήτημα αυτό. Καί, άν είδετε ύστερογρόφο, σας συμβούλευω νά πάψετε νά αισθάνεστε αυτή τήν κλίσι πρός τούς άρριμους άντρες. Τά νεύστα χρειάζονται νείστα. Ξερωβέβαια, ότι οί γκρίζοι κρότοφοι, ή έρωτική πείρα καί ή σοβαρότης κρύβουν κάποιο θελήγτρο καί είναι φυσικό νά γοητεύουν τις νεαρές κοπέλλες. Άλλά μία μορφή μέν κοπέλλα, όπως είστε, δέν πρέπει νά παρασύρεται από αυτές τις επιφανειακές άρετές, πού συχνά τα κρύβουν πολλά δυσάρεστα. Μόνο κοντά σ' έναν άνθρωπο τής ηλικίας της μπορεί νά βρη τήν πραγματική εύτυχία, γιατί καί τά γούστα δέ ταυρίζονται καί ή νοοτροπία τους. Τό ένδιαφέρον γιά τό νέο, πού μου άναφέρετε, τό βρισκό άπόλυτα ισσοροπημένο καί ελπίζω νά είναι κάτι τό αμοιβαίο γιά νά πάνε όλα κατ' εύχην. ΕΡΗ Ν. Α.: Τό ζήτημά σας είναι κάπως δύσκολο στη λύσι του. "Οχι όμως γι' αυτό πού φοβίζονται εσάς, δηλαδή γιά τις άμφιβολίες καί τις ζηλοτυπίες σας. Αυτά δέν βαρύνουν καί πολύ. Γιατί πιστεύω ότι ό νέος αυτός, άφού πιστεύει ότι νά παντρευτή, κι' όταν αποφασίσει στό παρελθόν ύπηρεζε άρετικά ζωηρός, αυτό σημαίνει ότι σας αγαπά πραγματικά, ότι βαρέθηκε τις πρόσκαιρες περιπέτειες καί ότι θέλει νά δημιουργήσι πιά μία δική του οικογένεια κοντά σας. "Η δυσκολία είναι στο εξής: Πριν άπ' όλα ή άρνισι τών δικών σας νά συγκατατεθούν στό νά γίνετε σύζυγος αυτού τού ανθρώπου καί ύστερα οί οικονομικές δυσκολίες, πού θά συναντήσετε στη ζωή σας. Αυτά τά δύο είναι τά βασικά κι' εκείνα πού πρέπει νά βασισκά όλουν πολύ περισσότερο από τή μοντέρνα συνάδελφο, πού έπεσε σάν βόμβα στό γραφείο πού άγαπήμενός σας καί σας τάραξε τόσο χωρίς σοβαρό λόγο. Πρέπει, πρώτα, νά καταφέρετε νά πείσετε τούς γονείς σας νά δεχτούν νά ένώσετε τή ζωή σας μέ τό νέο αυτόν. "Η συγκατάθεσι τους θά διευκολύνη πολύ τήν κατάστασι. "Υστερα, χρειάζεται νά σκεφτήτε καί μόνη σας, άν άγαπάτε τόσο πολύ καί σοβαρά τόν άνθρωπο αυτόν, ώστε νά έχετε τό κουράγιο νά περάσετε κάπως στενώχωρα, στην άρχή τουλάχιστον, τή ζωή σας μαζί του, νά εργάζεστε καί νά συμβάλετε συγχρόνως καί νά φορτωθήτε μεμιάς, εσείς, μία έγνοιαστή μοναχοκόρη, όλες τις εύθύνες καί τις ύποχρεώσεις πού συνεπάγεται πόντα ένας γάμος. "Αν είστε αποφασισμένη νά αντιμετώπισετε μέ σθένος τις δυσκολίες αυτές, σημαίνει ότι είστε στί αληθινή έρωτευμένη καί τότε αξίζει νά έπιμενείτε γιά νά πείσετε τούς δικούς σας. "Αφήστε λοιπόν τις γκρινιές μέ τόν καλό σας καί καθίστε καλύτερα νά σκεφτήτε τό τρόπο πού θά είναι ό πιο πρόσφορος γιά τήν περίπτωσι σας. ΕΡΗ

νά σας άρέσει καί νά τής άρέσετε, βέβαια, γιά νά συνδεθήτε μαζί της. Τό ζήτημα τού γάμου είναι κάτι τό έντελώς προσωπικό καί κανείς άλλος δέν μπορεί νά παίξη κύριο ρόλο σ' αυτό πέρα από τούς άμέσως ένδιαφερομένους. "Όσο γιά τήν έπιμονή σας στά δυό γυναίκες άνόματα, πού άναφέρετε στο γράμμα σας, βρισκό ότι είναι κι' αυτή παράλογη. Διότι νά Διόσσω μέ προσήχ τό τόσο ένδιαφέρον γράμμα σας καί νομίζω ότι ή συμβουλή μου θά σας βοηθήσν καί βγήτε άπ' τό ψυχικό αυτό άδιέξοδο. Πριν άπ' όλα πρέπει νά συλλογιστήτε μέ ύποκρισία, άν αληθινά τό πρόσωπο γιά τό όποιο μου μιλάτε στην επιστολή σας, άπασχολεί όλοκληρωτικά τή σκέψι σας. Μέ λίγα λόγια είστε πιά ή όχι έρωτευμένη μαζί του; "Αν συμβαδίζη τό πρώτο, μπορείτε στην πρώτη ευκαιρία, πού θά συναντήσετε καί πάλι τό πρόσωπο αυτό, νά διορθώσετε μέ τόν τρόπο σας τήν γκάφα, πού κάνατε καί νά καταφέρετε νά σείση από άνάμεσά σας ή μικρή αίσθησι παρεξηγήσι. "Αν ό νέος αισθάνεται πια αυτός μία ιδιαίτερη συμπάθεια γιά τό άτομό σας, δέ εκτίμησι τή στάσι σας καί θά πάλιν νά είναι άδιάφορος καί ψυχρός άπέναντί σας. "Αν όμως τό ένδιαφέρον σας γιά τόν άνθρωπο αυτόν δέν υπερβαίνει τά όρια της φιλίας, τότε πρέπει νά σταματήσετε νά συλλογίζεστε τό ζήτημα αυτό. Καί, άν είδετε ύστερογρόφο, σας συμβούλευω νά πάψετε νά αισθάνεστε αυτή τήν κλίσι πρός τούς άρριμους άντρες. Τά νεύστα χρειάζονται νείστα. Ξερωβέβαια, ότι οί γκρίζοι κρότοφοι, ή έρωτική πείρα καί ή σοβαρότης κρύβουν κάποιο θελήγτρο καί είναι φυσικό νά γοητεύουν τις νεαρές κοπέλλες. Άλλά μία μορφή μέν κοπέλλα, όπως είστε, δέν πρέπει νά παρασύρεται από αυτές τις επιφανειακές άρετές, πού συχνά τα κρύβουν πολλά δυσάρεστα. Μόνο κοντά σ' έναν άνθρωπο τής ηλικίας της μπορεί νά βρη τήν πραγματική εύτυχία, γιατί καί τά γούστα δέ ταυρίζονται καί ή νοοτροπία τους. Τό ένδιαφέρον γιά τό νέο, πού μου άναφέρετε, τό βρισκό άπόλυτα ισσοροπημένο καί ελπίζω νά είναι κάτι τό αμοιβαίο γιά νά πάνε όλα κατ' εύχην. ΕΡΗ Ν. Α.: Τό ζήτημά σας είναι κάπως δύσκολο στη λύσι του. "Οχι όμως γι' αυτό πού φοβίζονται εσάς, δηλαδή γιά τις άμφιβολίες καί τις ζηλοτυπίες σας. Αυτά δέν βαρύνουν καί πολύ. Γιατί πιστεύω ότι ό νέος αυτός, άφού πιστεύει ότι νά παντρευτή, κι' όταν αποφασίσει στό παρελθόν ύπηρεζε άρετικά ζωηρός, αυτό σημαίνει ότι σας αγαπά πραγματικά, ότι βαρέθηκε τις πρόσκαιρες περιπέτειες καί ότι θέλει νά δημιουργήσι πιά μία δική του οικογένεια κοντά σας. "Η δυσκολία είναι στο εξής: Πριν άπ' όλα ή άρνισι τών δικών σας νά συγκατατεθούν στό νά γίνετε σύζυγος αυτού τού ανθρώπου καί ύστερα οί οικονομικές δυσκολίες, πού θά συναντήσετε στη ζωή σας. Αυτά τά δύο είναι τά βασικά κι' εκείνα πού πρέπει νά βασισκά όλουν πολύ περισσότερο από τή μοντέρνα συνάδελφο, πού έπεσε σάν βόμβα στό γραφείο πού άγαπήμενός σας καί σας τάραξε τόσο χωρίς σοβαρό λόγο. Πρέπει, πρώτα, νά καταφέρετε νά πείσετε τούς γονείς σας νά δεχτούν νά ένώσετε τή ζωή σας μέ τό νέο αυτόν. "Η συγκατάθεσι τους θά διευκολύνη πολύ τήν κατάστασι. "Υστερα, χρειάζεται νά σκεφτήτε καί μόνη σας, άν άγαπάτε τόσο πολύ καί σοβαρά τόν άνθρωπο αυτόν, ώστε νά έχετε τό κουράγιο νά περάσετε κάπως στενώχωρα, στην άρχή τουλάχιστον, τή ζωή σας μαζί του, νά εργάζεστε καί νά συμβάλετε συγχρόνως καί νά φορτωθήτε μεμιάς, εσείς, μία έγνοιαστή μοναχοκόρη, όλες τις εύθύνες καί τις ύποχρεώσεις πού συνεπάγεται πόντα ένας γάμος. "Αν είστε αποφασισμένη νά αντιμετώπισετε μέ σθένος τις δυσκολίες αυτές, σημαίνει ότι είστε στί αληθινή έρωτευμένη καί τότε αξίζει νά έπιμενείτε γιά νά πείσετε τούς δικούς σας. "Αφήστε λοιπόν τις γκρινιές μέ τόν καλό σας καί καθίστε καλύτερα νά σκεφτήτε τό τρόπο πού θά είναι ό πιο πρόσφορος γιά τήν περίπτωσι σας. ΕΡΗ

νά σας άρέσει καί νά τής άρέσετε, βέβαια, γιά νά συνδεθήτε μαζί της. Τό ζήτημα τού γάμου είναι κάτι τό έντελώς προσωπικό καί κανείς άλλος δέν μπορεί νά παίξη κύριο ρόλο σ' αυτό πέρα από τούς άμέσως ένδιαφερομένους. "Όσο γιά τήν έπιμονή σας στά δυό γυναίκες άνόματα, πού άναφέρετε στο γράμμα σας, βρισκό ότι είναι κι' αυτή παράλογη. Διότι νά Διόσσω μέ προσήχ τό τόσο ένδιαφέρον γράμμα σας καί νομίζω ότι ή συμβουλή μου θά σας βοηθήσν καί βγήτε άπ' τό ψυχικό αυτό άδιέξοδο. Πριν άπ' όλα πρέπει νά συλλογιστήτε μέ ύποκρισία, άν αληθινά τό πρόσωπο γιά τό όποιο μου μιλάτε στην επιστολή σας, άπασχολεί όλοκληρωτικά τή σκέψι σας. Μέ λίγα λόγια είστε πιά ή όχι έρωτευμένη μαζί του; "Αν συμβαδίζη τό πρώτο, μπορείτε στην πρώτη ευκαιρία, πού θά συναντήσετε καί πάλι τό πρόσωπο αυτό, νά διορθώσετε μέ τόν τρόπο σας τήν γκάφα, πού κάνατε καί νά καταφέρετε νά σείση από άνάμεσά σας ή μικρή αίσθησι παρεξηγήσι. "Αν ό νέος αισθάνεται πια αυτός μία ιδιαίτερη συμπάθεια γιά τό άτομό σας, δέ εκτίμησι τή στάσι σας καί θά πάλιν νά είναι άδιάφορος καί ψυχρός άπέναντί σας. "Αν όμως τό ένδιαφέρον σας γιά τόν άνθρωπο αυτόν δέν υπερβαίνει τά όρια της φιλίας, τότε πρέπει νά σταματήσετε νά συλλογίζεστε τό ζήτημα αυτό. Καί, άν είδετε ύστερογρόφο, σας συμβούλευω νά πάψετε νά αισθάνεστε αυτή τήν κλίσι πρός τούς άρριμους άντρες. Τά νεύστα χρειάζονται νείστα. Ξερωβέβαια, ότι οί γκρίζοι κρότοφοι, ή έρωτική πείρα καί ή σοβαρότης κρύβουν κάποιο θελήγτρο καί είναι φυσικό νά γοητεύουν τις νεαρές κοπέλλες. Άλλά μία μορφή μέν κοπέλλα, όπως είστε, δέν πρέπει νά παρασύρεται από αυτές τις επιφανειακές άρετές, πού συχνά τα κρύβουν πολλά δυσάρεστα. Μόνο κοντά σ' έναν άνθρωπο τής ηλικίας της μπορεί νά βρη τήν πραγματική εύτυχία, γιατί καί τά γούστα δέ ταυρίζονται καί ή νοοτροπία τους. Τό ένδιαφέρον γιά τό νέο, πού μου άναφέρετε, τό βρισκό άπόλυτα ισσοροπημένο καί ελπίζω νά είναι κάτι τό αμοιβαίο γιά νά πάνε όλα κατ' εύχην. ΕΡΗ Ν. Α.: Τό ζήτημά σας είναι κάπως δύσκολο στη λύσι του. "Οχι όμως γι' αυτό πού φοβίζονται εσάς, δηλαδή γιά τις άμφιβολίες καί τις ζηλοτυπίες σας. Αυτά δέν βαρύνουν καί πολύ. Γιατί πιστεύω ότι ό νέος αυτός, άφού πιστεύει ότι νά παντρευτή, κι' όταν αποφασίσει στό παρελθόν ύπηρεζε άρετικά ζωηρός, αυτό σημαίνει ότι σας αγαπά πραγματικά, ότι βαρέθηκε τις πρόσκαιρες περιπέτειες καί ότι θέλει νά δημιουργήσι πιά μία δική του οικογένεια κοντά σας. "Η δυσκολία είναι στο εξής: Πριν άπ' όλα ή άρνισι τών δικών σας νά συγκατατεθούν στό νά γίνετε σύζυγος αυτού τού ανθρώπου καί ύστερα οί οικονομικές δυσκολίες, πού θά συναντήσετε στη ζωή σας. Αυτά τά δύο είναι τά βασικά κι' εκείνα πού πρέπει νά βασισκά όλουν πολύ περισσότερο από τή μοντέρνα συνάδελφο, πού έπεσε σάν βόμβα στό γραφείο πού άγαπήμενός σας καί σας τάραξε τόσο χωρίς σοβαρό λόγο. Πρέπει, πρώτα, νά καταφέρετε νά πείσετε τούς γονείς σας νά δεχτούν νά ένώσετε τή ζωή σας μέ τό νέο αυτόν. "Η συγκατάθεσι τους θά διευκολύνη πολύ τήν κατάστασι. "Υστερα, χρειάζεται νά σκεφτήτε καί μόνη σας, άν άγαπάτε τόσο πολύ καί σοβαρά τόν άνθρωπο αυτόν, ώστε νά έχετε τό κουράγιο νά περάσετε κάπως στενώχωρα, στην άρχή τουλάχιστον, τή ζωή σας μαζί του, νά εργάζεστε καί νά συμβάλετε συγχρόνως καί νά φορτωθήτε μεμιάς, εσείς, μία έγνοιαστή μοναχοκόρη, όλες τις εύθύνες καί τις ύποχρεώσεις πού συνεπάγεται πόντα ένας γάμος. "Αν είστε αποφασισμένη νά αντιμετώπισετε μέ σθένος τις δυσκολίες αυτές, σημαίνει ότι είστε στί αληθινή έρωτευμένη καί τότε αξίζει νά έπιμενείτε γιά νά πείσετε τούς δικούς σας. "Αφήστε λοιπόν τις γκρινιές μέ τόν καλό σας καί καθίστε καλύτερα νά σκεφτήτε τό τρόπο πού θά είναι ό πιο πρόσφορος γιά τήν περίπτωσι σας. ΕΡΗ

νά σας άρέσει καί νά τής άρέσετε, βέβαια, γιά νά συνδεθήτε μαζί της. Τό ζήτημα τού γάμου είναι κάτι τό έντελώς προσωπικό καί κανείς άλλος δέν μπορεί νά παίξη κύριο ρόλο σ' αυτό πέρα από τούς άμέσως ένδιαφερομένους. "Όσο γιά τήν έπιμονή σας στά δυό γυναίκες άνόματα, πού άναφέρετε στο γράμμα σας, βρισκό ότι είναι κι' αυτή παράλογη. Διότι νά Διόσσω μέ προσήχ τό τόσο ένδιαφέρον γράμμα σας καί νομίζω ότι ή συμβουλή μου θά σας βοηθήσν καί βγήτε άπ' τό ψυχικό αυτό άδιέξοδο. Πριν άπ' όλα πρέπει νά συλλογιστήτε μέ ύποκρισία, άν αληθινά τό πρόσωπο γιά τό όποιο μου μιλάτε στην επιστολή σας, άπασχολεί όλοκληρωτικά τή σκέψι σας. Μέ λίγα λόγια είστε πιά ή όχι έρωτευμένη μαζί του; "Αν συμβαδίζη τό πρώτο, μπορείτε στην πρώτη ευκαιρία, πού θά συναντήσετε καί πάλι τό πρόσωπο αυτό, νά διορθώσετε μέ τόν τρόπο σας τήν γκάφα, πού κάνατε καί νά καταφέρετε νά σείση από άνάμεσά σας ή μικρή αίσθησι παρεξηγήσι. "Αν ό νέος αισθάνεται πια αυτός μία ιδιαίτερη συμπάθεια γιά τό άτομό σας, δέ εκτίμησι τή στάσι σας καί θά πάλιν νά είναι άδιάφορος καί ψυχρός άπέναντί σας. "Αν όμως τό ένδιαφέρον σας γιά τόν άνθρωπο αυτόν δέν υπερβαίνει τά όρια της φιλίας, τότε πρέπει νά σταματήσετε νά συλλογίζεστε τό ζήτημα αυτό. Καί, άν είδετε ύστερογρόφο, σας συμβούλευω νά πάψετε νά αισθάνεστε αυτή τήν κλίσι πρός τούς άρριμους άντρες. Τά νεύστα χρειάζονται νείστα. Ξερωβέβαια, ότι οί γκρίζοι κρότοφοι, ή έρωτική πείρα καί ή σοβαρότης κρύβουν κάποιο θελήγτρο καί είναι φυσικό νά γοητεύουν τις νεαρές κοπέλλες. Άλλά μία μορφή μέν κοπέλλα, όπως είστε, δέν πρέπει νά παρασύρεται από αυτές τις επιφανειακές άρετές, πού συχνά τα κρύβουν πολλά δυσάρεστα. Μόνο κοντά σ' έναν άνθρωπο τής ηλικίας της μπορεί νά βρη τήν πραγματική εύτυχία, γιατί καί τά γούστα δέ ταυρίζονται καί ή νοοτροπία τους. Τό ένδιαφέρον γιά τό νέο, πού μου άναφέρετε, τό βρισκό άπόλυτα ισσοροπημένο καί ελπίζω νά είναι κάτι τό αμοιβαίο γιά νά πάνε όλα κατ' εύχην. ΕΡΗ Ν. Α.: Τό ζήτημά σας είναι κάπως δύσκολο στη λύσι του. "Οχι όμως γι' αυτό πού φοβίζονται εσάς, δηλαδή γιά τις άμφιβολίες καί τις ζηλοτυπίες σας. Αυτά δέν βαρύνουν καί πολύ. Γιατί πιστεύω ότι ό νέος αυτός, άφού πιστεύει ότι νά παντρευτή, κι' όταν αποφασίσει στό παρελθόν ύπηρεζε άρετικά ζωηρός, αυτό σημαίνει ότι σας αγαπά πραγματικά, ότι βαρέθηκε τις πρόσκαιρες περιπέτειες καί ότι θέλει νά δημιουργήσι πιά μία δική του οικογένεια κοντά σας. "Η δυσκολία είναι στο εξής: Πριν άπ' όλα ή άρνισι τών δικών σας νά συγκατατεθούν στό νά γίνετε σύζυγος αυτού τού ανθρώπου καί ύστερα οί οικονομικές δυσκολίες, πού θά συναντήσετε στη ζωή σας. Αυτά τά δύο είναι τά βασικά κι' εκείνα πού πρέπει νά βασισκά όλουν πολύ περισσότερο από τή μοντέρνα συνάδελφο, πού έπεσε σάν βόμβα στό γραφείο πού άγαπήμενός σας καί σας τάραξε τόσο χωρίς σοβαρό λόγο. Πρέπει, πρώτα, νά καταφέρετε νά πείσετε τούς γονείς σας νά δεχτούν νά ένώσετε τή ζωή σας μέ τό νέο αυτόν. "Η συγκατάθεσι τους θά διευκολύνη πολύ τήν κατάστασι. "Υστερα, χρειάζεται νά σκεφτήτε καί μόνη σας, άν άγαπάτε τόσο πολύ καί σοβαρά τόν άνθρωπο αυτόν, ώστε νά έχετε τό κουράγιο νά περάσετε κάπως στενώχωρα, στην άρχή τουλάχιστον, τή ζωή σας μαζί του, νά εργάζεστε καί νά συμβάλετε συγχρόνως καί νά φορτωθήτε μεμιάς, εσείς, μία έγνοιαστή μοναχοκόρη, όλες τις εύθύνες καί τις ύποχρεώσεις πού συνεπάγεται πόντα ένας γάμος. "Αν είστε αποφασισμένη νά αντιμετώπισετε μέ σθένος τις δυσκολίες αυτές, σημαίνει ότι είστε στί αληθινή έρωτευμένη καί τότε αξίζει νά έπιμενείτε γιά νά πείσετε τούς δικούς σας. "Αφήστε λοιπόν τις γκρινιές μέ τόν καλό σας καί καθίστε καλύτερα νά σκεφτήτε τό τρόπο πού θά είναι ό πιο πρόσφορος γιά τήν περίπτωσι σας. ΕΡΗ

νά σας άρέσει καί νά τής άρέσετε, βέβαια, γιά νά συνδεθήτε μαζί της. Τό ζήτημα τού γάμου είναι κάτι τό έντελώς προσωπικό καί κανείς άλλος δέν μπορεί νά παίξη κύριο ρόλο σ' αυτό πέρα από τούς άμέσως ένδιαφερομένους. "Όσο γιά τήν έπιμονή σας στά δυό γυναίκες άνόματα, πού άναφέρετε στο γράμμα σας, βρισκό ότι είναι κι' αυτή παράλογη. Διότι νά Διόσσω μέ προσήχ τό τόσο ένδιαφέρον γράμμα σας καί νομίζω ότι ή συμβουλή μου θά σας βοηθήσν καί βγήτε άπ' τό ψυχικό αυτό άδιέξοδο. Πριν άπ' όλα πρέπει νά συλλογιστήτε μέ ύποκρισία, άν αληθινά τό πρόσωπο γιά τό όποιο μου μιλάτε στην επιστολή σας, άπασχολεί όλοκληρωτικά τή σκέψι σας. Μέ λίγα λόγια είστε πιά ή όχι έρωτευμένη μαζί του; "Αν συμβαδίζη τό πρώτο, μπορείτε στην πρώτη ευκαιρία, πού θά συναντήσετε καί πάλι τό πρόσωπο αυτό, νά διορθώσετε μέ τόν τρόπο σας τήν γκάφα, πού κάνατε καί νά καταφέρετε νά σείση από άνάμεσά σας ή μικρή αίσθησι παρεξηγήσι. "Αν ό νέος αισθάνεται πια αυτός μία ιδιαίτερη συμπάθεια γιά τό άτομό σας, δέ εκτίμησι τή στάσι σας καί θά πάλιν νά είναι άδιάφορος καί ψυχρός άπέναντί σας. "Αν όμως τό ένδιαφέρον σας γιά τόν άνθρωπο αυτόν δέν υπερβαίνει τά όρια της φιλίας, τότε πρέπει νά σταματήσετε νά συλλογίζεστε τό ζήτημα αυτό. Καί, άν είδετε ύστερογρόφο, σας συμβούλευω νά πάψετε νά αισθάνεστε αυτή τήν κλίσι πρός τούς άρριμους άντρες. Τά νεύστα χρειάζονται νείστα. Ξερωβέβαια, ότι οί γκρίζοι κρότοφοι, ή έρωτική πείρα καί ή σοβαρότης κρύβουν κάποιο θελήγτρο καί είναι φυσικό νά γοητεύουν τις νεαρές κοπέλλες. Άλλά μία μορφή μέν κοπέλλα, όπως είστε, δέν πρέπει νά παρασύρεται από αυτές τις επιφανειακές άρετές, πού συχνά τα κρύβουν πολλά δυσάρεστα. Μόνο κοντά σ' έναν άνθρωπο τής ηλικίας της μπορεί νά βρη τήν πραγματική εύτυχία, γιατί καί τά γούστα δέ ταυρίζονται καί ή νοοτροπία τους. Τό ένδιαφέρον γιά τό νέο, πού μου άναφέρετε, τό βρισκό άπόλυτα ισσοροπημένο καί ελπίζω νά είναι κάτι τό αμοιβαίο γιά νά πάνε όλα κατ' εύχην. ΕΡΗ Ν. Α.: Τό ζήτημά σας είναι κάπως δύσκολο στη λύσι του. "Οχι όμως γι' αυτό πού φοβίζονται εσάς, δηλαδή γιά τις άμφιβολίες καί τις ζηλοτυπίες σας. Αυτά δέν βαρύνουν καί πολύ. Γιατί πιστεύω ότι ό νέος αυτός, άφού πιστεύει ότι νά παντρευτή, κι' όταν αποφασίσει στό παρελθόν ύπηρεζε άρετικά ζωηρός, αυτό σημαίνει ότι σας αγαπά πραγματικά, ότι βαρέθηκε τις πρόσκαιρες περιπέτειες καί ότι θέλει νά δημιουργήσι πιά μία δική του οικογένεια κοντά σας. "Η δυσκολία είναι στο εξής: Πριν άπ' όλα ή άρνισι τών δικών σας νά συγκατατεθούν στό νά γίνετε σύζυγος αυτού τού ανθρώπου καί ύστερα οί οικονομικές δυσκολίες, πού θά συναντήσετε στη ζωή σας. Αυτά τά δύο είναι τά βασικά κι' εκείνα πού πρέπει νά βασισκά όλουν πολύ περισσότερο από τή μοντέρνα συνάδελφο, πού έπεσε σάν βόμβα στό γραφείο πού άγαπήμενός σας καί σας τάραξε τόσο χωρίς σοβαρό λόγο. Πρέπει, πρώτα, νά καταφέρετε νά πείσετε τούς γονείς σας νά δεχτούν νά ένώσετε τή ζωή σας μέ τό νέο αυτόν. "Η συγκατάθεσι τους θά διευκολύνη πολύ τήν κατάστασι. "Υστερα, χρειάζεται νά σκεφτήτε καί μόνη σας, άν άγαπάτε τόσο πολύ καί σοβαρά τόν άνθρωπο αυτόν, ώστε νά έχετε τό κουράγιο νά περάσετε κάπως στενώχωρα, στην άρχή τουλάχιστον, τή ζωή σας μαζί του, νά εργάζεστε καί νά συμβάλετε συγχρόνως καί νά φορτωθήτε μεμιάς, εσείς, μία έγνοιαστή μοναχοκόρη, όλες τις εύθύνες καί τις ύποχρεώσεις πού συνεπάγεται πόντα ένας γάμος. "Αν είστε αποφασισμένη νά αντιμετώπισετε μέ σθένος τις δυσκολίες αυτές, σημαίνει ότι είστε στί αληθινή έρωτευμένη καί τότε αξίζει νά έπιμενείτε γιά νά πείσετε τούς δικούς σας. "Αφήστε λοιπόν τις γκρινιές μέ τόν καλό σας καί καθίστε καλύτερα νά σκεφτήτε τό τρόπο πού θά είναι ό πιο πρόσφορος γιά τήν περίπτωσι σας. ΕΡΗ

Ένα φευγάρι άόπρα γάντια

Η Μίλα Ντόρσελ άνοίξε τήν πόρτα καί βγήκε. Μόνον τότε κατάλαβε τί είχε κάμει. Είναι αλήθεια πώς, κάθε μέρα, σκότωνε άναριθμητες φορές μέ τό μυαλό της τόν Νικ "Ασκοτ. "Αλλά, ότν θάφτανε στό σημείο νά τό κάμει πραγματικά, αυτό δέν τό είχε σκεφτή. "Ο Νικ "Ασκοτ ήταν τό λιμπεραρίος τού μεγαλύτερου θεάτρου τού Μπροντγουάιχ, όπου εργαζόταν καί ή Μίλα Ντόρσελ. "Εκείνο τό βράδυ, όμως, δέν είχαν παράστασι καί γι' αυτό σκέφτηκε νά πάη νά τόν δει. "Ηθελε νά έχη μία δριστηκή έξηγησι μαζί του. "Αλλά, όταν έφτασε μπροστά στο σπίτι του, είδε τή Ζοράμα Κέιστ πού έβγαίνει... Κρυφάκε άμέσως πίσω από ένα αυτοκίνητο, κι' όταν αυτή προσεγγίσε, έτρεξε στην πόρτα. "Ο Νικ "Ασκοτ τή δέχτηκε μωτρωμένος. Φορούσε μία μακριά βέστα από καμλί, πού τού έφτανε μέ τους αστραγάλους. Τά πόδια του ήταν γυμνά μέσα στις παντοφλές. "Δέν ήξερα ότι ένας καθός πρέπει κύριος δέχεται επισκέψεις, χωρίς νά φορή ούτε τό πανταλόνι της πιτζάμας του, είπε ή Μίλα ειρωνικά. "Ο Νικ "Ασκοτ άναστήσε τούς ώμους. "Είστε τή Ζοράμα νά βγαλίνε από δω; ρώτησε. "Μήπως ήθελες νά κλείσω τά μπάνια μου, γιά νά μē τήν ιδώ; είπε ή Μίλα μέ προκλητικό τόνο. "Οχι, βέβαια, άπάντησε ό Νικ "Ασκοτ. "Αλλά ή Ζοράμα δέν είχε έρθει νά μου κάμει έπισκεψι ό πως φαντάζεσαι... "Ηταν έδώ από τό μεσημέρι... Περάσαμε μία πολύ εύχρηστη βραδιά... Τό ύφος του ήταν κυνικό. "Η Μίλα δάγκωσε τά χείλη της γιά νά μē φωνάξη. "Προτιμώ τήν αλήθεια, είπε έπειτα από μερικές στιγμές. "Όλον αυτό τόν καιρό μου έλεγες ψέματα, γιά νά μέ ξεγελάσεις. Άλλά τώρα τουλάχιστον έχεις τό θάρρος νά μου φωνάξης κατάμουτρα: "Δέ σε θέλω πιά... Παραχώρησα σ' άλλη τή θέση σου. "Ο Νικ προσπαθήσε νά δώση ήρεμο τόνο στη φωνή του. Δέν είχε πια τό ίδιο κυνικό ύφος όπως πριν. "Δέν πρέπει νά δραματοποιήσι τά πράγματα, άπάντησε. "Η άλλαγή είναι άπαραίτητη στη ζωή... Καταλαβαίνω, είπε ή Μίλα. Είναι τώρα ή σειρά άλλης... Μήν κουράζεσαι γιά νά βρης κάποια δικαιολογία... Με βαρέθηκε καί πρέπει νά σου άδειάσω τή γωνιά... Αυτό δέν είναι; "Μίλα... "Έστο, είπε ή νέα. "Ας αφήσωμε αυτή τή συζητησι... Δέν άφαιλε νά σου πω πως σ' αγαπούσα γι' ατί νά μπόρεσν νά τό καταλάβης... Κι' άλλωστε, ή γυναίκα δέν ύπάρχει πιά γι' σένα... Σου μιλάει τώρα ή θεατρίνα. Κι' ή θεατρίνα σέ ικετεύει... "Αλλά κάθισε, Μίλα, τήν δέκοψε ό Νικ, πού μόνο εκείνη τή στιγμή θυμήθηκε νά τής προσφέρει ένα καθισμα. Θά σου φέρω νά πής κάτι... Διευ

ΟΙ ΛΗΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στο λεωφορείο

Είχε πάλι σήμερα τα μπουρίνια της η Έφταλία. Κι' έτσι απ' την στιγμή που πάτησε μέσα στο λεωφορείο, φώναξε άρρωστη μπαρούτι στον εισπράκτορα: — Καλέ, γιατί δε σφάλας την πόρτα; Σίγουρα η μάνα σου θα σε γέννησε μέσα σε βάρκα.

Σε λίγο μπήκε ένας βερεμιάρης, φάτσα μπρούτο, που απ' τα ρουθούνια του έσταζε φαρμάκι και είπε στον εισπράκτορα:

— Νά με κατεβάσης Μακρυγιάννη! Κι' η Έφταλία μουρούισε:

— Άμ πιό καλά, έπειτα απ' τα χάλια που έχεις, να σε κατεβάσει στην όδον 'Αναπαύσεως...

Στο μεταξύ, ο βερεμιάρης ήκατσε κι' άνοιξε το παράθυρο. Φαίνεται πως ο γιατρός ο κουράν-τες του, τον είχε συμβουλευτεί εκθαυρό άερα κι' έτσι, ένα παγωμένο κύμα χύθηκε μέ-

στο λεωφορείο. Ταλαιπωρημένοι, φρόνιμοι, ούλοι ένα γύρω ζαρώσανε μέσ' τα καμπουκιά τους, χωρίς να βγάλουνε τιμουδιά.

Μά η Έφταλία που δεν σουφρίζει κάτι τέτοια τους είπε:

— Μαρέ δεν έχετε κουράγιο ν' ανεβάστε τη φωνή σας κι' ανεβάσατε τσολι γιάκάδες σας;

Και μία κακαβρακάτη κύτταξε γύρω της και ρώτησε:

— Καλέ, μα από που φυσάει;

— Απ' τα καρσιλίκια σου, κερά μου! Ξεφώνισε η Έφταλία. Αυτός ο γρουσουζίκος μ' έφερε το καλοκαίρι και θέλει κουραντέρ!

— Έλα ντέ, με τέτοια γρίπη βάλθηκε να μ' ανεβεί πλεωριτώση ο άδεδόχος. Ρωτάει αν ο άλλος έχη όρεξη για φιλονεύτα;

Κι' η Έφταλία που είναι πάντα στη ταβουριτζού και μεγάλη καυγατζού του φώναζε:

— Γιατί, καλέ, δεν κλείς το παραθύρι, που να σε κλείσουνε στον τιμάρ χανέ;

— Κέφι μου θα γίνης;... Έτσι μου γουστάρει.

— Τα γούστα σου να τα κάνης σπί-τι σου! συνέχισε γινιτινά η Έφταλία. Σου πέρασε η ιδέα πως με τον καθαρό άερα θα γιαιτρευτής; Όχι! Απ' αυτό που φούδασα θα πάς!

— Και δε μου λές, άφοι ήκανες διά-γωνισι, τί έχω;

— Έχεις καμπαζούσα!...

Άμέσως το σύμπαν σείστηκε, φωνές, γροθίες, κλωτσές, ούλοι γίνανε κολου-βάνα.

Ευτυχώς έκλειν την στιγμή ο εισπράκτορας φώναζε:

— Μακρυγιάννη!

Κι' ο βερεμιάρης άφοι κύτταξε την Έφταλία με μίσος και περιφρόνησι, σηκώθηκε και κατέβηκε ίσתר-ίστεμέζ απ' το λεωφορείο.

Μά εκείνη με μία έκφρασι κακίας ή-σκυψε και του ξανσφάναζε:

— Έτσι που λές... με τον καθαρό άερα δε θα γιαιτρευτής όχι!... Απ' αυτό που φούδασα θα πάς!...

Και ύστερα σκασιμένη στα γέλια, έ-πε γύρω στη άλλους επιβάτες, γελά-τη έκδικησι:

— Ούλα αυτά πως είναι θυμιακός του τάπα έτσι για να τον γκιζνίσω! Άγκαλά δά, καίμελέτα κι' έρχεται!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Μπάλ μασκέ

Μπου άκάμ Σουρπουίτσα ζέρ-ζορινά μπάλ μασκέ να πάμε ήτελε και φώναζε έμένα:

— Καραμπέτ, γιάδρουμ, καρναβάλι, ά-ποκριές είναι, κόσμος τουρλού-τουλού γλεντάει. Γι' αυτό τέλω κι' έγω «Καλυ-ψω», «Ρόκ Εντ ρόλ» να χορέψω. Μιαλό μου άπο καφάσι μου μέσα να πάη πον-τάρια μου!

— Έγκώ μπέ ύναίκα, κουζούμ, αυτές πονταριού ντουλειές. Ιτε ντέν άγαπάω,

γιατί χορό σηκώνουνε ταβέρνες στο ποντάρι. Καβαλιέ-ροι στα πόντια σου τα πέφτουνε για ένα χορό, κι' έγω πόντια τους τα τσακίσω, άσπου αυτό στα πόντια να το βά-λουνε!

Άμα Σουρπουίτσα ίσתר ίστεμέζ ήβαλε ντυφ ποντάρι μου σ' ένα παπούτσι και καμπουλ'πιτιμία τη ήκανε.

— Σίμντι! φώνα-ξε φχαριστημένη, να σκαράδες θα ντιού-με, γιάδρουμ!

— Νάσιλ μπέ: να-σκαράδες, με μου-ταούνες, τα πάμε; Ιτε ένας να μη γνω-ρίζη άλλονε δλουρμε;... Γιατί, μπέ;

— Γιατί τέτοιοι πουνε σήμερα οι άν-τρωποι, άμα γνωρίζη ένας, άλλονε, ίτε παρόε ντέν μπορεί να κάνει. Άναντίμ;

Και ντογρού ταβέρνα λουέ πήγαμε. Με τεμενάδες και σελάα άλэк γκαρό-νια, χαβαλέ σε μία γοντρή κοτελλάρα άχ-ταρμά κάνανε.

— Βεστίέρ, μαντάμ!... φωνάζει αυτή, Σουρπουίτσα μου.

Σόναρ πονηρά κυττάζει, γλυκοσαλιάζει και ξανά γενιντέν φωνάζει έμένα:

— Γκάρντα ρόμπα, μουσιού!...

— Γκάρντα ρόμπα αυτή είναι, μπέ! μουριούρια.

Και τσαμπουκ-τσαμπουκ παλτό, κά-κόλ, μάς-κόλ, ύναίκα μου γούνα-κούνα πήρε και μία μάσκα νούμερο 13 ήντισε.

— Βάί, βάί, αν ούτσ. γρουσουζίκου νου-μερο είναι.

— Μεράκ έτμε... φώναζε Σουρπουίτσα και σάλα μέσα τράβηξε έμένα.

— Άμάν, άμάν! να που, μπέ!...Μπαίλ-ντίμ, άνάμ άγλαντίμ.

Γιατί άχιοι-παχιοί, υπόχα, φώτα, γνώ-τα, τσαμπουνές, ροκάνες, φακάνες, μπα-λόνια, φούσκες-μούσκες, μπουλές-τσούλες, μουζικάντηδες, που κέφι πουλάνε βάρ.

Γύρω τραπέζακια καβαλιέροι πεντονιές ρίχνουνε, βράζουνε, άφρίζουνε και καρέγ-λες άκόμα τρίζουνε, που βλέπουνε να περ-νάη Σουρπουίτσα μου. Έκείνη πλάκα σπάει. Μπρί άζ σόναρ, ένας ούζουν μοι-λές με φράκο, πεθαμενατζής κιμπί, κον-τοζυγώνει, και χερούκλες του άπλώνει.

— Με το μπαρντόν, λέει έμένα, να χο-ρέψω τέλω τη ντίμα σας μία σάμπα.

— Όλσούν! είπα.

Όντάν σόναρ ένας φάτσα μπρούτος, σουλούπι, μαδημένη ταβανόβρουτσα, δεύτε-ρο ίκιντζή, χορό γύρεψε.

— Μπουίντα όλσούν! είπα, γιατί Σουρ-πουίτσα μου με ματιές γυνέφι και λέει έμένα:

— Κόρκα, Καραμπέτ!

— Έγκώ μπέ ίτε ντέ φοβάμαι!

Σετρί κάνω καβαλιέροι που σούρτα-φέτα μπουπουιντίζουμε ένα γκεσεμέ. Βά-λας-μπιλάς, άναπνη να πάρη ντέν προ-φταίνει ύναίκα μου!

— Μαντάμ, μία σάμπα χρουστάτε. Ε-νας φωνάζει.

— Ντικό μου «ρόκ-μπόκ», άλλος.

Αυτό βιολί σαμπταχάν καντό, βά-σταζε. Άμα στο τέλος Σουρπουίτσα σε μία άγκαλιά μαντραγαλά άραζε. Μία όσα σφιχτά-σφιχτά, ήγούλο με μάγουλο βουβά με πάτος χορεύουνε κολλήττα. Πολλοί πετει-νοι ντέν φοβήτκα, άμα αυτές ένας σέ-φτηκα κίντυνος μέαλος είναι.

Ευτός μέσα πίστα πατάω, κυμάω, κλω-τσάω, λαρούγκι καβαλιέρου να φάω.

— Άνίτε γκιντελούμ! φώναζε.

Και πήρα Σουρπουίτσα και φύγαμε. Μπουίλε μπάλ-μασκέ έβικ όλσούν.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΘΕΩΡΙΕΣ

Τί πίστευαν ο Σωκράτης κι' ο Άριστοτέλης

Απ' ότου άρχισε να σκέπτεται λογικά, ο άνθρωπος θα πρόσεξε άσφαλώς ότι, ένένα μήνες μετά το γάμος του, γι-νόταν πατέρας ενός καινούργιου πλά-σματος. Δεν ξέρομε άστόσο πως φαινότανε στους προϊστορικούς ανθρώπους αυτή ή πα-ράξενη σύμπτωση. Γιατί οι άρχαιότερες θεω-ρίες για το φαινόμενο της συλλημώς συνα-ντώνται για πρώτη φορά στα έργα του 'Ιππο-κράτη, που έζησε γύρω απ' το 400 π. Χ.

Ο επάτερας της Ιατρικής έδίδασκε ότι τόσο ο άντρας όσο κι' ή γυναίκα παράγουν γεννητι-κό υγρό κι' ότι απ' την ένωση των δύο αυτών υγρών σχηματίζεται ο πυρήνας απ' τον όποιο άναπτύσσεται το παιδί. Πιστεύε άκόμη ότι το γεννητικό υγρό είναι ένα προϊόν που βγαίνει απ' όλα τα μέρη του σώματος. Ξεσπινείται κι' άνακατεύεται κατά την έρωτική ένωση κι' ά-στερα περνάει από ένα πολύπλοκο σύστημα σωλήνων ως το μυελό των όστών, τους νε-φρούς και τελικά τα όργανα του φύλου.

Έτσι έξηγούσε ο 'Ιπποκράτης το εύχάριστο συναίσθημα που προκαλεί ο φυσικός έρως σ' ολόκληρο το σώμα.

Όσο για το φύλο που παίρνει το παιδί, ο 'Ιπποκράτης πίστευε ότι ο άντρας κι' ή γυναί-κα παράγουν δυο είδους υγρό, ένα δυνατό κι' ένα άδύνατο. Άν συμβή κι' οι δυο γονείς να παράγουν το ισχυρότερο υγρό, θα γεννηθή άγόρι. Άν παράγουν το άσθενέστερο, θα κά-νουν κορίτσι. Άν ο ένας άδωξ ισχυρό κι' ο άλλ-ος άδύνατο, το φύλο του παιδιού θα εξαρτηθή απ' το ποιά απ' τα δυο είναι το περισσότερο.

Οι θεωρίες αυτές δε διατυπώθηκαν, φαί-νεται απ' τον ίδιο τον 'Ιπποκράτη, άλλ' αποδί-δανε τις γενικές άντιλήψεις που επικρατούσαν στην εποχή του.

Ο πρώτος που τις σχολίασε και ύπέδειξε τις άτέλειές τους, ήταν ο σοφός Άριστοτέλης (384—322 π. Χ.). Πώς συμβαίνει—ρωτούσε—ώ-στε να μεταβιβάζονται στα παιδιά τα χρώμα-των μαλλιών, ή φωνή, οι κινήσεις κλπ. των γονέων, ενώ τα χαρακτηριστικά αυτά δε μπο-ρεί, βέβαια, ν' άντιπροσωπεύονται στο γεννητι-κό υγρό; Πώς άρισμένα παιδιά μοιάζουν πολύ, άχι στους γονείς τους, άλλα στον παππού ή στη γιαγιά τους;

Κατά τον Άριστοτέλη, ή γυναίκα παρέχει την ούσια που θα σχηματίση το έμβρυο, ενώ ο άντρας του δίνει το σχήμα του. Παρομοίαζε μάλλον ο άρχαίος σοφός τον άντρα με τον έυλοργό, που δίνει μορφή στο ύλικό (το έυ-λο) και φτιάχνει απ' αυτό ένα έπιπλό.

Ο Άριστοτέλης πίστευε ότι το γεννητικό υ-γρό παράγεται απ' το αίμα που «βράζει». Ό-σο για τη γυναικεία ούσια, είναι άτελης, για-τί ή γυναίκα, σαν άσθενέστερο φύλο, δεν έχει τη δύναμι να συμπληρώση το «έδρασιμό».

Περί τα 400 χρόνια άργότερα, ο Έλληνας γιατρός Γαλήνης (130—200 π. Χ.) ύποστήριζε άκόμη τη θεωρία ότι παράγουν γεννητικό υγρό κι' οι δυο γονείς κι' ότι ή άνάμει των δυο ή-γρών σχηματίζει το παιδί — δεν παραδεχόταν όμως ότι το υγρό αυτό προέρχεται από όλό-κληρο το σώμα.

Έκει μέιναν τα πράγματα επί πολλούς αί-ώνες. Το Μεσαίωνα, δε σημειώθηκε καμμία πρό-οδος.

Τον 17ο αιώνα όμως, άρχισε να πνέη ένας καινούργιος άνεμος. Οι έρευνηται πειραματίονταν τώρα, για να έξελέν-γουν τις διάφορες θεωρίες. Με τα πειράματα λοιπόν, συγ-κέντρωσαν νέες γνώσεις για την άνάπτυξη του κοτόπουλου, του βατράχου, των έντόμων. Κι' οι γνώσεις αυτές κατέλη-ξαν στην περίφημη άρχη του Χάρβεϊ ότι «κάθε ζωντανό πλάσμα προέρχεται από ένα αύγό».

Ο Χάρβεϊ ύποστήριζε ότι, για ν' άρχιση ν' άναπτύσσε-ται το θηλυκό αύγό, δε χρειάζεται νάρθη σ' έπαφή με το άρσενικό υγρό, άλλ' ότι μία μυσητριώδης δύναμι που έκ-πέμπεται απ' αυτό το υγρό ένεργεί από μακριά πάνω στο αύγό και το γονιμοποιεί. Παρωμοίαζε δε τη μήτρα με τον έγκέφαλο, που δέχεται και άποτυπώνει διάφορες έντυπώσεις.

Λίγο καιρό άργότερα — κατά τα μέσα του 17ου αιώνα — άρχισε να χρησιμοποιήται το μικροσκόπιο, κι' άνοιξε ξα-φνικά ένας καινούργιος κόσμος. Άποδείχτηκε πως ύπηρχαν πλάσματα τόσο μικρά, ώστε δε μπορούσε να τα δή το γυμνό μάτι.

Αυτό ώδήγησε στην άντιλήψη ότι κάθε αύγό και κάθε σπέρμα περιέχει ένα έτοιμο ήδη και πλήρη όργανισμό του είδους του σε μικροσκοπικές διαστάσεις, άκόμη και πριν από τη γονιμοποίησή του, κι' ότι άπαιτείται μόνο μία επα-ρόρμηση για την άνάπτυξή του.

Κατά τη θεωρία αυτή, το αύγό της κόττας περιέχει έξ άρχής ένα τέλειο και μικροσκοπικό κλωσσόπουλο. Έφόσον όμως το άγέννητο αυτό κλωσσόπουλο είναι ήδη τέλειο, με όλα τα μέρη και τα όργανά του, πρέπει να έχη αύγά με

1) Ο Όλλανδός Χαρτσέκερ (1694) περιέγραφε τα ζωάρια σαν μικρά ανθρώπινα όντα, με τεράστιο κε-φάλι, λυγισμένα χέρια και πόδια και μακρεία ούρα.

2) Ο Γάλλος ανατόμος Ζάκ Γκωτιέ ίσχυριζότανε πως είχε δει ζωάρια να παίρνουν το σχήμα εμβρύων, μέσα σ' ένα ποτήρι νερό!

άκόμα μικρότερα κλωσσόπουλα μέσα τους. Το ίδιο συνεχίζεται απ' ά-πειρον.

Μ' άλλα λόγια, το αύγό περιέχει όλες τις γενεές των κλωσσόπου-λων που θα γεννηθούν στο μέλλον!

Μολονότι το άνθρώπινο αύριο δεν είχε άνακαλυφθή άκόμα τότε, πί-στευαν πάντως ότι τα ίδια ίσχύουν και για τον άνθρωπο, και συνεπώς ότι ή Εύα είχε μέσα στις ώσθηκες της όλόκληρη την άνθρωπότητα!

Αυτή ή θεωρία του «προσχηματισμού» βρήκε πολλούς και ένθουσιώ-δεις όπαδούς.

Ύστερα, το 1677, ο Όλλανδός φοιτη-τής της Ιατρικής Γιόχαν Χάμ άνακάλυψε τα γεννητικά κύτταρα κι' έπέστησε την προσοχή του Λέβενχοκ στην παρατήρησή του αυτή.

Ο Λέβενχοκ — ο έφευρέτης του μικρο-σκοπίου — έδωσε στα κύτταρα αυτά την ό-νομασία «ζωάρια». Ύπήρξε δε ο πρώτος που διατύπωσε τη νέα θεωρία ότι αυτά, κι' όχι τα ζωάρια, περιέχουν τα καινούργια ό-τομα.

«Το άνδρικό υγρό άποκλειστικά δημιουρ-γεί το έμβρυο — έγραφε. Ή γυναίκα δεν κάνει άλλο παρά να το δέχεται και να το διατρέφει».

Το 1694, ο Όλλανδός Νικόλας Χαρτσέ-κερ περιέγραφε τα ζωάρια σαν μικρά άν-θρώπινα όντα, με τεράστιο σφαίρικό κεφα-λί, λυγισμένα χέρια και πόδια, και μία μακρεία ούρα που περιείχε τον όμφαλό-λαόρο! Τα όνόμαζε μάλλον «άνθρωπαρια».

Έξ άλλου, ο Γάλλος Πλαντάγτ βεβαίω-νει ότι είχε δει με το μικροσκόπιο ένα «άνθρω-παρίο» ν' άπαλλάσσεται απ' το «έδρασι-μό» που το περιέβαλλε, κι' είχε διακρίνει τότε τα χέρια, τα πόδια, το στήθος και... τα μαλλιά του!

Άμέσως κατόπιν όμως — έλεγε — το μικροσκοπικό αυτό πλάσμα πέθανε!

Άλλά κι' ο Γάλλος ανατόμος Ζάκ Γκω-τιέ ντ' Άγκω έγραφε, το 1752, ότι είχε δει με τα μάτια του ζωάρια να παίρνουν καθαρά το σχήμα εμβρύων, μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό!

Το 1835, ο διάσημος Κάρολ Έρνεστ φόν Μπάερ — αυτός που άνακάλυψε τα ζωάρια των θηλαστικών — χαρακτηρίζει τα ζωάρια σαν «μικρά παράσιτα».

Και, το 1847, ο έμβρυολόγος Λ. Μπίσοφ πίστευε πως ο μόνος ρόλος τους είναι... ν' άνακατεύουν και να διατηρούν όμοιόμορφο το γεννητικό υγρό!

Σήμερα ξέρομε πιά πως συντελείται ή σύλληψη, κι' ότι είναι ή συνένασι που άρ-γενικό και του θηλυκού γεννητικού κυτ-τάρου.

Έχομε μελετήσει με το ήλεκτρονικό μι-κροσκόπιο τα μικρότερα συστατικά αυτών των κυττάρων, τους άγεννητάς. Όστόσο, ύπάρχουν άκόμη πρόβληματα σχετικά με τη σύλληψη, που δεν έχουν λυθή τελείως.

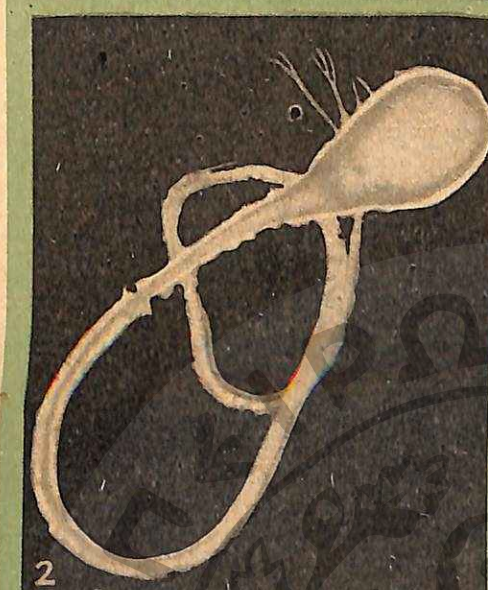
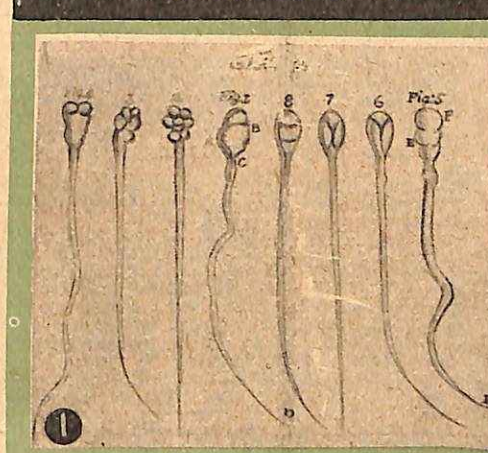
ΟΟ

Τα πιο επικίνδυνα έπαγγέλματα

Σύμφωνα μ' ένα άπολογισμό των άσφα-λιστικών εταιρειών, που δημοσιεύτηκε τε-λευταία, τα πιο επικίνδυνα έπαγγέλματα είναι με τη σειρά τα έξης: Πιλότοι, δο-κιμασται, άκροάτες, δύτες, όδηγοί σε ψη-λά βουνά.

1) Η πρώτη εικόνα ζωαρίων, που όπ-μοσιεύτηκε σ' ένα άγγλικό έπιστημονι-κό βιβλίο του 1678. Τα 1 και 5 είναι ζωντανά ζωάρια ανθρώπου και σκύλου. Τα 2, 3, 4, 6, 7 και 8 είναι τα ίδια νε-κρά. 2) Φωτογραφία ενός ζωαρίου, παρμένη με ήλεκτρονικό μικροσκόπιο, με μεγέθυνση 6.000 φορές.

ΣΥΛΛΗΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρεμής κι' ο Μαντίνας έφτασαν στην Άγγλια και βρήκαν το γραβείο των δυο δικηγόρων. Έκει ο μικρός ήρωας μας έμαθε από αυτούς ότι τ' όνομα της οικογένειάς του ήταν Ντρίσκολ. Οι ίδιοι ανάθεσαν ο' έναν υπάλληλό τους να οδηγήσει το Ρεμή και το φίλο του στο σπίτι όπου έμενε η οικογένεια Ντρίσκολ. Έτσι, οι δυο φίλοι, ο Κάπης κι' ο υπάλληλος των δικηγόρων ξεκίνησαν μ' ένα άμαξι για το Μπένναλ-Γκρήν. Άρνούσαν όμως να φτάσουν...

480N — Ίσχυρίζεται ότι ο υπάλληλος των Γκρήν και Γκάλεϊ του είπε ότι δεν έκαναν ποτέ στη συνοικία των κλεφτών... Χωρίς άλλο ο Μαντίνας παράκουσε. Κι' όμως έπιμενε ότι ή λείει που μεταχειρίστηκε ο οδηγός μας σημαίνει κλέφτες, ληστές, λωποδύτες. Γι' αυτό ο Μαντίνας είναι βεβαιωμένος!

Τα χάνω για μία στιγμή. Έπειτα όμως συλλογίζομαι ότι ο οδηγός μας φοβάται τους κλέφτες, επειδή πρόκειται να βγούμε στην έξοχη. Λέω τη σκέψη μου στο Μαντίνα. Και γελοίο με την... κλεφτοφροσύνη του γέρου οδηγού.

Όσοστο τίποτα δε προμηνά έξοχη. Η Άγγλια λοιπόν δεν είναι παρά μία πόλη από πέτρα και λάσπη, που ονομάζεται Λονδίνο. Η λάσπη πετιέται απάνω μας. Από πολλή ώρα αισθανόμαστε μία δυσάρεστη μυρωδιά. Αυτό σημαίνει πως περνάμε από άσχημη συνοικία. Μοιάζει να μας γυρίζουμε πίσω. Κάθε τόσο ο άμαξις κοντοτέκνει σε να μην ξέρει πού να τραβήξει.

Ξαφνικά, σταματά απότομα κι' η πόρτα ανοίγει. Αρχίζει τότε μία συνομιλία ή μάλλον φιλονεκία. Καθώς μου λέει ο Μαντίνας, ο άμαξις δε θέλει να προχωρήσει άλλο, γιατί δεν ξέρει το δρόμο. Άλλά κι' ο οδηγός μας του απαντάει πως δεν ήρθε ποτέ στη συνοικία των κλεφτών!

Αρισμένως, δεν είν' εδώ το Μπένναλ-Γκρήν! Και τώρα τι θα γίνει; Η φιλονεκία εξακολουθεί. Τέλος, ο οδηγός μας πληρώνει τον άμαξι και μας κάνει πάλι «ψιτ! ψιτ!». Είναι φανερό πως πρέπει να κατεβούμε και μείς.

Τώρα περπατούμε στις λάσπες και μέσα στην ομίχλη. Ένα τσόγιο είναι φωτισμένο με γκάζι. Είναι μία ταβέρνα.

Ψιτ! ψιτ! μας κάνει ο οδηγός μας. Και μπαίνουμε στην ταβέρνα. Ποτέ μου δεν είδα πολυτέλεστο κατσίκα. Παντού καθρέφτες και χρυσώματα. Οι άνθρωποι όμως που ακουμπούν τις πλάτες τους σε τσίχλες ή σε βαρέλια, είναι δλοι κουρελιές. Μερικοί είναι ευρύτοι. Τα γυνά ταυς πόδια, που κολυμπούν στη λάσπη των όχτων, είναι κατμαυρα. Πάνω στον άραίο πάγκο, βάζουν το οδηγό μας ένα ποτήρι μ' άσπρο ποτό. Αύτος το ρουφάει, όπως τον είδαμε προτίτερα να ρουφάει την ομίχλη. Έπειτα αρχίζει κουβέντα μ' έναν ξεμακωτό.

Δεν είναι δύσκολο να μαντέψω πως τον ρωτάει τι δρόμο να πάρουμε. Βγαίνουμε και περπατάμε πίσω από τον οδηγό μας.

Ο δρόμος είναι στενός. Μ' όλη την ομίχλη βλέπουμε σπιντιά από τη μία μεριά και την άλλη. Από σπιντιά σε σπιντιά είναι σκουρια κι' εδώ κι' εκεί κουρέλια απλωμένα.

Πού πάμε; Αρχίζω ν' άνησυχώ. Ο Μαντίνας με κυττάει, αλλά δε με ρωτάει.

Περνούμε σ' ένα σοκάκι, έπειτα σ' άλλο. Τα σπιντιά είναι βρώμικα παράγκες ή καλύτερα σταύλοι. Γυναίκες χλωμές στέκονται στις πόρτες... Τα παιδιά τους φορούν κουρέλια. Σ' ένα σοκάκι βλέπουμε χοίρους να ψαγουλεύουν στα μαύρα νερά των όχτων, που μυρίζουν σάπια.

Ο οδηγός μας στέκεται. Θάχει χάσει, βέβαια, το δρόμο.

Τη στιγμή εκείνη μας πλησιάζει ένας με μακριά γαλάζια ρεντιγκότα, με καπέλλο πέτσινο, γυαλιστερό, ένα γαλόνι μαύρο κι' άσπρο περασμένο στο χέρι και μία θήκη κρεμασμένη στη ζώνη του. Είναι πόλιμαν.

Κουβεντιάει λίγο με τον οδηγό μας και ξενασκινούμε με οδηγό τώρα τον άστυνομικό. Περνούμε σοκάκια, αούλες, στριφτούς δρόμους. Έδώ κι' εκεί βλέπω σπιντιά γκρεμισμένα.

Σταματούμε τέλος σε μιά αούλη, που έχει στη μέση ένα βάλοτο.

— Ρέντ Λάτον Κάουρτ! λέει ο πόλιμαν. Αυτές οι λέξεις, που τις είχ' ακούσει πολλές φορές, σημαίνουν «Αούλη του κόκκινου λέοντος», μου έξηγει ο Μαντίνας.

Μα γιατί σταματήσαμε εδώ; Άδύνατο να είναι το Μπένναλ-Γκρήν! Σ' αυτή την αούλη κατοικούν οι γονείς μου; Τότε, λοιπόν...

Δεν προαίνα να εξετάσω τις άπορίες μου, όταν ο πόλιμαν χτυπά την πόρτα μιας σανιδένιας παράγκες. Ο οδηγός μας τον ευχαριστεί.

— Ώστε φτάσαμε; Ο Μαντίνας, που δεν μου είχε άφισει το χέρι, μου το σφίγγει κι' εγώ του σφίγγω το δικό του. Συνειννοούμε: Η άγνωση, που σφίγγει την καρδιά μου, σφίγγει και τη δική του.

— Ήμουν τόσο ταρκαμένος, ώστε δεν ξέρω τώρα πώς άνοιξε η πόρτα, που είχε χτυπήσει ο πόλιμαν.

Άλλ' από τη στιγμή που μπήκαμε σε μία μεγάλη κάμαρα, που τη φωτίζει μία λάμπα και μία φωτιά από κώκ, τα θυμούμαι όλα.

Μπροστά σ' αυτή τη φωτιά, σε μία ψάθην πολυθρόνα, που έμοιαζε με θρόνο, καθόταν άκίνητος ένας γέρος μ' άσπρα γένεια και μαύρο σκούφο! Αντίκρυ, αλλά χωρισμένοι από ένα τραπέζι, καθόνταν ένας άντρας και μία γυναίκα.

Ο άντρας, ως σαράντα χρόνων, φορούσε κοστούμι από γκριζά φέλλα κι' η γυναίκα, που ήταν έξυπνη, αλλά τραχεία. Η γυναίκα, πέντε-έξη χρόνια νεότερη του, είχε ξανθά μαλλιά, που της έπεφταν σ' ένα σάλι μ' άσπρα και μαύρα τετράγωνα. Η άπαθεία, ή άδιαφορία, ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, που έδειχνε πως άλλοτε ήταν θυμωρό. Στην κάμαρα ήταν τέσσερα παιδιά. Δυο άγόρια και δυο κορίτσια κατάδεσθα όλα, σαν τη μητέρα τους. Το μεγαλύτερο θάταν ως δώδεκα χρόνων. Το μικρότερο κορίτσι θάταν μόλις τριών και περπατούσε άρκουδίζοντας.

Τα είδα όλ' αυτά με μία ματιά, ενώ μου μιλούσε ο οδηγός μας, ο υπάλληλος των Γκρήν και Γκάλεϊ...

Μα τί μου λέει τώρα αυτός; Μόλις τον άκούω, αλλά δεν καταλαβαίνω το παραμικρό. Μόνο το όνομα Ντρίσκολ, το όνομά μου, όπως μου είχε πη ο δικηγόρος, το ξεχωρίζω καθαρά.

Όλα τα μάτια ήταν γυρισμένα πάνω μας, άκόμα και του άκίνητου γέρου. Μόνο ή μικρούλα κυττάει τον Κάπη.

— Ποιος από σάς είναι ο Ρεμής; ρώτησε γαλλικά ο άντρας με το γκριζό κοστούμι.

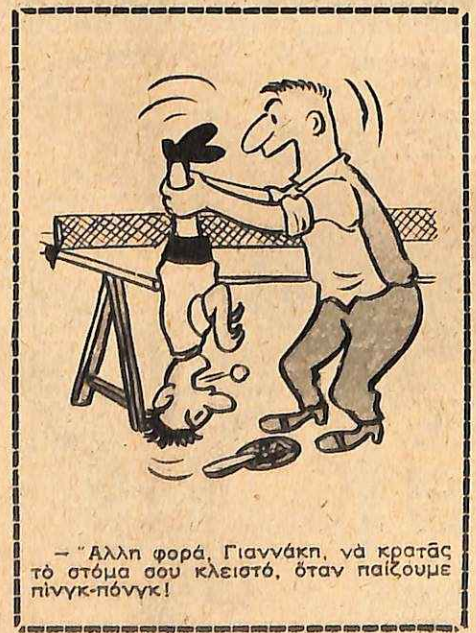
— Εγώ, είπα.

— Φίλησε τον πατέρα σου, παιδί μου!...

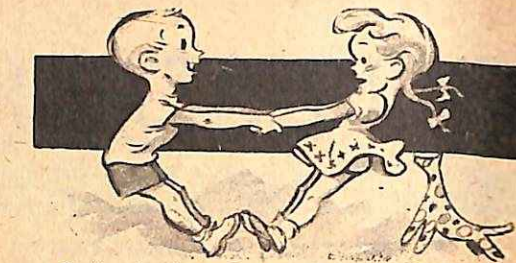
Όταν συλλογίζομαι τη στιγμή αυτή, φανταζόμουν πάντα πως μία μεγάλη όρμη θα μ' έσπρωχνε στην άγκαλιά του πατέρα μου. Τώρα όμως δεν εύρισκα μέσα μου αυτή την όρμη. Και, με κάποιο κόπο, προχώρησα και φίλησα τον πατέρα μου.

— Νά κι' ο παππούς σου, μου είπε αυτός. Κι' η μητέρα σου και τ' αδελφία σου...

Πήγα πρώτα στη μητέρα μου και την άγκάλιασα. Μ' άφανε να τη φιλήσω, άλλ' έκελινε δε με φίλησε. Μόυπε μόνο δυο-τρία λόγια που δεν τα κατάλαβα.

— Άλλη φορά, Γιαννάκη, να κρατᾶς το στόμα σου κλειστό, όταν παίζουμε πινγκ-πόνγκ!

— Σφίξε το χέρι του παππού σου, μου είπε ο πατέρας μου. Μα πρόσεξε, σιγά... είναι παράλυτος.

Εσφίξα το χέρι του παππού. Έπειτα των αδελφών μου. Θέλησα ύστερα να πάρω τη μικρή στην άγκαλιά μου. Έκελινε όμως, άπασχολημένη με τον Κάπη, μ' έσπρωξε.

Πηγαίνοντας έτσι απ' τον ένα στον άλλο, θυμωνα με τον εαυτό μου. Πώς δεν αισθανόμουν χαρά τώρα που εύρισκα την οικογένειά μου; Είχα πατέρα, μητέρα, αδελφία, παππού, ήμουν άσπίτι τους κι' όμως έμενα ψυχρός; Ήμουν άναξίως ναχω οικογένεια;

Αν εύρισκα δηλαδή τους γονείς μου σε παλάτι, αντί σε παράγκα, τότε θα μου γεννιόνταν τα τρυφερά έκείνα αισθήματα, που λίγες ώρες πριν τα αισθανόμουν γι' έναν άγνωστο πατέρα, γι' μία άγνωστη μητέρα; Και τόσο μου ήταν άδύνατο να τα έκφρασω τώρα, μπροστά σε γονείς, που τους έβλεπα και τους έπαινα;

Αυτή ή σκέψη μ' έκανε να ντραπώ. Γύρισα στη μητέρα μου και την ξανααίλησα. Αυτή, αντί να μου άναπαύωσα τα φίλια, με κυττάζε άδιάφορα. Γυρίζοντας τότε στον πατέρα μου, του είπα λίγα λόγια που τον έκαναν να γελάσει. Το γέλιο απ' τη μία μεριά κι' ή άδιαφορία απ' την άλλη, μοδοφάνει την καρδιά.

Κι' αυτός, με ρώτησε σε λίγο ο πατέρας, δείχνοντας το Μαντίνα, ποιος είναι;

Εξήγησα ποιά φίλια μ' έδενε με το Μαντίνα. Και προσπάθησα να δείξω πόση άγάπη αισθανόμουν γι' το σύντροφό μου.

— Καλά, είπε ο πατέρας ψυχρά. Θα ήρθε να δη τον τόπο, βέβαια.

— Μάλιστα, πρόλαβε ν' άποκριθώ ο Μαντίνας. Κι' ο Μπαρμπερής γι' αυτό δεν ήρθε;

Άποκριθήκα πως ο Μπαρμπερής είχε πεθάνει. Και πως αυτό μου προέβλεπε μεγάλη στενοχώρια, όταν φτάσαμε στο Παρίσι, άφου μάθαμε πριν στο Σιαδανό, πως οι γονείς μου με ζητούσαν.

Ο πατέρας μου εξήγησε δσα του είχα πη, στη μητέρα. Αυτή φάνηκε ευχαριστημένη.

— Δεν έξερεις άγγλικά; με ρώτησε ο πατέρας.

— Όχι. Μόνο γαλλικά και ιταλικά, που μου τα έμαθε ένας Ιταλός...

— Ο Βιτάλης;

— Μάλιστα. Τον έζήτησε;

— Ο Μπαρμπερής μου είπε το όνομά του, τον καιρό που ήρθα στη Γαλλία να δε ζητήσω. Δεν είσαι όμως περιεργος να μάθεις πως δεκατρία δόκλιρα χρόνια, δε σε είχαμε ζητήσει; Και πως μάς ήρθε ξαφνικά ή ιδέα να πάμε να βρούμε το Μπαρμπερή;

— Ναι, είμαι περιεργός!

— Έλα, λοιπόν, εδώ κοντά στη φωτιά να σου τα πω όλα.

Μπαίνοντας, είχα άφισει την άρπα μου στον τοίχο. Έβγαλα και το σάκκο και κάθισα.

Άλλά, καθώς άπλωνα τα βρεγμένα πόδια μου στη φωτιά, ο παππούς μου έκανε ένα «κι!». Κατάλαβα πως τον ένοχλούσα και τράβηξα πιο πέρα τα πόδια μου.

Μη δίνεις προσοχή, μου είπε ο πατέρας μου. Τού γέρου δεν τ' άρέσει να μπαίνει άλλος μπροστά στη φωτιά. Έσύ, όμως, που κρυώνεις, ζεστάνε τα πόδια σου και μη σε μέλει γι' αυτόν!

Μουκανε μεγάλη έντύπωση άκούγοντας να μιλούν έτσι γι' τον άσπρομάλη παππού. Μου φαινόταν, πως, αν έπρεπε να με μέλλι γι' κανένα, ήταν ίσα-ίσα αυτός. Και μάγεψα τα πόδια μου κάτω απ' την καρέκλα μου.

— Είσαι το μεγαλύτερό μου παιδί, άρχισε να μου διηγείται ο πατέρας, και γεννήθηκες ένα χρόνο ύστερ' απ' το γάμο μας. Άλλά τότε που παντρεύτηκε η μητέρα σου, ήταν και μία άλλη νέα. Αυτή νόμιζε πως θα την έπαιρνα γυναίκα. Κι' επειδή δεν έγινε αυτό, μίσπησε τη μητέρα σου φοβερά.

— Άι έκανα χωρίς να θέλω.

— Ναι, εξακολούθησε ο πατέρας μου. Γι' αυτό την έκδικησθ, λοιπόν, την ημέρα που έκλεινες έτσι τους έξη μήνες, σ' έλαμψε, σε πήγε στο Παρίσι και σε πέταξε στο δρόμο. Καλάσαμε τον κόσμο να σε βρούμε, γιατί δε φανταζόμαστε πως ή κλέφτρα σε πήγε τόσο μακριά. Δε σε βρήκαμε. Σε νομίζαμε νεκρό.

Όπου, πριν από τρεις μήνες, ή γυναίκα αυτή άρρόστησε βαρεία και φανέρωσε την αλήθεια. Πήγα, λοιπόν, στο Παρίσι... Παρουσιάστηκε στον άστυνόμο της συνοικίας, όπου σε είχε πετάξει. Έκει έμαθα πως κάποιος χτίστης σε είχε βρή στο δρόμο και σε πήγε στο χωριό του, το Σιαδανό. Ο Μπαρμπερής κατόπιν μου είπε πως σε είχε νοικιάσει στο μουσικό Βιτάλη και πως γύριζε τους δρόμους μαζί του. Κι' επειδή δε μπορούσα να μείνω στη Γαλλία, παρακάλεσα τον Μπαρμπερή και του έδωσα λεπτά να σε βρή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΤΡΙΤΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Μιά φορά, ένας πλούσιος και δυνατός βασιλιάς, είχε νικήσει σε διάφορους πολέμους όλους τους γειτονικούς βασιλιάδες, και στον καθένα απ' αυτούς είχε επιβάλει να του στέλνι το άγύρι του να τον υπηρετῇ γι' άδκα χρόνια...

Άνάμεσα στους νικημένους ήταν κι' ένας βασιλιάς, που είχε τρεις κόρες και συλλογιζόταν με φόβο το νικητή, γιατί δεν του είχε στείλει άκόμη τίποτα.

Οι κόρες του, βλέποντας τον πόνο του, τον παρακάλεσαν να τους πη την αίτία κι' εκείνος τους άνοιξε την καρδιά του.

Και τότε ή πρώτη κόρη του γύρισε και του είπε:

— Πατέρα, άφρασε με να πάω στην αούλη του νικητή. Είμαι τόσο δυνατή, που αν φορέσω άντρικά, θα τα καταφέρω μία χαρά, δίχως να καταλάβη κανείς τίποτα...

— Κόρη μου, αυτό που σκέπτεσαι να κάνεις, είναι δύσκολο, της άποκριθηκε ο βασιλιάς. Η ζωή σου θα κρέμεται πάντα από μία κλωστή.

Επειδή όμως έκελινε έπιμένει, ο βασιλιάς δέχτηκε κι' ή κόρη του ξεκίνησε δόλοχαρη.

Στό μεταξύ, ο πατέρας της, γι' να δε δοκιμάσει το θάρρος της, μεταφίσησε σε λύκο και κρύφτηκε κάτω από ένα γεφύρι, περιμένοντας το πέρασμά της.

Μόλις έκελινε φάνηκε, ο λύκος ρίχτηκε πάνω της ούρλιάζοντας και τόσοσ ήταν ο φόβος της, που σπειρούσε το άλογο της και εξαγυρίσε στο πατρικό παλάτι!...

— Ε, κόρη μου, της είπε τότε ο πατέρας της, που είχε κι' αυτός γυρίσει κρυφά, δε σου είπα, ότι είναι δύσκολο αυτό που ήθελες να κάνεις;

Την άλλη μέρα, παρακάλεσε ή δεύτερη κόρη να φύγ.

Μα κι' έκελιν γύρισε μισολιποθυμισμένη, όταν αντίκρυσε το λύκο στο γεφύρι.

Λίγες μέρες κατόπιν, ή τρίτη είπε:

— Πατέρα, θέλω να μου δώσης την άδεια να φύγω!

— Κόρη μου, της άπάντησε, σ' ευχαριστώ που θέλεις να με βοηθήσεις, μα πώς δε κατορθώσης έσύ έκείνο που οι μεγαλύτερες αδελφές σου δεν τ' άπτεγαν;

— Γι' την άγάπη σου, πατέρα, είμαι έτοιμη και στη φωτιά να πέσω.

Ο βασιλιάς δέχτηκε κι' ή κόρη ετοιμάστηκε να φύγ.

Πήγε, λοιπόν, στο σταύλο, γι' να διαλέξη το καλύτερο άλογο και πρόσεξε έκείνο που χρησιμοποίησε ο πατέρας της στις μάχες.

— Καλή μου κυρία, πως με θυμήθηκες; άπόρησε έκείνο. Μα, όπως ο πατέρας σου, έτσι κι' εγώ γέρασα... Δεν έλω πια δύναμι!...

— Κι' εγώ που θέλω στο ταξίδι μου ένα πιστό σύντροφο και καλό σόμβουλο; Τι θα κάνω; άπόρησε ή βασιλοπούλα.

— Να πάρης έμένα, μα πρέπει πρώτα να φάω και να πω καλά... της έξηγησε έκείνο.

Έτσι ή βασιλοπούλα περιποήθηκε ξεχωριστά, το γέριό άλογο. Κάθε μέρα τούδινε κι' έτρωγε ένα κουβά κριθάρι ψημένο μέσα σε γλυκό γάλα.

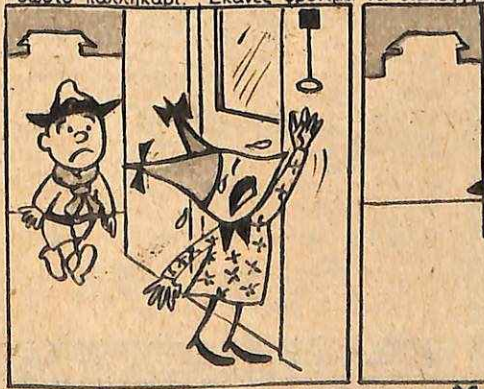
Κι' ύστερ' από δέκα μέρες, καθάλλικε το δυναμώμενο άλογο κι' έφυγε. Στο γιοφύρι, μόλις φάνηκε ο λύκος, ή βασιλοπούλα τράβηξε το σπαθί της!

Μα το άλογο, με δυο-τρία πηδήματα, άπόφυγε τον κίνδυνο.

Η βασιλοπούλα τότε, δόλοχαρη, συνέχισε το δρόμο της.

Λίγο πιο κάτω, συνάντησε ένα μανιασμένο λιοντάρι, που χύμψε άμέσως κατά πάνω της. Μόλις το είδε, τράβηξε πάλι το σπαθί της και τούδωσε ένα δυνατό χτύπημα. Έκείνο έκανε πως πέφτει, μα σε λίγο ξανασηκώθηκε. Την ίδια στιγμή φανέρωθηκε μπροστά της ο ίδιος ο πατέρας της.

— Βλέπω, κόρη μου, της είπε, πως είσαι σωστά παλληκάρη. Έκανες φρόνιμα να διαλέξης

αυτό το άλογο. Άκολουθήσε το και θα σε υπηρετῇ πιστά!

Η βασιλοπούλα χαίρεται τον πατέρα της κι' έπειτα από λίγες μέρες, έφτασε χωρίς έμπόδια στην αούλη του νικητή βασιλιά.

Έκείνος ένοθυσάστηκε, μόλις είδε το νεοκαθάλαρη. Τον άγάπησε, μάλιστα, γι' την καλωσύνη και την έξυπνάδα του και ζήτησε να τον κρατήσει γι' άπάντα κοντά του.

Οι γιοι όμως των άλλων βασιλιάδων, που υπηρετούσαν κι' αυτοί το βασιλιά, ζήτησαν γι' αυτή την άγάπη κι' άποφάσισαν να τον έκδικηθούν.

Πήγαν, λοιπόν, στο βασιλιά και του είπαν, ότι ο σύντροφός τους υπερφανεύτηκε μπροστά τους πως ήφερε πού βρισκόταν ή άρραβωνιαστική του. Τότε φώναξε στο παλληκάρη:

— Δυστυχισμένε! Δεν έξερεις την άγάπη που έχω γι' αυτή την πριγκίπισσα 'Ιλεάνα, την άρραβωνιαστική μου; Καθένας έξερει πως είμαι άπαρηγόρητος γι' αυτό ξαφνικό χαμό της. Έσύ, λοιπόν, που τόσο σ' άγάπησα, έξερεις που είναι και δε μου το είπες; Όπως άμέσως κι' αν γυρίσης χωρίς να τη φέρης, θα προτάξω να σου πάρουν το κεφάλι!...

Το παλληκάρη πήγε να μιλήσει, μα ο βασιλιάς δεν τ' άφισε. Έτρεξε τότε κοντά στ' άλογο του γι' να το σμυβαλέυη.

— Ηούχασε, του είπε έκείνο. Ξέρω εγώ που μένει αυτή ή πριγκίπισσα 'Ιλεάνα. Ο βασιλιάς της θάλασσε τις μάγες ένα βράδυ, που περπατούσε στην άκρογιαλιά με τις φίλενάδες της.

Ζήτησε, λοιπόν, από τον άφέντη σου, το πιο άραίο καράβι και πές του πως, σε λίγες μέρες, θα φέρης πίσω την άρραβωνιαστική του!...

Το παλληκάρη, φορώντας ρούχα κεντημένα με χρυσάφια και μαργαριτάρια και μπότες στολισμένες με πολύτιμα πετράδια, ζήτησε από το βασιλιά το πιο όμορφο καράβι του, κι' έκείνος πρόσταξε να του το δώσουν.

— Άνεμοι καλοί έσπρωξαν το καράβι στον τόπο, όπου ύψωνόταν το παλάτι του βασιλιά της θάλασσε. Το παλληκάρη κατέβηκε απ' το καράβι και περπάτησε στην άκρογιαλιά. Σε λίγο άπάντησε τρεις σκλάβες που κρατούσαν άσπρό-ρουχα. Ήταν οι σκλάβες της 'Ιλεάνας. Αυτές σάστισαν βλέποντας τα χρυσοστολισμένα ρούχα και τις μπότες με τα πετράδια, που είχε ο νεός καθάλαρης. Έτρεξαν, λοιπόν, στην κυρά τους και την παρακάλεσαν ν' άνέβουν στο καράβι, γι' να θαυμάσουν τα πλούτη που είχε μέσα.

Η 'Ιλεάνα, που είχε δη το άραίο παλληκάρη να περνά, ένοιωσε μια παράξενη συγκίνηση και κατέβηκε μαζί με τις σκλάβες στην παραλία. Έκει που περπατούσε, μία φωνή της έλεγε να έπισκεφθ το καράβι και να διαλέξη μεταξά ύφασματα και πολύτιμα στολίδια.

Απ' τα πολλά ή 'Ιλεάνα δέχτηκε. Και τη στιγμή που έκελιν διάλεγε τις πολυτέλες πέτρες, το παλληκάρη πρόσταξε τους ανθρώπους του καραβιού να φύγουν άμέσως. Κι' έτσι, όταν σε λίγο ή 'Ιλεάνα θέλησε να γυρίση στη στεριά, έμαθε ότι βρισκότουσαν στη μέση του

θαλάσσε. Τίνας γένους είναι; Μάθη π ης: Θηλυκού.

Δασκ α λ α: Από πού το κατάλαβες; Μάθη π ης: Από την πονηρία της!...

Μη φωνάζης τόσο δυνατά, Φωφώ μου, γιατί ή μαμα σου κοιμάται. Ο Θεός της έστειλε άπόψε ένα άδελφάκι σου.

Φωφώ: Τότε, μη την ζυπνάμε, γι' να τ' όη ξαφνικά!...

Μα μ α: Πρόσεξε, Λάκη. Οι καλύτερες μερίδες του κοτόπουλου είναι γι' τους καλεσμένους μας. Όταν, λοιπόν, σε ρωτήσω στο τραπέζι: «Τί σου άρέσει, Λάκη μου καλύτερα;» τί πρέπει να μου άπαντήσεις;

Λάκη ης: Θ' άπαντήσω, μαμάκα μου, ότι μ' άρέσουν τά... πουπουλάκια!...

Γιατρέ, λέει ο μικρός Γιαννάκης στο γιατρό που σπιτιού, μ' έστειλε ή μαμά να σου πω να 'ρθης γρήγορα στο σπίτι. Ο μπαμπάς έχει πυρετό.

Υψηλό; ρωτάει ο γιατρός.

Τέταρτο πάτωμα!

Λοιπόν, λέει ο δάσκαλος στους μαθητάς του, τώρα πια έξέρουμε δυο άρχαίους θεούς κι' έναν ήρωα, τον Πλούτανα, την Άρτεμι και τον Έκτορα.

Και γυρίζοντας στο Γιαννάκη, τον ρωτάει: — Γιατί γελάς;

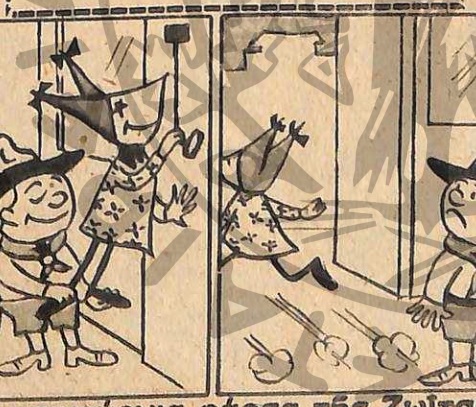
Μου φαίνεται κωμικό, κύριε, που οι άρχαίοι θεοί χρησιμοποιούσαν όνοματα σκυλών!

Κι' από του κάμπου τ' αουλιά πήρα την πίσμορφη λαλιά και μέσα στο καλμί την έχω σκλάβο κάμει.

Ελάτε μ' άνορητ' καρδιά τώρα σε μένα εδώ, παιδιά ν' άκούσετε που θ' όσας πω κάθε λογής σκοπό.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΕΑΣ

Μια καινούργια φάρσα της Ζωίτσας

άκεανού, μακριά απ' το παλάτι του βασιλιά της θάλασσε!

Ίούισε τότε στο ξένο παλληκάρη γεμάτη άγνωση, μα οι φόβοι της έγιναν με μιά μεγάλη χαρά, όταν έμαθε πως την ώδηγούσε στο βασιλιά, που τόσο την άγαπούσε.

Μόλις έφτασαν, λοιπόν, το παλληκάρη παρουσίασε στον άφέντη του την άρραβωνιαστική του.

Ο βασιλιάς, γεμάτος χαρά, παντρεύτηκε την άλλη μέρα την 'Ιλεάνα. Και, την ίδια μέρα του γάμου του, διακήρυξε, ότι καταργούσε το σκληρό φόρο, που είχε επιβάλει στους γειτονικούς βασιλιάδες. Κι' έτσι ή τρίτη θυγατέρα του βασιλιά γύρισε κοντά στον πατέρα της με πολλές τιμές και δόλαμπρα δώρα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Δικαιολογία

Ο Μάκης έχει πολλά χαρίσματα, μα κι' είναι μεγάλο ελάττωμα: είναι ο τελευταίος στην τάξη!

Μιά μέρα τόν άρνήκεν ο δάσκαλος στο μάθημα της Γεωγραφίας και τόν ρωτάει:

— Θέλω να μου πής τα όνόματα των ώκεανών.

Ο Μάκης όμως σωπαίνει.

Η ομορφιά της γυναίκας

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΤΟΥ 1958

Ως επανωφόρια του καινούργιου χρόνου χαρακτηρίζονται τα νέα «καρρώ» επανωφόρια, που λανσάρονται τελευταία στο Παρίσι. Είναι δε όλα χαριτωμένα και πολύ νεανικά.

Η μόδα προορίζει για τις πολύ νέες τα μεγάλα πολύχρωμα καρρώ υφάσματα, που θυμίζουν περισσότερο σκωτσέζικες κουβέρτες και που είναι όμως διασκεδαστικά και πολύ μοντέρνα. Οι χρωματισμοί, ποικίλλουν ανάλογα με το γούστο της γυναίκας που θα το φορέσει. Σχεδόν ποτέ όμως, δε λείπει από τον πολύχρωμο συνδυασμό το κόκκινο με το κίτρινο ή το πράσινο με το κίτρινο ή συνυπάρχουν και τα τρία χρώματα συνήθως.

Τα καρρώ επιβάλλεται να είναι μεγάλα, τεράστια, όπως βλέπετε και στο φιγουρίνι, που σας δίνουμε. Άλλωστε αυτή είναι η τυπική πρωτοτυπία που έκανε το μοντέρνο αυτό ντύσιμο να χαρακτηριστεί ως επανωφόρια του καινούργιου χρόνου. Μέχρι πρό διεμήνου ακόμη τα κουβερτοειδή υφάσματα των «κουβέρ-πιέ», δε χρησιμοποιούν ωστόσο για την κατασκευή ωραίων, νεανικών επανωφοριών.

Όπως λέμε και στην αρχή, τα επανωφόρια με τα πολύχρωμα μεγάλα καρρώ, προορίζονται για τις πολύ νέες κοπέλλες. Άλλα πρέπει να προσέσουμε πως δε φτάνει μόνο η ηλικία γι' αυτό, αλλά και η σιλουέτα.

Μια πολύ παλαιά κοπέλλα θ' αποφυγή οποιαδήποτε το τολμηρό αυτό ντύσιμο, όσο και αν της άρεση. Πρέπει να σημειωθεί επίσης πως τα επανωφόρια αυτά γίνονται σε έντελως απλή, κλασική γραμμή και ως μοναδική γαρνιτούρα, συνήθως, έχουν μία εσάρπα γύρω στο λαιμό, από το ίδιο υφάσμα και σε φάρδος 25 πόντων περίπου.

Ο δεύτερος τύπος των επανωφοριών του καινούργιου χρόνου είναι το δεύτερο μοντέλο του φιγουρινιού μας. Τη φορά αυτή τα «καρρώ» του υφάσματος είναι μικρά, χωρίς όμως υπερβολή.

Τα «πτι-καρρώ» και τα «πτι-ντε-πουλ» σε πολύ μικρά σχέδια, δε συνιθίζονται πια και όταν αναφέρουμε τους τύπους αυτούς των υφασμάτων, εννοούμε το έντονο εντεσέν που διακρίνεται καθαρά.

Ο νέος τύπος του επανωφοριού αυτού, που είναι κοντό και άφινει να φαίνεται η φούστα από μέσα, έχει μία έντελως κλασική γραμμή και όλη την πρωτοτυπία του την βασίζει στο κούμπωμα.

Το σταύρωμα του επανωφοριού κλείνει στο πλάι και μόνο στη μία πλευρά, με δύο τεραστίου μεγέθους κουμπιά, που συνήθως ντύνονται με δέρμα.

Όπως και μόνες σας διαπιστώνετε, τα μοντέρνα αυτά επανωφόρια του καινούργιου χρόνου, ενώ είναι σε γνώριμη τεχνολογία, έχουν κάτι το ιδιαίτερο και το έντελως δικό τους, που βάσει τη σφραγίδα του καινούργιου, που πρωτοανσάρεται.

Το μήκος των επανωφοριών αυτών, που πρόκειται να φορεθούν ως την άνοιξη, κυμαίνεται ανάλογα με τη χρήση και τη σιλουέτα της γυναίκας.

Ένα επανωφόρι με 7/8 μήκος, όπως είναι αυτό του φιγουρινιού μας, δημιουργεί ένα κομψό και πολύ εξυπνιστικό, ανόσμητο, όταν γίνεται με άσορτρί φούστα.

1) Μοντέρνο επανωφόρι με έντονο σχέδιο (πτι-καρρώ) σε κλασική γραμμή, με το κούμπωμα στο πλάι. 2) Χαρακτηριστικό μοντέλο επανωφοριού, με τα πελώρια πολύχρωμα «καρρώ» της μόδας.

ελάχιστα. Το επανωφόρι, που σταματά ψηλότερα από τη φούστα, θεωρείται το κατ' εξοχήν επανωφόρι του 1958.

ΦΟΥΣΤΕΣ «ΤΣΑΡΛΕΣΤΟΝ»

Μαζί μ' όλες τις άλλες μόδες του παλιού καιρού, ξαναήρθε στην επιφάνεια και η γραμμή «Τσάρλεστον».

Οι μοντέρνες αυτές βραδυές φούστες χαρακτηρίζονται από δύο πράγματα: Πρώτον από τα συγκρατημένα δρία του φάρδους τους και δεύτερον από τους χρωματισμούς τους.

Οι φούστες «Τσάρλεστον» γίνονται σε αποχρώσεις πολυτίμων πετραδιών, ρουμπινί, σμαραγδί, στο χρώμα του αμethystού, κλπ. Συνδυάζονται δε με ανάλογες μπλούζες.

Στο Παρίσι φορέθηκε μία τέτοια φούστα, από ένα κομψότατο μαννεκέν του Ντιόρ, με μπλούζα κεντητή από άσπρη λινή βατίστα.

Οι φούστες «Τσάρλεστον» επίσης έχουν το εξής ιδιαίτερο χαρακτηριστικό: είναι φαρδιές, χωρίς υπερβολικό φάρδος, όπως φαίνεται και στα φιγουρίνια που σας δίνουμε. Οι φούστες «Τσάρλεστον» έχουν άραιες και φαρδιές πιέτες γύρω από την τάλλια, οι οποίες σβύνουν προτού να φθάσουν στο στρίφωμα.

Αυτήν ακριβώς τη λεπτομέρεια πρέπει να προσέξετε, αν θέλετε να επιτύχετε το φάρδος σε μία μοντέρνα φούστα «Τσάρλεστον».

Ιαφτάς, ατλάζι και κάθε άλλο μεταξωτό ή απλώς γυαλιστερό υφάσμα, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για φούστα «Τσάρλεστον», η οποία φοριέται θαυμάσια ως αμπιγιέ ντύσιμο για απόγευμα και βράδυ.

Όταν η μπλούζα, που θα φορέσετε, είναι δίχως μανίκι, μπορείτε να ρυμπληρώσετε το βραδυό σύνολο με ένα ζευγάρι μακρά γάντια από το υφάσμα της φούστας και με τσάντα φάκελο άσορτρί.

Την ίδια όμως αυτή φούστα, αν τη φορέσετε με κλειστό, σκούρο πουλοβεράκι και ένα φαρδύ κολλέι, μπορείτε να πάτε όπουδήποτε, ακόμη και σε μία κοσμική απογευματινή συγκέντρωση.

Οι φαρδιές «ντραπέ» ζώνες, που στέκουν από μέσα με υπαλλένες, φοριούνται ωραιότατα με τις φούστες «Τσάρλεστον», αρκεί να είναι σ' ένα τρίτο χρωματισμό, που να συνδυάζεται αρμονικά τόσο με το χρώμα της μπλούζας όσο και με τη φούστα.

Σε μία λαδοπράσινη φούστα από ατλάζι π. χ. με κρέμ μπλούζα, θα βάλετε μία ζώνη γκρενά ή σταχτογάλαζ.

Έκείνο που πρέπει να έχετε υπ' όψη αν πρόκειται να φορέσετε ντραπραριστή ζώνη, είναι πως δεν πρέπει να έχει όμοιο χρώμα, ούτε με τη φούστα, ούτε με τη μπλούζα, αλλά να συνδυάζεται και με τα δύο χρώματα και να είναι σε αντίθετη αρμονική μ' αυτά.

ΚΟΝΤΑ, ΙΣΙΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τα κοντά, ίσια ταγιέρια μεσορραούν κυριολεκτικά αυτή την εποχή και φοριούνται ωραιότατα μέσα από τα φαρδιά χειμωνιάτικα επανωφόρια.

Ο μοντέρνος τύπος του κοντού ταγιέρ, είναι περισσότερο «ντυμένος» από άλλοτε. Πολλές φορές γίνεται σταυρωτό, με δύο σειρές από μεγάλα κοκκάλινα κουμπιά σε κλασική γραμμή, δηλ. με 2 ή με 4 τρύπες και πλατύ γιακά, ρεθέρ και τσέπες.

Έτσι «ντύνεται» η κοντή ζακέττα και αποτελεί χαριτωμένη αντίθεση με την απλότητά της υπόλοιπης γραμμής και τη στέρη του μήκους.

Οι μοντέρνες αυτές ζακέττες μόλις φτάνουν ως τη μέση, αλλά και πάλι δεν την υπογραμμίζουν, γιατί πέφτουν ίσια, χωρίς να «κόβουν» στην τάλλια. Η φούστα είναι ίσια και στενή, όπως πάντοτε, σε μία γραμμή, που κολλακεί τη λεπτή σιλουέτα.

Οι γυναίκες που έχουν κάποιον πληθωρισμό στους γοφούς, είναι προτιμώτερο να κάνουν μία βαθειά πιέτα πίσω, ώστε να έχει κάποια χάρι στο φάρδος ή φούστα, στο κάτω μέρος και να μην τραβά η σχηματική φόρμα.

Γενικά οι ίσιες φούστες, πρέπει πάντοτε να φοδράρονται ή να φοριούνται μ' ένα ίσιο και εξαιρετικά στενό μεσοφόρι.

Το σύστημα αυτό του πολύ εφαρμοστού μεσοφοριού, το συνιθίζουν πολύ οι Παριζιάνες, ακόμη και όταν φορούν φοδραρισμένη φούστα.

Έτσι, το σώμα περιορίζεται ακόμη πιο πολύ και άφινει τη φούστα να «πέφτει» με άνεση και χάρι.

Το μήκος των μανικιών εξακολουθεί να είναι περιωρισμένο και ποτέ σχεδόν δεν κατεβαίνει χαμηλότερα από τη μέση του βραχίονος.

Πάντως, ποτέ δε φτάνει ως κάτω στο χέρι.

Τα μανίκια ¾ μήκους ή και πιο κοντά, ή λίγο μακρύτερα βάζουν τη σφραγίδα της μόδας του χειμώνα του 1958.

Τρεις διαφορετικοί τύποι της μοντέρνας «αμπιγιέ» φούστας («τσάρλεστον»), που έχει κατακτήσει τελευταία το Παρίσι.

Κομψό μοντέλο κοντού, ίσιου ταγιέρ, του οποίου η ζακέττα είναι σταυρωτή, με τσέπες στο στήθος και γιακά μεγάλο και ξεχειλωτό.

ΝΑΥΤΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ο τύπος του παλιού ναυτικού ντυσίματος των μικρών κοριτσιών ξαναγύρισε στη μόδα. Όχι όμως για την τρυφερή ηλικία, της «μαθητώσης νεοαίας», όπως άλλοτε, αλλά σαν μόδα γενικού ενδιαφέροντος.

Βέβαια, τα μοντέρνα ναυτικά φορέματα, παρουσιάζουν χαριτωμένες παραλλαγές της ναυτικής φανέλλας, της κολλαρίνας, της «μπελλαμάνας» κλπ. Τη στιγμή δε αυτή αποτελούν το πιο αγαπημένο ντύσιμο της κομψής Παριζιάνας.

Τα μάλλινα ριγωτά υφάσματα σε ναυτικό στυλ, καθώς και μοντέλα ναυτικού τύπου, βρίσκονται στην ημερησία διάταξη της τελευταίας μόδας και λανσάρονται ως η «νουβωτέ» του 1958.

Όπως προβλέπουν οι μεγάλοι Παρισινοί ράφτες, ο τύπος του ναυτικού ντυσίματος πρόκειται να επικρατήσει κατά την άνοιξη. Χαριτωμένοι δε συνδυασμοί χρωμάτων και συνόλων ναυτικού τύπου θα φορεθούν ακόμη και το καλοκαίρι.

Ήδη οι παρισινές κολλεξιόν λανσάρουν πλσιέ φούστες, με φαρδιές «πλάκες» πιέτες τριγύρω και μακρά «τζέμπερ», σε ίσια γραμμή πουκαμισάς, που κατεβαίνουν και φτάνουν ως τους γοφούς.

Τα «τζέμπερ» αυτά άλλοτε είναι με μανίκι ¾ μήκους και κολλαρίνα, και άλλοτε ντεκολτέ και άφινουν να φαίνεται από μέσα η ριγωτή ή η καρβύ μπλούζα, σε στυλ ασημένιως ναυτικό.

Επίσης, συνιθίζονται πολύ τα ίσια ριγωτά φορεματάκια, τα οποία έχουν ζώνη στο κόντρα και φάσα μονόχρωμη γύρω από τα μανίκια, στο ντεκολτέ και έμπροσθ στο κούμπωμα.

Τα φορέματα αυτά γίνονται συνήθως από μάλλινο χοντρό ζέρεσ ή είναι συγχρόνως ζεστά, κομψά και πρακτικά.

Η φούστα των μοντέρνων αυτών ναυτικών φορεμάτων, φοδράρεται με υφάσμα ραγιόν, για να στέκει καλά και να μην παίρνει φόρμα.

Τα ζακεττάκια που συνοδεύουν τα ναυτικά φορέματα είναι ίσια, ριγτά και τελειώνουν με μία όμοια φάσα τριγύρω, όπως και το φόρεμα.

Το ζακεττάκι αυτό μπορείτε να το κάνετε διπλό, να βάλετε δηλαδή το ριγωτό υφάσμα απ' έξω και από μέσα το μονόχρωμο σκούρο υφάσμα, μάλλινο ή βαμβάκερο, που πρέπει να είναι στο χρώμα ακριβώς της ρίγας του φανταζι υφάσματος.

Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ «ΑΣΠΡΟΥ-ΜΑΥΡΟΥ»

Όσο κι' αν το χρωματιστό ντύσιμο έχη επιβληθεί, τα τελευταία χρόνια, η ιδιαίτερη προτίμηση της μόδας εξακολουθεί να παραμένει ο συνδυασμός του μαύρου-ασπρού.

Πρωτότυπος, εκμοντερνισμένος και εξαιρετικά

Ίσιο ριγωτό μοντέλο (ναυτικού φορέματος) από ζέρεσ δίχρωμο, που έχει φάσα από μονόχρωμη τρέσα ή πλεχτή στο χέρι ή της μπαντας.

κομψός, έμφανίστηκε, σε μία τελευταία παρισινή επίδειξη ο συνδυασμός του μαύρου-ασπρού ντυσίματος και έτυχε ένθουσιαστικής υποδοχής από τις κομψές Παρισινές.

Τώρα, τα νέα μαύρα μοντέλα, με άσπρες γαρνιτούρες, φοριούνται απ' όλες σχεδόν τις γυναίκες του Παρισιού και φαίνεται σ' αυτές σαν μία κομψή «νουβωτέ», που για πρώτη φορά λανσάρει η μόδα.

Η αλήθεια είναι πως οι άσπρες γαρνιτούρες, πάνω στα μαύρα φορέματα, τοποθετούνται με ιδιαίτερη πρωτοτυπία και χάρι και δεν έχουν τίποτα από το ασηπρό ύφος που ένεφάνιζαν άλλοτε.

Μία από τις κομψότερες «νουβωτέ» μαυρο-ασπρού συνδυασμού, είναι ένα μοντέλο της Μπαλεντιάνγκα, που κυκλοφορεί σήμερα μεταξύ των καλύτερων παρισιανών «κρεασιόν».

Πρόκειται για το μοντέλο του φιγουρινιού μας, που γίνεται από μαύρο βελούδο, σε ίσια γραμμή «σώληνας» και που γαρνιρείται μ' ένα «κινητό» κορσά-εσάρπα, από άσπρο ζέρεσ, κεντημένο με στράς. Όπως βλέπετε και στο φιγουρίνι μας, η κοκκέτικη αυτή γαρνιτούρα είναι εξαιρετικά πρωτότυπη και πολύ νεανική, ενώ συγχρόνως εξυπνιστική τόσο τη μόδα, όσο και τη γυναίκα. Γιατί το μοντέρνο αυτό «κορσά-εσάρπα» βγαίνει και άφινει το φόρεμα σκέτο, κατάρμαυρο, πράγμα που επιτρέπει τη δημιουργία άλλου ωραίου συνδυασμού.

Έτσι, με ένα και μόνο βελούδινο «φουρώ» και με λίγο γούστο, μπορείτε να έχετε πολλές εμφανίσεις έντελως διαφορετικές.

Η κατάρμαυρη «σεμιζ» δίχως γιακά και μανίκια, που τόσο συνιθίζεται έρετος, συμπληρώνεται με άσπρη μπλούζα και δημιουργεί ένα εξαιρετικά μοντέρνο ανσάμπλ, στο νέο τύπο του μαυρο-ασπρού.

Η μπλούζα μπορεί να γίνει από μεταξωτό, βαμβάκερο ή μάλλινο υφάσμα, αρκεί να είναι κάτασπρο και να μη φέρει ούτε προς το κίτρινο, ούτε προς το γκρι.

Πολλά γιακαδάκια επίσης από λευκό «Πά-ντ» άνς ή άσπρο σουέντ, γαρνιρούν τα μαύρα απλά φορεματάκια και υπογραμμίζουν το ξεχειλωμένο άνοιγμα του ντεκολτέ, που συνιθίζεται εφέτος.

Γενικά, το σύνολο μαυρο-ασπρού, ξαναγύρισε στη μόδα με αξιώσεις επικρατήσεως, γιατί θεωρείται ένας εξαιρετικά κοκκέτικος συνδυασμός, που άρει και πηγαίνει σ' όλες σχεδόν τις γυναίκες. Περισσότερο δε στις πολύ νέες.

Το άσπρο, πάνω στο μαύρο, ενώ ταιριάζει θαυμάσια και θεωρείται ως ένας εξαιρετικά επιτυχημένος συνδυασμός, «σκληραίνει» λιγάκι τη φυσιογνωμία των ώριμων γυναικών και των προσώπων με κουρασμένη έκφραση.

Τα μαύρα φορέματα με άσπρα γιακαδάκια συνοδεύονται από άσπρα επίσης γάντια, άσορτρί με το γιακά και αποτελούν ένα εξαιρετικά κομψό σύνολο, που τονίζει χαρακτηριστικά τις τάσεις και τις ιδιοτροπίες της τελευταίας μόδας.

ΑΙΔΙΑΝ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Σας μίλησαμε και άλλοτε για τη μεγάλη μόδα της πέρλας. Άλλοτε χρησιμοποιείται για κολλέι, άλλοτε για σκουλαρίκια και άλλοτε για βραχιόλια. Είναι το πιο διακριτικό στολίδι, που συγχρόνως κολλακεί πολύ.

Δεν είναι όμως μόνο η πέρλα, που βασιλεύει ανάμεσα στα μοντέρνα κοσμήματα. Είναι επίσης πολύ της μόδας τα κρύσταλλα, που απομιμούνται τον σάπφειρο, το σμαράγδι, το τοπάζι, το ρουμπίνι.

Έτσι βλέπουμε βαρύτερα βραχιόλια, που συνοδεύουν από μεταλλικό σκελετό τους κρύσταλλα σε διάφορα σχήματα και σε διάφορα χρώματα.

Υπάρχουν και ιδιότροπες καρφίτσες για να στολίζουν τα κορσά. Το δέσιμό τους σχηματίζει ένα είδος ριόγκου, με συνδυασμό από κρύσταλλα μεγάλου μεγέθους και άλλα μικρότερα.

Άλλοτε πάλι βλέπουμε κρεμαστά σκουλαρίκια, που σχηματίζουν ιδιότροπα μοτίβα και είναι πολύ μακρύς.

Μην παραλείπετε ποτέ, σύμφωνα με τη μόδα των συνδυασμών, να ταιριάζετε παρόμοια κοσμήματα, ανάλογα με την τουαλέτα σας, τόσο στον άφορο το χρώμα, όσο και την περισσότερο ή λιγώτερο πολυτελή της εμφάνισι.

Το καλό γούστο απαιτεί τα φανταχτερά κοσμήματα να συνοδεύουν τις βραδυές τουαλέτες, ενώ τούναντιον για την ημέρα να άρ-χισθε σ' ένα κόσμημα που να μην είναι φανταχτερό.

Οι πέρλες είναι οι μόνες ανάμεσα στα κοσμήματα, που φοριούνται κάθε ώρα της ημέρας ή της νύχτας.

ΑΝΔΡΙΚΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΡΟΛΟΪΑ

Τονίζουμε και πάλι πως η τελευταία λέξη

1) Μοντέλο από μαύρο βελούδο σε ίσια γραμμή «σώληνας» γαρνιριζόμενο με άσπρο «κορσά-εσάρπα» από λευκό ζέρεσ κεντημένο με παγιέτες άσπρες και στράς, γύρω από τη μέση. 2) Κατάρμαυρη «σεμιζ» δίχως γιακά και μανίκια, η οποία συμπληρώνεται με άσπρη μπλούζα. 3) Ίσια μαύρη πουκαμισά, με λευκό γιακαδάκι από «σουέντ» και γάντια άσορτρί.

στά ρολόγια του χεριού, τόσο στα άνδρικά, όσο και στα γυναικεία, είναι να έχουν μετρίως βραχιόλι επάγρυπο ή επίχρυσο, ανάλογα βέβαια με το ρολόγι.

Στα άνδρικά ρολόγια, καθώς είναι επόμενα το βραχιόλι είναι πολύ φαρδύ, για να ταιριάζει με το φάρδος του ρολογιού.

Στα γυναικεία ρολογάκια του χεριού το βραχιόλι είναι λεπτότατο, ώστε να συνδυάζεται με τα ρολόγια. Μη ξεχνάμε όμως ότι δεν πρέπει να αγοράζουμε ποτέ υπερβολικά μικρά ρολόγια, γιατί δε μπορούν ποτέ να έχουν καλό μηχανισμό. Έτσι καταντούμε με μη έχουμε ρολόγι, αλλά απλώς κόσμημα.

Η κατεργασία αυτών των βραχιολιών είναι τέτοια, ώστε να έχουν την απαιτούμενη ελαστικότητα, για να εφαρμόζουν καλά στο χέρι και να μπορούν να φοριούνται πότε πιο ψηλά, πότε πιο χαμηλά.

ΟΙ ΤΣΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μολονότι η τελευταία λέξη της μόδας είναι οι μακρόστενες τσάντες, ωστόσο βλέπουμε πολλές αρκετά φαρδιές και μακριές.

Παίζει κι' εδώ μεγάλο ρόλο το άτομικό γούστο.

Η κάθε τσάντα δεν πάει με την κάθε τουαλέτα ούτε και με την κάθε σιλουέτα. Οι πολύ κοντές δεν πρέπει να κρατούν ποτέ μεγάλες και φαρδιές τσάντες, αλλά να διαλέγουν ένα άλλο σχήμα, που να ταιριάζει στο ανάστημά τους.

Ένα δημοφιλές τελευταίο μοντέλο τσάντας ε'ε' μακρόστενο τύπο, χρησιμοποιεί κουμπιά από το ίδιο δέρμα της τσάντας και πάνω σ' αυτά κουμπώνουν τα χερούλια. Δηλαδή δυο κουμπιά από κάθε πλάι της τσάντας.

Μία άλλη μοντέρνα τσάντα, κι' αυτή μακρόστενη, έχει στο ένα πλάι μία μεταλλική πλάκα, πάνω στην οποία χαράσσεται το μονόγραμμα της κατόχου.

Μία άλλη σε σχήμα πιο φαρδύ παρ'α μακρύ, έχει σε όλο το πλάτος της ένα μετρίως φερμουάρ, σαν στρογγυλή βέργα, που εξέχει στα δυο πλάγια, κι' από κει πιάνεται το κρέμασμα της τσάντας.

Στη μέση του φερμουάρ και στο σημείο ακριβώς του κλεισίματος, υπάρχει ένα στρογγυλό, μέσα στο οποίο μπαίνει το μονόγραμμα.

Για βραδυνή τσάντα σας δείχνουμε ένα χαριτωμένο μοντέλο από σατέν με μεταλλικό φερμουάρ. Είναι σχετικώς μικρή και μακρόστενη και σχηματίζει στο κάτω άκρον τετράγωνες γραμμές. Το μεταλλικό φερμουάρ της σχηματίζει διάφορα μοτίβα φουσκωτά και βαθουλωτά.

Πολύ της μόδας είναι επίσης οι τσάντες σε σχήμα φακέλων. 'Ανάλογα με το ύλικό που θα χρησιμοποιήσετε για την κατασκευή τους, τις κάνετε «πουρ-τουτ-άλλε» ή αμπιγιέ.

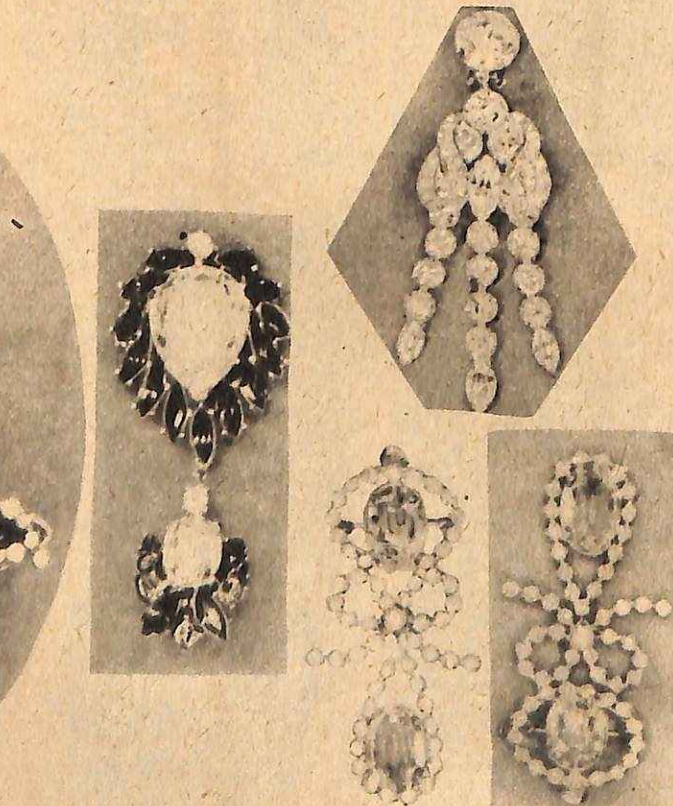
Για τα βράδια χρησιμοποιείτε λαμέ, μπροκάβ ή και σατέν.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΓΟΒΑΣ - ΓΑΝΤΙΟΥ

Οι απογευματινές γόβες μπορούν να γίνουν από μαύρο σουέτ με κά-ποιο ελαφρύ γαρνιρίσμα από σατέν.

Με μία τέτοια γόβα πρέπει απαραίτητως να συνδυάσετε τα γάντια σας μακριά μουςκαταρ ή κοντά.

Μερικές από τις πιο χαρακτηριστικές τσάντες της μόδας.

Έξ' άλλου, η βραδυνή γόβα κλίνει πολύ προς το σάνδαλο. Είναι αρκετά κλειστή μπροστά και αφήνει τη φτέρνα γυμνή. Δερμάτινες λουρίδες κατάλληλα συνδυασμένες τη συγκρατούν στο πόδι.

Καθώς είπαμε ήδη η μόδα του υπερβολικά ψηλού και υπερβολικά λεπτού τακουνιού έπαυσε πια να επικρατεί. Μόνο οι αποκλειστικά βραδυνές γόβες θέλουν πάντα ψηλά τακούνια.

Εκτός από το σουέτ, που χρησιμοποιείται για τα αμπιγιέ παπούτσια, μην ξεχνούμε ότι χρησιμοποιούνται πολύ και τα σατέν και τα λαμέ.

Ο συνδυασμός με την κάθε τουαλέτα, είναι πάντα προτιμότερος και στο χρώμα και στο είδος.

Μερικές όμως κυρίες άρεσκονται και στις αντιθέσεις και μάλιστα τις προτιμούν.

Τότε όμως συνδυάζουμε τη γόβα και με κάποιο άλλο εξάρτημα, με τα γάντια, με την τσάντα.

Ο συνδυασμός δεν είναι απαραίτητο να είναι και στο ύλικό και στο χρώμα, αλλά μόνον στο χρώμα.

ΚΟΜΦΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Τίποτα δεν ταιριάζει περισσότερο στις κοπέλλισσες από το απλό και κομψό ντύσιμο.

Γι' αυτό και η μόδα δίνει ιδιαίτερη προσοχή στις νεανικές αυτές εμφανίσεις, που χωρίς να έχουν μεγάλες απαιτήσεις δίνουν τη χάρι τους στη νεανική ηλικία.

Τα ελαφρά λαϊνά, τόσο τα μονόχρωμα όσο και τα ποικιλόχρωμα, όπως είναι τα καντριγιέ, τα σκωτσέζικα, τα διαγονάλη, αυτά κυρίως χρησιμοποιούνται για τα απλά κοριτσίστικα φορεματάκια.

Άλλοτε τα βλέπουμε σε κούπ απλή χρησιμοποιώντας τα καντριγιέ ή τα σκωτσέζικα σε ευθυγραμμία, υπάρχει όμως και η διαγώνια τοποθέτηση, που σχηματίζει πάνω στα φορεματάκια διάφορα ωραία σχέδια.

Έτσι έχουμε ένα χαριτωμένο φορεματάκι από καντριγιέ ύφασμα, που έχει το κορσάκι εντελώς απλό με μικρές ελεύθερες πένες.

Αυτές οι πένες περιορίζουν το φάρδος του στη μέση.

Η φουτίτσα σχηματίζεται με πλαγιαστές πιέτες σχηματίζοντας στη μέση και άμφιμες κάτω ελεύθερες.

Μία δερματίνη στενή ζωνίτσα στο χρώμα του καντριγιέ στολίζει τη μέση, ενώ ένα λευκό γιανκαδάκι συμπληρώνει το γιανκαδάκι από το ίδιο ύφασμα του φορέματος.

Τα μανίκια σ' αυτό το φορεματάκι είναι εφαρμοσμένα χαμηλά στους ώμους και καταλήγουν σε πουανιέ.

Ένα άλλο σχετικό φορεματάκι συνδυάζει την ευθυγραμμία του ύφασματος με τη διαγώνια γραμμή και αυτό κάνει σά στολισμα στο σύνολο.

Το κορσάκι αποτελείται από ένα νωμίτη με το καντριγιέ ή το σκωτσέζικο βαλμένα διαγώνια και ο νωμίτης καταλήγει σε μία οριζόντια γραμμή πάνω από το στήθος, ενώ στο άνοιγμα του λαιμού σχηματίζεται μια έσκαζε επεκτασας ως τα μισά του λαιμού. Το ύπολοιπο κορσάκι έχει το ύφασμα ευθύγραμμο, όπως και τα μακριά μανίκια, που τελειώνουν σε πουανιέ.

Στη φουτίτσα βλέπουμε να επαναλαμβάνεται το σκέρτσο του κορσάκι.

Αμέσως δηλαδή μετά από τη ζώνη και ως τα μισά των γοφών, το καντριγιέ είναι διαγώνιο σχηματίζοντας μια εφαρμοστή φάσα.

Κάτω απ' αυτή τη φάσα ή φουτίτσα με το ύφασμα ευθύγραμμο, πέφτει άνετη έ-νημένη στη διαγώνια φάσα με σουρίτσες.

Και η μικρότερη αδελφούλα έννοει κι' αυτή ν' ακολουθήσει τη μόδα, έχοντας για καθημερινό της φορεματάκι μία απλή σκωτσέζικη τουα-λετίτσα.

Εδώ το κορσάκι είναι έντε-λως σκέτο με μοναδικό σκέρ-τσο ένα σταυρωτό κούμπωμα.

Τα κρύσταλλα που απομι-μούνται πολυτιμους λί-θους, από το σάφειρο ως το ρουμπίνι, κυριαρχούν στα μοντέρνα κοσμήματα.

που υπογραμμίζεται από δυο σειρές με τρία κουμπάκια ή κάθε μία.

Τα μακριά μανίκια, που καταλήγουν σε πουανιέ και το κατεβαστό λευκό γιανκαδάκι συμπληρώνουν το κορσάκι.

Η φουτίτσα είναι εντελώς άνετη, σχηματίζοντας στη μέση σουρίτσες, ο-λοτριγύρα και επί πλέον παρουσιάζει κι' αυτή το δικό της σκέρτσο, που συνίσταται σε μία φάσα με το σκωτσέζι-κο διαγώνιο.

Αυτή η φάσα στολίζει μερικά έκ-α-τοστόμετρα χαμηλότερα από τις σουρί-τσες της μέσης το μπροστινό μέρος, δη-λαδή από τη μία πλάινη ραφή ως την άλλη, και καταλήγει σε μία μύτη με κουμπάκι.

ΑΓΟΡΙΣΤΙΚΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Οι βέστες στον τύπο των «καντρι-γκάν» είναι η μεγάλη μόδα για τ' α-γόρια. 'Ως τώρα ξέραμε ότι γίνονταν από αρκετά βαρύ μάλλινο ύφασμα ή από δέρμα σουέτ ή από αδιάβροχο ύ-φασμα.

Τώρα μία νέα ιδιοτροπία της μόδας τις αγορίστικες αυτές βέστες τις θέλει πλεχτές με σφιχτό πλέξιμο από χονδρό μαλλί.

Συνήθίζεται πολύ το ρέλισμα αυ-τών των πλεχτών με δέρμα γύρω σε όλο το άνοιγμα, στα μανίκια και στις τσέπες.

Το κλείσιμο σ' αυτές τις βέστες γί-νεται μ' ένα εκλαίρ και προεκτείνεται ως τη ρίζα του λαιμού, χωρίς όμως ν' αποκλείεται να φοριούνται και λίγο πιο άνοιχτες.

Για τα πιο μικρά αγοράκια, γίνον-ται σε ζωηρά χρώματα, τα πιο μεγάλα όμως αγόρια διαλέγουν χρώματα σκού-ρα, όπως το πράσινο, το μπλε μαρέν, το μαρόν.

ΡΟΜΠΙΤΣΕΣ ΚΑΙ ΠΥΤΖΑΜΕΣ

Τα παιδάκια σήμερα, όπως και οι μαμάδες τους, είναι απαραίτητο να έ-χουν τη ζεστή ρομπίτσα τους για το σπίτι. Θα τη φορούν τα πρωινά, όταν σηκωθούν από τα κρεβατάκια τους, ή την ώρα που θα πάνε στο μπάνιο να κάμουν την πρωινή τουαλέτα τους, ή όταν θα παίρνουν το πρωινό τους ή τα βράδια, λίγο πριν πλαγιάσουν.

Όσο μικρός κι' αν είναι ο προορι-σμός της ρομπίτσας, είναι απαραίτητη. Πρέπει να υπάρχει στην παιδική γκαρ-νιρόμπα.

Οι ρομπίτσες των παιδιών γίνονται άνετες και ριχτές από μολτόν μάλλινα σε απαλές αποχρώσεις.

Οι μονόχρωμες ρομπίτσες γαρνίρονται μ' ένα πολύχρωμο σειρητάκι. Μ' αυτό το σειρητάκι γαρνίρεται η ρομπά κατα μήκος του ανοίγματος, καθώς και στις τσέπες και στα μανίκια.

Ένα δημοφιλές σειρητάκι, περνώντας κάτω από το γιακά, καταλήγει μπρο-στά σ' ένα φιδόκο.

Όλες αυτές οι παιδικές ρομπίτσες γίνονται μακριές, για να σκεπάζουν εντελώς την πυτζάμα ή το νυχτικό και να εκτελούν έτσι τον προορισμό τους, δηλαδή να προστατεύσουν τα παιδάκια από το κρύο.

Οι αγορίστικες πυτζάμες γίνονται ως επί το πλείστον από καρεδάτες φανελλίτσες σε απαλούς συνδυασμούς χρωμάτων και μπορούν να γαρνι-ρθούν με λίγη μονόχρωμη φανελλίτσα στο γιανκαδάκι, στα γυρίσματα των μανικιών και του παντελονιού, καθώς και στις τσεπούλες.

Συνήθίζονται όμως και οι ριγωτές φανελλίτσες.

Για τα κοριτσάκια, που φορούν πυτζάμες κι' όχι νυχτικάκια, διαλέγουμε μονόχρωμες ή σταμπάτες φανελλίτσες ρός, σιέλ, κίτρινες και τις ρελίζουμε με άσπρο.

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Κάθε ώρα της ημέρας, έχει και τα ιδιαίτερα αξεσουάρ, που ταιριάζουν με την όλη εμφάνιση της στιγμής.

Έτσι για τις βραδυνές εμφανίσεις, όποιαν τα άπαλα ύφασμα με τις ά-χνες αποχρώσεις βρίσκουν τη θέσι τους μέσα στην καρδιά του χειμώνα, και τα διάφορα αξεσουάρ ακολου-θούν κι' αυτά τον τόνο που παρου-σιάζει η τουαλέτα.

Βλέπουμε και αξεσουάρ σε άχνους χρωματισμούς.

Κολλιέ σε αλληπάλληλες σειρές, με άπαλα χρωματισμένες πέρες σ' όλες τις αποχρώσεις των παστέλ, ή κάθε σειρά σε διαφορετικό χρώμα. Βλέπουμε τεχνητά αριστουργήματα ανάφωλα, που μόνο το άρωμα τους λείπει, να στολίζουν τον όμο ή το στήθος μιας τουαλέτας, κι' αυτά σε άχνους χρωματισμούς.

Βλέπουμε γοβάκια - σάνδαλα από σατέν ανοιχτόχρωμα κι' αυτά, είτε στο ίδιο χρώμα με το φόρεμα, είτε στο χρώμα κάποιου αξεσουάρ.

Μεγάλο ρόλο θα παίξουν, εξ' άλλου, και οι άραχνόφρατες εσάρτες, που

1

2

3

4

1) Φορεματάκι σκωτσέζικο με άσ-προ γιανκαδάκι και δερματίνη στε-νή ζώνη. 2) Σκωτσέζικο φορεμα-τάκι από σκωτσέζικο λαϊνάκι. 3) Βέστο-καρντιγκάν από χοντρό μάλλινο ύφασμα. 4) Και άλλο σκω-τσέζικο φορεματάκι για μικρό κο-ριτσάκι.

σκεπάζουν με τόση απλότητα τους ώ-μους. Κι' αυτές θα είναι όσο το δυ-νατό ανοιχτόχρωμες.

Αντίθετα προς τις βραδυνές έμφα-νίσεις τα αξεσουάρ, που θα συνοδεύουν την πρωινή ή απογευματινή τουαλέτα σας, θα είναι ή βαθύχρωμα ή σε ζωη-ρά χρώματα.

Τα κολλιέ λοιπόν εμφανίζονται στα πιο ζωηρά χρώματα ή στα πιο σκετε-νά. Δηλαδή συνδυάζονται με τα φορέ-ματα, που είναι κι' αυτά ή βαθύχρω-μα ή ζωηρά. Καμιά φορά όμως α-κολουθούμε και αντιθέσεις. Α. χ. με ένα σκετινόχρωμο φόρεμα φορούμε ένα ζωηρό κολλιέ για να του δώσουμε λίγη ζωή.

Το ίδιο θα κάνουμε και με τα άλλα αξεσουάρ της τουαλέτας όπως είναι τα τσάντια, η τσάντα, ή ομπρέλλα, ή ζώνη, το καπελλάκι και κάθε τι άλλο που συμπληρώνει το σύνολο.

Ας μη ξεχάσουμε και τα μακριά βραδυνά γάντια, που κι' αυτά θα τα ι-δοούμε σε κάθε ανοιχτόχρωμη από-χρωσι.

Φυσικά σε όλα αυτά σημαντικό ρόλο θα παίξει το γούστο και η προσωπικό-της της κάθε γυναίκας.

Όλα τα χρώματα είναι της μόδας και όλοι οι δυνατοί συνδυασμοί φορέ-ματος και αξεσουάρ, αλλά το λεπτό γούστο είναι εκείνο, που θα ανακαλύψει τους άρμονικούς συνδυασμούς, ακόμη και στις αντιθέσεις. Αυτό θα μας βο-ήθησιν ν' αποφύγουμε κάθε τι που κάνει παραφρονία.

ΤΑ ΓΟΥΝΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ

Είναι η έντελως τελευταία λέξη της μόδας και είναι κάτι που θα ζήσει έν-τονα όλκληρον το χειμώνα, γιατί η γούνα στο κεφάλι είναι πολύ κολακευ-τική για το πρόσωπο.

Κάθε είδος στρωτής γούνας μπορεί να χρησιμοποιηθεί γι' αυτά τα καπελ-λάκια, που έχουν ως επί το πλείστον σχήμα χωστής τόκας ή τουρμπάν με κλίσι προς τα πίσω.

Κοντά στις πολυτιμες και λουσάτες γούνες, ως έχουμε και τις πιο ά-πλες που χρησιμοποιούνται για καθημε-ρινά καπελλάκια, λ.χ. το δέρμα από λεοπαρδάλι, που είναι δ.τι χρειάζεται για μία τόκα σπόρ.

Ας υπενθυμίσουμε έν τούτοις ότι τα γούνινα καπελλάκια πηγαινούν σε μικρά προσώπια με κανονικά χα-ρακτηριστικά.

Όσες είναι στρογγυλοπρόσωπες ή έχουν άδρά χαρακτηριστικά, ας τα αποφεύγουν.

Δέν είναι απαραίτητο το γούνινο καπελλάκι να συνοδεύεται και από γούνινο γιακά.

Η ΆΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Ντίνα Α., Κω: Καλές είναι και οι δυο περμανάντ, φτάνει να έ-χετε έμπιστοσύνη στα φάρμακα.

Λολορένα, Πειραιά: 'Αφού σας κάλεσαν, πρέπει να στείλετε δώρο.

Α.Λ.ο. Μερ., Αίγιο: 'Η παραγγελία σας δύσκολα να εκτελεστή.

Λίλη Μορ, Κέρκυρα: 'Η τουριστική θέσι μετ' επιστροφής είναι 7 χιλιάδες δραχ-μές.

Κ. Α. Μ. Ν.— Πρέπει αμέσως να έγγρα-ψετε το μικρούλη σας, αλλιώς δε θα μπο-ρέσει να μπη στο Κολλέγιο, όταν έλθει η άρα.

Χρυσόψαρο, Μεσολόγγι.— Μη το νο-μίζετε τόσο εύκολο. Πάντως η φοίτηση σε ειδική σχολή είναι απαραίτητη.

Νίκη η Ν. Κακόγ.— Τα κεράκια στην τούρτα θα είναι τόσα όσα είναι τα χρόνια της μικρούλας σας.

Πόπη η, Αγρίνιον.— Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Τα σημερινά φιογού-νια μας είναι δ.τι ακριβώς χρειαζόμαστε. Συμ-βουλευτήτε τα.

Λίλη η Νικολοπ., Αίγιο.— Μαύρα δερ-μάτινα σεβρό πηγαινούν μ' όλα τα χρώματα και όμοια γάντια.

Βιολέττα.— Να τα στείλετε στη σύν-ταξη. 'Όσο για το πρόσωπο, σας συνιστώ να μεταχειρίζεστε λίγο ροδόδενρο με βάρμα βενζόης.

Μύρια μ.— Δέ μπορώ να σας συμβουλέ-ψω, έφόσον δε με κατατοπίσετε καλύτερα για την ποιότητα της επιδερμίδος σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

'Αριστερά: 'Ωραιότατη ρόμπα από ροζ μολτόν γαρνιρισμένη με σει-ρητάκι πολύχρωμο. Δεξιά: Πυτζάμα από ριγωτή φανελλά για αγοράκι.

#πριγκήπιτσα του Μπενί-Χάρκ

Σ' έναν τόπο, που μοσχοβολούσαν τα ρόδα της 'Υέ-
μένης, ο άρχηγός των Φαρασιδών είχε διατάξει να
στήσουν τη σκηνή των ξένων μακριά απ' τη δι-
κή του. Τό συμπόσιο, που έδινε στους επίσημους νομάδες, είχε
τελειώσει. Σε μία στιγμή ο άρχηγός είχε σταθεί ξένους:

— Άρχοντες των Μπενί-Χάρκ και των ημερών αυτή της νί-
κης οι έχθροί σας έγιναν φίλοι μου κι' οι φίλοι μου δικοί σας. Έδωσα
στον καθένα σας το ανάλογο τρόπαιο. Έφερα τις καλύτερες χορεύτριες,
για να σας διασκεδάσουν. Άν έχω κανείς άλλη επιθυμία, άς τη φανερώ-
ση. Ορκίζομαι στον Κύριο των Άμμων και των Πηγών πως δε θα με-
τανοιώσω!...

Ο Ραμπιάχ Ταγίντ, άκούμπώντας το χέρι στη χρυσή λαβή του μαχα-
ιριού του, φώναξε:

— Ο Θεός να σε ανταμείψει, άρχηγέ μου! Μάντεψες την επιθυμία μου!

Θέλω να μου υποσχεθείς για σύζυγο μου τη θυγατέρα σου Μοϊλά...

— Ο Τζαφάρ, απ' τη φυλή των Χάρκ, σηκώθηκε και είπε:

— Εύγενικέ πατέρα της Μοϊλά, θυμήσου πως τη θυγατέρα σου την έτά-
ξατε, έσύ και τ' αδελφία της, σε μένα, για άρραθωναστικά μου!...

Ο Ραμπιάχ όμως χωρίς να περιμένη την άποκριση του άρχηγού, φώναξε:

— Μπορώ τ' όλους τους βασιλιάδες της 'Υεμένης και της Χετζάτζης
δίνω όρκo πως θα γίνει δική μου γυναίκα, ή Μοϊλά.

— Βούλωσε το στόμα σου! οδύρασε τότε ο Τζαφάρ. 'Η κόψη του σπα-
μιού μου είναι έτοιμη να βάλω τέλος στις βλαστημίες σου!

Οι δυο πολεμιστές είχαν τώρα σηκωθεί κι' αναμετρούσαν ο ένας τον
άλλο. Μερικοί έτρεξαν να τους χωρίσουν. Έκείνοι όμως είχαν βγή και
χτυπιόντουσαν λυσσασμένα.

Τα τραγούδια είχε σωπάσει κι' οι χορεύτριες έφευγαν τρομαγμένες...

Μέσα σε λίγα λεπτά ο Ραμπιάχ σωριάστηκε νεκρός.

★

Όταν η βασίλισσα των Ταγίντ, ή Μπαλκαμάρ, έμαθε το θάνατο του
γιοιού της, ξέσπασε σε θρήνους και κατάρες...

Ο δεύτερος γιος της, ο Σο-
φιάν, διαδέχτηκε τον αδελφό του.
Δέν είχε όμως τα πολεμικά προ-
σόντα του Ραμπιάχ. Περνούσε τον
καιρό του με τις τραγουδιότητες.
Τού άρεσε ν' αρωματίζεται και να
πίνει. Ο θόρυβος της μάχης του-

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

σου και πές του πως ή καρδιά μου δροσίστηκε...

Στο μεταξύ ο αιχμάλωτος φώναζε ζητώντας βοήθεια.

Στις φωνές του έτρεξε ο άρχηγός της κατασκήνωσής και είπε:

— Ο βασιλιάς, μὴν τὸν σκοτώνῃς! Τὸν πιάσαμε μετὰ τὰ δῶρα ποὺ ἔ-
στειλεν ὁ Τζαφάρ σὴν Μοϊλά. Ζήτησα ὅμως τὴν ἐξαγορά του κι' ἂν τοῦ
συμῆθε κακὸ, οἱ Χάρκ-κι' οἱ Φαρασιδὲς θὰ τὰ βάλουν μαζί μου!

— Πηγαίνετε δῶρα σὴν Μοϊλά! Ἐφώνισε ἡ Μπαλκαμάρ. Γι' αὐτὴν σκο-
τάθηκε ὁ γιὸς μου... Πές μου, εἶναι τόσο ὁμορφὴ δὸο τὴ λένε;

— Εἶναι λυγρὴ σὰν κλώνος φοινίκιας καὶ φωτεινὴ σὰν ἄστριον φεγγα-
ριοῦ! ψιθύρισε ὁ αιχμάλωτος.

Η βασίλισσα σταμάτησε την κακομεταχείρισί του. Μία εφηνική ελπίδα
φώτισε τὸ πρόσωπό της.

— Ο άφέντης σου την αγαπά τόσο πολύ αυτή τη γυναίκα;

— Ο έρωτάς του μονάχα με τη γενναϊοδωρία του μπορεί νά συγκριθῇ!

Τῆς ἔκανε δῶρο ἑκατὸ καμῆλες κι' ἕνα σωρὸ περιδέραια χρυσά, βρα-
χιόλια καὶ μαργαριτάρια. Μοῦ παράγγειλε ἀκόμη νὰ τῆς πῶ πῶς ὅλες οἱ
ἐρῆμοι δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ χωρέσουν τὸν ἔρωτα, ποὺ φουντώνει σὴν καρ-
διά του γι' αὐτήν...

— Καὶ ποτε θὰ τὴν παντρευθῇ;

— "Υστερ" ἀπὸ τρεῖς μέρες... τῆς ἀποκρίθηκε ὁ αιχμάλωτος.

Πέρασαν τρεῖς βραδιές. Η βασίλισσα είχε καταστρώσει τὸ σχέδιό της
καὶ μπῆκε ἐφηνικά σὴν σκηνὴ τοῦ γιοιού της. Ο Σοφιάν ἦταν ἐπιλωμένος
ἀνάμεσα σὲ ἄσκια μετὰ παλιὸ κρασί. Η Μπαλκαμάρ κάθισε πλάι του.

— Οἱ σκλάβοί σου δὲν ἔχουν νὰ σε διασκεδάσουν! τοῦ εἶπε. Δὲ μπορῶ
νὰ σε βλέπω ἔτσι θλιμμένο...

Ο Σοφιάν τὴν κύτταξε ἐκπληκτός.

— Ναί, συνεχίσε ἐκείνη, εἶναι προτιμώτερο νὰ χαίρεται κανεὶς γιὰ ἕνα
παῖδι ποὺ λῆ, παρά νὰ κλαίῃ γιὰ ἕνα παῖδι ποὺ δὲν ὑπάρχει πιά... Βλέ-
πω πῶς οἱ γυναῖκες ἐδῶ δὲν ἱκανοποιοῦν τὴν καρδιά σου... Έσένα σοῦ
χρειάζεται μιὰ πριγκήπισσα ἀπὸ αἶμα νομάδων... Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ Μοϊλά.

Αὐοῖς ἦταν προωρισμένη νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχία στὸν Τζαφάρ. Μὰ αὐτὴ τὴν
ῥα περιμένει τὰ χάδια σου σὴν σκηνή μου!...

— Πῶς ἦρθε ἐδῶ; ἀπόρρησε ὁ Σοφιάν.

— Αὐπονο παῖδι! τοῦ φώναξε ἡ βασι-
λισσα. Δὲν καταλαβαίνεις τὸ μαρτύριό
μου; Αὐοῦ ἐσύ δὲ μπόρεσες νὰ μοῦ φέ-
ρης νεκρὸ τὸ κορμὶ τοῦ Τζαφάρ, πῆγα
μόνη μου καὶ τοῦ ἄρπαξα τὴν γυναίκα ποὺ
ἀγαποῦσε!...

— Πηγαίνε νὰ μοῦ τὴ φέρῃς! τῆς φώ-
ναξε ὁ Σοφιάν.

Σὲ λίγο ἡ Μοϊλά μπῆκε σὴν σκηνή του.

Οἱ ἀστράγαλοι κι' οἱ καρποί της ἔφεραν
δεσμά. Η κορώνα τῆς παντρεμένης σό-
λιζε τὰ μαλλιά της. Ἐκλαίει καὶ τὰ δά-
κρυά της ἔβρεχαν τὸ νυκτιό της.

Ο Σοφιάν πῆγε κοντὰ της, τῆς ἔθα-
λε τὰ δεσμά κι' ἐννοίωσε τὴν καρδιά του
νὰ χτυπᾷ. Στὸ ἀγγίγμα τῆς μυρωδάτης
σάρκας της ἀνατρίχισε. Γονατίζοντας
τότε ἀγκάλιασε τὸ σῶμά της.

— Ο! ἐσύ, ποὺ μπῆκες σὰν σκλάβος
σὴν σκηνή μου! ψιθύρισε. Μὴν κλαῖς ἄλ-
λο! Σκέψου πῶς εἶσαι κοντὰ σ' ἐκεῖνον
ποὺ σε λατρεύει. Δὲν σε ἔφερα καὶ ὅμως
σε περιμένα!... Κατάλαβα πῶς ἐσύ θὰ
μοῦ γιαντέψῃς τὴν πλῆξί μου!...

Ο Σοφιάν τὴν τράβηξε κοντὰ του. Τὸ
στόμα του ἀναήχησε τὰ χεῖλιά της. Η
Μοϊλά ὅμως τὸν ἐσπρωξε μετὰ δύναμι. Μὰ
ἦταν τόσο προκλητικὴ, ποὺ τὴν πλησίασε
πάλι.

— Λογικέ μου! τῆς εἶπε. Μπορῶ νὰ κα-
λέσω τοὺς σκλάβους καὶ νὰ σε κάνω ὅ,τι
θέλω... Δέξου τὸν ἔρωτά μου...

Τὸν ἔρωτά σου; φώναξε ἡ Μοϊλά.

Μὰ ἐσύ εἶσαι ὁ πῶ ἀνάνδρος ἀπ' ὅλους
τοὺς νομάδες. Κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀρραθω-
ναστικὴ τοῦ γενναίου Τζαφάρ!

★

Τέσσερις μέρες ἦταν σὴν κατασκήνωσι των
Ταγίντ ἡ Μοϊλά. Ὅτε ὁ πατέρας της, ὁ δ' ἀρ-
ραθωναστικός της εἶχαν ἀνακαλύψει τὰ ἴχνη της.

Τέλος ὁ Σοφιάν εἶπε σὴν μητέρα του:

— Στείλε μου τὴν ἀπόψε... Ὅτὴν κάνω νὰ
δεχθῇ μετὰ τὸ ζῶρι τὸν ἔρωτά μου...

Μόλις νύχτωσε, οἱ σκλάβοι ἀρχίσαν ν' αρω-
ματίζουν καὶ νὰ στολίζουν τὴ Μοϊλά. Μὰ ἐκείνη
ἀρνητοῦσε ζητώντας τὴ βοήθεια των Μπενί-Χάρκ.

— Σάπα, στρίγγιλα! Μὲ τοὺς θρήνους σου θὰ
μὰς φέρῃς δυστυχία! τῆς φώναξε ἡ βασίλισσα.

Ἐφηνικά ἡ Μοϊλά ἔβαλε τὴς φωνές:

— Ἐρχονται! Βλέπω τὸ σπαθὶ τοῦ Τζαφάρ!...

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ ἀγρία φωνὴ ἀντήχησε:

— Ἐρχονται οἱ Μπενί-Χάρκ κι' οἱ Φαρασιδὲς!

Ναί, τὸ σπαθὶ κι' ἡ καρδιά τοῦ Τζαφάρ, ποὺ
σκορπίζουν τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀγάπη!...

Τρόμος ἀπλώθηκε στὸ στρατόπεδο. Ἀπὸ παν-
τοῦ ἔμπαιναν πολεμιστές. Δὲν τοὺς ἔβλεπαν στὸ
σκοτάδι. Μὰ τρέμανε μετὰ τὴς φωνές τους καὶ ἔξ-
ψυχοῦσαν ἀπ' τὴς σπαθιές τους.

Η Μπαλκαμάρ ἔτρεξε σὴν σκηνή τοῦ Σοφιάν.

Τὸν βρῆκε μεθυμένο. Εἶχε πιῇ πάρα πολὺ, θέ-
λοντας νὰ βρῇ λίγο κουράγιο... Η βασίλισσα
τοῦ ἄρπαξε τὸ σπαθὶ κι' ὤρμησε στὸ Τζαφάρ.

— Εὐλογημένος εἶς εἶναι ὁ Ἀλλάχ! φώναξε.

Ἦρθε ἡ ῥα ποὺ θὰ σθῶσι τὴν φλόγα μου μέσα
στὸ αἷμα σου!

Ο Τζαφάρ τὴν περιέμενε ἀτάραχος. Ἀπλώσε
τὸ χέρι του καὶ μετὰ τὸ ἔξιψο τοῦ τρύπησε τὴν
καρδιά τῆς Μπαλκαμάρ. Ἐτρεξε κατόπιν νὰ ἐ-
λευθερώσῃ τὴν ἀγαπημένην του Μοϊλά. Καὶ τὴν
ἄλλη ἡμέρα ἔγινε ὁ γάμος τους μετὰ χαρούμενες
γιόρτες, ποὺ κράτησαν μιὰ δλοκλήρη βδομάδα.

MYRIAM HARRY

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ENTY ΜΠΕΝΣΟΝ

Ο φονιάς της νύχτας

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΕΙΝΑΙ θαυμάσιο τὸ πανόραμα
ἀπ' τὴς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ,
ποὺ περνάει στὰ βόρεια τῆς
πόλεως. Οἱ σιλουέτες τῶν
κτιρίων ὑψώνονται μπροστὰ στο
γαλάζιο φόντο τοῦ οὐρανοῦ, πα-
ρουσιάζοντας ὅλα τὰ γεωμετρικὰ
σχήματα ποὺ μπορεῖ νὰ φανταστῇ
κανεὶς.

Τὴ νύχτα, τὰ φῶτα τῶν ἐξωτε-
ρικών βουλεβάρτων καθρεφτίζον-
ται στὰ σκούρα νερά τοῦ ποτα-
μοῦ. Τὰ φωτισμένα παράθυρα τῶν
οὐρανοξύστων σκαρφάζονται πρὸς
τ' ἄστρια κι' ἀνακατείνονται μετὰ
τὴν πράσινη, κίτρινη καὶ πορτο-
καλὴ ἀνταύγεια τοῦ οὐρανοῦ. Οἱ
φωτεινὲς ρεκλαμὲς ἀποτελοῦν ἕνα
σωστὸ χρωματικὸ ὄργιο, ποὺ προ-
καλεῖ τὴ γοητεία...

Πίσω ἀπ' τὰ σπιτία, πίσω ἀπ'
τὰ φῶτα, ὑπάρχουν οἱ δρόμοι.
Καὶ τοὺς δρόμους παραμονεύει τὸ
Έγκλημα...

★

Τὸ ξυπνητήρι χτύπησε στὴς 11.
Ο ἄντρας ἀπλώσε τὸ χέρι του,
τ' ἄρπαξε στὰ σκοτεινὰ καὶ πά-
τησε τὸ κουμπὶ ποὺ σταματοῦσε
τὸ κουδούνι.

Βαθειὰ σιωπὴ βασιλεῦσε μέσα
σὴν κάμαρα. Ο ἄντρας ἀκούγε
δίπλα του τὴν ἡρεμὴ ἀναπνοὴ τῆς
Μαίης.

Τὰ παράθυρα ἦταν ὀρθάνοιχτα,
κι' ὅμως ἔκανε ζέστη καὶ ὕγρα-
σας μέσα σὴν κάμαρα. Ο ἄν-
τρας σκέφτηκε ἀκόμα μιὰ φορὰ
τὴ συσκευὴ κλιματισμοῦ τοῦ πο-
θοῦσε ν' ἀγοράσῃ ἀπ' τὴν ἀρχὴ
τοῦ καλοκαιριοῦ.

Κάθισε στὸ κρεβάτι κι' ἔτριψε
τὰ μάτια του, γιὰ νὰ διώξῃ τὴ
νύστα του.

Ἦταν ψηλός, μετὰ ξανθὰ
μαλλιά, ἀκατάστατα τώρα. Κανο-
νικά, εἶχε μάτια γκριζά. Μὰ, στὸ
σκοτάδι τῆς κάμαρας, φαίνονταν
ἐξωπρασιμένα καὶ πρησμένα ἀπ'
τὸν ὕπνο.

Σηκώθηκε καὶ τετνώθηκε. Φο-
ροῦσε μόνο τὸ παντελόνι τῆς
πυτζάμας του.

Κύτταξε τὴ γυναίκα του, ποὺ
ἦταν κουλουριασμένη σὰ σκυλὶ, μετὰ
τὸ νυχτικὸ της ἀνασηκωμένο. Πλη-
σίασε στὸ κρεβάτι κι' ἀκούμπησε
τὸ χέρι του στὸ γυμνὸ μπράτσο
της. Η Μαίη βόγγησε ἐλαφρά,
στον ὕπνο της, καὶ ἄλλαξε
πλευρὰ.

Ο ἄντρας χαμογέλασε στὰ
σκοτεινὰ καὶ πέρασε ἀπὸ μπάνιο
γιὰ ἔνδυμα. Εἶχε κάνει τόσες
φορὲς αὐτὴ τὴ δουλειά, ὥστε ἡ-
ξερε με ἀκρίβεια πόσων ὥρᾳ χρει-
ζότανε γιὰ νὰ ἐνδυσθῇ, ὥστε νὰ μη-
τὴν καὶ νὰ ρουφήξῃ βιστικὰ ἕνα φυλ-
τζάνι καφέ. Πρὶν ἀρχίσῃ τὴν του-
αλέτα του, ἔβγαλε ἀπ' τὸ χέρι
του τὸ ρολόι του καὶ τ' ἀπόθεσε
δίπλα στὸ νυπτήρα, ὥστε νὰ μπο-
ρῇ νὰ τοῦ ρίχνῃ μιὰ ματιά κά-
που-κάπου.

Στὴς 11 καὶ 10', ἀρχισε νὰ
ντύνεται. Φόρεσε ἕνα ποικίμοιο
μετὰ φανταχτερὰ χρώματα, ποὺ τοῦ
εἶχε στείλῃ ὁ ἀδελφός του ἀπ'
τὴ Χαβάι, ἕνα μπῆξ παντελόνι καὶ
μιὰ ἐλαφρεῖα ζακέτα ἀπὸ τοπιλί-
να. Ἐβαλε ἕνα μαντήλι σὴν ἀ-
ριστερὴ τσέπη του καὶ πῆρε πᾶ-
νω ἀπ' τὸ κορμὸ τὸ πορτοφόλι
του.

Ἀνοίξε ὕστερα τὸ πᾶνω συρ-

τάρι τοῦ κομποῦ, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ
πιστόλι του, ποὺ βρισκότανε δι-
πλα σὴν κασετίνα μετὰ τὰ κοσμη-
ματα τῆς Μαίης. Τόβαλε, μαζί με
τὴν πέτινι θήκη του, σὴν δεξιὰ
τσέπη, κάτω ἀπ' τὴ ζακέτα.

Ἀναψε ἕνα τσιγάρο, πῆγε σὴν
κουζίνα κι' ἔβαλε νὰ ζεσταθῇ τὸ
νερὸ γιὰ τὸν καφέ του. Ἐπειτα
μπῆκε στὸ δίπλανο δωμάτιο, γιὰ
νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά στὰ παιδιά.

Ο Μίκυ κοιμότανε, πιπιλίζον-
τας τὸ δάχτυλό του, ὥπως συν-
ήθως.

Ο πατέρας ἄγγιξε μετὰ τὸ χέρι
του τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ. Τὸ
βρῆκε ἰδρωμένο, μούσκεμα. Ἐπρε-
πε, δίχως ἄλλο, νὰ πάρῃ ἐκείνη
τὴ συσκευὴ κλιματισμοῦ. Δὲ μπο-
ροῦσε ν' ἀφῆνι τὰ μικρά του νὰ
λυνώνουν ἔτσι ἀπ' τὴ ζέστη.

Πλησίασε στὸ κρεβάτι τῆς Κα-
θῆν καὶ τῆς χάιδεψε τὸ μέτωπο.
Δὲν τοῦ φάνηκε τόσο ἰδρωμένο,
σὴν τοῦ ἀδελφοῦ της. Εἶναι γνω-
στὸ πῶς τὰ κορίτσια ἰδρώνουν

λιγώτερο ἀπὸ τ' ἀγόρια...

Τὸ νερὸ εἶχε βράσει πιά, σὴν
κουζίνα. Ο ἄντρας κύτταξε τὸ
ρολόδι του καὶ χαμογέλασε. Ἐρ-
ρίξε δυὸ κουταλιές καφέ σ' ἕνα με-
γάλο φυτζάνι, ἔχυσε ἀπὸ πάνω
βραστὸ νερὸ καὶ ἤπιε τὸ μαῦρο ἐ-
κείνο καφέ, δίχως ζάχαρη. Ἐ-
νωίωσε νὰ διαλύεται πιά τελεί-
ως ἡ νύστα του. Κι' ὀρκίστηκε
γιὰ ἑκατοστὴ φορὰ πῶς δε θὰ
ξαναδοκίμαζε νὰ κοιμηθῇ δυὸ—
τρεῖς ὥρες πρὶν ἀπ' τὴν ὑπηρε-
σία του. Ἦταν κοῦτό, αὐτό. Δὲν
εἶχε παρὰ νὰ πλαγιάξῃ ἄμεσως
μόλις τελείωνε τὴν ἐργασία του,
γιὰ νὰ χορταῖν ὕπνο δίχως δια-
κοπὴ. Θὰ μιλοῦσε γι' αὐτὸ σὴν
Μαίη.

Ἀποτελείωσε τὸν καφέ του καὶ
ξαναμπῆκε σὴν κρεβατοκάμαρα.

Πῶς τοῦ ἄρεσε νὰ βλέπῃ τὴ γυ-
ναῖκα του νὰ κοιμάται! Τοῦ φαί-
νόταν ὥστόσο πῶς ἔκανε κάτι ἀ-
παγορευμένο, μετὰ νὰ κατασκο-
πεῖν ἕνα ἀνθρώπινο πλάσμα στὸν

ὕπνο του. Μὰ ἦταν ὁμορφὴ ἡ
Μαίη!.

Κύτταξε γιὰ πολλὴ ὥρα τὰ
μαῦρα μαλλιά της, χυμένα πάνω
στὸ μαξιλάρι της, τὴς ἀρμονικὲς
καὶ προκλητικὲς καμπύλες τοῦ
κορμιοῦ της, τὴν ἀσπρὴ σάρκα
τῆς ποὺ ξεπρόβαλλε ἀπ' τὸ νυ-
χτικὸ.

Πῆγε κοντὰ στὸ κρεβάτι, ἔσκυ-
ψε καὶ φίλησε ἀνάσφρα τὴ γυ-
ναῖκα του. Ἐκείνη ξύπνησε καὶ
μουρμούρισε:

— Μάικ...

— Κοιμήσου, ἄγγελέ μου, τῆς
εἶπε γλυκὰ ὁ ἄντρας.

— Φεύγεις;...

— Ναί.

— Πρόσχε, Μάικ!

— Ναί, νάί, μέινε ἡσυχη, ἀ-
πάντησε χαμογελώντας.

Ἡ νέα γυναίκα ψιθύρισε κατὰ
μασημένα λόγια κι' ὕστερα ἔχωσε
τὸ κεφάλι της στὸ μαξιλάρι. Ο
ἄντρας τῆς τῆς ἔριξε μιὰ τελευ-
ταία ματιά ἀπ' τὸ κατώφλι. Ὑ-
στερα διέσχισε τὸ σαλόνι καὶ
βῆκε ἀπ' τὸ σπῆτι.

Κύτταξε τὸ ρολόι του. Ἐντε-
κάμισο.

Στὸ δρόμο ἔκανε λιγώτερο ζέ-
στη παρὰ μεσὶ τὸ σπῆτι.

Στὴς 11 καὶ 40' ἀκριβῶς, ἐνῶ
ὁ Μάικ ἀπείχε τρία ὀκταδικὰ
τετράγωνα ἀπ' τὸ μέρος τῆς ὑπηρε-
σίας του, δυὸ σφαίρες μιὰ βολή
κάνε στὸ σέρκο καὶ βῆκαν ἀπ'
τὸ πρόσωπό του! Ἐνωίωσε σὴν
ἀρχὴ κατὰ σὴν χτύπημα, κι' ὕστε-
ρα ἕνα πόνο καὶ σωριάστηκε χάμω.

Εἶχε πεθάνει, πρὶν ἀκόμα ἀγγί-
ξῃ τὸ ἔδαφος. Τὸ αἷμα του σπη-
χίστηκε μιὰ λίμνη κόκκινη καὶ
γλυστερή.

Κάποιος διαβάτης τὸν βρῆκε
ἐκεῖ στὴς 11 καὶ 56' κι' ἔτρεξε
νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία, ἀπ'
τὸν πλησιέστερο τηλεφωνικὸ θά-
λαμο.

Ο σκοτωμένος ἦταν ὁ ἀστυφύ-
λακας Μάικ Ρήντον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἐπιβεωρη-
ταὶ κύτταξαν τὸ πτώμα, ποὺ кеи-
τότανε πάνω στὸ πεζοδρόμιο.

Ο βοηθὸς τοῦ λατροδικαστοῦ
εἶχε γονατίσει δίπλα του καὶ τὸ
ἐξέταζε. Ἐνὰς φωτογράφος τρα-
βοῦσε φωτογραφίες μετὰ γρήγο-
τητα.

Τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα 23
καὶ 24 ἦταν σταματημένα σὴν
ἄλλη μεριὰ τοῦ δρόμου, κι' οἱ ἀ-
στυφύλακες ποὺ εἶχαν κατεβῇ ἀπ'
αὐτὰ προσπαθοῦσαν νὰ κρατήσουν
σ' ἀπόστασι τοὺς περιέργους.

Ἡ εἰδοποίησι εἶχε φτάσει στὸ
τηλεφωνικὸ κέντρο τῆς ἀστυνομί-
κῆς διευθύνσεως. Ο πόλιςμαν τῆς
ὑπηρεσίας, νυσταγμένος καὶ κα-
κοκεφός, εἶχε γραφεῖ μερικὲς λέ-
ξεις σ' ἕνα κομμάτι χαρτί καὶ τὸ
εἶχε στείλῃ στὸ ἀρμόδιο γραφεῖο,
ὅπου ὑπῆρχε ἕνας τεράστιος χάρ-
της μ' ὅλες τὴς συνοικίες τῆς πό-
λεως. Ὅτε κεί εἶχαν διατάξει τὸ
αὐτοκίνητο 23 νὰ πάῃ ἄμεσως ἐ-
πὶ τοποῦ, νὰ κινή μιὰ προχειρὴ
ἐρευνά καὶ νὰ ὑποβάλῃ τὴν ἀνα-
φορά του.

Όταν τ' αὐτοκίνητο 23 ἀνάφε-
ρε πῶς ἐπρόκειτο γιὰ δολοφονία,
διαταχτικὴ ἄμεσως νὰ πάῃ ἐπὶ
τόπου καὶ τ' αὐτοκίνητο 24. Συγ-
χρόνως εἰδοποιήθηκε τὸ ἀστυνο-
μικὸ τμήμα τῆς περιφέρειας.

Τὸ πτώμα кеиτόταν ἐμπρὸς σ'

— Δέξου τὸν ἔρωτά μου...
εἶπε ὁ Σοφιάν σὴν Μοϊλά.

Φερνε ζῶλη. Τὸ αἷμα τοῦ ἀνακά-
τεψε τὰ σπλάγγνα. Ἐπειδὴ ὅμως
ἡ Μπαλκαμάρ δὲν ἔπαυε νὰ θρη-
νῇ, οἱ γεροντότεροι εἶπαν στὸ Σο-
φιάν:

— Πρέπει νὰ ἐλαφρῶσῃς τὸν
πόνο τῆς μάνας σου...

Ἔτσι, ὁ Σοφιάν, ἐπὶ κεφαλῆς των ἀντρῶν
του, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν

Ένα κινηματογράφο που δε λειτουργούσε πια από καιρό. Άριστερά απ' την κλειδωμένη πόρτα του, βρισκόταν μια άλλη, κλεισμένη με σανίδες, που είχαν όμως ξεκαρφωθεί, κι' η εσωτερική σκάλα ήταν απορριμένη με αποσπώμενα, άδειαντες μποτιλίες ούσκου και διάφορα άλλα σκουπίδια. 'Ο φεγγίτης, πάνω απ' αυτήν την πόρτα, είχε όλα τα τζάμια του σπασμένα, γιατί τα χαμένα της γειτονίας τον έδωσαν στόχο με γέιτρος, και με παλιά κουτιά από κονσέρβες.

Απ' την άλλη μεριά του δρόμου, βρισκόταν ένα απεριφράχτο οικόπεδο. Άλλοτε υπήρχε εκεί ένα σπίτι που νοίκιαζε δωμάτια. Σιγά-σιγά όμως, με τα χρόνια, είχε καταντήσει έρειπιο και στο τέλος το γκρεμίσανε. Στη θέση του άπομένανε μόνο μερικά σκόρπια τουβλά. Τα παιδιά χρησιμοποιούσαν το χώρο για υπαίθριο άνακουφιστήριο. Σ' άρεκτη λοιπόν άκτινα ολόγυρα απλώνονταν μια άσφυκτική βρώμα, ιδιαίτερα δυνατή αυτή τη ζεστή καλοκαιρινή νύχτα.

'Ο ένας απ' τους άστυνομικούς επιθεωρητές απομακρύνθηκε απ' το νεκρό κι' άρχισε να εξετάζει το πεζοδρόμιο. 'Ο άλλος έμενε ακίνητος, με τα χέρια στις τσέπες.

Μόλις είχε συμπληρώσει τις διατυπώσεις ο βοηθός του ιατροδικαστού, ο πρώτος άστυνομικός ξαναγύρισε.

Κυττάχτε εδώ... είπε στους άλλους.

— Τί είν' αυτό; ρώτησε ο σύντροφός του.

— Δυό κάλυκες από σφαίρες Ρέμινγκτον τών 45.

— Βάλ' τις σ' ένα φάκελλο, με μια ετικέτα... 'Θ' άργήσετε ακόμα, γιατί;

— Ένα λεπτό μόνο.

Τα «φλάς» εξακολουθούσαν ν' αναδοσώνουν. 'Ο φωτογράφος της άστυνομίας έκανε ευσυνείδητα τη δουλειά του, σαν διαφημιστικός πράκτορας που είχε αναλάβει τη ρεκλάμα μιας μουσικής «ρεβύ». Στριφγυρίζε γύρω απ' την «πρωταγωνίστρια» και τραβούσε φωτογραφίες απ' όλες τις πλευρές.

Το πρόσωπό του έμενε άπαθές, ο ίδρωτας όμως κυλούσε στη ράχη του και κολλούσε το πουκάμισό του στο δέρμα του.

'Ο γιατρός σκούπισε το μέτωπό του με την άνάποδη του χεριού του.

— Τελειώσατε λοιπόν; τόν ρώτησε ο επιθεωρητής.

— Ναί, τελείωσα.

Κι' ο γιατρός άνασκήθηκε.

— Τί βρήκατε;

— Ακριβώς αυτό που περίμενα: Έχει φάει δυό σφαίρες από πίσω, στο στέρκο. Ύπαθέτω πώς ο θάνατος ήταν σχεδόν άκαριαίος.

— Μπορείτε να καθορίσετε την ώρα του έγκλήματος;

— Με τέτοια τραύματα από σφαίρες πιστολιού; Άδύνατον!

— Κι' εγώ που πιστεύω πως κάνετε θαύματα έσεις οι γιατροί!

— Ναί, κάνουνε καμμία φορά... όχι όμως το καλοκαίρι!

— Όποτε δε μπορείτε να υπολογίσετε καθόλου; έπέμεινε ο άστυνομικός.

— Να σας πώ... Παρατηρώ ότι δεν υπάρχει ακόμη νεκρική άκαμψία, επομένως ο θάνατος πρέπει να έπληθε πριν από μισή ώρα περίπου... Όστόσο, δε μπορώ να το έγγυηθώ, γιατί με τέτοια ζέση είναι δυνατό να διατηρήση ένα πτώμα την κανονική θερμοκρασία του επί ώρες ολόκληρες... Σε τέτοιες περιπτώσεις, δε μπορεί κανείς ν' απομνηθ θειικά, ακό-

μα κι' ύστερα απ' τη νεκροψία... — Καλά, καλά, δεν επιμένω. Νά ρίξουμε τώρα κι' έμεις μια ματιά; — Κάνετε τη δουλειά σας έλεύθερα. Εγώ φεύγω. — 'Ο γιατρός έριξε μια ματιά

στο ρολόι του και πρόσθεσε: — Μπορείτε να σημειώσετε στην αναφορά σας πώς ή ώρα είναι τώρα 12 και 20'. — Τί γρήγορα που πέρασε η σημερινή ημέρα! παρατήρησε ο πρώτος επιθεωρητής.

Σας συνέβη ποτέ;
Ένας κυριός είναι κοντά σας και σας λέει γοητευτικά πράγματα.
Έσεις όμως μόλις τον ακούτε, γιατί σκέφτεστε συνεχώς τη μύτη σας.
Μήπως γυαλίζει, είναι καλά ποδουρισμένη;

Είναι πολύ δυσάρεστο να δκέπτεσαι πάντα τη μύτη σου

Άλλα με την καινούργια πούδρα TOKALON μπορείτε να είστε σίγουροι, για τον εαυτόν σας.
Δεν θα έχετε πια μύτη γυαλιστερή. Η πούδρα TOKALON είναι εξαιρετική, πράγμα που της δίνει μια άσυγκριτη λεπτότητα και προ παντός το πιο όμοιο είναι ότι κρατάει ολόκληρη την ημέρα χωρίς να ένοχλή το δέρμα.
Αυτή η νέα πούδρα υπάρχει σε 7 γέλιους χρωματισμούς. Ασφαλώς θα υπάρχει τουλάχιστον μια απόχρωση που θα σας ταιριάζει.

Tokalon

RHINOVIT
DAMBERG

Larmintol
DAMBERG

Βιταμινούχος αλοιφή
Αντισηπτική
Αντιλοιμώδης
Προφυλακτική
από των λοιμωδών νόσων του αναπνευστικού συστήματος.
Αντισηπτικών
άμυγδαλών

Σημείωσε την ώρα στον πίνακα που κρατούσε από τότε που είχε φτάσει εκεί.

'Ο συνάδελφός του είχε γονατίσει κι' άλλες δίπλα στο νεκρό.

— Κρατούσε πάνω του ένα γέμιστο πιστόλι, έπρε άνασκήκωντας το κεφάλι του.

'Ο γιατρός είχε απομακρυνθεί κι' άλλες, σκούπισοντας το μέτωπό του.

'Ο δεύτερος άστυνομικός εξέτασε το όπλο που είχε βρή.

— Είναι άστυνομικό πιστόριο; φωνάζει 38, πρόσθεσε. Θέλει να το βάλης μαζί με τ' άλλα τεκμήρια;

— Και βέβαια! άπάντησε ο σύντροφός του.

'Εν' αυτόκνητο σταμάτησε σε μικρή απόσταση. Οι πόρτες του άνοιξαν. Δυό άλλοι άστυνομικοί κατέβηκαν απ' αυτό και διευθύνθηκαν προς τη μικρή ομάδα που τριγύριζε το πτώμα.

— Ποιοι είν' αυτοί πάλι; γκρίνιασε ο πρώτος επιθεωρητής.

— 'Ο Καρέλα κι' ο Μπούς, της 87ης 'Ομάδας, τόν πληροφόρησε ο σύντροφός του.

'Ο πρώτος έδγαλε απ' τη δεξιά του τσέπη μερικές ετικέτες, που τις συγκράτούσε όλες μαζί ένα λαστιχάκι. Πήρε μια απ' αυτές και ξαναφύλαξε στην τσέπη του τις υπόλοιπες.

'Ηταν μια μακρόστενη χαρτονένια ετικέτα, κιτρινωπή, με μια τρύπα απ' όπου περνούσε ένα λεπτό σιδερένιο σύρμα. Έγραφε πάνω: «ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ — ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ».

Οι νεφερμένοι πλησίαζαν ήσυχα. 'Ο Καρέλα φορούσε μπλε κοστούμι, γκριζά γραβάτα και άσπρο πουκάμισο. 'Ο Μπούς χακί παντελόνι και πορτοκαλί πουκάμισο σπόρ.

'Ο πρώτος επιθεωρητής τούς έριξε μια αδιάφορη ματιά. 'Ο σύντροφός του τούς είπε ήρηνικά:

— Σπίθες είσατε τελοςπάντων! Φτάσατε άμέσως... Θάβηλα να σας δώ τι θα κάνετε αν μας βομβαρδίσουνε ποτέ αεροπλάνα!

— Ναί, άργήσαμε λίγο, παραδέχτηκε ο Καρέλα. Μα ήμουν μονάχος στο τμήμα, όταν έφτασε η είδοποίησι. 'Ο Μπούς είχε φύγει μαζί με το Φόστερ, για ένα καυγά που είχε γίνει σε κάποιο μπάρ.

Όσο για το Ρήντον, δεν είχε φανή ακόμα. Δεν ξέρω τί έγινε άπόψε...

'Ο Μπούς κούνησε το κεφάλι του, σαν να επικύρωνε τα λόγια του συντρόφου του.

'Ο πρώτος ήταν ψηλός, γερός άντρας κι' ευκίνητος. Φαινότανε λεπτοκαμωμένος, είχε όμως γυμνασμένους μύς. Τα μαλλιά του ήταν κομμένα κοντά, το δέρμα του μελαχρινό και τα μάτια του σκούρα καστανά. Οι κινήσεις του ήταν άνετες και κομψές — πράγμα παράξενο για ένα άστυνομικό.

'Ο σύντροφός του είχε άνάστημα 1.90 και ζύγιζε το λιγώτερο 110 κιλά. Είχε μαλλιά κοκκινωπά και άτακτα. Τα κοντά μαλλιά του άφιναν να φαίνονται οι χοντροί μύς των μπράτσων του κι' ένα σημάδι από μαχαίριά στο δεξιό.

'Ο φωτογράφος πλησίασε και ρώτησε, λίγο νευριασμένος:

— Τί κάνετε εείς εδώ;

— Προσπαθούμε ν' άναγνωρίσουμε το μακαρίτη, τού έξηγησε ο δεύτερος επιθεωρητής. Γιατί; Μήπως σ' ένοχλούμε;

— Δε σας είπε κανείς άκόμη πως τελείωσα τη δουλειά μου.

— Δηλαδή, έχεις να κάνης τίποτ' άλλο;

— Όχι, τελείωσα. Μα όφείλατε να με ρωτήσετε.

— Το ξέρετε πως μας παρασκότισες... φίλε; Μάξευε τώρα τα

σύνεργά σου και δίνε του!

'Ο φωτογράφος έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Δεν είχε όμως τί ώρα ήταν — μόνο και μόνο για ν' άναγκάσει τόν πρώτο επιθεωρητή να συμβουλευτεί κι' εκείνος το δικό του ρολόι, για να σημειώσει την ώρα στον πίνακά του.

Στο μεταξύ, ο Καρέλα εξέταζε την πληγή στο στέρκο του νεκρού. Διατηρούσε την επαγγελματική του άπάθεια, είχε όμως χλωμιάσει λίγο.

— Πώς τόν καταντήσανε έτσι, τόν ρωτούσε; παρατήρησε. Με κανόνι τόν χτύπησαν;

— Με πιστόλι τών 45, έξηγησε ο πρώτος επιθεωρητής. Βρήκαμε τούς κάλυκες.

— Πόσοι ήταν;

— Δυό.

— Όσα και τα τραύματα... Τί περιμένουμε τώρα; Γιατί δεν τόν γυρίζουμε άνάσκελα, να δούμε και τα μούτρα του;

— Είδοποίησατε για φορείο; ρώτησε ήσυχα ο Μπούς.

— Ναί, βέβαια. Όλοι άργούνε όμως άπόψε.

— Πώς να κάνουνε γρήγορα, με τέτοια ζέση; είπε ο Μπούς.

— Έλα τώρα, δός μου ένα χέρι, τού είπε ο Καρέλα.

'Ο σύντροφός του έσκυψε, κι' οι δυό τους μαζί γύρισαν άνάσκελα το πτώμα. Το πρόσωπό του είχε καταντήσει μια ματωμένη και άμορφη μάζα. Στη θέση του δεξιού ματιού του έχασκε μια τρύπα, και μια άλλη λίγο χαμηλότερα, στο μέρος που είχε σπάσει το σαγόνι και το κόκαλλο είχε πεταχτεί απ' τις σάρκες.

— Το φοουκάρ! μωρμούρισε ο Καρέλα.

Δεν κατάρβωσε να συνθησίση στο θέαμα τού θανάτου — κι' άς υπηρέτούσε στην άστυνομία εδώ και δώδεκα χρόνια. Τόν συγκλόνιζε ως τα βάθη τού είναι του, αυτή η μεταβαλή ενός ζωντανού πλάσματος σ' ένα άψυχο όγκο από ματωμένες σάρκες...

— Έχει κανείς σας ένα ήλεκτρικό φανάρι; ρώτησε ο Μπούς.

'Ο πρώτος επιθεωρητής έβαξε στην τσέπη του, έδγαλε το φανάρι του και τ' άναψε.

— Ρίξε το φως στο πρόσωπό του, είπε ο Μπούς.

'Η φωτεινή δέσμη έπεσε στο πρόσωπο τού νεκρού. 'Ο Μπούς χλώμιασε, ξεροκατάπτε και πρόφερε σιγανά:

— Είναι ο Ρήντον... ο Μάικ Ρήντον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

'Η 87η 'Ομάς είχε 16 άστυνομικούς επιθεωρητές. Μα δε θ' άρκούσαν, ακόμα κι' αν ήταν έφτά φορές περισσότεροι. Γιατί η δικαιοδοσία της απλωνόταν σε μια μεγάλη περιοχή όπου κατοικούσαν 90 χιλιάδες ψυχές.

'Ο Ντέβιντ Φόστερ ήταν ένας απ' αυτούς τούς επιθεωρητές. 'Ηταν νέγρος.

Είχε γεννηθεί κι' είχε μεγαλώσει σ' αυτή τη γειτονιά. Όταν ένηλικιώθηκε, υπέβαλε υποψηφιότητα για άστυφύλακας, πέτυχε στο διαγωνισμό και κατατάχτηκε στο σώμα. Είχε έλλωστε όλα τα απαιτούμενα προσόντα: άνάστημα 1.82, γεροδεμένο κορμί, οξύτατη όρασι, «θηλυκό» μυαλό και λευκό ποινικό μητρώο.

'Ο πρώτος μισθός του ήταν τότε 3.725 δολάρια τόν χρόνο. 'Ο Φόστερ τά κέρδιζε με την αξία του. Εχε τέτοιο ζήλο στη δουλειά του, ώστε μετά 5 χρόνια είχε γίνει επιθεωρητής τρίτης τάξεως. Τώρα ο μισθός του είχε άνεθι σε 5.290 δολάρια τόν χρόνο, κι' εξακολουθούσε να δικαιολογεί την έκτίμησι που τού είχαν οι ανώτεροί του.

Στις 24 'Ιουνίου, τη 1 μετά τα μεσάνυχτα — την ώρα ακρι-

βώς που ο Μάικ Ρήντον έκανε το αίμα του πάνω σ' ένα πεζοδρόμιο — ο Ντέβιντ Φόστερ ήταν άπασχολημένος με την άνακρίσι του ανθρώπου που είχαν συλλάβει ο Μπούς κι' αυτός, μετά τόν καυγά τού μπάρ.

'Η άνακρίσι γινότανε στον τρίτον όροφο τού άστυνομικού καταστήματος. Στο δεύτερο, δεξιά απ' την αίθουσα άναμονής, υπήρχε μια πινακίδα που έγραφε «Γραφείον επιθεωρητών» κι' ένα χέρι που έδειχνε προς τη στενή και

γυριστή μετάλλινη σκάλα. Άφου ανέβαινε κανείς τα τριάνταδο σκαλοπάτια της, ακολουθούσε, ένα διάδρομο στενό και κακοφωτισμένο. Στο βάθος του, βρισκόταν το γραφείο τών επιθεωρητών, με κάμποσα τραπέζια, άλλα τόσα τηλεφώνια, ένα πίνακα άνακοινώσεων με μερικές φωτογραφίες και σημειώματα κι' ένα ηλεκτρικό γλόμπο κρεμασμένο απ' το ταβάνι. Τα παράθυρα ήταν φραγμένα με δικτυωτό και βλέπανε προς τόν δρόμο. 'Η δεξιά μεριά τού δωματίου ήταν πιασμένη σχεδόν όλη από δυό τεράστια μεταλλίνα ντουλάπια.

Έκεί μέσα άνέκρινε ο Φόστερ τόν ύποπτο που είχε πιάσει στο μπάρ.

— Πώς λέγεσαι; τόν ρώτησε.

— Δεν ξέρω έγγλέζικα, άπάντησε εκείνος σε ισπανική γλώσσα.

'Ηταν μάλλον κοντός, αλλά γεροδεμένος, με σκούρο δέρμα και μαύρα ματία. Φορούσε ένα άσπρο πουκάμισο άνοιχτό στο στήθος, μ' άνασχηκμένα τα μαλλία στα μωώδη μπράτσα του.

'Ο Φόστερ βλαστήμησε άνάμεσα στα δόντια του. 'Ηταν άναγκασμένος να μεταχειριστή τα λίγα ισπανικά που ήξερε...

— Πώς σε λένε; ρώτησε.

— Τομάς Περίλλο.

— Πού μένεις;

— Όδός Μείσον, 334.

— 'Ηλικία;

'Ο Περίλλο άνασκήκωσε τούς ώμους του και δεν άπάντησε.

— Καλά, είπε ο Φόστερ. Πού είναι τώρα τόν μαχαίρι; Μπορείς να μου πής;

— Νομίζω όχι...

— Γιατί όχι; Εσύ δεν τόν είχες, πού να πάρη ο διάβολος;

— Δεν ξέρω...

— Άκου, αγόρι μου! Ξέρω καλά πως είχες ένα μαχαίρι. Τό βεβαιώνουμε μια ντουζίνα μάρτυρες... Τί έχεις να πής λοιπόν;

'Ο Περίλλο έμεινε άιμίλητος.

— Τόχεις ακόμα; έπέμεινε ο άστυνομικός.

— Όχι.

— Τί τόκανες, άφου χτύπησες εκείνο τόν φοουκάρ, στο μπάρ;

— Δεν ξέρω...

— Τίποτα δεν ξέρεις τού λόγου σου! Μα έννοια σου, θα σε παραδώσω εγώ σε δυό άστυφύλακες, πού ξέρουν να σε κάνουνε να μιλήσης!... Περίμενε λίγο έξω στο διάδρομο.

'Ο Περίλλο σηκώθηκε.

— Πού είναι η τουαλέτα; ρώτησε.

— Στο βάθος τού διαδρόμου, άριστερά. Ξεμπέρδεψε όμως γρήγορα!

'Ο Περίλλο βγήκε απ' το γραφείο, ενώ ο Φόστερ έκανε ένα μορφασμό άπογοητευσώς. Τό θύμα τού καυγά είχε φάει μιά-δυό μαχαίριες, αλλά χωρίς να πάθη σπουδαία πράγματα. Άλλοίμονο αν έκανε έτσι την ώρα του ο Φόστερ για κάθε καυγά που γινότανε στην περιφέρειά του!...

Πήρε μια γραφομηχανή κι' άρχισε να γράφει μια έκθεση για κάποια κλοπή που είχε γίνει πρό ημερών.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκαν ο Καρέλα κι' ο Μπούς. 'Ο πρώτος πήγε κατ' ευθείαν στο τηλεφώνιο, συμβουλευτήκε ένα καρνέ και πήρε ένα άριθμό.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ο Φόστερ.

— Πρόκειται για κείνη τη δολοφονία που μας είδοποίησανε...

Χρησιμοποίησε τόν Νέον AJAX...

Με τόν άφρό του καθαρίζει και γυαλίζει

Δυό φορές πιο εύκολα
Δυό φορές πιο γρήγορα
ΜΠΑΝΙΑ, ΚΟΥΖΙΝΕΣ, ΜΑΡΜΑΡΑ,
ΟΙΚΙΑΚΑ ΣΚΕΥΗ Κ.Λ.Π.
μέ'Ειτζαξ

ΑJAX

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΓΥΑΛΙΖΕΙ ΚΙ' ΟΛΑ Τ' ΑΡΩΜΑΤΙΖΕΙ
ΑJAX "Ο ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ"
ΑJAX PRO-ION COLGATE PALMOLIVE

GEN. ANT/PEIA "ΟΛΥΜΠΙΑ", ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΗΣ ΚΟΡΑΝ 1 ΤΗΛΕΦ 34.720 25.708
ΔΙΑΚΗΡΞΗ ΠΑΡΑΚΑΤΩΗΚΗ ΟΔΟΣ ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 ΚΕΤΟΑ ΠΕΡΕΜΑΖΟΓΛΑΤΙ ΤΗΛ 23.619

...Κάθε γυναίκα μπορεί να αποκτήσει τα ωραιότερα λαμπερά μάτια. Η Κρέμα Βλεφαρίδων "Sabrina" μεγαλώνει και δυναμώνει τις αδύνατες κοντές και σπασμένες βλεφαρίδες.

Τό Ρίμμελς "Sabrina" διατηρεί τις βλεφαρίδες γυρισμένες προς τα έξω καθ' όλην την διάρκεια της ημέρας. Τό μολύβι φρυδιών "Sabrina" συμπληρώνει την γοητεία της γυναικείας ομορφιάς σας.

Μάτια λαμπερά σαν αστέρια με

ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΣΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Τό νεοπλαστικό Βερνίκι όνυχων MIRACLE, που δεν σπάει τα νύχια, δεν πνίγει την ανάπτυξη τους και του οποίου η στιλπνότητα και η αντοχή είναι καταπληκτικές, έκυκλοφόρησε εις την ελληνικήν αγοράν διά πρώτην φοράν. Laboratoires MIRACLE S.C. Όλα τα μοντέρνα καλλυντικά, ειδικά προσημοσμένα στο κλίμα της Ελλάδος. Ζητάτε δείγματα δωρεάν.

Αυτή είναι η γησά

Κρεατόδομη "φεντέλε"

MENTIOYM Έλένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΔΙΔΑΚΤΕΛΕΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ) Διεύθυνση: 9-1 π.μ. και 5-7 π.μ. εδός Μεταδότη 25, 1ος όροφος (στάθ. στις Μουσείον), Τηλ. 910-975.

λάβει αυτός την υπόθεσι.

— Φόρσα μου παίζεις τώρα; Είπε δύσπιστα ο Φόστερ. Μά, όταν κύτταζε το Μπούς, κατάλαβε απ' την έκφρασή του πως ο Καρέλα του είχε πη την αλήθεια...

Ο άστυνόμες Μπύρν ήταν ο διοικητής της 87ης Ομάδος. Είχε μικρό κεφάλι και μάτια μικροσκοπικά, γαλανά και διαπεραστικά.

Δεν εύρισκε ποτέ ησυχία, στην περιφέρειά του. Μά του άρεσε αυτό. «Κάτι τέτοιους βρωμογενοίτες έχουν την περισσότερη ανάγκη από άστυνομικούς» συνήθιζε να λέει. Κι' υπερφανεότανε γιατί άνηκε σε μία ομάδα που κέρδιζε αξία το μισό της. Είχε στίς διαταγές του δεκαέξι άντρες. Μά τώρα είχε χάσει τον ένα: το Μάικ Ρήντον.

Οι δέκα απ' τους άντρες του ήταν συγκεντρωμένοι γύρω του, στο γραφείο. Οι άλλοι πέντε έκαναν τη βάρδια τους σε τομείς που δε μπορούσαν να μείνουν καθόλου δίχως άστυφύλακα. Το γραφείο είχε τη συνήθισμένη του όψη. Κάθονταν όλοι στίς καρέκλες ή στίς γωνίες των τραπέζιων. Κανείς τους όμως δεν έλεγε τα συνηθισμένα άστυ. Τους είχε μπουδιάσει η δολοφονία του συναδέλφου τους.

Ο ύπαστυνόμες Λύντς στεκότανε δίπλα στο Μπύρν, που γέμιζε την πίπα του δίχως να κινεί τη γύρω του.

Ο Καρέλα τον παρακολουθούσε με προσοχή. Τον θαύμαζε και τον σεβότανε — μολοντί πολλοί απ' τους άλλους τον είχαν βαφτίσει «γερο - γκρινιάρη». Εύρισκε πως είχε καλή καρδιά, έξυπνάδα και πολύ ταλέντο στη δουλειά του.

Τον πρόσεχε λοιπόν τώρα, μ' όλο που δεν είχε άρchiσει ακόμη να μιλάει.

Ο Μπύρν άναψε την πίπα του μ' ένα σπύρτο. Δε φαινόταν βιαστικός. Θάλεγε κανείς πως ήταν ένας καλοφαγάς, που έτοιμαζότανε ν' απολαύσει ένα ποτήρι εκλεκτό κρασί έπειτα από ένα πλούσιο γεύμα. Μά, στην πραγματικότητα, το μυαλό του λειτουργούσε άσταμάτητα. Κι' ένοιωθε όλες τις ίνες του κορμιού του να τρέμουν από μανία, γιατί είχε χάσει ένα απ' τους καλύτερους άντρες του.

— Έννοώ να μου βρήτε το κάθαρμα που έκανε αυτή τη δολοφονία! Είπε έξαφνα.

Φύσηξε προς το ταβάνι ένα σύννεφο καπνού και πρόσθεσε ύστερα:

— Θα ξέρετε, βέβαια, πως οι άστυνομικοί δε συγχωρούνε ποτέ το φόνο ενός συναδέλφου τους... Μά δεν τ'ό κάνουν από έκδίκησι, όπως γράφουνε συνήθως οι έφημερίδες, ούτε γιατί πρέπει να παλεψουνε για να επιζήσουνε, όπως τ' αγρίμια της ζούγκλας.

— Δε μπορούν ν' άνεχτούνε το

φόνο ενός άστυνομικού, γιατί η άστυνομία αντιπροσωπεύει την Τάξι και το Νόμο. Δίχως αυτή, οι δρόμοι θα είχαν γεμίσει από άγρια θηρία... Πρέπει λοιπόν να μου βρήτε το δολοφόνο του Ρήντον, όχι γιατί το θύμα του άνηκε στην ομάδα μας, αλλά γιατί ήταν άριστος άστυνομικός! Όέλω να μου τον βρήτε, ακόμη γιατί ο Ρήντον ήταν ένας εξαιρετος άνθρωπος!

— Βγάλτε τα πέρα όπως θέλετε. Ξέρετε τη δουλειά σας... Να με κρατάτε συνεχώς ένημερο για ό,τι θα ανακαλύπτετε. Και να βρήτε όποιοδήποτε το φονιά! Τίποτ' άλλο...

Ο άστυνόμες πέρασε στο γραφείο του, μαζί με το Λύντς. Μερικοί απ' τους επιθεωρητές άρχισαν να συμβουλευότανε τα άρχεια, για να βρουνε ποιοι γνωστοί εγκληματίες χρησιμοποιούσαν πιστόλι τών 45. Άλλοι πάλι ψάχνανε τους όνομαστικούς καταλόγους των κατοικιών της περιφέρειας τους. Άναζητούσαν κάποιον που να είχε μια όποιαδήποτε δολοφονία με το Μάικ Ρήντον, είτε την τελευταία καιρό είτε παλαιότερα.

Τέλος, άλλοι καταρτίζανε απ' τα άρχεια ένα κατάλογο των ανθρώπων που είχε στείλει στη φυλάκι ή ομάδα τους, και ιδιαίτερα ο Μάικ Ρήντον.

Ο Φόστερ βγήκε στο διάδρομο και βρήκε το Νοτιοαμερικανό που είχε ανακρίνει πριν από λίγο. Του είπε να γυρίσει στο σπίτι του προσωρινά, ώσπου να τον ξανακαλέσουνε.

Ο Καρέλα, ο Μπούς και μερικοί άλλοι ξεκίνησαν για μια έρευνα στους κύκλους των κακοποιών. — Δεν τ'ό χωνεύω άδρες άδρες τ' άφεντικό! γκρινιάρη ο Μπούς. Παριστάνει το Ναπολέοντα.

Είπαι καλός όμως, άπάντησε ο Καρέλα. Φτάνει μόνο να τον καταλάβεις...

— Θα σου πω κάτι... Άπό τότε που με βάλανε σ' αυτή την ομάδα, έπαθα έλκος του στομάχου. Ένώ πριν ήμουν μία χαρά... Πώς το ξηγείς αυτό;

Ο Καρέλα θα μπορούσε ν' άναφέρει ένα σωρό πιθανές αιτίες του έλκους του Μπούς, άσχετες τελείως με την ύπηρεσία τους. Μά δεν είχε καμμία όρεξι ν' άνοιξη τέτοια συζητήσι, κι' έτσι προτίμησε να σωπάσει.

Ο άλλος κούνησε το κεφάλι του κακόκεφα.

— Πρέπει να τηλεφωνήσω στη γυναίκα μου, δήλωσε.

— Τέτοια ώρα; Στίς 2 τη νύχτα; φώναξε έκπληκτος ο Καρέλα.

— Γιατί; Μήπως σε στενοχωρεί αυτό; Είπε ο άλλος μ' επιθετικό ύφος.

— Εμένα; Καθόλου! Τηλεφώνησε της, άφου σου κάνει κέφι. — Όέλω να μάθω τί κάνει, διαιολογήθηκε ο Μπούς. Και να της πω μια καλημέρα.

— Ναί, καταλαβαίνω... — Μ' αυτή την υπόθεσι που

φορτωθήκαμε, δε θα μπορούμε τσως να πάρουμε άνάσα για πολλές ήμέρες.

— Έχεις δίκιο...

— Να γιατί θέλω να της τηλεφωνήσω, να της το πω...

Ο Καρέλα έχασε πιά την ύπομονή του.

— Τηλεφώνησε της λοιπόν, διάβλε, και μη με σκοτίζεις άλλο! φώναξε.

Σταμάτησαν έξω από ένα μπάρ, άνοιχτο ακόμα. Ο Μπούς μπήκε για να κάνει το τηλεφώνημα. Ο Καρέλα περίμενε απ' έξω, με την πλάτη γυρισμένη προς την πόρτα...

— Όλο τη γυναίκα του έχει στο νου του, αυτός ο Μπούς! σκεπτότανε.

— Έρριξε μια ματιά πάνω απ' τον άμο του. Ο Μπούς είχε μπη στον τηλεφωνικό θάλαμο και μιλούσε γρήγορα και ζωηρά. Ο μπάρμαν συμβουλευότανε μ' ένδιαφέρον τα προγνωστικά για τις κούρες της άλλης ήμέρας. Ένας νέος καθόταν σ' ένα τραπέζι του άδειαζε σιγά-σιγά το ποτήρι του.

Σε λίγα λεπτά άνοιξε η πόρτα του τηλεφωνικού θάλαμου και βγήκε ο Μπούς, σκουπίζοντας το ιδρωμένο μέτωπό του. Χαίρεται μ' ένα νόημα το μπάρμαν και πήγε ύστερα να βρη τον Καρέλα.

— Ούψ! Έσκασα απ' τη ζέστη εκεί μέσα! του είπε.

— Λοιπόν; Πάνε καλά όλα; ρώτησε εκείνος.

— Άσφαλώς, άπάντησε ο Μπούς κυττάζοντάς τον φιλόποπτα. Γιατί δε θα πηγαίνανε καλά;

— Ά, έτσι στην τύχη το είπα... Τί θα κάνουμε τώρα; Άπό πού θ' άρχίσουμε; Έχεις καμμία καλή ιδέα;

— Προβλέπω πως θα δυσκολευτούμε πολύ. Καθένας παλιάνθρωπος που είχε στο στομάχι το Μάικ, μπορεί να τον ξέκανε...

— Μά ίσως να ήταν και κάποιος που τον έπιασε ο Μάικ τη στιγμή που έκανε κανένα άλλο έγκλημα...

— Δεν άποκλείεται... Η πόλι είναι γεμάτη από ανθρώπους που έχθρεύονται την άστυνομία. Πώς να βρούμε, άνάμεσα σε τόσο κόσμο, το φονιά του Ρήντον;

— Μη σε πιάνη έτσι ή άπογοήτευσί απ' την άρχη! διαμαρτυρήθηκε ο Καρέλα.

— Νόξερρε πόσο έχω βαρεθθ τη δουλειά που κάνουμε!... μουρμούρισε ο Μπούς. Άδρες, μούρηται ή όρεξι να την παρατήσω και να γίνω σωφέρ ή γκαρσόνι σε ρεστωράν!

Ο Καρέλα άνασήκωσε τους ώμους του.

— Άς άρχίσουμε απ' τ'ό μπάρ, πρότεινε. Άν πρόκειται για έκδίκησι, είναι πιθανό να βρούμε εκεί κανένα στοιχείο... Άς δοκιμάσουμε!

— Στο κάτω-κάτω, θα πιούμε και καμμία κρύα μπύρα. Έχει στεγνώσει το λαρύγγι μου, τσες άδρες.

Τό μπάρ «Τριφύλλι» βρισκότανε στην Κούλντερ "Αβενιου. Έμενε άνοιχτό όλη τη νύχτα. Κι' ήταν στριμωγμένο άνάμεσα σ' ένα πλυντήριο κι' ένα ένεχυροδανειστήριο. Σύνταξαν σ' αυτό προπάντων 'Ιρλανδοί και μερικοί Πορτορικανοί.

Οι άστυνομικοί το επισκέπονταν συχνά, όχι για να βρξουν το λαρύγγι τους — έφόσον ο κανονισμός τους άπαγόρευε άστυπρά να πίνουνε τίς άρες της ύπηρεσίας — αλλά για να ρίξουν μια ματιά και να βεβαιωθούνε πως δεν προετοιμαζότανε καυγάς με μαχαίριές... Και πραγματικά, είχαν περιορίσει στο έλάχιστο αυτές τις συνέπειες του πιοτού και της κρήνης χαρτοπαίζιας.

— Μια μπύρα, Χάρρυ, παράγγειλε ο Μπούς στο μπάρμαν. Έκείνος σερβίρισε άμέσως τους δυό άστυνομικούς.

— Ηράτε για δουλειά, παιδιά; τούς ρώτησε.

— Είσαι πολύ περίεργος, τον άποτηρε ο Μπούς.

— Να με συγχωρήτε... Είχαμε καιρό να σάς δούμε...

— Γιατί το μαγαζί σου άρχίζει να γίνεται σοβαρό.

— Δεν υπάρχει σοβαρότερο σ' όλη τη γειτονία.

Ο Καρέλα ήπια τη μπύρα του και παρατήρησε ύστερα:

— Ησυχία βλέπω άπόψε... Ο Χάρρυ χαμογέλασε, δείχνοντας τα χρυσά δόντια του.

— Πάντα ήσυχος είν' εδώ, το ξέρετε καλά, άπάντησε.

— Καλή ήταν ή μπύρα σου, είπε ο Μπούς.

— Θέλετε άλλη μία; — Όχι, εύχαριστώ.

— Για πέστε μου λοιπόν, συμβαίνει τίποτα σοβαρό;

— Είσαι άνήσυχος, βλέπω. Κάτι θάχη γίνει εδώ στο μαγαζί σου...

— Μά πως σάς ήρθε τέτοια ιδέα; διαμαρτυρήθηκε ο μπάρμαν.

— Έπειδη παραξευέτηκα λίγο που σάς είδα, θα πη πως σάς φοβήθηκα;

— Για πές μου, μήπως είδες εδώ, τον τελευταίο καιρό, κανένα όπλισμένο με πιστόλι;

— Με πιστόλι; Τί είδους; — Έσ' τί είδους πιστόλι είδες;

— Μά όχι, δεν είδα κανένα...

Ο Χάρρυ έβαλε μια μπύρα και την ήπια μονορούφι.

— Τί πιστόλι; Ξαναρώτησε. Τών 32 ή τών 38;

— Όχι. Τών 45.

Ο μπάρμαν ζάρωσε τα φρύδια του, σαν να σκεπτότανε.

— Είναι καιρός, πολλές καιρόδες που είδα ένα τέτοιο πιστόλι... Είναι μια παλιά ιστορία, που δε μπορεί να σάς χρησιμώση... Μά τί συνέβη; Σκοτώσανε κανένα;

— Πότε είδες αυτό το πιστόλι; έπέμεινε ο Μπούς.

— Τό 50 ή τό 51, νομίζω. Τό είχε πάνω του ένας νέος, που είχε μόλις τότε άποστρατευθ. Ήρθε μια μέρα στο μαγαζί μου κι' έκανε τον καμπίο, ζητώντας καυγά. Μά ο Ντούλεν τον έβαλε στη θέσι του.

— Τον θυμόσατε το Ντούλεϊ; Ύπηρετούσε άλλοτε στην ομάδα σας. Έρχόταν εδ'ό ταχτικά και... Μένει ακόμα στη γειτονία; ρώτησε ο Μπούς.

— Ποιός; άπόρησε ο μπάρμαν. — Εκείνος ο νεαρός, με το πιστόλι τών 45.

Ο Χάρρυ ζάρωσε τα φρύδια του.

— Γιατί με ρωτάτε;... — Εγώ θα σου κάνω έρωτήσεις, κι' όχι εσύ! τον έκοψε ο Μπούς. Λοιπόν, μένει στη γειτονία;

— Νομίζω... Έτσι μου φαίνεται...

— Πού είναι το σπίτι του;

— Μά δεν έννοώ να βάλω κανένα σε μπελάδες! διαμαρτυρήθηκε ο Χάρρυ.

— Δεν πρόκειται να ένοχλήσω με κανένα δίχως λόγο... Έχει πάντοτε αυτό το πιστόλι ο νεαρός;

— Δεν ξέρω!

— Τί ακριβώς συνέβη εκείνο το βράδυ, που έπενεθε ο Ντούλεϊ;

— Δε συνέβη τίποτε άπολύτως! Ο νέος έκανε το «σκληρό άντρας», σαν όλους εκείνους που άπολούνται απ' το στρατό... Είχε βγάιει το πιστόλι του και τ'ό κουνούσε έπιδεικτικά. Μά δεν είχε σφαίρες μέσα!

— Είσαι βέβαιος;

— Έτσι μου φαίνεται...

— Μήπως τ'ό κατάσχεσε ο Ντούλεϊ;

Ο Χάρρυ σκούπισε το μέτωπό του κι' άπάντησε:

— Όχι. Ούτε και τ'ό είδε καθόλου...

— Μ' άφου μου είπες πως αυτός έβαλε στη θέσι του το νεαρό...

— Να τί έννοούσα: Κάποιος πελάτης είδε το Ντούλεϊ που περνούσε απ' έξω, κι' ό άλλοι φρόντισαν τότε να ήσυχάσουνε το μικρό και να τον πάρουνε μαζί τους.

— Πριν έρθη ο Ντούλεϊ;

— Ναί, πριν.

— Κι' ο νέος πήρε μαζί τ'ό πιστόλι του;

— Ναί... Μά, σάς τ'ό ξαναλέω, δε θέλω νάχω μπελάδες με τους πελάτες μου! Με καταλαβαίνετε;

— Βέβαια, βέβαια... Πού μένει αυτός ο νεαρός;

Ο Χάρρυ δεν άπάντησε.

— Πού μένει; Ξαναρώτησε ο Μπούς.

— Στην Κούλντερ "Αβενιου.

— Πού ακριβώς;

— Στη γωνία με τη Μείσον "Αβενιου. Μά, σάς τ'ό ξαναλέω...

— Τον άκουσε καθόλου να βρίζη τούς άστυνομικούς; ρώτησε ο Καρέλα.

— Όχι, καθόλου! Είναι πολύ καλό παιδί. Μά τάχε πih, έκείνο το βράδυ, και δεν ήξερε τί έκανε...

— Ξέρεις το Μάικ Ρήντον;

— Καί βέβαια.

— Τον ήξερε κι' αυτός ο νέος;

— Ά, πολλά μου ζητάτε! Πού να τ'ό ξέρω εγώ;...

— Πώς λέγεται;

— Μά ήταν μεθυσμένος εκείνο το βράδυ, σάς λέω... Κι' ύστερα, είναι παλιά ιστορία, απ' το 1950...

— Πώς λέγεται;

— Κλάρκ. Φράνκ Κλάρκ.

— Τί ιδέα έχεις εσύ, Στήβ;

ρώτησε ο Μπούς τ'ό συναδέλφό του.

Ο Καρέλα άνασήκωσε τους ώμους του.

— Πάμε να ρίξουμε μια ματιά, είπε. Δεν έχουμε να χάσουμε τίποτε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Σ' ένα παλιό σπίτι που νοικιάζει έπιπλωμένο δωμάτιο, υπάρχουν χυμένες ένα σωρό μυρωδιές — απ' την κουζίνα, το νεροχύτη, τον ανθρώπινο ιδρώτα, κι' άλλες ακόμα. Όλες μαζί άποτελούν μια «σύνθεσι», που σε πιάνει στο λαιμό μόλις περάσης την έξορτα, γιατί έχει ποτίσει το σπίτι από χρόνια, από γενεές δόλοκληρες.

Έχει εισχωρήσει στους τοίχους, στα πατώματα, παντού, στα κάγκελλα και στο μουσικό της σκάλας, στίς γωνίες, έχει συγκεντρωθ η γύρω απ' τις γυνές λάμπες που φωτίζουν τα κεφαλόσκαλα.

Βρίσκεται διαρκώς εκεί, και καί νύχτα. Δε μπορεί να τη διώξ η δραστή της νύχτας. Αυτή ή μυρωδιά, δυναμμένη απ' τη ζέστη, χτύπησε τη μύτη του Καρέλα, όταν μπήκε στο σπίτι. Έκανε μια γκριμάτσα, κι' ύστερα άναψε ένα σπύρτο κι' έρριξε μια ματιά στα ταχυδρομικά κουτιά.

— Νά τος... είπε. Τρίτο πάτωμα, πόρτα Β.

Έσδυσε το σπύρτο, κι' άνέβηκαν τη σκάλα μαζί με το Μπούς. Στο ισόγειο, πίσω απ' τα σκαλοπάτια, ήταν χωμένα τα δοχεία τών σκουπιδιών. Οι άναθυμιάσεις τους άνακατεύονταν με τίς άλλες μυρωδιές.

Τό σπίτι κοιμότανε, άλλ' οι μυρωδιές άγρυπνούσανε...

Στο δεύτερο πάτωμα, ένας άντρας — ή μια γυναίκα — ροχάλιζε ήχηρота.

Κάτω από κάθε πόρτα, υπήρχε ένα κυκλικό και κινητό παραθυράκι, για να βάζη μέσα το γάλα ο γαλατάς κάθε πρωί.

Πάνω σε μια πόρτα ήταν κρεμασμένη μια πινακίδα που έγραφε: «Έχομε την έμπιστοσύνη μας στο Θεό». Πίσω όμως απ' την πόρτα αυτήν, οι ένοικοι θα είχαν βάλει ασφαλώς άμπάρες και συρτες γι' ο Καρέλα...

Ο Καρέλα κι' ο Μπούς άνέβηκαν στο τρίτον όροφο. Η λάμπα του κεφαλόσκαλου ήταν καμμένη, κι' ο Μπούς άναψε ένα σπύρτο.

— Είν' εκεί, στην άκρη του διαδρόμου, είπε.

Χρειάζεται προσοχή, γιατί έχει πιστόλι! πρόσθεσε ο σύντροφός του.

Πλησίασανε στην πόρτα, στάθηκαν δεξιά κι' άριστερά τους και βγάλανε τα πιστόλια τους. Δεν πίστευε ο Καρέλα πως θα χρειαζότανε να τ'α μεταχειριστούν, αλλά δεν έκανε κακό να πάρουν τα μέτρα τους...

Χτύπησαν ύστερα την πόρτα, χωρίς να πάρουν άπάντησι.

— Θα κοιμάται, φαίνεται, παρατήρησε ο Μπούς.

— Ναί, τον ύπνο του δικαίου, είπε ειρωνικά ο Μπούς.

Και ξαναχτύπησε.

— Ποιός είναι; ρώτησε μια φωνή από μέσα.

— Άστυνομία! Άνοιχτε!

— Μία στιγμή...

— Δε θα μας χρειαζόη, μουρμούρισε ο Μπούς ξαναβάζοντας το όπλο του στη θέση.

Ο Καρέλα τον μιμήθηκε. Άκούσαν να τριξ η ένα σημεί μέσα στην κάμαρα.

— Τί τρέχει πάλι; ρώτησε μια γυναικεία φωνή.

Βήματα άντρικά πλησίασανε στην πόρτα. Κάποιος ξεκλείδωσε από μέσα κι' άνοιξε λίγο.

— Τί θέλετε; ρώτησε.

— Άστυνομία. Έχομε να σάς

Λίγες γυναίκες γνωρίζουν

την σημασία που έχει ή κατάλληλη προστασία της έπιδερμίδος τον χειμώνα. Τό κρύο και ο άνεμος ζηραίνουν το δέρμα και προκαλούν διαταραχές της κυκλοφορίας του αίματος στο πρόσωπο. Τότε ή έπιδερμής γίνεται τραχειά, ξερά, σκάει, γεμίζει λειχήνες συμπτώματα που ύποσθδουν και προετοιμάζουν τον σχηματισμό των ρυτίδων.

Γι' αυτό, τώρα που ο χειμώνας άπειλεί να κάνει κακό στην έπιδερμίδα σας ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΝ ΛΑΝΟΛΙΝΗ "ΜΕΛΠΑΝ", χάρσι στο συγγενές προς τ'ό δέρμα extrait purifié de la lanoline που περιέχει, είναι ή μόνη κρέμα που εισχωρεί ως τα βαθύτατα στρώματα της έπιδερμίδος, την τρέπει, την διατηρεί άπαλή και την άνανεώνει συνεχώς.

ΜΕΛΠΑΝ Ο ΦΥΛΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

ΚΟΜΜΩΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

(Έντεκρινμένη υπό του Κράτους)

Όδός Νίκης 39, Πλατεία Συντάγματος Διευθυντής Κων)νος Άνδριακόπουλος τώως Πρόεδρος Συλλόγου Κομμωτών Καταστηματαρχών Άθηνών.

κάνουμε μερικές ερωτήσεις.

—Τέτοια ώρα, μέσ' στη νύχτα; Δε μπορούσατε να περιμένετε;

—Όχι, δυστυχώς.
—Τί συμβαίνει; Μπήκε κανείς κλέφτης στο σπίτι;

—Όχι. Θέλω να σας ρωτήσωμε κάτι. Λέγεστε Φράνκ Κλάρκ;

—Ναί... Νά δω όμως πρώτα το σήμα σας.

—Ο Καρέλα έβγαλε απ' την τσέπη του το πέτινο πορτοφόλι, πάνω στο οποίο είχε καρφωμένο το αστυνομικό σήμα του και το το δείξε.

—Ποιός είναι; ρώτησε η γυναίκα.

—Αστυνομία, της εξήγησε ο Κλάρκ.

—Απομακρύνθηκε απ' την πόρτα κι' άναψε το φώς μέσα στο δωμάτιο. Όταν ξαναγύρισε, ο Καρέλα παρούσιασε πάλι το σήμα του.

—Καλά, καλά, είπε εκείνος. Τί θέλετε;

—Έχετε στην κατοχή σας ένα πιστόλι των 45, Κλάρκ;

—Τί;

—Ένα πιστόλι των 45.

—Έλα, Χριστέ μου! Γι' αυτό ήρθατε και με ξυπνήσατε, μέσα στη νύχτα; Καλό κι' αυτό!... Έγω ξυπνώ νωρίς το πρωί κι' έχω ανάγκη να κοιμηθώ!

—Έχετε αυτό το πιστόλι, ή όχι;

—Ποιός σας είπε πως το έχω;

—Αυτό δεν είναι δική σας δουλειά. Λοιπόν;

—Μά γιατί ενδιαφέρεστε;... Έγω δεν κουνήθηκα από δω, όλη τη νύχτα.

—Έχετε μάρτυρες που να το βεβαιώνουν;

—Ο Κλάρκ χαμήλωσε τη φωνή του κι' απάντησε:

—Ναί, έχω κάποιον εδώ... Καταλαβαίνετε! Δε μάς αφήνετε ήσυχους τώρα;

—Δε μάς είπατε για το πιστόλι...

—Ναί, έχω ένα.

—Τών 45;

—Ναί, των 45.

—Θα θέλαμε να του ρίξουμε μία ματιά.

—Γιατί; Έχω άδεια όπλοφορίας.

—Όπωςδήποτε, θέλω να το δούμε.

—Μά τί είν' όλη αυτή η ιστορία; Σας λέω πως έχω άδεια όπλοφορίας. Δεν έχω κάνει τίποτα κακό. Τί με θέλετε;

—Σας είπαμε: Θέλω να δούμε το πιστόλι σας. Πηγαίνετε να το φέρετε.

—Έχετε ένταλμα έρευνας; ρώτησε ο Κλάρκ.

—Άφισε τα πολλά λόγια και φέρε το πιστόλι!

—Δεν έχετε το δικαίωμα να μπήτε στο σπίτι μου δίχως ένταλμα. Ούτε και μπορείτε να με υποχρεώσετε να σας δείξω το πιστόλι, όταν δε θέλω.

—Πόσων χρόνων είναι ή κοπέλλα που έχετε μαζί σου; ρώτησε ο Μπούς.

—Πώς;

—Ακουσες τί σε ρώτησα. Λέγε γρήγορα!

—Τώρα πατήσατε στην πίττα! Είναι 21 χρόνων, έφηβη. Κι' ύστερα, είμαστε αρραβωνιασμένοι...

—Έ, βουλώστε το! ακούστηκε μία φωνή στο διάδρομο. "Αν έχετε όρεξη για φλυαρία, να βγείτε στο δρόμο. Όχι να ξυπνάτε τον κόσμο!"

—Θα μάς αφήσει να μπούμε, Κλάρκ; ρώτησε μαλακά ο Καρέλα. Βλέπεις, διαμαρτυρούνται οι γείτονες.

—Δεν είμαι υποχρεωμένος να

σας αφήσω να περάσετε. Φέρτε μου ένα ένταλμα.

—Το ξέρω πως δεν είσαι υποχρεωμένος, Κλάρκ... Σκότωσαν δ-

μως άποψε ένα αστυνομικό μ' ένα πιστόλι των 45. "Αν ήμουν λοιπόν στη θέση σου, δε θάκανα το δύσκολο..." Έλα, άνοιξε την πόρ-

τα σου, αν θέλεις να μάς αποδεί-

ξεις πως έχεις ήσυχη τη συνείδησή σου... Τί γνώμη έχεις τώρα, Κλάρκ;

—"Εναν αστυνομικό; Θεέ μου! Γιατί δε μου το λέγατε άμέσως;... Περιμένετε μία στιγμή, σας παρακαλώ... μία στιγμή μονάχα!"

—Απαμακρύνθηκε απ' την πόρτα. Ο Καρέλα τον άκουσε να μουρμουρίζει κάτι στη φιλενάδα του κι' εκείνη να του απαντά με την ίδια σιγανή φωνή. "Υστερα ξαναγύρισε κι' άφαιρεσε την αλυσίδα ασφάλειας απ' την πόρτα.

—Περάστε μέσα, είπε.

—Ένα σωρό βρώμικα πιάτα ήταν μαζεμένα πάνω στο νεροχύτη της μικροσκοπικής κουζίνας, που βρισκότανε δίπλα στην κρεβατοκάμαρα.

—Η κοπέλλα είχε σταθεί στο κατώφλι της μεσόπορτας. Ήταν ξανθή, μάλλον κοντή και στρουμπουλή, τυλιγμένη με μία ρομπά, άμακιγιάριστη. Μισόκλεινε τα μάτια της, προσημένα απ' τον ύπνο, και κυττάζε τον Καρέλα και το Μπούς που μπαινανε στο δωμάτιο.

—Ο Κλάρκ ήταν κοντός, με χοντρά μαύρα φρύδια, μάτια καστανά, μακριά μύτη σποσμένη στη μέση, παχιά χείλια και πεταχτό πηγούνι. Φορούσε μόνο ένα παντελόνι τυτζίμας και στεκόταν, έτσι μισόγυμνος και ξυπόλητος, στη μέση της φωτισμένης κουζίνας.

—Για να δούμε αυτό το πιστόλι, του είπε ο Μπούς.

—Έχω άδεια όπλοφορίας, σας είπα... Μπορώ να καπνίσω ένα τσιγάρο;

—Ελεύθερα! Στο σπίτι σας είσατε.

—Γκλέντυ, είπε ο Κλάρκ, έχω ένα πακέτο τσιγάρα πάνω στο κομμό. Φέρε και σπρίττα, σε παρακαλώ.

—Η κοπέλλα χάθηκε στο σκοτάδι της κρεβατοκάμαρας.

—Ασχημη ώρα διαλέξατε... Προσπάθησε ύστερα να χαμογελάσει. Είδε όμως πως ο Καρέλα κι' ο Μπούς δεν είχαν καθόλου κέφι, και το χαμόγελό του σβύστηκε άμέσως.

—Η Γκλέντυ έφερε τα τσιγάρα, πήρε ένα για τον εαυτό της κι' έδωσε το πακέτο στον Κλάρκ. Εκείνος άναψε το δικό του τσιγάρο και της έδωσε τα σπρίττα.

—Η άδεια όπλοφορίας σου είναι για το σπίτι ή για έξω; ρώτησε ο Καρέλα.

—Έχω δικαίωμα να κρατάω πιστόλι πάνω μου, απάντησε ο Κλάρκ.

—Πώς σου το επιτρέψανε;

—Είχα δηλώσει το πιστόλι μου, όταν απολυθήκα απ' το στρατό. Ήταν ένα δώρο του λοχαγού μου.

—Εξακολούθησε.

—Πήρα λοιπόν την άδεια όπλοφορίας, όταν αποστρατεύτηκα. Δεν είμαι εν τάξει;

—Θα δούμε. Λέγε παρακάτω...

—Είχα βρή τότε δουλειά σ' ένα κοσμηματοπωλείο. Πήγαινα στους πελάτες τα κοσμήματα που παραγγέλλανε. Έπρεπε ναμαι όπλισμένος. Γι' αυτό μου δώσανε την άδεια.

—Πότε;

—Πριν από δυό μήνες περίπου.

—Σε ποιο κοσμηματοπωλείο δουλεύεις;

—Δε δουλεύω, τώρα πιά εκεί. Άλλαξα αφεντικό.

—Καλά. Φέρε μας το πιστόλι και την άδεια σου.

—Ο Κλάρκ πλησίασε στο νεροχύτη, έσβυσε το τσιγάρο του στη βρύση και το πέταξε ανάμεσα στα πιάτα. "Υστερα πέρασε στην κρεβατοκάμαρα.

Τνώνη

Ου θέλει το σπίτι...

ΚΡΕΒΒΑΤΟ-ΚΑΜΑΡΕΣ
ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΣ
ΣΑΛΟΝΙΑ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΚΟΥΖΙΝΕΣ
ΔΙΣΚΟΙ
ΗΛ. ΨΥΓΕΙΑ
ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ
ΣΟΜΠΕΣ

Με μεγάλες εδκόλιες πληρωμής

...στο

ΣΠΙΤΙ

Πανεπιστημίου 53

Κολώνιες·Αρώματα

ΧΥΜΑ

Τί μπορεί να συνοδεύσει την όμορφιά σας; Ένα λουλούδι! Και τί δα προσθέσει στη γοητεία σας; Λίγο άρωμα, λίγη κολώνια... Προμηθευθείτε κολώνιες και άρώματα χύμα, από γνήσια εύρωπαϊκά έσάνς άνδρων.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΩΝΙΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ & ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΝΑΡΙ 20 • ΚΟΛΩΝΑΚΙ

—"Ωρα που διαλέξατε να ένοχλήτε τον κόσμο! είπε κακόμενα η Γκλέντυ.

—Μας συγχωρήτε, δεσποινίς, δικαιολογήθηκε ο Καρέλα. Δεν είχαμε σκοπό να ταράξουμε τα ήσυχά σας όνειρα...

—Η κοπέλλα ξάρωσε τα φρύδια της.

—Κι' όμως τα ταράξατε, είπε.

Και φύσησε μπροστά της ένα σύννεφο καπνού, μ' ένα περιφρονητικό μορφασμό, όπως είχε δη να κάνουν στα φίλμ οι «μοιραίες» του Χόλλυγουντ.

—Ο Κλάρκ ξαναγύρισε στην κουζίνα, με το πιστόλι στο χέρι. Ο Μπούς άγγιξε, με μία έντονη κίνηση, τη θήκη του ρεβόλβερ που κρεμότανε στο δεξιό γοφό του...

—Αφίστε το πάνω στο τραπέζι, διάταξε ο Καρέλα.

—Ο Κλάρκ υπάκουσε.

—Είναι γεμάτο; ρώτησε ο αστυνομικός.

—Πιστεύω.

—Δεν είσατε βέβαιο;

—Δεν τόχω κυττάξει καθόλου, από τότε που άλλαξα δουλειά.

—Ο Καρέλα τύλιξε τα δαχτυλά του μ' ένα μαντήλι και πήρε το πιστόλι. Έβγαλε το γεμιστήρα.

—Ναί, είναι γεμάτο, είπε.

—Εσκυψε λίγο και μύρισε την κάννη.

—Μην κουράζεστε άδικα, του σύστησε ο Κλάρκ. Δεν τόχω μεταχειριστή καθόλου, από τότε που έφυγα απ' το στρατό.

—Κι' όμως λίγο έλειψε να το μεταχειριστήτε κάποτε... Εκείνο το βράδυ, στο «Τριφύλλι»!

—Α, αυτό είναι; φώναξε ο Κλάρκ. Γι' αυτό ήρθατε; Μά ήμουνα μεθυμένος, εκείνο το βράδυ, κι' έκανα ανοησίες...

—Ο Καρέλα ξανάβαλε στη θέση του το γεμιστήρα.

—Πού είναι ή άδεια όπλοφορίας σας, Κλάρκ; ρώτησε.

—Εψαξα, αλλά δεν τη βρήκα.

—Είσατε βέβαιοι πως έχετε άδεια;

—Βεβαίωτατος! Δε θυμάμαι πού την έχω κρύψει.

—Για ψάξετε καλύτερα.

—Μά εψαξα, σας λέω. Δεν τη βρίσκω... Σας όρκίζομαι πως έχω! Μπορείτε να το εξελέγξετε. Γιατί θα σας έλεγα ψέμματα;... Ποιός είναι ο αστυνομικός που σκοτώθηκε;

—Ψάξετε πάλι για την άδεια, επέμεινε ο Καρέλα.

—Αφού σας λέω πως δεν τη βρίσκω... Γιατί δε με πιστεύετε; Κάπου θα την έχω...

—Την είχατε, αλλά την έχασες τώρα...

—Τί θέλετε να πείτε;

—Όταν σου τη ζητά ήνας αστυνομικός, πρέπει να την παρουσιάσεις. Άλλοιώς τη χάνεις.

—Θεέ μου, δεν ξέρω πού την έχω κρύψει!... Μά γιατί τα βάλατε μαζί μου; Δεν έκανα τίποτε κακό! Δεν κουνήθηκα καθόλου από βώ, όλη τη νύχτα. Ρωτήστε και τη Γκλέντυ...

—Άλληθα δε λέω, Γκλέντυ;

—Ναί, ήταν διαρκώς εδώ, μαζί μου, βεβαίως ή κοπέλα.

—Θα πάρουμε το πιστόλι και θα σας άφίσουμε μία άποδείξι παραλαβής, είπε ο Καρέλα.

—Έχω χρόνια να το μεταχειριστώ. Θα το δήτε... Μπορείτε να εξετάσετε στα βιβλία σας και για την άδεια που σας είπα. Θα δήτε πως έχω...

—Καλά, καλά. Θα σε είδοποιήσουμε, όταν σε χρειαστούμε. Δεν πιστεύω να είχατε σκοπό να φύγεις απ' αυτή την πόλη...

—Όχι. Πού να πάω;...

—Στο κοσμάτι, πρότεινε ή Γκλέντυ. Αυτό είναι το καλύτερο. μου φαίνεται!

ΚεΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

"Όταν ανέλαβε υπηρεσία, στις 4 τ' απόγεμα της 24ης Ιουλίου, ο Στήβ Καρέλα βρήκε πάνω στο γραφείο του την άδεια όπλοφορίας του Κλάρκ. Είχε έργαστή ως τις 8 το πρωί, είχε κοιμηθ ήξη ώρες μονάχα κι' είχε ξαναγύρισει ύστερα στο γραφείο του.

Η ζήτη ήταν πνιγηρή. Κι' ο Καρέλα δε μπορούσε να την άνεχτή, από μικρό παιδί ακόμα. Τού φαινότανε πως σταματούσε το μυαλό του, όταν ανέβαινε πολύ ή θερμοκρασία.

Ξεκινούσσε το κολλάρο του, μόλις μπήκε στο γραφείο των έπιθεωρητών. Κάθισε μπροστά στο τραπέζι του, άνασκήωσε τα μανίκια του και πήρε την άδεια.

Της έριξε μία γρήγορη ματιά: Ήταν άπολύτως εν τάξει. Είχε χορηγηθ στο Ντέβις Κλάρκ, έπειδη έργαζότανε στο κοσμηματοπωλείο.

Είχε άδεια λοιπόν ο Κλάρκ να κρατά ή πιστόλι. Αυτό δε σήμαινε ώστόσο πως το είχε μεταχειριστή για να σκοτώσει ένα αστυνομικό, το Μάικ Ρήντον.

Ο Καρέλα έσπρωξε την άδεια στην άκρη του γραφείου του, κύταξε το ρολόι του κι' ύστερα σηκωσε μηχανικά το άκουστικό του τηλεφώνου. Πήρε τον άριθμό του σπιτιού του Μπούς και περίμενε, με τ' άκουστικό στ' αύτι του.

Το κοδουδόνι χτύπησε έξη φορές. "Έπειτα ρώτησε μία γυναίκα φωνή:

—Άλλο! Ποιός είναι;

—Εγώ, Άλιν. Ο Στήβ Καρέλα.

—Α, καλημέρα, Στήβ.

—Σας ξυπνήσα;

—Ναί.

—Ο Χάινκ δεν ήρθε ακόμα στο γραφείο. Είναι καλά;

—Δεν έχει πολλή ώρα πού έφυγε, απάντησε ή Άλιν.

Η φωνή της ήταν τώρα λιγώτερο νυσταγμένη.

Η Άλιν ήταν άληθινή γυναίκα αστυνομικού. Τα κανόνιζε ώστε να κοιμάται τις ίδιες ώρες με τον άντρα της, ρυθμίζοντας τη δουλειά της όμοια με τη δική του. Ο Καρέλα την είχε πάρει στο τηλεφώνω πολλές φορές, πρωί ή απόγεμα, και σάστιζε πάντα με την ικανότητά της να ξυπνά σιγά σιγά.

Όταν ξεκρέμαγε το άκουστικό, δε μπορούσε να μιλήσει απ' τη νύστα. "Όσο προχωρούσε όμως ή συνομιλία, ξανάβρισκε τη συνηθισμένη φωνή της, ζεστή κι' έλκυστική.

Ο Καρέλα την είχε δη μία φορά μονάχα, τη βραδυά που έφαγε μαζί μ' αυτήν και το Χάινκ Μπούς, στο σπίτι τους. Είχε θαυμάσει τα ξανθά της μαλλιά, το υπέροχο σώμα της και τα κατάμαυρα μάτια της.

Χάρις στις εκμυστηρεύσεις του φίλου του, ήξερε ακόμη πως ή Άλιν φορούσε στον ύπνο της μαύρα και διαφανή νυχτικά. Η λεπτομέρεια αυτή τον σκανδαλίζει, κάθε φορά που τη σήκωνε απ' το κρεβάτι της μ' ένα τηλεφώνημά του και τη φανταζόταν έτσι προκλητική, όπως του την είχε περιγράψει ο Χάινκ.

Συντόμευε λοιπόν πάντα τις τηλεφωνικές συνδιαλέξεις του, νοιώθοντας κάποιες τύψεις για τα ένοχα αυτά σκιρτήματα της φαντασίας του...

Σήμερα το πρωί όμως, ή Άλιν είχε διαθέσι για φλυαρία.

—Αν κατάλαβα καλά, είπε, ξεκάνανε κάποιον απ' τους συναδέλφους σας;

Ο Καρέλα χαμογέλασε — μολονότι το θέμα δεν είχε τίποτα το διασκεδαστικό. Μά του άρεσε ο τσακινιένος τόνος της Άλιν...

—Πραγματικά, απάντησε.

—Λυπάμαι πολύ, είπε ή νέα γυναίκα αλλάζοντας τόνο. Σας παρακαλώ να προσέχετε, έσεις κι' ο Χάινκ. Άν τριγυρίσει στους δρόμους κάποιος φονιάς...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ

Η ΛΕΥΚΟΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ

Τό ΣΕΡΦ σας δίδει και τα ΔΥΟ!

Surf

Surf clean... really clean

X SUR 24/10-2341

Ο εμειωμένης έρχεται...

70Ν

— Έμένα, ως πούμε; Κούνησε καταρατικά το κεφάλι της.

— Τό σκέφτηκα απ' την αρχή, πρόσθεσε. Όχι μόνο μπορείς να αντικαταστήσεις τον Τόμας, αλλά είσαι και πολύ ανώτερος απ' αυτόν... Η πρότασή μου είναι πια ενδιαφέρουσα απ' όσο πιστεύεις. Αν γίνουμε συν-παίχτιροι έμεις οι δυο, θα συνεννοηθούμε μια χαρά.

Δυσκολεύομαι να πιστέψω πως μπορείς πραγματικά να φανταστείς ότι θα με τραβούσε έτσι στο παιχνίδι της... Γέλασε κι' απάντησε:

— Να γίνουμε συν-παίχτιροι; Μά είσαι σ'α καλά σου, κυμένη μου; Δε βλέπεις λοιπόν πως έχεις φοβηθεί και σύ, πως έχεις χρεωκοπήσει;... Κι' αν ακόμα είχα τόσο ελαστική συνείδηση ώστε να δεχτώ να ανακατευτώ σε τέτοιες βρωμοδουλειές, δε θα μπλεκόμουν ποτέ με ανθρώπους που κοντεύουν να βουλιάζουν... Έκανε λάθος στη διέξοδο; Κράτησε καλύτερα το Ζίνο σου. Ταιριάζετε σεις οι δυο! Η φωνή της έγινε πιο χαϊδευτική.

— Δεν πρόκειται μόνο για ένα συνεταιρισμό επαγγελματικής φύσεως, είπε σταυράνοντάς τα πόδια της. Αποτέλω κι' εγώ μέλος του κεφαλαίου... Μηπως σε κάνει αυτό ν' αλλάξεις γνώμη;

Και μισάνοιξε τα χείλη της, με μια βουβή υπόσχεση.

— Όχι, έχασα πολύ, απάντησε. Δεν είναι μακριά το τέλος σου, Πάτ. Έχεις πάρει οριστικά τον καθήκον. Δεν έχω διάθεση να συμμεριτώ κι' εγώ την τύχη σου.

— Μά δε μπορείς να κάνεις άλλο; Είπα, μου είπε μ' ένα ειρωνικό γέλιο. Είναι βλακεία, Μπίλ, να μη δέχεσαι ένα συνδυασμό που θα σε κάνει πλούσιο και θα σου δώσει συγχρόνως την ικανοποίησή να ξεκάνεις τον Τόμας! Θάπρεπε να καταλάβεις δε πως, με τόσα που ξέρεις πια, δεν είναι δυνατόν να σ' αφήσω έξω απ' την καινούργια μας οργάνωση.

— Μ' άλλα λόγια, αν δεν έρθω μαζί σου, με περιμένει η ίδια τύχη του Σμίλι και του Σάνσον;

— Δυστυχώς, ναι. Βλέπεις, είσαι ικανός να διαλύσεις μια δουλειά που έχει στοιχίσει τόσο χρόνο και κόπο... Για σένα δεν έχει ίσως αξία το χρήμα, γιά μένα όμως έχει. Πρέπει να το καταλάβεις, αυτό. Με ξέρεις καλά άλλωστε...

— Συνεπώς είναι σωστό αυτό που είπα;

— Πρώτ' φοβάμαι... απάντησε, κουνώντας άργα το κεφάλι της.

Δεν είχαμε πια να πούμε τίποτ' άλλο. Θάπρεπε να το ξέρει αυτό ή Πάτ. Κι' όμως, εξακολουθούσε να με κυττάζει, σαν να περιμένα να με δει ν' αλλάξω γνώμη.

Δεν είχα παρά να προσφέρω μια λέξη γιά να σωθώ. Μά δε μπορούσα να τ' αποφασίσω... Η μόνη μου σκέψη ήταν να ξεφύγω απ' την παγίδα που είχα πέσει και να πάω να βρω τη Τζούντι στο αυτοκίνητό της.

Μα υπήρχε ένα ανυπερέβλητο εμπόδιο: το μικρό πιστόλι που κρατούσε γυρισμένο προς την κοιλιά μου ή Πάτ. Πριν προλάβω καλά-καλά να σκεφθώ, θάπρεπε δυο-τρεις σφαίρες! Τόδεχνε όλοφά-

νερα ή ψυχρή κι' αποφασιστική έκφρασή της...

— Εξακολουθούσε να με κυττάζει. — Σκέπτεσαι α' ύ τ' ή ν; μου είπε.

— Ναι. Είναι το καλύτερο που έχω να κάνω, απάντησε.

— Πρόσεξε! Ο Ζίνο θα χάσει πια την υπομονή του... Δεν έχεις πολλή ώρα στη διάθεσή σου, γιά ν' αλλάξεις γνώμη.

— Τί ξεροκέφαλη που είσαι τελοσπάντων! Σου είπα πως δεν πρόκειται ν' αλλάξω.

Πέταξε χάμω το τσιγάρο της κι' άρχισε να με βρίζει, ενώ συγχρόνως πηγαίνοντανε μανιακά χαμογελώντας ειρωνικά. Κατά βάθος όμως ήμουν φοβισμένος. Είχε γίνει τόσο εξαλλή, ώστε μπορούσε κάθε στιγμή να πατήσει τη σκανδάλη χωρίς να το καταλάβει...

— Ηλίθιε! ούρλιασε. Είσαι γιά κλάματα! Σου προσφέρω τα μισά κέρδη σε μια δουλειά που θα σου δώσει σ' ένα χρόνο περισσότερα απ' όσα θα κερδίσεις σ' όλη σου τη ζωή. Και σύ αρνείσαι! Σου προσφέρω και τον εαυτό μου από πάνω, και κάνεις το δύσκολο! Δεν έχω συνηθίσει να με περιφρονούν έτσι οι άντρες!

Έκανε ένα βήμα προς το μέρος μου και πρόσθεσε:

— Ξέρεις πόσο σου μένει ακόμα να ζήσης; Πές μου, τό ξέρεις;

— Έσκασα σ'α γέλια, γιά να μη δείξω πως φοβόμουν.

Τη στιγμή εκείνη, ένα χτύπημα στην πόρτα τράβηξε την προσοχή της Πάτ. Ανασείστηκε κι' άπισθοχώρησε σιγά-σιγά την πόρτα, χωρίς να με χάσει απ' τα μάτια της. Το πρόσωπό της γυάλιζε από ιδρώτα και τα χείλη της σάλειναν νευρικά. Κατάλαβα πως μ' έβριζε βουβά...

— Ποιος είναι; ρώτησε, δίχως να γυρίσει το κεφάλι της.

— Έπειτα από μια σύντομη σιωπή, απάντησε μια φωνή απ' έξω: — Εγώ... ή Τέλμα.

Η Πάτ άπλωσε πίσω της τ' αριστερό χέρι της, φαχούλεψε, βρήκε το κλειδί και το γύρισε. Άνοιξε την πόρτα και παραμέρισε.

Η Τέλμα πέρασε το κεφάλι της μέσα στην κάμαρα. Είδα άμέσως πως συνέβαινε κάτι το ανώμαλο... Η Τέλμα κύτταζε ίσια μπροστά, σαν υπνωτισμένη, κι' όταν άνοιξε το στόμα της φάνηκε ανίκανη να βρή τα λόγια της...

Ξαφνικά, ένα δυνατό σπασίμο την πέταξε μέσα στο δωμάτιο. Συγχρόνως ένα χοντρό καλό όρπαξε τον καρπό της Πάτ και την έτρεξε το μισό ύψος!

Η Πάτ έδωσε μια μικρή φωνή πόνου. Και τα μάτια της πλημμύρισαν τρόμο, όταν αναγνώρισε το Φράνκ Τόμας, όρθιο δίπλα της, μ' ένα ρεβόλβερ στο κάθε χέρι του κι' ένα κακό χαμόγελο στο στογγυλό πρόσωπό του.

— Φράνκ! φώναξε, πριν σκεπασθ το στόμα της με το χέρι της.

Ο Τόμας φιλοδώρησε με μια κλωτσιά την Τέλμα και τη διάταξε να φύγει. Καθώς περνούσε μπροστά του, τη χτύπησε στο κεφάλι με τη λαβή του πιστολιού του, την άρπαξε ύστερα απ' τους ώμους και την έσπρωξε έξω.

Έκαμε νόημα στην Πάτ να ξανακλειδώσει την πόρτα. Άφισε το πιστόλι της πάνω στο κομμό, πίσω του, και μεταχειρίστηκε το έλευθερο χέρι του γιά να βγάλει ένα πορτοάπ' την τσέπη του.

Εκοψε την άκρη με τα δόντια του, τ' άναψε μ' ένα σπρίτο και τυλίχτηκε από ένα σύννεφο καπνού.

— Καλά που σ'ας βρήκα και τους δυο μαζί! είπε. Έτσι άπλουστεύονται τα πράγματα. Ξέρω, μικρή μου Πάτ, πως προσπάβω να σε πετύχω από τότε που σκόταζες το Σάνσον αντί γι' αυτόν εδώ;

— Μόνο που έκανες ένα μικρό λάθος: Νόμιζες πως ήσουν δυνατή, επειδή είχες σ'α χέρια σου το πιστόλι και τα χαρτιά του Μπέρνι. Αυτός όμως μου τα είπε όλα, όταν τον στρίμωξα και τον άναγκα-σα να μιλήσει.

Στράφηκε σε μένα και πρόσθεσε:

— Μαύ είπε και γιά τον κρυπτογραφικό κώδικα. Άφου ξέρεις εσύ τό κλειδί, κανονίζονται όλα. Κάθισε στην καρέκλα απ' όπου είχε σηκωθεί ή Πάτ.

— Τώρα έχω όλα τα άτου στα χέρια μου, συνέχισε. Δυστυχώς γιά σ'ας, παιδιά μου, τελειώνει το παιχνίδι!

— Σκόπευα να σου τηλεφωνήσω, γιά να σε είδοποιήσω πως τον είχα ξαναβρή, είπε ή Πάτ.

— Μπλά, μήν κάνεις τόσο κόπο! Φτάνω εγώ μονάχα, γιά να τ'α κανονίσω όλα.

Η Πάτ έβλεπε να μιλήσει, αλλά ή ματιά της έπεσε στο ρεβόλβερ κι' έμεινε βουβή, με τα χείλη μανασιοχτικά και το πρόσωπό της κατάχλωμο.

— Κρίμα που ήσουν τόσο άχόρταγη! πρόσθεσε ο Τόμας. Κι' όμως τα πηγαίναμε καλά, έμεις οι δυο...

Είδε το μικρό ραδιόφωνο, που βρισκότανε πάνω σ' ένα τραπέζι, κοντά στην πόρτα.

— Βάλε μας λίγη μουσική, μου είπε. Δυνατά όμως!

— Έκρινε, όταν τοποθετήθηκε στο Ουίνγκ-φιλντ, άκουσε να λένε πως γλιστρούσαν μέσα στο αεροδρόμιο έχιδνες και κόμπρες και δάγκαναν τους σκοπούς. Άνέλασε λοιπόν έπισημως το κυνήγι τους, χωρίς στις γνώσεις του και την πείρα του.

— Βάλ' το πολύ δυνατά, με διάταξε.

Γύρισε το άλλο κουμπί, κι' οι ήχοι της μουσικής μας ξεκουφάνανε.

— Έν τάξει! μούγκρισε ο Τόμας. Έσύ μείνε εκεί που βρίσκεσαι.

Άκούμπησα την πλάτη μου στον τοίχο κι' έδωλα ένα τσιγάρο απ' το πακέτο μου. Ο Τόμας γέλασε και στράφηκε στην Πάτ.

— Άκουσέ με καλά, της φώναξε μέσα στο θόρυβο και στον καπνό, γιάτι δε θα σου δοθεί εύκαιρία ν' άκούσεις τίποτ' άλλο πριν πεθάνω. Διάλεξες καλά τό μέρος που θα τ'α τινάξεις: μια παλιοναυαία σαν και σένα έχει τη θέσι της σ' ένα παλιόστιτο σαν κι αυτό!

Η Πάτ μούρριξε μια άπελπισμένη ματιά. Μά τί μπορούσα να κάνω; Ο Τόμας έφαιγε πάντα στο χέρι του το πιστόλι αυτό.

Η μουσική σταμάτησε ξαφνικά, κι' ένας σπίκερ πρόφερε μερικά λόγια, που δεν τ'α πρόσεξα καθόλου.

— Όταν ξανακύτταζε τον Τόμας, χαμογελούσε σαρκαστικά. Σιγά-σιγά όμως, το χαμόγέλο του χανότανε. Το μέτωπό του αλλοκλήθηκε από ρυτίδες και βράχθηκε από χοντρές στάλες ιδρώτα. Το ρεβόλβερ του στράφηκε προς την Πάτ.

— Έκείνη έσφιξε τις γροθιές της πάνω στο στήθος της και τό προσπάπώ της συσπάστηκε από μια έκφραση άγωνίας. Η κάννη του πιστολιού έμεινε άκίνητη, γυρισμένη προς τό στήθος της.

Και, ξαφνικά, μια πιστολιά σκέπασε γιά μια στιγμή τό θόρυβο του ραδιόφωνου!

Δέ γύρισα καν τό κεφάλι μου να κυττάξω την Πάτ. Δεν είχα μισό... Τη στιγμή που ο Φράνκ έκανε μισή στροφή προς τό μέρος μου, χύμηξα πάνω του.

Τόν πέταξα χάμω και προσπάθησα ν' άρπάξω τό πιστόλι του. Τό έλευθερο χέρι του μου γρατζούνισε άγρια τό πρόσωπο, βρήκε τό λαιμό μου και τόν έσφίξε, σαν τανάλια.

Τού άρπαξα τ'α δάχτυλα και τ' άνοιξα ένα-ένα. Μόλις είχα προλάβει ν' άνασάσω μιά φορά, μου ξανάσφίξε τό λαιμό. Τά νύχια του χάθηκαν στις σάρκες μου. Μου έγειρε σιγά-σιγά τό κεφάλι προς τ'α πίσω, σφίγγοντας όλοένα περισσότερο.

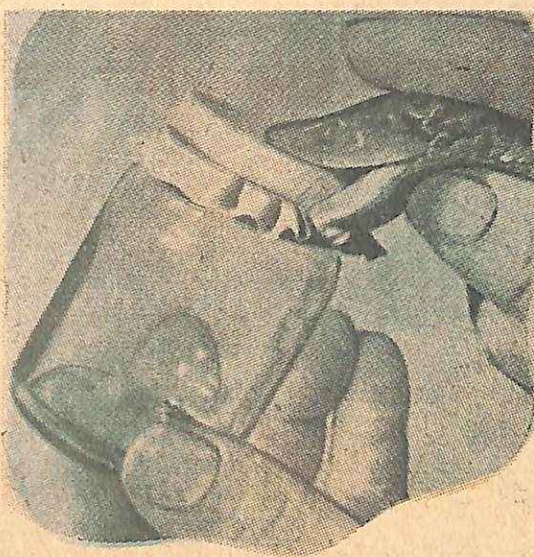
— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Ο ΤΑΝ, στο τέλος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, έπρόκειτο να σταματήσει πια ή λειτουργία της σχολής πιλότων του Ουίνγκφιλντ, κοντά στο Καίηπτάουν, ο διοικητής της σύστρεσε στον άξιωματικό Τζών Γούντ: — Πρέπει να καταστρέψετε τη συλλογή των δηλητηριωδών φιδιών σας. Μά ο Γούντ άγαπούσε τόσο τά φιδιά του, ώστε δε μπορούσε να πάρη τέτοια άπόφαση. Μιά νύχτα λοιπόν, τ'α πήγε κρυφά έξω απ' τό αεροδρόμιο και τ'α άπόλυσε. Ο σκοπός του ήταν να ξαναγυρίσει μιά μέρα και να προσπαθήσει να τ'α ξαναπιάσει. Είχε βαρεθεί πια να κάνει τό μηχανικό. Θά ζούσε στο έξής με τ'α φιδιά και απ' τ'α φιδιά.

Πραγματοποίησε λοιπόν αυτό τό σχέδιό του. Και σήμερα οι ζωολόγοι έχουν δώσει τ' όνομα του σ' ένα είδος κόμπρας.

Όταν ήταν μικρό παιδί, ο Τζών Γούντ έπαινε γιά διασκέδαση μικρά φιδιά στην έξοχή, κοντά στο σπίτι του. Γιά πρώτη φορά όμως άνακατεύτηκε με πραγματικά επικίνδυνα έρπετά όταν βρέθηκε τό 1943 στο Σάν Ντιέγκο της Αμερικής. Στις έλευθερες ώρες του, άρχισε να πιανή κροταλίες και να τούς πουλάει σ' ένα έργαστάριο που κονσερβάρει τό κρέας τους (πολλοί Αμερικανοί ξετρελλανόνται γι' αυτό τό κρέας).

Ύστερα, όταν τοποθετήθηκε στο Ουίνγκφιλντ, άκουσε να λένε πως γλιστρούσαν μέσα στο αεροδρόμιο έχιδνες και κόμπρες και δάγκαναν τους σκοπούς. Άνέλασε λοιπόν έπισημως τό κυνήγι τους, χωρίς στις γνώσεις του και την πείρα του.

Τό φίδι δαγκάνει τη μουσελίνα που σκεπάζει τό γυάλινο βάζο, και τό δηλητηριό του σ'ατάζει μέσα σ' αυτό γιά να χρησιμοποιηθή γιά τήν παρασκευή του σωτηρίου όρρου.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

Πως «άρμένει» τις κόμπρες και τις έχιδνες

Απ' τό δηλητήριο των φιδιών παρασκευάζεται, ως γνωστόν, ένας όρρος που προφυλάσσει απ' τη δαγκωματιά τους. Στην εποχή όμως του πολέμου, ήταν σπάνια αυτή ή πρώτη ύλη. Ο Τζών «άρμενε» λοιπόν τά φιδιά και παρэдίδε τό πολύτιμο δηλητηριό τους σ' ένα έργαστήριο του Πόρτ Ελίζαβετ.

Όταν άποστρατεύτηκε, ξαναγύρισε στη Νότιο Αφρική κι' άρχισε πια να κάνει συστηματικά αυτή τη δουλειά. Τό 1947, είχε φτάσει να «άρμενε» 2.000 δηλητηριώδη φιδιά τό χρόνο. Προμήθευε δε δηλητήριο στο Νοτιοαφρικανικό Ινστιτούτο Ιατρικών Έρευνών. Πούλούσε επίσης έπετάτα σε ζωολογικούς κήπους όλου του κόσμου. Τέλος, δημιούργησε ένα δικό του φιδιοτροφείο με 200 φιδιά όλων των ειδών, με τό όποιο κάνει τουρνέ κάθε τόσο και δίνει παραστάσεις σε διάφορες πόλεις.

Πά, πιάνοντά τ'α έρπετά ο Τζών Γούντ κι' οι βοηθοί του: — Άν περιορίζομαστε σ' εκείνα που βρίσκομε έξω απ' τη γη—λέει ο ίδιος—θα μάς ήταν τελείως άνεπαρκή. Άκολουθούμε όμως τά ίχνη τους και τ'α βγάζομε μέσα απ' τις τρύπες που έχουν χυθή, γιά να κοιμηθούν ή γιά να κυνηγήσουν τη λεία τους.

Φυσικά, ή δουλειά αυτή είναι πολύ επικίνδυνη, παρ' όλα τ'α προφυλακτικά που παίρνουν. Κάποτε μάλιστα, ένας βοηθός του Γούντ, ο Κρίστιαν Μασάλα, πέθανε από δαγκωματιά κόμπρας, ενώ κυνηγούσε τέτοια φιδιά γιά λογαριασμό του Πανεπιστημίου του Μαϊάμι, που ήθελε τό δηλητηριό τους γιά πειράματα εναντίον της πολιομυελίτιδος.

Καθώς παρακολουθούσε μιά κόμπρα ως τη φωλιά της, βγήκε απ' την ίδια τρύπα μιά άλλη και πέρασε δίπλα του. Δεν ήθελε να την άφιση ν'α χυθή, γιάτι πληρώνονταν άκριβά γιά καθεμιά. Την άπηρεσε λοιπόν, με τό πόδι του, γιά να τ'α συγκρατήσει, κι' αυτή τόν δάγκωσε. Γιά κακή του τύχη, είχε άφισε τις άμφοδες του όρρου και τ' άλλα

ήθουν οι θεαταί αυτή τη σκηνή. Στο κτήμα όμως που έχει δημιουργηθεί κοντά στο Καίηπτάουν, τό «άρμενμα» γίνεται κανονικά και συκεντρώνεται τό δηλητηριό τους.

Οι κόμπρες «άρμένονται» κάθε 14 ήμέρες κι' οι έχιδνες κάθε 21, με τό έξής σύστημα: Άφου τις τ'αίσουν, τις άφίνουν 3 ήμέρες να χαλέψουν. Δεν πρέπει να τούς πάρουν άκόμη τό δηλητηριό τους, γιάτι υποβοηθεί την πέψή τους. Τις ξαναταίζουν τις επόμενες 7 ήμέρες, τις άφίνουν άλλες 3 ήμέρες, και τήν τετάρτη τις «άρμένουν», άναγκάζοντάς τις να δαγκάσουν μιά μουσελίνα τεντωμένη πάνω από ένα γυάλινο βάζο. Με τ'α δαγκωματιά, βγαίνει τό δηλητηριό τους και σ'ατάζει μέσα στο βάζο.

Οι όρροι που χρησιμοποιούνται στη Νότιο Αφρική, παρασκευάζονται από ίσες ποσότητες δηλητηριού κόμπρας και έχιδνας. Έπίσης ο Γούντ προμηθεύει «μαφές» χήρες στο Ινστιτούτο Ιατρικών Έρευνών, γιά τήν παραγωγή όρρου εναντίον του δηλητηριού των μεγάλων κι' επικίνδυνων αυτών άσκαρών, τις όποιες πιάνουμε με κουτάλια και τις κλείνουμε μέσα σε κουτιά των σπιντών.

Κάποτε ο Γούντ κατατόμαζε γιάτι τού έφαιγε μιά κόμπρα και τρώπωσε μέσα στην τσέπη του παντελονιού του. Μπόρεσε όμως να τ'α συγκρατήσει άκίνητη, δίχως να τόν δαγκώσει και τήν τράβηξε έξω απ' τήν όυρα.

Άλλοτε πάλι, άγωνίστηκε επί 2 ώρες γιά να πιάσει ένα μαύρο φίδι, τού είδους εκείνου που φτύνει τό δηλητηριό του πάνω στον έχροτό του και μπορεί να τόν τυφλώσει μ' αυτό. Όταν τ'α κατάφερε έπτε-λους, τ'α μαλλιά του φαίνονταν άσπρα απ' τό δηλητηριό που τ'α σκεπάζει.

Ανταμείφτηκε όμως με τό παραπάνω, γιάτι τό φίδι αυτό άποδείχτηκε πως άνήκει σε μιά άγνωστη ποικιλία της άκομπρας με τό μαύρο λαιμό, και οι ζωολόγοι τού δώσανε τό όνομα του Γούντ.

Αριστοτέρας: Μιά ένδειξη με τόν όρρο αυτό σώζει τη ζωή ενός Νοτιοαφρικανού έργάτου, που τόν δάγκωσε έκείνη. Δε ξέρει: Ένας βοηθός του Τζών Γούντ έτοιμάζεται να πιάσει τήν κόμπρα, γιά να τ'α πάρη τό δηλητηριό.

Η ελληνογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Πόλλυ Ροδόπουλου, Πάρις: Η Άννα Κάσσι είναι σήμερα, όπως ασφαλώς θα γνωρίζετε, σύζυγος του Μάρλον Μπράντο. Η διεύθυνση της είναι: Anna Cassi Co Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blvd, Hollywood, Calif., U.S.A.

Φίλη των αστέρων, Ενταύθα: Ο Έρρολ Φλιν γεννήθηκε στο Αντρίμπ της Β. Ιρλανδίας στις 20 Ιουνίου 1909. Φέρει το πραγματικό του όνομα, έχει καστανά σκούρα μαλλιά και μάτια, ύψος 1 μ. 88 και ζυγίζει 82 κιλά. Ήταν από το 1935 μέχρι το 1942 σύζυγος της Λίλι Νταμπίτ με την οποία απέκτησε ένα γιο. Η Ντόρα Εντίγκτον υπήρξε σύζυγος του από το 1943 μέχρι το 1949 και του χάρισε δυο κορίτσια. Στις 23 Οκτωβρίου 1950 πνευματική την Πατρίστια Γουόρντ και απέκτησε μαζί της άλλη μία κόρη το 1953. Ντεμπιούτορσε στον κινηματογράφο με τον ταινιογράφο το 1934. Το πρώτο του φιλμ ήταν το «Εγκλημα στο Μόντε Κάρλο» (1935), τον ίδιο χρόνο όμως γνώρισε τον πρώτο του βραβείο με το έργο «Κάπταιν Μπλούντ». Θα χρειάζονταν τρεις στήλες για να αναφέρουμε τους τίτλους των έργων, που θυμίσουμε μερικά από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του: «Επένδυση της ελαφράς ταξιαρχίας», «Πρίγκιψ και πτωχός», «Ρομπέν των δασών», «Περιπόλος την αυγή», «Ο κατακτητής», «Η Βασιλισσα Έλισαβετ και ο ιππότης του Έσσεξ», «Σαν Αντόνιο» «Δόν Ζουάν», «Η δυναστεία των Φαρσάιτ», «Κίμ», «Μάρα Μάρου», «Αιώς της Μανσούκ», «Δεν πρόκειται για φέτος ή προεόλη καινούριες ταινίες του, Παίζει τώρα όρια και που, γι' αυτό και έχει περιέλθει σε οικονομικό αδιέξοδο.

Η Τζιν Λολιμπρίτζινα γεννήθηκε στο Σουμπρίν της Ιταλίας στις 4 Ιουλίου 1928. Το ύψος της είναι 1 μ. 66 και φέρει το πραγματικό της ονοματεπώνυμο. Ντεμπιούτορσε στην κινηματογράφο το 1946 με το φιλμ «Ελ-Χορ-Ερσο» με τον Τίτο Γκρόμιτ. Την είδε από τότε στα έργα: «Τρέλλες της όπερας», «Η νύφη με μπουρνούζα και η Αλίκη» (1949), «Πέρα από τα σύννεφα» (1950), «Ο ιππότης και η τσιγγάνα» με τον Ζερό Φιλίπ (1950), «Ομορφες της νύχτας», «Η κοινωνία συνάντη» (1952), «Φωτιά, έρωτας και θάνατος» (1953), «Η ώρα της Ρίμης» (1954), «Ψωμί, έρωτας και κλέφτες» (1955), «Η ώρα της συνάντη» (1955), «Βαρύτητα και Παναγία των Παρισίων» (1956). Τώρα γνωρίζει το φιλμ «Η Άννα από το Μπράντλιν» με το Βιτόριο ντε Σίκα. Το έργο αυτό θα προβληθεί εδώ το 1949.

Η Βίβιαν Λι γεννήθηκε στο Ντάβελινγκ του γερμανικού κράτους στις 8 Νοεμβρίου 1914. Τα πραγματικά της ονόματα είναι Βίβιαν Μαίρη Χάουλεν. Έχει καστανά μαλλιά, πράσινα μάτια και ύψος 1 μ. 58. Το 1934 παντρεύτηκε το δημοσιογράφο Χέρμπερτ Λι Χάουλεν από τον οποίο χώρισε ένα χρόνο αργότερα, όπου απέκτησε μαζί του μία κόρη, τη Σούζαν. Με το Λόρενς Ο'Λίβιε παντρεύτηκε το 1940. Ηθοποιός του θεάτρου, ντεμπιούτορσε στην κινηματογράφο το 1935, η πρώτη της μεγάλη επιτυχία ήταν όμως το «Όσα πτόνουν ο άνεμος» το οποίο το γυρίσμα άρχισε το 1938 και τελείωσε το 1939. Το 1941 γύρισε τη «Γέννηση της αμαρτίας» με το Ρόμπερτ Τσόντλεϊ, ακολουθώντας το φιλμ «Ανδρική Χαμιλτον» (1945), «Εκείνος και η Κλεοπάτρα» (1948), «Άννα Κλεβίντ» (1951), «Αποστολή ο πάπας» με τον Μάρλον Μπράντο (1955) και «Θεοβία γαλάζια θάλασσα» (1956). Η διεύθυνση της είναι: 9151 Warner Rock Hudson είναι: 9151 Warner

bler Pl. Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Μπορείτε να του γράψετε αγγλικά ή γαλλικά. Η διεύθυνση του Vittorio Gassman είναι: Viale Appennini 47, Roma, Italia. Μπορείτε να του γράψετε ιταλικά ή γαλλικά. Γεννήθηκε στη Γένοβα την 1η Σεπτεμβρίου 1922. Καί από τους δυο ηθοποιούς, μπορείτε να ζητήσετε μία φωτογραφία με ιδιότητα σφραγισμένη.

Ιωάννα Α. Α., Ένταύθα: Η διεύθυνση του Karlheinz Böhm είναι: München - Haraching, Alois - Wohlgemuth Str. 10, Germany, και της Romy Schneider: Köln, Hildeboldstratz 3, Germany.

Μάρθα Πορφύρη, Θεσσαλονίκη: Η προηγουμένη απάντησή μου καί για σας όσον αφορά τη Ρόμυ Σβάντερ. Δεν παντρεύτηκε ακόμα.

Κόκκινη άνεμώνα, Ένταύθα: Η διεύθυνση της Rossana Podestà είναι: Via Poggio Catino 33, Roma, Italia. Είναι παντρεμένη. Σταύρο Κοσμίδη, Αλεξανδρούπολη: Η διεύθυνση της Jane Wynip είναι: 333 S. Beverly Glen, Be Air, Los Angeles, Calif. U.S.A. Η αγαπημένη σας στάρ απάντα, συνήδω, στα γράμματα που λαμβάνει. Θεόφιλο Μ. 1949, Νάουσα: Το πραγματικό όνομα της Σούζαν Χάιγους-Ριντ είναι Εντρί Μπέρνερ. Γεννήθηκε στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης στις 30 Ιουνίου 1919. Ντεμπιούτορσε στον κινηματογράφο το 1939 με το φιλμ «Μπά Ζέστ» παρα το «Περά του Γκάρι Κόρπερ. Το 1952-53 ήταν ένα από τα δέκα πιο δημοφιλή αστέρια του διεθνούς κινηματογράφου. Μερικές από τις επιτυχίες της ήταν οι ακόλουθες: «Παντρεύτηκε μια μάγισσα», «Τούλα», «Το σπίτι των ξένων», «Δαυίδ και Βηθσαβέε». «Μ' ένα τραγούδι στην καρδιά», «Κίλιμάντζαρο», «Δημήτριος

και Μεσσαλίνα», «Ο κήπος του καρού», «Θά κλάψω αύριο». Η διεύθυνσή της είναι: Susan Hayward: 2018 N. Vilen St., Hollywood, Calif. U.S.A.

Γεώργιο Καφαντάρη, Περιστέρι: Θα βρείτε πάλι πάνω τη διεύθυνση του Ρόκ Χάτσον. Η διεύθυνση της Elisabeth Taylor είναι: C/o Metro-Goldwyn-Mayer, 10202 W. Washington Blvd, Culver, City, Calif. U.S.A., και του Rory Calhoun: C/o Universal - International, Universal City, Calif. U.S.A.

Φίλος Χ., Ένταύθα: Η διεύθυνση της Brigitte Bardot είναι: 79 Rue Chardon Lagache, Paris 16e, France. Άλλοι όμως αν οι άστερες απαντούν ιδιαιτέρως στα γράμματα που λαμβάνουν. Δε θα έπρεπε να κάνουν άλλη δουλειά. Πολλοί απ' αυτούς διαθέτουν για την ελληνογραφία τους δυο και τρεις γραμματίες. Την άλλη απάντησή θα την πάρετε σε προηγμένα τεύχη από τη στήλη «Διαφορές πληροφοριών».

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Δύο φίλοι, ο Γεώργιος Πιερή και ο Λουκάς Χαραλάμπους, Σοφοκλέους Νο 30, Βαρύσια, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Ανδρέας Κωστής, 11, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Παναγιώτης Κ. Κυπριανού (17 χρόνων), Ονήσσιον Νο 6, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Τάσος Κασίνος (18 χρόνων), Ταφειοκώδικα, Αμερικός, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Γεώργιος Λοϊζίδης, Ταχ. Κιβ. 209, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Πράσινα μάτια» του 998 τεύχους.

Ο Γεώργιος Α. Νικόλαϊδης (25 χρόνων), Λάτσης, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Ο Τάσος Μ. Γαστριώτης, Αμμοχώστης 30, Παλαιολογισσα, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Ο Πάμπος Σιακού (16 χρόνων), Βαττή, Αμμοχώστης, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας. Παρακαλεί όσους απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Μελαχροινούλα και η Σενοβία (16 χρόνων και οι δυο), μαθήτριες, από τη Λεμεσό, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, ευχαριστούμε και μαρτυρούμε, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας. Παρακαλούν όσους απαντήσουν, να στείλουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους. Η Σενοβία ν' αλληλογραφήσει με νέες μορφωμένες, ηλικίας 28-31 χρόνων. Η Μελαχροινούλα ν' αλληλογραφήσει με νέες μορφωμένες από την Ελλάδα και κατά προτίμηση από την Αθήνα. Όσοι θέλουν να πάρουν γράμμα από τις αναγνωστρίες μας αυτές, δε στείλουν τη διεύθυνσή τους στις στήλες της ελληνογραφίας μας.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

ήση με νέες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα και την Κύπρο, ηλικίας 16-20 χρόνων. Παρακαλεί όσους απαντήσουν, να εσώκλεισουν στο πρώτο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Κώστας Γεωργίου (26 χρόνων), Πνταγούρου Νο 29, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα, ηλικίας 20-26 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φιλίας.

Ο Εύρος Χρήστου, Ταχ. Κιβ. 215, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κερίδωνες». Παρακαλεί όσους απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία της.

Ο Αριστοφάνης Θεοφάνους, Βαττή, Αμμοχώστης, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας από την Αθήνα, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κερίδωνες». Παρακαλεί όσους απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία της.

Ο Παναγ. Αντωνίου (19 χρόνων), Ηρόδοτος 13, Βαρύσια, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο. Ο Φάνης Κυπριανίδης (18 χρόνων) και ο Λοΐζος Χαραλάμπους (19), Ακιάδα Έσθλη, Νο 11, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 14-18 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας. Παρακαλούν όσους απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Κλεόπας Δημοσθένης (18 χρόνων), Προκίμα, Μόρφου, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας και την ανταλλαγή σκέψεων.

Ο Ανδρέας Κασίνος (18 χρόνων), Ταφειοκώδικα, Αμερικός, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας.

Ο Γεώργιος Λοϊζίδης, Ταχ. Κιβ. 209, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Πράσινα μάτια» του 998 τεύχους.

Ο Γεώργιος Α. Νικόλαϊδης (25 χρόνων), Λάτσης, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Ο Τάσος Μ. Γαστριώτης, Αμμοχώστης 30, Παλαιολογισσα, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Ο Πάμπος Σιακού (16 χρόνων), Βαττή, Αμμοχώστης, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φιλίας. Παρακαλεί όσους απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δύο φίλοι, η Αθηνούλα Κωνσταντίνου (19 χρόνων) και η Αλίκη Γεωργίου (18), Πλατεία Δημοσίου Νο 24, Λευκωσία, Κύπρος, ευχαριστούμε και με ευγενικά αισθήματα, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνες του εξωτερικού, με σκοπό, ότι επακολουθήσει, Παρακαλούν όσους γράψουν, να εσώκλεισουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο Αντώνιος Ζαρίφης, S/S Evgenia G., Co Orion Shipping Co, 80 Broad Street, New York, N.Y., U.S.A., μας γνωρίζει ότι κακοήθως φέρει απέναντί του το όνομα του στη στήλη της ελληνογραφίας.

Ο ίδιος ούτε ζήτησε από την αναγνωστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Marietta, United Operators Shipping Co, 80 Broad St., New York 4, City, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Ο Ραφαγιώτης Εσπέρου, S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Πατ 13 Μ».

Ο Χριστός Τσαρδούλης, S/T Christos L. C. Lemos Co Ltd, 92 Finchhugh St., London E.C. 3, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Ευφροσύνη» από την Πάφο. Ο Λέλις Νικιτάρης, για τον όποιον ισχύει η ίδια διεύθυνση, θέλουν ν' αλληλογραφήσει με τον «Πράσινο κρίνο» από το Λονδίνο.

Ο δόκιμος πλοίαρχος L. Jurdas (21 χρόνων), S/T Eurymene, P. Marchessini Co, 21 West Street N. Y. 6, New York, U.S.A., θέλουν ν' αλληλογραφήσει με μία μορφωμένη νέα, στην ελληνική, αγγλική ή ισπανική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και καρτ ποστάλ.

Ο Eleftherios Theofilopoulos, S/S Esperos, Co Triton Shipping Inc, 26 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Λαίδη» και το «Γλυκό μαστόρα» του 990 τεύχους. Δύο φίλοι αείμαστοι του Ε.Ν., ο Σταμάτιος Σουλής και ο George Caralis, S/S Aliki Livanos, Co Esoponios E.C.O., Ltd, 52 Line Street, London E.C. 3, England, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο Leonardo Katsikis, S/S Andros City, Orion Shipping Co, 80 Broad Street, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' αλληλογραφήσει με την «Πονεμένη» από το Αργίνο.

Δύο φίλοι, ο Leonidas Milas και ο John Mexis, S/T Marathon, Co N.J. Goulandris Ltd, Baltic House, 27 Leadenhall St., London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν αντιστοίχως με τις αναγνωστρίες μας που κρύβονται κάτω από τα ψευδώνυμα «Λιάνα» και «Μαντόνα της Αρένας» του 992 τεύχους.

Ο δόκιμος πλοίαρχος S/S Marietta, United Operators Shipping Co, 80 Broad St., New York 4, City, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα.

Ο Ραφαγιώτης Εσπέρου, S/S Okeanis, Clarke and Carter, West Mersey Hard, Essex, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστριά μας του 996 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Πατ 13 Μ».

Ο Χριστός Τσαρδούλης, S

ΣΗΜΗΝΤΕΣ

Ο Γεώργιος Σταθόπουλος, 113 Π.Μ., 1ον Σμήνος Ασφαλείας, Β.Μ.Ε. 903, Γρεσέ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Ν. Παπαγιάννης, 128 ΣΕΤΗ 3η Μ. ΚΕΠ, ΤΓΑ 1010, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την ανωνυμία μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Ντίνα Α.». Ο Παναγ. Κουβάς, 110 Π.Μ., 407 ΜΠΑ, Β.Μ.Ε. 904, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 17-25 χρόνων, απ' όλη την Ελλάδα και κατά προτίμηση από την Αθήνα και την Κρήτη. Παρακαλεί όσες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Άριστειδης Μαθητάκος, 111 Π.Μ., Ν. Αγχιάλος, Βόλος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-22 χρόνων και κατά προτίμηση από το Βόλο. Ο Κ. Χλωρόπουλος και ο Β. Παπαχριστόπουλος, 111 Π.Μ., Ν. Αγχιάλος, Βόλος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα και κατά προτίμηση από τα Ιωάννινα και τη Ρόδο. Ο Α. Λάκης, 111 Π.Μ., Ν. Αγχιάλος, Βόλος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας αγνής φίλης.

Ο Λοχίας Λάκης Εύαγγελλος και ο Άρης Αθανασιάδης, 111 Πτέρυξ Μάχης, Μοίρα Σ, Ν. Αγχιάλος, Βόλος, Γρεσέ, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Μ. Φλωράκης και ο Ν. Αγγελούσης, 1ης Μ. ΚΕΠ, Β.Μ.Ε. 903, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από το ψευδώνυμο «Αντιγόνη καρδιά» και «Κρυμμένος παραδείσος» του 992 τεύχους. Ο Μ. Παυτίκης, 1ης Ν. ΚΕΠ, Β.Μ.Ε. 903, Γρεσέ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση από την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη. Ο Δημήτριος Πατάκης, 112 Π.Μ., Μ.Ε.Β. ΤΓΑ 1010, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τις αναγνώστριές μας από το Άργο, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μελαχρόνια άμυστα».

Ο Κωνστ. Καλημεράκης, 111 Π.Μ., Ν. Αγχιάλος, Βόλος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Κατερίνη, Κοζάνη και Καστοριά. Ο Γρηγόριος Μπίτσιος και ο Φώτιος Τσιάνης, 114 Π.Μ., Μ. Ε.Κ., Τανάγρα, Βοιωτία, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και κατά προτίμηση από τη Μακεδονία. Ο Α. Β. Ν. Τροβόδοις, Ζ. Α. Γ. 114 Π.Μ., Τροβόδοις, Τανάγρα, Βοιωτία, Γρεσέ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Άναστασιος Άναγνωστόπουλος, 142 ΣΑΕ, Μ.Α.Κ. Ε., Β.Μ.Ε. 904, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας του 990 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μαρίκα Α.». Ο Ιωάννης Κατράκης, 113 Π.Μ., 1ον Σμήνος Ασφαλείας, Β.Μ.Ε. 903, Θεσσαλονίκη, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από τη Μακεδονία. Ο Μ. Ν. Α. Κ. Α. Π. 113 Π.Μ., 142 ΣΑΕ, Μοίρα Σ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Ιωάννης Λυκουριώτης, 110 Π.Μ., Μ.Ε.Β. Σ. 11ος Νταϊότ, Β.Μ.Ε. 904, Γρεσέ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μεγάλη έλπιδα» του 988 τεύχους. Ο Στέλιος Αγγελόπουλος και ο Τάκης Ο'νόνιου, 28ον ΑΤΑ, Μ.Σ., Β.Μ.Ε. 904, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένες νέες από την Ελλάδα.

Ο Ιωάννης Μαρινάδης, 112 Π.Μ., Μ.Ε.Β. ΤΓΑ 1010, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας του 986 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μαρίκα Α.». Ο Ιωάννης Κατράκης, 113 Π.Μ., 1ον Σμήνος Ασφαλείας, Β.Μ.Ε. 903, Θεσσαλονίκη, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από τη Μακεδονία. Ο Μ. Ν. Α. Κ. Α. Π. 113 Π.Μ., 142 ΣΑΕ, Μοίρα Σ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Ιωάννης Λυκουριώτης, 110 Π.Μ., Μ.Ε.Β. Σ. 11ος Νταϊότ, Β.Μ.Ε. 904, Γρεσέ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μεγάλη έλπιδα» του 988 τεύχους. Ο Στέλιος Αγγελόπουλος και ο Τάκης Ο'νόνιου, 28ον ΑΤΑ, Μ.Σ., Β.Μ.Ε. 904, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένες νέες από την Ελλάδα.

Ο Ιωάννης Μαρινάδης, 112 Π.Μ., Μ.Ε.Β. ΤΓΑ 1010, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας του 986 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μαρίκα Α.». Ο Ιωάννης Κατράκης, 113 Π.Μ., 1ον Σμήνος Ασφαλείας, Β.Μ.Ε. 903, Θεσσαλονίκη, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από τη Μακεδονία. Ο Μ. Ν. Α. Κ. Α. Π. 113 Π.Μ., 142 ΣΑΕ, Μοίρα Σ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Ιωάννης Λυκουριώτης, 110 Π.Μ., Μ.Ε.Β. Σ. 11ος Νταϊότ, Β.Μ.Ε. 904, Γρεσέ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μεγάλη έλπιδα» του 988 τεύχους. Ο Στέλιος Αγγελόπουλος και ο Τάκης Ο'νόνιου, 28ον ΑΤΑ, Μ.Σ., Β.Μ.Ε. 904, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένες νέες από την Ελλάδα.

Ο Ιωάννης Μαρινάδης, 112 Π.Μ., Μ.Ε.Β. ΤΓΑ 1010, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας του 986 τεύχους, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μαρίκα Α.». Ο Ιωάννης Κατράκης, 113 Π.Μ., 1ον Σμήνος Ασφαλείας, Β.Μ.Ε. 903, Θεσσαλονίκη, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από τη Μακεδονία. Ο Μ. Ν. Α. Κ. Α. Π. 113 Π.Μ., 142 ΣΑΕ, Μοίρα Σ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Ιωάννης Λυκουριώτης, 110 Π.Μ., Μ.Ε.Β. Σ. 11ος Νταϊότ, Β.Μ.Ε. 904, Γρεσέ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μεγάλη έλπιδα» του 988 τεύχους. Ο Στέλιος Αγγελόπουλος και ο Τάκης Ο'νόνιου, 28ον ΑΤΑ, Μ.Σ., Β.Μ.Ε. 904, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένες νέες από την Ελλάδα.

Ο Β. Κοπετάνιος, 11 Π.Μ., Μ.Ε.Β. ΤΓΑ 1010, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Α. Ν. Α. Κ. Α. Π. 113 Π.Μ., 142 ΣΑΕ, Μοίρα Σ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Ο Ιωάννης Λυκουριώτης, 110 Π.Μ., Μ.Ε.Β. Σ. 11ος Νταϊότ, Β.Μ.Ε. 904, Γρεσέ, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μεγάλη έλπιδα» του 988 τεύχους. Ο Στέλιος Αγγελόπουλος και ο Τάκης Ο'νόνιου, 28ον ΑΤΑ, Μ.Σ., Β.Μ.Ε. 904, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένες νέες από την Ελλάδα.

ΝΑΥΤΕΣ

Ο Κωνστ. Τριανταφυλίδης, Β.Π. 1έρδ, ΓΕΝ, ζητεί αλληλογραφία με νέες, με σκοπό τη συναψή μιας αγνής φίλης. Δύο φίλοι, 18 χρόνων, 129 ΣΕΤΗ 3η Μ. ΚΕΠ, ΤΓΑ 1010, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Δύο φίλοι, ο Κ. Βουλιώτης και ο Β. Μανίκας, Δ.Η.Ε.Κ.Ν.Σ., Β.Μ.Ε. 902, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από το ψευδώνυμο «Πράσινο δελφίνι» και «Αννα Χριστίνα» του 991 τεύχους. Ο υπαξιωματικός Ιωάννης Δετονης, ΚΕΙΚΑΝ, ΓΕΝ, Β.Μ.Ε. 902, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μιρά» του 992 τεύχους.

Ο διοίκων Κωνσταντίνος Παπακωνσταντίνου, Σχολή ΗΤ, Β.Μ.Ε. 902, Γρεσέ, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο κατά προτίμηση με μαθήτριες, ηλικίας 15-18 χρόνων.

Ο Άναστασιος Παυλάκης, ΚΕΙΠΑΛ, Σχολή Μουσικών, Β.Μ.Ε. 902, Γρεσέ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από το ψευδώνυμο «Αμαζόνια της Παιδείας» του 989 τεύχους. Ο Σ. Α. Ρ. 902, ΓΕΝ, Γρεσέ, ζητούν αλληλογραφία με νέες από το εξωτερικό, με σκοπό τη συναψή μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο υπαξιωματικός Κ. Γρηγοριάδης και ο Ιωάννης Γιαννάκης, Β.Π. Νίκη, ΓΕΝ, Αθήνα, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από το ψευδώνυμο «Αμαζόνια της Παιδείας» του 989 τεύχους. Ο Σ. Α. Ρ. 902, ΓΕΝ, Γρεσέ, ζητούν αλληλογραφία με νέες από το εξωτερικό, με σκοπό τη συναψή μιας καλής και σταθερής φίλης.

ΚΑΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΗ ΜΕ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΒC

και μάλιστα μέσα σε λίγους μήνες, γιατί την ικανότητα να σχεδιάζουμε την έχουμε έμφυτη ΟΛΟΙ οι άνθρωποι αφού, όταν το παιδί πρωτοαποβίνει για να γράψει, για να το διευκολύνουμε, του ζητούμε ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΗ «κουλουράκια» και «μαγκουρίτσες» για να φτιάξει το αλφά, το βήτα, το γάμμα. Αυτή την έμφυτη ικανότητα μας το σχέδιο, ή Α.Β.Σ. τη ζωντανεύει με το πρώτο τυπο και βραβείο μελετημένο Σύστημα Α.Β.Σ., ώστε με την ίδια ευκολία που γράφετε τώρα τα αλφάβητα, γράμματά να σχεδιάζετε και τα κάθε είδους σχήματα που αντικρίνετε στη φύση, έστω και αν ποτέ ως τώρα δεν σχοληθήκατε με το Σχέδιο.

ΣΠΟΥΔΑΖΕΤΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

αδιάφορο αν μένετε στάς Αθήνας είτε σε επαρχία — και ακριβώς όπως οι μαθηταί του Κεντρικού μας Ίδρυματος του Παρισιού ή των άλλων ιδρυμάτων της Σχολής Α.Β.Σ. ο' όλο τον Κόσμο. Και με την εκπληκτική πρόοδο που σας εξασφαλίζει το Σύστημα Α.Β.Σ., γρήγορα θα νοιώσετε και σεις μία καινούργια χαρά της ζωής — την άσυγκριτη χαρά να δημιουργήτε!

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

«Αν μένετε στάς Αθήνας επισκεφθείτε μας στο Κέντρο μας ή τών άλλων ιδρυμάτων της Σχολής Α.Β.Σ. ο' όλο τον Κόσμο. Και με την εκπληκτική πρόοδο που σας εξασφαλίζει το Σύστημα Α.Β.Σ., γρήγορα θα νοιώσετε και σεις μία καινούργια χαρά της ζωής — την άσυγκριτη χαρά να δημιουργήτε!

ΣΧΟΛΗΝ Α.Β.Σ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10 — ΑΘΗΝΑΣ

Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χωρίς υποχρέωσή μου το εικονογραφημένο Αναλυτικό σας τεύχος.

Ειδικά φέρω: για μεγάλο — για παιδί — — — — — (διαγράφετε δ.τι δεν σας αφορά).

Εσκέλειτε δρχ. 3 σε γραμματόσημα για έξοδα αποστολής.

Όνομα

Διεύθυνση

μιάς αγνής και σταθερής φίλης. Ο Βασίλειος Βασιλειάδης, Α.Β. 1300, Μήκος ΔΠΑ, ΓΕΝ, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, με σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής φίλης. Οι διοίκοντες Άθανάσιος Δημούλιας και Άνδρέας Αντωνοπούλου, Σχολή Ήλεκτρονικών, ΚΕ ΚΑΝ, Β.Μ.Ε. 902, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα. Ο Δ. Σκούρας, Β.Π. Δόξα, ΓΕΝ, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Δύο μαύρα μάτια» του 991 τεύχους.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Οι στρατιώτες Χρήστος Κ. Χ. 2ος Ε.Τ. 1., 1η, ΣΤΓ 904Β, Ηλίας Παπαδόπουλος και Παύλος Δ. Δημήτριος, 2α Ε.Τ. 1., 1η, ΣΤΓ 904, Β.Μ.Ε. 904, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με κοπέλες από κάθε γωνιά της γης, και ιδιαίτερα από την Αθήνα.

Ο Λοχίας Άναστάσιος Άντωνιάδης, 128 Μ.Π. Πυροβολικού, ΣΤΓ 916, Γρεσέ, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνώστριά μας, που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Κρυσταλλοειδής» από το Κάιρο. Ο Γ. Α. 1., 1η, ΣΤΓ 904Α, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 14-25 χρόνων, κατά προτίμηση από την Αθήνα. Ο Γ. Α. 1., 1η, ΣΤΓ 904Α, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 14-25 χρόνων, κατά προτίμηση από την Αθήνα.

Ο υπαξιωματικός Κ. Γρηγοριάδης και ο Ιωάννης Γιαννάκης, Β.Π. Νίκη, ΓΕΝ, Αθήνα, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από το ψευδώνυμο «Αμαζόνια της Παιδείας» του 989 τεύχους. Ο Σ. Α. Ρ. 902, ΓΕΝ, Γρεσέ, ζητούν αλληλογραφία με νέες από το εξωτερικό, με σκοπό τη συναψή μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο υπαξιωματικός Κ. Γρηγοριάδης και ο Ιωάννης Γιαννάκης, Β.Π. Νίκη, ΓΕΝ, Αθήνα, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από το ψευδώνυμο «Αμαζόνια της Παιδείας» του 989 τεύχους. Ο Σ. Α. Ρ. 902, ΓΕΝ, Γρεσέ, ζητούν αλληλογραφία με νέες από το εξωτερικό, με σκοπό τη συναψή μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο υπαξιωματικός Κ. Γρηγοριάδης και ο Ιωάννης Γιαννάκης, Β.Π. Νίκη, ΓΕΝ, Αθήνα, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από το ψευδώνυμο «Αμαζόνια της Παιδείας» του 989 τεύχους. Ο Σ. Α. Ρ. 902, ΓΕΝ, Γρεσέ, ζητούν αλληλογραφία με νέες από το εξωτερικό, με σκοπό τη συναψή μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο υπαξιωματικός Κ. Γρηγοριάδης και ο Ιωάννης Γιαννάκης, Β.Π. Νίκη, ΓΕΝ, Αθήνα, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από το ψευδώνυμο «Αμαζόνια της Παιδείας» του 989 τεύχους. Ο Σ. Α. Ρ. 902, ΓΕΝ, Γρεσέ, ζητούν αλληλογραφία με νέες από το εξωτερικό, με σκοπό τη συναψή μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο υπαξιωματικός Κ. Γρηγοριάδης και ο Ιωάννης Γιαννάκης, Β.Π. Νίκη, ΓΕΝ, Αθήνα, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από το ψευδώνυμο «Αμαζόνια της Παιδείας» του 989 τεύχους. Ο Σ. Α. Ρ. 902, ΓΕΝ, Γρεσέ, ζητούν αλληλογραφία με νέες από το εξωτερικό, με σκοπό τη συναψή μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο υπαξιωματικός Κ. Γρηγοριάδης και ο Ιωάννης Γιαννάκης, Β.Π. Νίκη, ΓΕΝ, Αθήνα, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με τις αναγνώστριές μας, που κρύβονται κάτω από το ψευδώνυμο «Αμαζόνια της Παιδείας» του 989 τεύχους. Ο Σ. Α. Ρ. 902, ΓΕΝ, Γρεσέ, ζητούν αλληλογραφία με νέες από το εξωτερικό, με σκοπό τη συναψή μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΔΕΝ ΤΗΝ ΞΕΧΑΣΕ!

Έκατό χρόνια έχει ζήσει η κυρά Μαρίνα κι' ακόμα ζει. Παιδιά, εγγόνια, διαεγγόνια, έπαιξαν γύρω της κι' ένα σωρό φίλια δέχτηκαν από τα χείλια της. Απ' αυτά τα χείλη όμως έχει φύγει τώρα το χαμόγελο και τα βήματα της συνοδεύει μία μαγκούρα, που την κρατά σφιχτά στο δεξί της χέρι, σαν τελευταίο σύντροφο της ζωής της. Ναι, είναι ο δτελευταίος της σύντροφος μέσα σ' αυτό το μεγάλο σπίτι κι' όταν θηλή να διή πάς δεν είναι μόνη, χτυπά τη μαγκούρα δυνατά πάνω στο πάτωμα για ν' ακούσει τη «φωνή της».

Πόσες φορές, όταν κάβεται πλάι σ' ανοιχτό παραθύρο, μοιραυρίζει σαν να προσμένει κάποιον: «Ο θάνατος με ξέχασε!». Κι' αναστενάζει με παράπονο, κουράει το δόλο, κουράει τη ματιά άλλο, πια και γυρίζει, τις μεγάλες πόρτες προς τα δωμάτια, τις μεγάλες πόρτες με τις βαρείες δαμασκηνές κουρτίνες τους.

Τη στιγμή εκείνη έχει το ύφος αρχόντισσας, που περιμένει να μισανόησει υπηρέτες για να μη κάποιος υπηρέτης της ληστέει, να της αναγγείλει: — Το τραπέζι είναι έτοιμο! Περνάστε!..

Κι' όμως, ένα βράδυ, όχι πολύ άργα, τη στιγμή που η κυρά Μαρίνα εύχεται να κοιμηθεί, περπατώντας της και τις καληνυχτίες, ένας θορύβος από αυτήν την καμινάδα, στον έρημο δρόμο τοκινιού ακούστηκε σπitiού κι' ένα σωρό νερό έξοχικού αντήχησαν παράξενα μέσα στην απόλυτη σιγαλιά.

Η κυρά Μαρίνα, έκανε νόημα στη γειτονισσά της να σταματήσει και να μην γειτονιστεί την πόρτα για να φύγει. Ανοίγει την πόρτα εκείνη χτύπησε το κουδούνι της πόρτας και την ξάφνιασε. «Ακούμπησε στη μαγκούρα της και περίμενε, γιατί πίστευε πως κάποιος λάθος θα γινεί. Μά το κουδούνι ξαναχτύπησε πιο ζωηρά».

Η κυρά Μαρίνα τότε στήλωσε το γιο, σαν λαμπάδα κορμί της, πήρε τ' άνοιχτο της πόρτας και την ξάφνιασε. Μια συντροφιά από νέους και νέες τονισσες, που περιμένει να μισανόησει υπηρέτες για να μη κάποιος υπηρέτης της ληστέει, να της αναγγείλει: — Το τραπέζι είναι έτοιμο! Περνάστε!..

γαμε πάει από το πρωί στην Έπίδαυρο, είπα να σταματήσω μία στιγμή στο Ναύπλιο για να γνωρίσω τη γιαγιά της μητέρας μου και να της φιλήσω το χέρι. Η κυρά Μαρίνα άκουσε το νέο έκστακτικό. Τον κούταξε προσεχτικά μέσα στα μάτια και δε μιλούσε. Η σκέψη της είχε πάει πολλά χρόνια πίσω, γιατί ούτε τη μητέρα αυτού του νέου είχε γνωρίσει ποτέ, ούτε αυτό το παιδί της...

Συνήλθε όμως γρήγορα και ανάλαβε άμεσως τα καθήκοντα της οικοδέσποινας.

— Ελένη, είπε στην γειτονισσά της, που δεν είχε φύγει ακόμη; άναψε τα φώτα του μεγάλου σαλονιού και δέηνησε μέσα τα παιδιά...

Και γυρίζοντας προς τους νέους τους είπε: — Καλώς όρίσατε στο σπίτι μου... Με συγχωρείτε που θα λείψω λίγα λεπτά. Δε θ' άργήσω...

Κι' έφυγε πίσω από μία κουρτίνα, ενώ οι νέοι και οι νέες μπήκαν στο μεγάλο σαλόνι με θορύβο κι' άρχισαν αποθαυμάζουν την παλιά, ωραία επίπλωση, τα βάζα και τους πίνακες που το στολίζανε.

Η κυρά Μαρίνα στενοχωρήθηκε λίγο που τη βρήκαν έτσι άπροετοιμαστή κι' έβγαλε από τη ντουλαπά της το καλύτερο βραδυά της φόρεμα, από μαύρο βελούδο.

Τ' ακούμπησε στο κρεβάτι και κάθησε μπρος στον καθρέφτη της, να χτενιστεί και να φρεσκάρι λίγο το πρόσωπό της.

— Ήρθε ο γιός της Μαρίνας, της έγγονιάς μου, μοιραυρίζει. Ώραιο παλληκάρι! Λένε πως μοιούσε πολύ η μητέρα του! Της είχαν δώσει τ' όνομά μου.

Σώπασε, κούταχτηκε καλά στον καθρέφτη και κοίταξε το κεφάλι της, φιδυρίζοντας: — Πόσα χρόνια! Δεν τα λογάρισα ποτέ! Είναι ο γιός της Μαρίνας, ο έγγονος της τελευταίας μου κόρης, της Σοφίας!

Και μέσα από τη σκέψη της ξαναπέρασε όλο το οικογενειακό δράμα, όταν η κόρη της η Σοφία, έφυγε μία ημέρα με κάποιον, κοριτσάκι ακόμη, και δεν την ξαναείδε από τότε ποτέ πια.

Εκείνο το περιστατικό άναστατώνε όλη την οικογένειά της.

Θέε μου, τι σκάνδαλο! Το κουτοποπιλίδ έδωσε και πήρε και διέλυσε τον άφραδώνη της μεγάλης της κόρης. Πόσες πίκρες, δεν ένοιωσε η κυρά Μαρίνα! Η πρώτη της κόρη τότε αυτοκτόνησε, έπειδή την άφησε ο άφραδωνιστικός της. Μα κι' οι άλλες δυο κόρες δεν πέρναυσε μέρα που να μην άναφέρουν στη μητέρα τους κάποιο φαρμακερό λόγο, που τους πέταγε η μία ή η άλλη γυναίκα.

Κι' είχαν ακόμη οι καλές τους φίλες τις ελξες έγκαταλείπει. Έτσι η κυρά Μαρίνα άναγκάστηκε να παντρευτεί τα δυο κοριτσά μακριά, στην Αθήνα, και να μείνει ολομόναχη.

Βέβαια, μετά το γάμο τους έβλεπε συχνά τις κόρες της και τα εγγόνια τους, τότε στην Αθήνα και τότε στο Ναύπλιο. Για την τελευταία όμως κόρη, τη Σοφία δεν είχε ακούσει ποτέ τί άπογινε. Έλεγαν πως παντρεύτηκε και ζούσε στο εξωτερικό «Επειτα έμαθε πως είχε άποκίσει μία κόρη, που της είχε δώσει τ' όνομά της; Μαρίνα. Τέλος έμαθε πως η κόρη της Σοφία είχε πεθάνει».

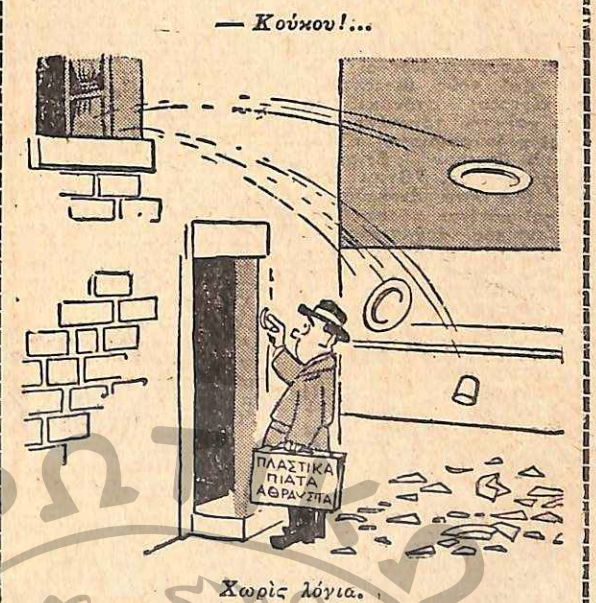
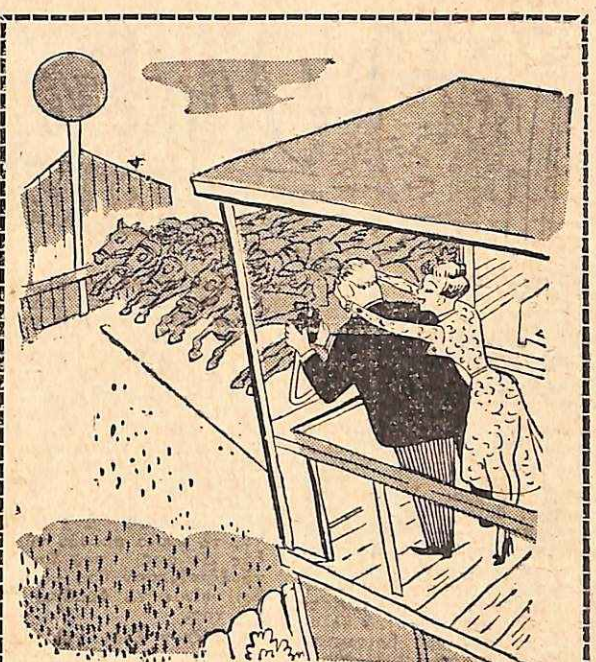
Και νά, τώρα, που παρουσιάζονταν ένας έγγονος, ούτης της κόρης, ένας διαεγγόνος δικός της!

Κι' ήταν ένας άμορφος νέος, καμιά εικοσιπενταριά χρόνων παλληκάρι. Η κυρά Μαρίνα έριξε μία τελευταία ματιά στον καθρέφτη, έπειτα άνοίξε το παράθυρο και μοιραυρίζει σαν να μιλούσε σε κάποιον: — Ξέχασε με θάνατε! Είναι τόσο μεγάλη η χαρά μου άπόψε, που δε θέλω νάρθω!

Κι' αλήθεια, η χαρά της ήταν τόσο μεγάλη, που όταν μπήκε στο σαλόνι και γνώρισε τις νέες και τους νέους της συντροφιάς του, θέλησε ν' άγκαλιάσει το διαεγγόνό της.

Μά τη στιγμή εκείνη η καρδιά της σταμάτησε. Ο θάνατος δε θέλησε να την ξεχάσει μία μέρα ακόμη! Την πήρε πάνω την πιο μεγάλη εύτυχισμένη της στιγμή!

MIPANTA

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΑΕΤΟΙ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ ΚΑΙ Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΔΟΞΑΣ

Τό επίλεκτο μακεδονικό συνκρότημα θάνα ή βία της Έθνικης Νέων

Οι «Μαυροί Αετοί» του Βορρά, όπως βάφτισαν, πολύ έξυπνα, οι φίλαθλοι τους παίκτες της Δόξας Δράμας, ήταν μία ζωογόνα πνοή στο ποδοσφαίρο του κέντρου! Χρόνια τώρα είχαμε τονίσει πως η λυδία λίθος του ελληνικού ποδοσφαίρου, βρίσκεται στις λευκοπρωϊνές επαρχίες.

Εκεί, κάτω απ' τ' άγναι και πατριωτικά ήθη και έθιμα, απομονωμένοι οι παίκτες απ' τους πειρασμούς του κέντρου, στον καθαίο αέρα και την τονωμένη τροφή οι ποδοσφαιριστές των επαρχιών άρχισαν να βρίσκουν το δρόμο τους. Όταν, κοντά σ' όλα αυτά, ανακαλύπτεται και κανένας προπονητής, προσδεδειγμένος εργατικός, άφοβος στην δουλειά του και πομπόφαντος αποφασισμένος να καινοτομήσει, τότε η ανάπτυξη είναι γεγονός!

Στη Δράμα, από τα πιο δημιουργικά και φιλότιμα ποδοσφαιρικά κέντρα των επαρχιών, συνέβη το θαύμα! Η Δόξα δικαιώσε τ' όνομά της! Κυρίως, γιατί στάθηκε δίπλα της και η Έλπίδα Δράμας. Ο ανταγωνισμός, ο απαλλομενός από φανατισμούς και εγωισμούς, χάρισε ένα συγκρότημα, που θα θεμελιώσει την ελληνική ποδοσφαιρική ανάπτυξη.

Χρειάζεται, βέβαια, να μάθω πολλά ακόμη η Δόξα, για να καταταχτεί στα διεθνή ποδοσφαιρικά συγκροτήματα, όπως τη ναοακτήσαν μερικά κ' έβουσιώδεις, που υπερέβαλαν κ' έπρεπε την πραγματικότητα. Όττός είναι ομάδα η Δόξα, μ' έλη τη σημασία της λέξεως!

Χαρακτηριστική φάση από τον αποκλυπτικό άγωνα της Δόξας Δράμας με την ΑΕΚ.

Ο Πιστικός ήταν το μυαλό, ο αλλοδαπός, ο δυναμικός, ο εκπληκτικός. Παρά το αναλογικά μικρό ανάστημα του κέριζε όλες τις κεφαλές στις μονομαχίες. Στις κινήσεις του άνετος, με έξαιρετο κοντρόλ, με έμπινες κινήσεις, με ανακτόντο και προωθητικό πνεύμα, ήταν ένας κρίκος άξιος να πάση θέσει στην εθνική ομάδα.

Συντονιστής πολιτισμένος και δεξιότεχνος, ήταν ο Πάρις Γρηγοριάδης. Βράχος ακλόνητος στην άμυνα της Δόξας, κατόρθωσε και κρατούσε το βείο και τ' άριστερό πλευρό του πάντα, γερά προφυλαγμένο απ' τις υπερφαλαγγίες με έλαστική άμυνα και αποφασιστική, την κατάλληλη στιγμή, άναχαίσι.

Ο Ίγνατιος ήταν ένας άθροβος δημιουργός άμυντικών ευρημάτων και η τέχνη του στις άναγκες και στα «εντεκαεμένα» προσέγγισαν ζωηρή έντυπωση. Το στυλ του προσέδινε απ' τους έμπειρους γνώμονες και συζητήθηκε ποικιλότροπα.

Απ' τους κυνηγούς, ο Ίωάννης ως έστρεψε άριστερά και ο Λουκανίδης ως σέντερφορ χειροκροτήθηκαν ζωηρότητα. Ο Ίωάννης έχει και άλλοτε δώσει δείγματα της τέχνης του και της εύφρας του. Στον άγωνα όμως με την Α.Ε.Κ. έπιδεδείωσε την αποθήκη των φιλόδοξων πώς δικαιωματικά του άξιζε ή θέσι του έξω άριστερά στην Έθνική ομάδα μας.

Ο Λουκανίδης, απ' την άλλη μεριά, ως κυνηγός, έδειξε μεγάλη εύχερεια στο ξεμαρκαρίσμα και στην εκμετάλλευση του κενού χώρου. Η μεγάλη όμως ικανότητά του ήταν στους δεξιότεχνους διεμβολισμούς του στην αντίπαλο περιοχή.

Τό ταλέντο του αυτό του δίνει εξαιρετικά πλεονεκτήματα και τον καθιστά αληθινά επικίνδυνο κυνηγό και διολισθητή.

★

Γενικά η πεμπτουσία του παιχνιδιού της Δόξας Δράμας, βρίσκεται στο μοντέρνο-πραχτικό ποδοσφαίρο.

Έχουν μάθει οι παίκτες, όλοι ανεξαιρέτως, να αγωνίζονται χωρίς περιττές κινήσεις, χωρίς άσκοπες ντρίπλες, χωρίς καθυστερήσι του παιχνιδιού και ιδίως της μπαλάς.

Παίζει, κοντά σ' άλλα, η Δόξα και μαχητικά! Μάλιστα, αλλά δημιουργικά. Δεν αγωνίζεται, μ' άλλα λόγια έξονωτικά.

Τό παιχνίδι της είναι δυναμικό, χωρίς ακρότητες. Ο δυναμισμός της Δόξας βρίσκεται στο ουσίο του παιχνιδιού, στις άναμετρήσεις κατά τις μονομαχίες και στο άένσο κυνήγι της μπαλάς, με όρεξη και ένθουσιασμό.

Η Έλληνική Ποδοσφαιρική Ομοσπονδία δικαίως, όπως δήλωσε στο γέυμα των αθλητικών συντακτών, ο πόροδός της, κ. Αθανάσιος Μέσηγας, υπολογίζει επί του δυναμικού της Δόξας στη στελέχωση της Έθνικης Ομάδος των Νέων.

Και δικαίως! Θάναί μία ήλική άμοιδή για τους μόχθους και τις θυσίες των φιλότιμων παιδιών της Μακεδονίας που παρά την έλλειψη των άπαραιτήτων μέσων, κατάφεραν να κατακτήσουν δικαιωματικά μία έλευτή θέσι στην ελληνική ποδοσφαιρική οίκογένεια. Έυγε τους!

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Αλυσίδα λέξεων

- 1) ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ, 2) ΜΑΚΑΡΟΝΙ, 3) ΝΙΚΟΤΙΝΗ, 4) ΝΗΟΠΜΗ, 5) ΠΗΝΕΛΟΠΗ, 6) ΠΗΛΑΛΙΟΝ, 7) ΟΝΤΑΡΙΟ, 8) ΟΛΙΣΘΗΜΑ, 9) ΜΑΜΕΛΟΥΚΟΙ, 10) ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ, 11) ΝΗΟΛΟΓΩ, 12) ΓΩΝΙΑΚΟΣ, 13) ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, 14) ΤΑΡΑΝΤΕΛΑ, 15) ΚΟΝΔΥΛΙΑ, 16) ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ, 17) ΚΟΝΔΥΛΙΑ, 18) ΑΜΥΓΔΑΛΗ, 19) ΛΗΘΟΥΡΙΟΝ, 20) ΟΝΤΟΥΛΑΡΩ, 21) ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ, 22) ΚΟΣΤΑΡΙΚΑ, 23) ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, 24) ΡΙΖΑΡΙΟΣ, 25) ΣΟΜΟΜΕΤΡΑ, 26) ΤΡΑΜΟΥΝΤΑΝΑ, 27) ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ, 28) ΜΑΝΙΤΑΡΙ, 29) ΡΙΠΟΛΙΝΗ, 30) ΝΗΠΙΟΝ.

Μικρά προβλήματα

- 1) 536 δραχμές (δηλαδή τα 4)5 του 670).
- 2) Οι φίλοι ήταν 5 και τα νομίσματα 60.

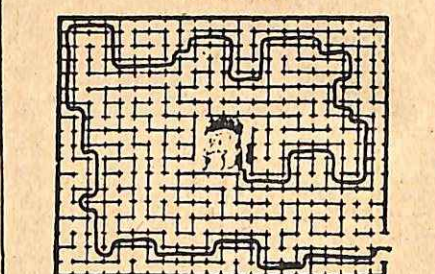
Μισές λέξεις

- 1) ΚΑΡΔΙΑ — ΚΑΡΠΟΣ — ΚΑΡΙΝΑ — ΚΑΡΑΤΙ.
- 2) ΠΕΡΟΙΑ — ΠΕΡΛΟΝ — ΠΕΡΑΜΑ — ΠΕΡΑΝ.
- 3) ΣΟΥΔΑΝ — ΣΟΥΘΑ — ΣΟΥΣΑ — ΣΟΥΤΑ.
- 4) ΦΑΡΙΝΑ — ΦΑΡΑΙ — ΦΑΡΣΕΡ — ΦΑΡΔΟΣ.
- 5) ΜΟΥΡΙΑ — ΜΟΥΤΡΟ — ΜΟΥΧΛΑ — ΜΟΥΡΙΑ.
- 6) ΚΡΑΝΟΣ — ΚΡΑΤΟΣ — ΚΡΑΤΗΡ — ΚΡΑΤΙΣ.

Αριθμητικά παιχνίδια

- 1) Υπάρχουν διάφορες λύσεις: 111-11 ή 33 X 3 + 3 ή (5 + 5 + 5 + 5) X 5 ή 5 X 5 X 5 — (5 X 5). 2) (9 X 8) + 7 + 6 + 5 + 4 + 3 + 2 + 1. 3) Είναι 50, γιατί ένα μισό τρίτον σημαίνει μισό. 4) 33 + 33 + 3 + 3 + 3.

Λαβύρινθος

Τό σχέδιό μας δέλνει καθαρά τό δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσει ο φυλακισμένος.

Η λύσις του υπ' αριθ. 678 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) ΠΑΡΑΦΟΡΑ — ΑΠΟΛΕΜΟΝ, 2) ΛΙΕΝ — ΣΗΜΕΡΟΝ — ΛΟΛΟ, 3) ΚΑΚΩΣ — ΤΑΣΙΣ — ΠΟΛΟΣ, 4) ΙΣΟΤΙΜΟΝ — ΣΟΛΑΝΙΝΗ, 5) ΡΕΦΕΝΣ — ΤΗΝΟΣ, 6) ΤΩ — ΡΩΣ — ΣΚΛΗΡΟΣ — ΑΕ, 7) ΑΡΜΟΝΙΑ — ΡΑΣ — ΠΙΟΝΙ, 8) ΝΙΟΣ — ΓΙΜΑΙ — ΕΛΑΦΙΑ, 9) ΑΝ — ΠΗΡΑ — ΜΑΙΑ — ΣΑ, 10) ΛΙΑΚΟΣ — ΝΤΑΪΚ — ΒΕΡΑ, 11) ΠΑΙΑΝ — ΦΟΡ — ΛΟΡΑΤΟΙ, 12) ΟΙ — ΜΗΝΥΣΙΣ — ΣΙΣ — ΣΩ, 13) ΠΑΡΙΣ — ΣΑΡΑΠΙΣ, 14) ΗΜΕΡΩΣΙΣ — ΒΑΣΙΛΙΚΗ, 15) ΜΩΡΙΣ — ΚΥΡΟΣ — ΣΕΛΑΣ, 16) ΟΡΑΝ — ΦΟΡΕΙΟΝ — ΜΑΤΙ, 17) ΣΑΝΙΔΩΝΩ — ΑΝΑΒΑΣΙΣ.

ΚΑΘΕΩΣ:

- 1) ΠΑΚΙΣΤΑΝ — ΑΠΟΔΗΜΟΣ, 2) ΛΙΛΑΣ — ΟΡΙΑΙΛΑΙ — ΜΩΡΑ, 3) ΡΕΚΟΡ — ΜΟΝΑΙ — ΠΕΡΑΝ, 4) ΑΝΤΙΕΡΟΣ — ΚΑΜΑΡΙΝΙ, 5) ΣΙΦΩΝ — ΠΟΝΗΡΟΣ, 6) ΟΣ — ΜΕΣΙΤΗΣ — ΝΙΣ — ΦΩ, 7) ΡΗΤΟΝ — ΑΙΡ — ΦΥΣΙΚΟΝ, 8) ΑΜΑΝΕΣ — ΜΑΝΟΣ — ΣΥΡΩ, 9) ΕΣ — ΣΚΡΑ — ΤΡΙΣ — ΡΕ, 10) ΑΡΙΣ — ΛΑΙΜΑ — ΣΑΒΟΪΑ, 11) ΠΟΣΟΤΗΣ — ΑΙΑ — ΡΑΣΟΝ, 12) ΟΝ — ΑΗΡ — ΕΙΚΟΣΑΣ — ΝΑ, 13) ΠΑΝΟΠΙΑ — ΡΙΠΙΣ — ΛΑ, 14) ΕΛΑΘΟΣΙΑ — ΒΑΣΙΛΕΜΑ, 15) ΜΟΛΙΣ — ΟΦΣΕΤ — ΣΙΛΑΣ, 16) ΟΛΟΝ — ΑΝΙΑΡΟΣ — ΚΑΤΙ, 17) ΝΟΣΗΛΕΙΑ — ΑΙΩΡΗΣΙΣ.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο συμβολαιογράφος είπε μ' επίσημο τόνο σ' εκείνους που βρίσκονταν στο γραφείο του:

— Σας κάλεσα εδώ, ως κληρονόμους του Ρίτσαρντ Μπράις, για να σας άνακοινώσω τό περιχόμενο της διαθήκης του. Ο μακαρίτης άφισε περιουσία 3 εκατομμυρίων δολαρίων. Απ' αυτά, θα μοιρασθήτε τις 500 χιλιάδες. Τα υπόλοιπα θα περιέλθουν στην άνημία του Κρίστιν Μπράις, αλλά με τόν όρο να παντρευτή ως τις 31 Μαΐου κάποιον Ουίλλιαμ Μάλεϋ. Άλλοιώς θα μοιρασθή ολόκληρη ή περιουσία μεταξύ των κληρονόμων.

Ο Ρόναλντ Γκράχμ, ένας άλλος άνηπιός του Μπράις, διαμαρτυρήθηκε:

— Μά ή όρτηρά αυτή είναι έξωφρενική! Θά προσβάλλουμε τη διαθήκη!

— Ένα έγγραφο που έχω στα χέρια μου, ξεγνέι άπόλυτα αυτή ή όρτηρά, δηλώνει ο συμβολαιογράφος. Ο μακαρίτης ήταν άλλος άδελφικός φίλος με τόν πατέρα του Μάλεϋ. Στις τελευταίες λοιπόν στιγμές του φίλου του, τόν είχε όρκιστή πώς θα πάντρευε την άνημία του με τόν Ουίλλιαμ, για να συνεχιστή ό δεσμός τους. Έκρινε άλλωστε πώς ή άπότηλωση των δύο τους ένα ώςάιο και ταιριασμένο ζευγάρι.

— Τώρα, πρέπει να βρούμε τόν Ουίλλιαμ Μάλεϋ, για να δούμε αν δέχεται κι αυτός. Τί λέτε και σεις, δεσποινίς Μπράις;

Τό πρόσωπο της κοπέλλας έλαμπε από χαρά. Ο συμβολαιογράφος κατάλαβε...

— Ά, τόν γνωρίζετε; ρώτησε.

— Έκείνη κούνησε καταφατικά τό κεφάλι της, κοκκινίζοντας. Οι άλλοι κληρονόμοι έβλυναν, κι έμεινε μόνο ή Κρίστιν.

— Έγώ κι ο Ουίλλιαμ άγαπήσαμε από καιρό, ώμολόγησε τότε ή κοπέλα. Θά είχαμε παντρευτή, αν δεν έφεραν άντιρόθεσι οι δικόι μου, γιατί ήταν φτωχός. Τέλος ο Ουίλλιαμ άποφάσισε να εμνευτη για να με προσπαθήσει να πλουτισή για να με παντρευτή. Στό μεταξύ — μου είπε — θά ήμουν έλευθερά να παντρευτώ άλλον, αν έπαινα να τόν αγαπάω. Μά άλλαν, άν έπαινα πώς θά τόν περιμένα τό άπάντησά πώς θά τόν περιμένα σ' όλη μου τη ζωή.

— Τώρα βρίσκεται στην Άλάσκα.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

- Ετήσια Δρχ. 340. —
- Έξωμηνος » 170. —
- Τρίμηνος » 85. —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

- Ετήσια Λίρες 7. —
- » Δολάρια 20. —
- » Φρ. Γαλ. 8.000. —
- » Φρ. Βελγ. 1.000. —

Εμδάσματα Έσωτερικό διά ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικό διά τραπεζικής τοιαύτης ρηκόδο τό περιοδικό «Η ΣΑΥΡΟΣ» πρός τό περιοδικό 4 (Πλατεία Κλαυδίου), ΑΘΗΝΑΙ.

Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις οποιοδήποτε θέματος τό παρόν τεύχος άνευ της έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του εφημερίδας.

Διευθύνσεις συμφώνως τό άρθρο 6 και 7 του Α. Ν. 1092) 1938. 1. Διοκτιήσια: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ίωάνν. Γ. Παπαγεωργίου και Σία, Δραγατσάνι 4. Διευθυντής: Διαχειριστής και Διευθυντής: 1. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, πύθωνος 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, όδός Βούλγαρη 11, Αθήνα.

Μία στιγμή! Κρίστιν, Ουίλλιαμ, τά δυόιμου εκατομμύρια είναι δικά σας. Έκομα ένα μεγάλο λάθος! Τί άποφασίζετε που είμαι!... — Απ' τα μεσάνυχτα σήμερα άρχισε ή θεοινή ότα. Κι είχα έχασει πώς, πριν έρω εδώ, είχα βάσει τό ρολόι μου μία ώρα μπροστά για να μη χάσω κάποιο σπουδαίο αύριο ραντεβού μου!

— Ο γάμος έγινε λοιπόν μέσα στη νύκτιη προθεσμία της διαθήκης. Κρίστιν, Ουίλλιαμ, τά συγχαρητήριά μου!

T. EBAN S

ΕΓΚΑΥΜΑ (κάψιμο)

Τή θερμοκρασία του όργανισμού μας την κανονίζει ένα κέντρο, που βρίσκεται μέσα στον έγκέφαλο. Όταν ύπάρχει πολύ κρύο, συσπά τα άγγεία του δέρματος και έτσι δε χάνεται εύκολα ή θερμοκρασία του σώματος. Αν πάλι είναι πολύ ζέση, τότε τα άγγεία του δέρματος διαστέλλονται, ό Ισρώτας αυξάνει και εξατμίζεται με τη ζέση και έτσι τό δέρμα ψύχεται και μ' αυτό τόν τρόπο ή έξωτερική ύψηλη θερμοκρασία δεν περνά μέσα στον όργανισμό και ή θερμοκρασία του σώματος μένει ή ίδια.

Αυτό βέβαια είναι τό κανονικό, τό να ρυθμίζε τό κέντρο αυτό τη θερμοκρασία του σώματος και να τό προφυλάττει από τις διακυμάνσεις του περιβάλλοντος.

Αν όμως οι διακυμάνσεις αυτές είναι πολύ άπότομες, τότε τό κέντρο δύσκολα λειτουργεί και έτσι στο πολύ μεγάλο κρύο παρουσιάζονται τά κρυοπαγήματα και σε πολύ μεγάλη θερμότητα παρουσιάζονται τά εγκαύματα.

Τά εγκαύματα προκαλούνται από δυνατή ακτινοβολία θερμότητας σε καμίνια, ύδουργεία ή από έπαφή με ζεστό και πυρμένο σώμα στερεό, υγρό ή αέριο ή με χημικές ουσίες.

Ανάλογα με τη θερμότητα που πυρηνώμενο σώματος και τό χρόνο που έπέδρασε πάνω στο δέρμα ξεχωρίζουν τέσσερες βαθμούς εγκαύματος.

Ο πρώτος βαθμός εγκαύματος χαρακτηρίζεται από μία δυνατή κοκκινίλα του δέρματος με πόνο δυνατό, ζέση και πρήξιμο. Αυτό βασάται μερικές μέρες. Μετά ή κοκκινίλα περνά, τό δέρμα άπολείπεται, ο πόνος σιγά-σιγά χάνεται και όλα έναπαίρνουν την κανονική τους όψη, χωρίς να αφήσουν κανένα σημάδι στο δέρμα.

Ο δεύτερος βαθμός του εγκαύματος προκαλείται από άπότομη έξοδο όρου του δέρματος στο δέρμα, που τό ξεσηκώνει και κάνει πολλές πομφόλυγες (φούσκες με νερό). Οι πομφόλυγες αυτές μπορεί ναχουν μεγάλη ή μικρή έκταση, ανάλογα με την θερμότητα, που τις προκάλεσε.

Πολλές φούσκες σπάζουν και βγαίνει ένα κίτρινο υγρό. Τό δέρμα κάτω από τη φούσκα είναι κατακόκκινο και γυαλιστερό, γύρω δε ύπάρχουν κορούλια έπιδερμίδος, άπομεινάρια της φούσκας, που έσπασε. Μερικές από τις φούσκες αυτές κατακαθίζουν και στεγνώνουν και τό υγρό τους άπορροφάται, άλλες πάλι μολύνονται και τό υγρό τους γίνεται κίτρινο ή κίτρινοπράσινο. Αν σπάσουν οι τελευταίες αυτές, τότε τό κίτρινοπράσινο υγρό πήζει και κάνει γκριζοκίτρινη κρούστα, που σκεπάζει την ξεγυμνωμένη επιφάνεια του δέρματος.

Ο πόνος είναι πολύ δυνατός και μάλιστα πολύ πειδ δυνατός προτού να σπάσουν οι πομφόλυγες. Τά εγκαύματα του δεύτερου βαθμού ύποχωρούν μετά μία ή δύο έβδομάδες χωρίς να αφήσουν ούδεις, αν όμως επιμολυνθούν τότε μπορεί να αφήσουν ούδες.

Ο τρίτος βαθμός του εγκαύματος χαρακτηρίζεται από βαθιές έλλώσεις του δέρματος και τών ιστών που βρίσκονται κάτω από τό δέρμα, οι οποίες καταλήγουν σε γάγγραινα. Η γάγγραινα αυτή προκαλείται από φρέξιμο των άγγείων του δέρματος. Τό αίμα δεν κυκλοφορεί σ' αυτούς τούς ιστούς και έτσι νεκρώνονται. Στόν τρίτο βαθμό του εγκαύματος ο πόνος είναι λιγότερο δυνατός, γιατί καταστέφονται οι άκρες των νεύρων που βρίσκονται στο γαγγραινωμένο δέρμα.

Ο τέταρτος βαθμός του εγκαύματος είναι όταν ένα μέρος του σώματος ή ολόκληρο τό σώμα έκτεθι πολύ ώρα στις φλόγες και καρδονισθή. Τό δέρμα μπορεί να μαυρίσει όποτε φαίνεται από κάτω οι μύς στεγνοί και έξηραμένοι, οι άφρώσεις άνοιχουν, οι χόνδροι καταστρέφονται, ακόμα και τά όστά.

Τά έκτεταμένα εγκαύματα συνοδεύονται και από γενικά φαινόμενα, έντονο πόνο, μεγάλη άνησυχία, νευρική διέγερσι, αίσθημα ψύχους, μεγάλη κατάρτιση, έξασθένση του σφυγμού, αιματώματα, πυρετός, δύσπνοια, σπασμούς και γενική εξάντληση. Ο θάνατος έπέρχεται σε λίγες ώρες ή τό πολύ σε μία δύο μέρες. Κοκά προγνωστικά είναι οι έμμετοι και τό σταμάτημα των ούρων.

Τά εγκαύματα στα παιδιά είναι πολύ πιο σοβαρά παρά στους μεγάλους.

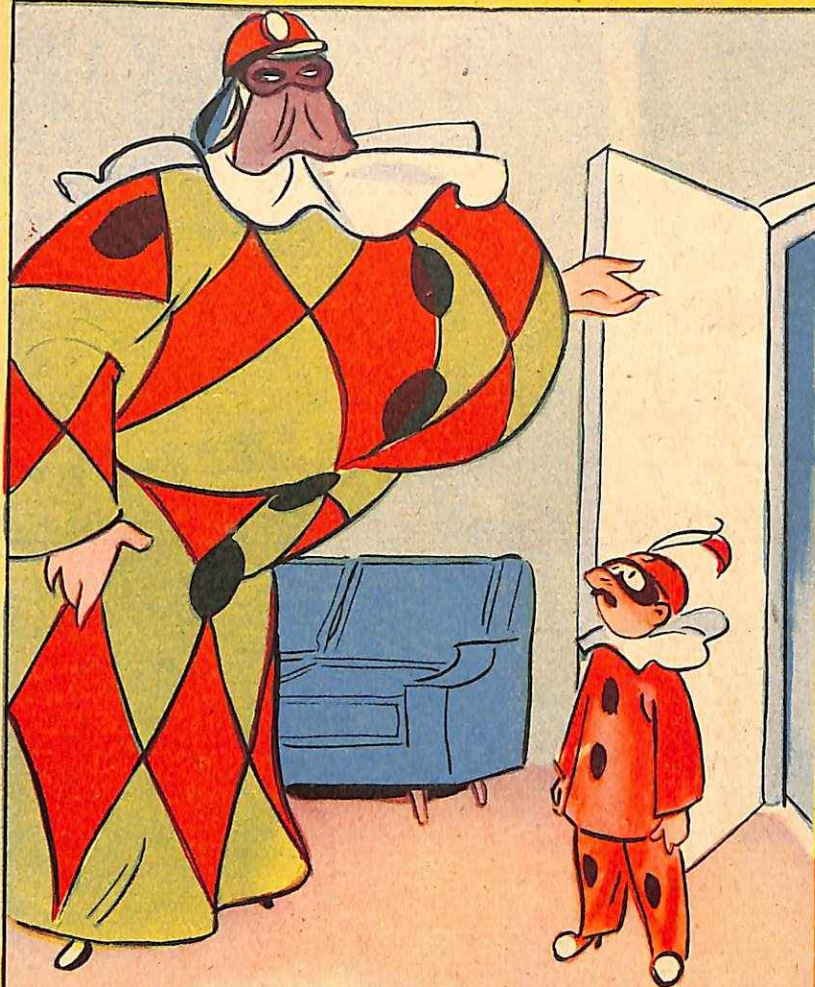
Ο κίνδυνος από τά εγκαύματα είναι πιο μεγάλος αν είναι έκτεταμένα, παρά αν είναι βαθεία. Η άπότομη καύσι των λευκομάτων, που γίνεται στα εγκαύματα δημιουργεί τοξικές ούσεις, που μολύνουν στην κυκλοφορία του αίματος και όλητηρίαζουν ολόκληρο τόν όργανισμό.

Σε περίπτωση εγκαύματος πρέπει άμέσως να άσπαιρεθούν τά ρούχα και να καθαριστή καλά τό δέρμα με έλαση τερραμυκίνης, χρυσομυκίνης ή άλλου βιοδερματικού φαρμάκου. Τό υγρό από τις πομφόλυγες πρέπει να άδειαστή με μία βρασμένη βελόνα από τά πλάγια, χωρίς να σχιστούν οι πομφόλυγες.

Τά εγκαύματα από χημικές ούσεις πρέπει να καθαρίζονται καλά με βρασμένο νερό και άσπασιν για να φύγουν όλα τά άπομεινάρια από τις χημικές ούσεις και μετά από έπάλειψη αλκοόλης να επάθενονται.

Για κόπως σοβαρά εγκαύματα θά φωνάξετε άμέσως τόν γιατρό σας, γιατί έκτος από τη τοπική περίθαλψη άναγκαία είναι και γενική.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Γιατρός.— Δερματολόγος

— Βάζω στοίχημα, Ζαχαρία, πώς δε θα μās γνωρί-
σουν!...

— Δε μ' αρέσει τὸ ρὸκ - ἐντ - ρόλ,
ἀλλὰ ἔχει μερικές φιγούρες πολὺ ἐνδια-
φέρουσες!...

— 'Ασφάλεια ἐκεῖ; 'Εδῶ ἀστυφύλαξ Α 38.
Παρακαλῶ στείλτε μου γρήγορα ἐνίσχυνι στὸ πό-
στο μου!...

— Φαίνεται πὼς ὁ ἄντρας μου θέλει νὰ φύ-
γουμε...